

Giới thiệu Trăng Sáng Và Em

Tên convert: Người so ánh trăng động lòng người

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, ngọt sủng, HE

Số chương: 67 chương + 1 phiên ngoại

Editor: Thanh Vy

Lịch đăng: 3-4 chương/ tuần

Thêm một câu chuyện tình yêu giữa chàng cảnh sát cùng với cô giáo dịu hiền.

Vào một ngày khi Lâm Nguyệt chuyển nhà, chủ nhà Chu Lãm chủ động tới hỗ trợ.

Hành lý nặng trĩu, anh đưa tay cướp lấy, một hơi khiêng năm tầng.

Bóng lưng cường tráng, cơ bắp căng chặt, Lâm Nguyệt bỗng nhiên thấy thật an tâm.

Sau đó, thời điểm anh đề lên người cô kêu tên Lâm Nguyệt, cô thật thích anh.

cô giáo ôn nhu xinh đẹp x Cảnh sát hình sự trong nóng ngoài lạnh

Vì yêu thích Tiểu Giai Nhân nên mình quyết định mở hồ này. Tuy mình đã đọc truyện nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên thử edit, sẽ không tránh khỏi thiếu sót, mong mọi người giúp đỡ và ủng hộ hồ của mình nha. Nhào dô thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Edit: Thanh Vy

Thành phố Giang tháng 9, nhiệt độ không khí trên dưới 30 độ, càng đến chạng vạng càng nóng.

Hàn Dương đứng bên cửa sổ siêu thị của tiểu khu, trên kệ xếp các loại chai lọ, hắn cầm lấy một lọ làm bộ xem giá cả, ánh mắt lại xuyên thấu qua cửa kính, chờ mong mà nhìn chằm chằm cửa tàu điện ngầm đối diện qua đường cái. Sắp gần năm rưỡi, cô nên tới rồi.

Mới vừa nghĩ như vậy, ở cửa tàu điện ngầm người đến người đi, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh tinh tế, mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, váy đen dài qua đầu gối, đơn giản sạch sẽ. cô đeo túi chờ ở một bên lối đi bộ, đèn xanh bật, cô xen lẫn trong dòng người hướng bên này đi tới, gió thổi nhẹ gọi lên làn váy đen, lộ ra cẳng chân xinh đẹp trắng nõn.

Hàn Dương nuốt nuốt nước miếng, đẩy đẩy mắt kính, buông chai trên tay xuống, từ một cái kệ hàng khác tùy tiện lấy một chai nước, đi đến quầy tính tiền.

hắn là đứa trẻ lớn lên trong tiểu khu này, bà chủ siêu thị nhận ra hắn, biết Hàn Dương đang học nghiên cứu sinh ở đại học tốt nhất tỉnh, cũng biết Hàn Dương trước kia trọ ở trường, thẳng thừng mới đột nhiên quyết định về nhà ở, sau đó mỗi ngày đều làm bộ tới siêu thị mua đồ, thực tế là vì tìm cơ hội “ngẫu nhiên gặp được” khách thuê trọ xinh đẹp mới đến.

“Thích liền theo đuổi a, người là nghiên cứu sinh, có phòng ở có ngoại hình, một lần theo đuổi liền thành.” Bà chủ một bên tính tiền, một bên nhìn Hàn Dương cười.

Người có tiền ở thành phố Giang, con gái nơi khác đều ước gì được gả lại đây.

Tâm sự bị chọc phá, Hàn Dương đỏ mặt, sau khi trả tiền liền xách đồ chạy vật chạy.

Rời khỏi siêu thị, khí nóng ập vào mặt, Hàn Dương tâm càng nóng, đứng vững vàng, tùy ý nhìn hướng bên trái.

Liếc mắt một cái liền thấy được Lâm Nguyệt cách vài chục bước.

Lâm Nguyệt cũng thấy hấn, con trai đang là nghiên cứu sinh của nhà văn Ngô chủ nhà của cô. Nửa tháng trước cô dọn lại đây, ở dưới lầu gặp được Hàn Dương, cao cao gầy gầy, một thân trí thức phong độ. Biết được cô chính là người thuê phòng ở tầng năm nhà bọn họ, Hàn Dương chủ động giúp cô dọn hành lý mấy lần, một đến thờ hồng học, mở hời đây đây.

“Lại tới mua đồ sao?” Lâm Nguyệt cười hỏi.

Hàn Dương nhìn đồ uống trong tay, chột dạ gật đầu, sau đó tự nhiên cùng cô sóng vai mà đi. đi đến gần, Hàn Dương ngửi được hương thơm nhàn nhạt, như là hoa hồng, nhưng cũng không xác định, đồ con gái dùng, hấn không hiểu gì. Tầm mắt nghiêng qua, nhìn đến cánh tay Lâm Nguyệt đang đeo túi, vừa trắng vừa mịn, từ cổ tay áo đến đầu ngón tay, không có một vết sẹo, óánh nhuận như sứ.

“Vội gì sao?” cô vẫn luôn ẩn di động, Hàn Dương tò mò hỏi.

Lâm Nguyệt nhìn màn hình cười: “không có gì, cùng học sinh trò chuyện thôi.”

Hàn Dương trộm nhìn vào di động, vừa vặn người bên kia đã nhắn tin mới lại đây: “Mẹ con kêu con ăn cơm, cô Lâm cũng nhanh lên ăn cơm đi, ngày mai gặp ả!” Hình đại diện là một nữ sinh mang kẹp tóc hình con bướm trên đầu, bộ dáng sáu bảy tuổi, sau hàng chữ hiện một cái hình công chú hôn gió đáng yêu.

Lâm Nguyệt trả lời: “Được, đừng kén ăn nhé, ngoan.”

Nữ sinh mang kẹp tóc con bướm: “Hắc hắc.”

Lâm Nguyệt cắt di động, trên mặt còn mang theo tươi cười, cô là giáo viên toán lớp một, trong khối có 46 học sinh, một đứa so với một đứa càng ảm áp.

Hàn Dương nỗ lực tìm đề tài: “Bọn nhỏ hiện giờ, quan hệ cùng cô giáo càng ngày càng thân thiết...”

Lâm Nguyệt thích trẻ con, nhắc tới liền nói không đủ, bất tri bất giác biến thành cô nói, Hàn Dương không chớp mắt mà nhìn cô. Vào cửa chính tiểu khu, lại đi năm sáu phút là tới tòa nhà của Hàn gia. một nhà Hàn Dương ở tầng hai, tầng cao nhất kia chia thành ba gian phòng cho thuê, bao gồm phòng thuê của Lâm Nguyệt.

“Tôi lên đây.” Trước cửa Hàn gia, Lâm Nguyệt nhẹ giọng từ biệt.

Hàn Dương ừ một tiếng, nhìn theo Lâm Nguyệt đi lên trên, chuyển hướng, lại nghe thêm tiếng bước chân một lát, hấn mới lưu luyến mà lấy ra chìa khóa.

Đẩy cửa vào, lại thấy mẹ hấn – nhà văn Ngô đứng ở huyền quan, banh mặt, thần sắc cực kỳ khó coi.

Ánh mắt Hàn Dương chợt lóe, tay nắm chặt chai nước, có phải lại bị mẹ thấy hay không?

Nhà văn Ngô cái gì cũng không nói, xoay người đi vào bếp.

Hàn Dương thả lỏng bả vai, về phòng mình, nằm đến trên giường, trong đầu tất cả đều là gương mặt Lâm Nguyệt mỉm cười ôn nhu, xinh đẹp, là cánh tay trắng nõn của cô.

hấn thích Lâm Nguyệt, hấn muốn theo đuổi cô, ngày mai, ngày mai nhất định phải nói với cô.

~

Tiết thứ tư kết thúc, từng nhóm học sinh tiểu học vui vẻ đi nhà ăn ăn cơm, Lâm Nguyệt ngồi trước bục giảng sửa lại giáo án.

“cô giáo.”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy Phó Nam 6 tuổi ôm sách giáo khoa đứng bên bục giảng, mắt to khấn trương mà nhìn cô. Đứa nhỏ này vẫn luôn hướng nội, chủ động tìm cô khẳng định có việc, Lâm Nguyệt lập tức đi xuống bục giảng, khom lưng, ôn nhu hỏi Phó Nam: “Nam Nam làm sao vậy?”

Khuôn mặt nhỏ của Phó Nam hơi đỏ, mở ra sách giáo khoa, chậm rãi nghiêm túc lật vài tờ, sau đó chỉ vào một bức tranh hỏi: “cô giáo, con thỏ này sao lại màu xám?”

Đó là một đề toán học, bên cạnh ba con thỏ trắng vẽ một con thỏ xám nhỏ đơn độc.

Lâm Nguyệt trăm lần không dự đoán được cái dạng vấn đề này, nhìn Phó Nam, cười giải thích: “Bởi vì ba con này là mẹ thỏ trắng sinh, thỏ xám nhỏ là mẹ thỏ xám sinh, thỏ xám nhỏ không có anh chị em nên muốn đi tìm bọn thỏ trắng nhỏ chơi.

Phó Nam đã hiểu, nhưng vẫn còn hoang mang: “Có thỏ xám nhỏ sao? Con chưa thấy bao giờ.”

Lâm Nguyệt cười, nắm tay Phó Nam trở lại chỗ ngồi, cô tìm di động mở ra một video thỏ xám nhỏ cho Phó Nam xem.

Tận mắt nhìn thấy thô xám nhỏ, Phó Nam mở to hai mắt nhìn, mới lạ mà nhìn chăm chăm màn hình.

Video dài 3 phút, Lâm Nguyệt kiên nhẫn cùng xem, chỉ là đến hơn một phút, đột nhiên có điện thoại gọi đến, hiện tên “Chủ nhà nhà văn Ngô.”

Lâm Nguyệt nghi hoặc, thương lượng với Phó Nam: “cô phải nghe điện thoại, nghe xong lại xem nhé?”

Phó Nam ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Nguyệt ngồi yên bên cạnh thẳng bé nghe, trong điện thoại nhà văn Ngô thanh âm vô tình, nói là gian phòng cho Lâm Nguyệt thuê kia có người ra giá cao thuê lại, yêu cầu Lâm Nguyệt trong vòng 3 ngày phải dọn đi. Lâm Nguyệt ngẩng ngốc, tháng trước cô mới cùng nhà văn Ngô ký hợp đồng thuê nhà nửa năm, tiền đặt cọc cũng đã giao, như thế nào có thể nói hủy liền hủy?

Lâm Nguyệt muốn phân rõ phải trái.

“Tiền đặt cọc tôi trả lại gấp đôi, cô sớm một chút dọn đi.” Nhà văn Ngô thái độ kiên quyết, nói xong liền tắt điện thoại.

Lâm Nguyệt nhìn đi động, phần nộ qua đi, là nòng đậm mệt mỏi. Giá nhà thành phố Giang cao, cô là sinh viên mới tốt nghiệp đại học, phòng ở đất không chống đỡ nổi, thật vất vả mới tìm được tiểu khu này cách trường học chỉ hơn mười phút đi tàu điện ngầm, tiền thuê nhà có thể miễn cưỡng chấp nhận được, không nghĩ tới vừa ổn định không lâu đã bị người ta đuổi ra ngoài.

“cô giáo, cô không có chỗ ở sao?” Bên tai truyền đến thanh âm non nớt của Phó Nam.

Lâm Nguyệt:...

Buổi chiều Lâm Nguyệt chỉ có một tiết dạy, thời gian còn lại đều ở văn phòng tìm phòng ở, hoặc là đắt hoặc là quá xa, đều không hài lòng, tạm thời lưu lại mấy dãy số, vừa tan tầm, Lâm Nguyệt liền bức bối mà đi xem qua. Ngoài cổng trường, Phó Nam xếp hàng chờ chú Chu tới đón, thấy cô Lâm đạp xe đi tới, thẳng bé nhớ tới bạn bè thường chào hỏi như nào, nắm chặt tay, vẫn là không mở miệng.

Các bạn học lục tục được cha mẹ, bảo mẫu đón đi, liền còn lại mỗi nó.

Phó Nam ngồi dưới bóng cây, bấu môi nhìn ra đường.

5h30, 5h40, 5h55...

một chiếc SUV màu đen dừng lại bên đường. Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng, người đàn ông mặc áo sơ mi xám, cởi bỏ một cái cúc áo, phía xương quai xanh bên phải có vết sẹo nhân nhật.

“Lên xe.” anh kêu Phó Nam.

Phó Nam ôm cặp sách nhỏ, tức giận mà xoay người, thân hình thẳng tắp.

Chu Lãm thấy vậy, đẩy cửa xuống xe, khi trở tay đóng cửa, dưới ống tay áo hiện ra hình dạng cơ bắp rắn chắc.

“Trong cục có việc nên tới muộn.” đi đến trước mặt Phó Nam, Chu Lãm khom lưng, hai tay chống đầu gối giải thích.

Phó Nam quay đầu, miệng nhỏ dẫu lên thật cao.

Chu Lãm: “thật xin lỗi.”

Phó Nam liếc một cái, vẫn như cũ dẫu miệng, sau đó bỏ mặc Chu Lãm, tự mình lên xe, ngồi phía sau.

Khóe môi Chu Lãm gợn lên, mang theo học sinh tiểu học đi nhà hàng.

“Cháu không thích ăn bên ngoài, đều không ngon.” Sau khi ăn nửa bát mì sợi, Phó Nam đột nhiên buông đũa kháng nghị.

Chu Lãm yên lặng uống bia.

Phó Nam nhìn anh chăm chăm.

Chu Lãm một hơi uống hết một ly đầy, xong rồi nói: “Lại nhịn mấy hôm nữa, chú mời một người giúp việc, vừa đưa đón vừa nấu cơm.”

Phó Nam gục đầu xuống, nó không thích người giúp việc, nhưng cũng biết chú Chu bận, không rảnh đưa đón, trừ mì gói cũng không biết nấu cơm.

Cơm nước xong, về nhà.

Chu Lãm ở là khu chung cư cũ, không có thang máy, Phó Nam đi theo sau bò lên năm tầng, Phó Nam đi làm bài tập, anh đi tắm rửa.

Trong nhà chỉ có một đứa trẻ, Chu Lãm tắm xong trực tiếp mặc quần đùi đi ra, hai chân thon dài, nước từ cơ ngực chảy xuống từng hạt, vừa nhấc đầu,

thấy Phó Nam đứng trước phòng ngủ phụ không dùng tới, ngỡ ngác không biết đang nhìn cái gì. Chu Lãm đi qua nhìn vào bên trong, không bật đèn, chỉ có một giường một tủ và bàn ghế, lâu rồi không có người ở, trên giường có mấy đồ linh tinh.

3 phòng 2 sảnh, nếu Phó Nam không dọn vào, Chu Lãm cơ bản chỉ dùng phòng ngủ chính cùng phòng vệ sinh, mì gói cũng không cần phòng bếp.

“Làm xong bài chưa?” Chu Lãm kéo lại cửa, cúi đầu hỏi Phó Nam.

Phó Nam hỏi lại anh: “Chú Chu, cô giáo Lâm bị chủ nhà đuổi ra ngoài, không có chỗ ở, chú đem phòng ở cho cô ấy thuê đi?”

Chu Lãm sững sốt.

Phó Nam rút cuộc không tức anh đến muộn nữa, ôm lấy chú Chu liên tục khen cô Lâm là người tốt.

“Nam hay nữ?”

“Nữ, rất xinh đẹp, chủ nhiệm lớp cháu đều nhìn lên cô Lâm rất nhiều lần.”

Chu Lãm...

Rốt cuộc là chủ nhiệm lớp nhìn quá lộ liễu, hay là học sinh hiện tại đều thành tinh?

“không được.” Mặc kệ xinh đẹp hay không xinh đẹp, Chu Lãm đều không đáp ứng, phụ nữ dọn tới, đánh rắm đều phải nhỏ chút, thật phiền toái.

Phó Nam lại dẫu miệng.

Chu Lãm sờ đầu nó: “đi làm bài tập.”

“Cháu không làm!” Phó Nam nổi giận dùng ngón tay gõ lên.

“Cái nào không làm được, chú dạy cho.” Chu Lãm đẩy ra cửa phòng Phó Nam, muốn phụ đạo học sinh tiểu học năm nhất làm bài tập.

Ba phút sau, Chu Lãm bị một phép trừ của học sinh tiểu học làm khó, anh biết nhưng lại không biết dạy thẳng bé như thế nào.

“cô giáo Lâm liền biết cách dạy.” Phó Nam hoàn toàn không cảm thấy mình dốt, chỉ nhận định chú Chu dốt.

Chu Lãm...

“Chú Chu, cô Lâm đêm nay ở chỗ nào a, ngủ ngoài đường sao?” Phó Nam vẫn thực lo lắng cho cô giáo.

Chu Lãm đột nhiên kỳ quái: “Chuyện của cô sao cháu biết được?”

Phó Nam liền đem sự tình giữa trưa cô Lâm cho nó xem tỏ xám nhỏ nói một lần.

Chu Lãm nhú mày, nghe qua là một cô giáo tốt.

“Cháu làm gì đấy?” Hoàn hồn liền phát hiện Phó Nam cầm di động của hắn ấn một dãy số, ấn đường Chu Lãm nhảy dựng.

“Cháu hỏi một chút cô Lâm đêm nay ở lại chỗ nào.” Phó Nam vô cùng nghiêm túc nói. “Chú không cho thuê, cháu cùng cô Lâm cùng nhau ở.”

nói xong liền chạy sang một bên nghe điện thoại, một tiếng “cô Lâm” thật vang dội, cùng với Chu Lãm nói chuyện thì hoàn toàn không giống nhau!

Chu Lãm tròn mắt há mồm.

Lâm Nguyệt cũng bị chính học sinh của mình làm hồ đồ, cái gì mà kêu cô qua ở cùng nó?

“Xin chào, tôi là... chú của Phó Nam, xin hỏi cô đã tìm được phòng chưa?”

Chu Lãm đứng lúc đoạt lấy di động trên tay Phó Nam, một bên tự giới thiệu, một bên dùng ánh mắt ý bảo Phó Nam ngậm miệng.

Giọng đàn ông trầm thấp thành thực không báo trước truyền tới, Lâm Nguyệt khiếp sợ quên đi đường, ngừng lại ở cửa tiểu khu xa lạ, ngừng một lát mới lúng túng nói: “Tôi đang đi xem... cái kia, lòng tốt của Phó Nam tôi xin nhận, vậy, anh có phòng, có thể cho tôi xem?”

Giọng nói phụ nữ mềm nhẹ, róc rách tựa như suối chảy, chỉ là nghe thanh âm, Chu Lãm liền hiểu vì sao học sinh tiểu học thích cô.

Trầm mặc vài giây, Chu Lãm nhìn mắt Phó Nam, nhận: “Tôi ở nơi này có phòng ngủ chính có thể cho thuê, nếu cô Lâm có hứng thú, buổi chiều ngày mai tan học qua xem.”

Tác giả có lời muốn nói: Nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng đào cái hố này, ngọt ngào, hi vọng mọi người thích.

Chương 2

Edit: Thanh Vy

Chu Lãm không có giới thiệu địa chỉ tiểu khu của anh, tình trạng căn phòng, Lâm Nguyệt tự nhiên không thể xác định mình có hứng thú hay không, nhưng hai chú cháu hào tâm hỗ trợ, xuất phát từ lễ phép, Lâm Nguyệt đồng ý chiều mai cùng Chu Lãm gặp mặt nói chuyện.

“Được, ngày mai gặp.” Chu Lãm ngắt điện thoại.

Lâm Nguyệt nhìn di động, vài giây sau, cô cất di động vào túi, tiếp tục đi xem phòng buổi chiều đã liên hệ. Nhà văn Ngô cho cô thời gian 3 ngày để chuyển nhà, cô cần đi xem nhiều, không thể bởi vì chú của Phó Nam gọi điện một lần mà về nhà chờ ngày mai, vạn nhất phòng của chú Phó Nam không thích hợp thì cô làm sao bây giờ?

Đầy đầu đều là phòng ở, Lâm Nguyệt com chiều cũng không ăn, cố gắng trước khi trời tối, liên tục đi xem phòng khắp nơi, trong đó có hai nơi ở một tiểu khu. Đáng tiếc Lâm Nguyệt chạy mỏi cả chân cũng không thể tìm được, có một phòng có giả cạ, hoàn cảnh tiểu khu cô đều vừa lòng, nhưng Lâm Nguyệt xem phòng xong, vừa lúc gặp được khách thuê cách vách trở lại, là một người đàn ông đầu trọc cánh tay xăm hình, đáng về lưu manh mà nhìn chăm chăm cô, Lâm Nguyệt sợ hãi, không dám thuê nơi đó.

đi xe quay về tiểu khu đang ở, đã hơn 8 giờ tối.

Tâm phiền ý loạn, bò đến tầng hai, nhìn cửa chống trộm của Hàn gia đóng chặt, Lâm Nguyệt do dự hai phút, dòi mắt tiếp tục đi lên trên. Phòng ở là của Hàn gia, người ta không muốn cho cô thuê, cô phân rõ phải trái lại có ích lợi gì. Thành phố lớn phồn hoa, cũng vô tình, không có tiền không có nhà cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Vào cửa, Lâm Nguyệt nhìn quanh một vòng, yên lặng thu thập hành lý.

Gần tới rạng sáng, Lâm Nguyệt rút cuộc dọn xong khóa lại, tắt đèn nằm lên giường, mất ngủ. Mơ tưởng, chính mình có một đồng phòng ở.

Ngủ đến sáng, đồng hồ báo thức kêu vang, Lâm Nguyệt đứng giờ rời giường, đánh răng rửa mặt, thay quần áo tốt ra khỏi cửa. đi đến gần cửa chính tiểu khu, thấy Hàn Dương xách theo một phần bữa sáng trở về, cao cao gầy gầy, mặc sơ mi trắng sạch sẽ, nắng sớm tươi đẹp xuyên qua bóng cây chiếu tới, trên gương mặt thanh tú của cậu ta nhàn nhạt ánh sáng nhu hòa.

“Chào buổi sáng.” Hàn Dương thả chậm bước chân, cười cùng cô chào hỏi, đôi mắt dưới mắt kính tìm tòi mà quan sát Lâm Nguyệt. Hôm qua hấn chờ ở bên ngoài đến hơn 6 giờ, đều không thấy cô, cũng không biết khi nào cô về, Hàn Dương có phần lo lắng, càng hối hận vì sao không có dũng khí xin cách liên lạc của cô.

hấn tươi cười giống như bình thường gặp nhau, hấn là không biết việc cô bị nhà văn Ngô đuổi đi, Lâm Nguyệt lên tiếng “Chào buổi sáng”, giống như không có việc gì mà gặp thoáng qua. cô cùng nhà văn Ngô không thoải mái, không cần thiết chuyển lên người Hàn Dương.

cô vội vã đuổi kịp tàu điện ngầm, Hàn Dương chậm rãi đi xa vài bước, sau đó làm bộ xem phong cảnh một bên, khoeo mắt liếc về phía sau, thấy cô quẹo vào, đảo mắt liền biến mất. Hàn Dương buồn bã mất mát, mà bữa sáng hấn mua một giờ trước đã sớm lạnh.

~

Hôm nay Lâm Nguyệt tổng cộng có ba tiết dạy, hai tiết buổi sáng đều là lớp khác, tiết buổi chiều kia mới là lớp Phó Nam. Ôm sách giáo khoa đi đến trước cửa phòng học, Lâm Nguyệt theo bản năng nhìn hướng chỗ ngồi của Phó Nam, sau đó liền thấy một đôi mắt đen hung phấn mong chờ, thích cô, đơn giản thuần túy.

Lâm Nguyệt bỗng chốc liền quên phiền não thuê nhà, mỉm cười bước vào phòng học.

Lớp trưởng hô đứng lên, 46 bạn học sinh cùng chào “Con chào cô”, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Lâm Nguyệt thoải mái mà giảng bài. Tư duy trẻ con không giống người lớn, Lâm Nguyệt thích thông qua hứng thú để dạy học, ví dụ như đề toán “3 – 1”, cô sẽ kể một câu chuyện đơn giản, có ba con khỉ ngồi trên cây, có một con bởi vì lười tắm rửa nên trên người ngứa ngáy muốn ra sông tắm, vậy trên cây còn mấy con khỉ?

Học sinh vừa cười vang nói con khỉ mất vệ sinh, vừa đếm đếm con khỉ trong sách giáo khoa.

Bốn mươi phút bắt tri bắt giác kết thúc.

Phó Nam muốn cùng các bạn ra cổng trường chờ người nhà, Lâm Nguyệt đi về văn phòng trước, hẹn lát nữa gặp. Khoảng 5 giờ, Lâm Nguyệt đi tới trước cổng trường, các học sinh lục tục được đón đi rồi, Phó Nam ngồi trên chiếc ghế dưới bóng cây, đầu nhìn vào trong vườn trường, nhìn thấy cô, Phó Nam cao hứng mà hướng cô vẫy tay.

“Chú con còn chưa tới sao?” Lâm Nguyệt ngồi vào bên người Phó Nam, cười hỏi.

Phó Nam dẩu miệng, vẻ mặt ghét bỏ nhìn về đường lớn: “Chú ấy mỗi ngày đều đến muộn.”

Lâm Nguyệt lại lần nữa sinh ra tò mò với tình huống gia đình Phó Nam, sờ sờ đầu Phó Nam, cô nhẹ giọng hỏi: “Tại sao chú tới đón Nam Nam, ba mẹ đâu?” cô chỉ là cô giáo mới tốt nghiệp đại học, chủ nhiệm các lớp mới có thông tin gia đình học sinh.

Ba mẹ...

Phó Nam cúi thấp đầu, tay nhỏ kéo khóa cặp sách lộp độp đi lộp lại, từ góc độ Lâm Nguyệt nhìn, miệng nhỏ của cậu bé dẩu lên thật cao.

“Ba đi công tác, phải đi thật lâu, không biết khi nào trở về.” Phó Nam rầu rĩ nói, nói xong ba, cậu bé nghiêng đầu, nhìn một người mẹ đón bạn học đi, hốc mắt đột nhiên chứa đầy nước mắt, hai tay nhỏ lau một phen, mới một lần nữa cúi đầu: “Mẹ đi Bắc Kinh cùng chú Lý.”

không cần nó.

Nghĩ đến mẹ, nước mắt cậu bé liên tục rơi xuống.

Lâm Nguyệt mơ hồ đoán được, Phó Nam hiện tại đại khái là gửi nuôi ở nhà chú, còn quan hệ Phó Nam cùng Chu Lãm, Lâm Nguyệt không đoán được.

“Nam Nam đừng khóc, cô ở đây.” Lâm Nguyệt ngồi xổm trước mặt Phó Nam, rút ra khăn giấy giúp cậu bé lau nước mắt. Phó Nam dùng sức thút tha thút thít hai lần, nín khóc, nhưng vẫn nước mắt lưng tròng như cũ, ý lại mà nhìn cô giáo ôn nhu dễ gần.

Lâm Nguyệt vừa muốn dỗ cậu bé vui vẻ, một bóng người đột nhiên từ bên phải bao phủ xuống, Lâm Nguyệt theo bản năng nhìn lên trên, liền thấy cách ba bước không biết từ khi nào có một người đàn ông cao lớn đứng đó, áo sơ mi đen quần đen, tóc ngắn gọn gàng, mắt đen như chim ưng nhìn chăm chăm cô, giống như đang xem kỹ cái gì. Ánh mắt chạm vào nhau, Lâm Nguyệt còn đang kinh ngạc, tầm mắt người đàn ông vừa chuyển, dừng ở trên mặt Phó Nam.

Phó Nam khóc trước mặt cô Lâm không thấy xấu hổ, lại ngượng ngùng cho chú Chu thấy, dụi dụi mắt, lại nỗ lực đứng lên như chưa có chuyện gì xảy ra, nhỏ giọng kêu “Chú Chu.”

Hóa ra đây là chú của Phó Nam, Lâm Nguyệt vội vàng đứng thẳng, sau đó càng khiếp sợ phát hiện, cô chỉ cao đến ngực người ta... Đối phương giống như một ngọn núi đen, cả người đều tản ra hơi thở cường thế khiến người khản trương, nhưng lại không giống với người đầu trọc có hình xăm tối hôm qua Lâm Nguyệt gặp, tại đây trước mặt chú Chu này, Lâm Nguyệt chỉ có khản trương, cũng không sợ hãi.

“Xin chào, tôi là Chu Lãm, ba Phó Nam đi công tác, trước khi anh ấy về, tôi sẽ chăm sóc Phó Nam” Chu Lãm đưa tay, tự giới thiệu.

Thanh âm anh trầm thấp, động tác đưa tay có loại hương vị đặc biệt, phảng phất như được huấn luyện, nhưng ai lại rảnh không có việc gì đi huấn luyện bất tay?

Miên man suy nghĩ, tầm mắt Lâm Nguyệt rũ xuống, bỗng nhiên phát hiện trong tay người đàn ông này có vết sẹo, dài chừng hai centimet, khép lại nhưng chưa đóng vảy, có chút dữ tợn. Lâm Nguyệt bất giác e ngại, chỉ là nhìn thấy một người đàn ông có sẹo, trên gương mặt thanh tú trắng nõn liền lộ ra một tia sợ hãi.

Cho nên Chu Lãm không muốn giao tiếp với phụ nữ, đề nghị cho cô giáo thuê nhà lần này, hoàn toàn là vì Phó Nam.

Thu hồi tay, Chu Lãm sờ sờ túi, móc ra giấy chứng nhận đưa cho Lâm Nguyệt: “Tôi là cảnh sát hình sự, vết thương là do bọn cướp động thủ gây ra.”

Động tác anh ta quá nhanh, Lâm Nguyệt còn chưa có phản ứng, một cái giấy chứng nhận liền hiện ra trước mắt, huy hiệu cảnh sát trang nghiêm bắt mắt.

Lâm Nguyệt xấu hổ cực kỳ, cô thiếu chút nữa hoài nghi một cảnh sát hình sự là lưu manh rồi!

“Xin chào...” Lần đầu tiên trong đời cùng cảnh sát giao tiếp, Lâm Nguyệt càng không biết làm sao, nghĩ đến đồng chí cảnh sát vừa mới muốn bắt tay cô, Lâm Nguyệt vội vàng đưa tay, cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng anh ta.

Chu Lãm nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn non mịn, lại nhìn gương mặt ứng hồng của cô, lúc này mới đơn giản nắm lấy, thời gian ngắn như chưa chạm vào, sau đó chỉ ra đường: “Lên xe thôi, trước tìm chỗ ăn cơm” nói xong mặc kệ Lâm Nguyệt có đồng ý hay không, anh thu lại giấy chứng nhận, đi thẳng tới chiếc SUV màu đen bên đường.

Lâm Nguyệt bị thân phận của anh ta làm kinh sợ, đi theo Phó Nam đi đến trước xe, đại não mới khôi phục chuyển động, bắt đầu do dự lên xe có thích hợp hay không. cô căn bản không quen biết Chu Lãm, cảnh sát hình sự, cảnh sát hình sự liền nhất định là người tốt sao? Tưởng tượng như vậy, Lâm Nguyệt nhìn trộm về phía ghế lái, vừa lúc Chu Lãm cũng nhìn cô, nhẵn mày, ả ý không vui.

Trong lòng Lâm Nguyệt chột dạ.

“cô giáo, lên xe a.” Phó Nam lôi kéo cửa xe, nghi hoặc mà nhìn cô giáo.

Bị cậu bé thúc giục, Lâm Nguyệt mở mành hồ đồ liền lên xe, Phó Nam vui vẻ ngồi bên cạnh cô giáo, lại dùng sức kéo cửa xe lên.

Chỗ ngồi phía sau thật rộng, Lâm Nguyệt có chút khần trương, Phó Nam nhìn cô, cô cũng nhìn Phó Nam, nỗ lực duy trì mỉm cười.

“Thắt dây an toàn.” Phía trước truyền đến giọng đàn ông lạnh lùng nhắc nhở.

Giống như phản xạ có điều kiện, Lâm Nguyệt liền cúi đầu tìm dây an toàn.

một lớn một nhỏ đều ngồi tốt, Chu Lãm nhìn phía trước, trở tay đem di động của anh đưa ra sau: “Hai người chọn chỗ đi.”

Lâm Nguyệt chần chừ, Phó Nam thuận thực mà đoạt lấy di động chú Chu, mở ứng dụng ra, tay nhỏ chỉ lướt nhanh, rất nhanh chọn được một nhà hàng, nhiệt tình đề cử cho cô giáo: “Nhà hàng này ăn ngon! Lần trước chú Chu mời đội ăn com cũng mang con đi!”

Lâm Nguyệt trước tiên là nhìn đến mức giá đề ra, ...

“Đổi chỗ khác thôi, chỗ này hơi xa.” Lâm Nguyệt nhỏ giọng thương lượng, cô chỉ là nói vấn đề thuê nhà với Chu Lãm, tùy tiện ăn một chút là được.

Phó Nam nóng nảy, nó thích cô Lâm, muốn đưa cô tới nhà hàng tốt.

“Liền chọn chỗ đó, 5 rưỡi là có thể đến nơi.” Chu Lãm một tay nắm tay lái, một tay chống cằm, xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn vào mắt học sinh tiểu học.

Phó Nam vừa lòng, Lâm Nguyệt không được tự nhiên mà ngồi, lát nữa vẫn là chia đều đi.

Sau hai mươi phút, ba người trước sau vào phòng ăn.

Chu Lãm trực tiếp gọi phần ăn cho ba người, tính cách Lâm Nguyệt như thế nào, anh liếc mắt một cái liền nhìn ra được, đưa cho cô gọi cô cũng không chịu.

Người phục vụ cảm thực đơn đi, Chu Lãm dựa vào lưng ghế, nhìn vào mắt Lâm Nguyệt, đi thẳng vào vấn đề: “Công việc của tôi bận rộn, không thể đúng hẹn đưa đón Phó Nam, nếu cô dọn tới, vừa tiện đường đón nó giúp tôi, tôi miễn tiền thuê nhà cho cô. Phó Nam không thích ăn đồ bên ngoài, nếu cô đồng ý nấu cơm, một ngày hai bữa, mỗi tháng tôi trả cô hai ngàn.”

anh đã tra qua thị trường bảo mẫu, điều kiện như vậy thực công bằng.

Lâm Nguyệt để ý nhất chính là phòng ở, chỉ cần phòng ở thích hợp, cô nguyện ý trả tiền thuê, hơn nữa miễn phí chăm sóc Phó Nam.

“Xin hỏi phòng cho thuê của anh ở tiểu khu nào, là tôi ở cùng Phó Nam sao?” Lâm Nguyệt ngẩng đầu, thu đủ dũng khí nhìn về phía Chu Lãm.

Chu Lãm ý vị không rõ mà cười nhẹ: “Tiểu khu Cảnh An, đi bộ mười phút là đến bến tàu điện ngầm, có ba phòng hai sảnh, cô muốn thuê thì phòng ngủ chính cho cô, tôi cùng Phó Nam mỗi người một phòng ngủ phụ, à, phòng ngủ chính có phòng vệ sinh riêng.”

Giới thiệu phòng ở thật bình thường, nhưng nghe đến câu anh có ý bỏ sung sau kia, Lâm Nguyệt đỏ mặt.

“cô giáo, cô làm sao vậy?” Phó Nam mờ mịt hỏi.

không hỏi còn tốt, vừa hỏi Lâm Nguyệt càng quẩn bách.

“cô suy xét trước đi, tôi đi rửa tay.” Chu Lãm nhàn nhạt nói, cầm di động lên đi ra ngoài.

Lâm Nguyệt giương mắt, nhìn lên bóng dáng chững chạc, khi trở tay đóng cửa, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về bên này, ánh mắt sắc bén.

Lâm Nguyệt đứng lúc thu hồi tầm mắt, thật hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Thanh Vy

“cô giáo, cô không muốn ở cùng con sao?”

Sau khi Chu Lãm rời khỏi, Phó Nam ngửa đầu hỏi Lâm Nguyệt, ánh mắt bất an khẩn trương, giống như cô giáo do dự là vì nó phạm lỗi sai.

Đứa bé mới sáu tuổi đã nhìn mặt đoán ý, nghĩ đến thân thể Phó Nam, Lâm Nguyệt đặc biệt đau lòng, nhẹ nhàng sờ đầu Phó Nam, ôn nhu giải thích: “Sao lại không muốn, Nam Nam ngoan như vậy, nếu cô có phòng của chính mình sẽ muốn đón Nam Nam ở cùng cô. cô không thuê phòng của chú Chu, là vì cô cùng chú Chu đều chưa kết hôn, ở cùng một chỗ, người khác sẽ hiểu lầm.”

Phó Nam không hiểu: “Hiểu lầm gì ạ?”

Lâm Nguyệt nhìn ra cửa phòng, nhỏ giọng cười: “Hiểu lầm chú Chu là bạn trai cô, như vậy về sau liền không còn ai giới thiệu bạn trai cho cô nữa.”

Cái này Phó Nam hiểu, mắt to nhìn cô giáo, sau đó héo hon mà cúi đầu. Chú Chu lớn lên đen xì, tính tình kém, công việc bận rộn, còn không biết nấu cơm, căn bản không xứng với cô giáo, bằng không nó còn có thể khuyên cô suy xét cùng chú Chu ở bên nhau. Đừng nhìn Phó Nam còn nhỏ, nhưng nó muốn mời cô giáo ăn ngon, cũng muốn cô tìm được bạn trai thật tốt.

Cậu bé ngoan ngoãn tiếp nhận cự tuyệt của cô rồi, không khóc cũng không nháo, Lâm Nguyệt bất giác áy náy. Kỳ thật đề nghị của Chu Lãm vô cùng mê người, nhưng Lâm Nguyệt không dám lỗ mãng dọn đến ở trong nhà một người đàn ông xa lạ. Phó Nam còn quá nhỏ, cô cùng Chu Lãm coi như trai đơn gái chiếc, Chu Lãm là cảnh sát hình sự, lại cũng là người đàn ông thân thể cường tráng tràn ngập hơi thở thành thực...

Lâm Nguyệt cẩn thận nghĩ.

Chu Lãm đã trở lại, nghe được âm thanh đẩy cửa, Lâm Nguyệt nhìn về di động trên bàn, Phó Nam thất vọng mà nhìn hấn.

Chu Lãm từ trên mặt hai người đoán được đáp án của Lâm Nguyệt, nhưng anh đã sớm đoán được cô có khả năng từ chối, cũng không bất ngờ.

“không muốn thuê?” Ngồi xong, Chu Lãm nhàn nhạt hỏi.

Lâm Nguyệt nhấp môi, gật đầu nói dối: “thật ngại, vừa rồi bạn học của tôi gọi nói bạn cùng phòng thuê sắp dọn đi, kêu tôi dọn qua đó.”

“Cũng tốt.” Chu Lãm không nóng không lạnh chúc mừng, sau đó nói với Phó Nam: “cô giáo đã có phòng ở, ngày mai chú thuê bảo mẫu đón cháu.”

Phó Nam không chớp mắt mà nhìn anh, trong đôi mắt to từng chút từng chút nước mắt đầy lên, cậu bé quay đầu, trộm lau một phen, tay nhỏ bụi bặm, năm ngón tay lau xong, nước mắt lại rơi tiếp, tiếp theo lại lau.

Khóe miệng cười nhạt của Chu Lãm biến mất, vẫn lười biếng như cũ tùy ý mà dựa vào lưng ghế, ánh mắt lại dời về phía cô gái đối diện.

Lâm Nguyệt cũng nhìn thấy Phó Nam khóc, khiến trong lòng cô thấy khó chịu, từ chối một đứa trẻ đơn thuần yêu thích, còn muốn khó khăn hơn từ chối người theo đuổi mình.

“Cháu...”

“Tôi...”

Cậu bé trộm khóc, hai người lớn đồng thời mở miệng, lại đồng thời dừng lại, khi Lâm Nguyệt ngoài ý muốn nhìn về phía Chu Lãm, điện thoại cô đặt trên bàn liên rung lên, vừa lúc hóa giải một giây xấu hổ kia. Lâm Nguyệt cầm lấy di động, có tiền chuyển vào tài khoản, là nhà văn Ngô trả lại cô gấp đôi tiền đặt cọc, còn có một cái ghi chú: Trước đêm mai dọn đi.

Lâm Nguyệt ngờ ngác mà nắm chặt di động, cả người từ trong ra ngoài đều lạnh.

“Chú nhà sao?” Chu Lãm hỏi, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô.

Ánh mắt Lâm Nguyệt hơi lóe.

Chu Lãm dựa lại lưng ghế, tiếp tục hỏi: “Thức giục cô mau dọn đi?”

Mặt Lâm Nguyệt trắng bệch.

“không có bạn học bảo cô thuê chung?”

Lâm Nguyệt:...

cô gái tựa như muốn khóc, Chu Lãm nhìn Phó Nam, lại hắt hắt cảm hương Lâm Nguyệt. Phó Nam chớp chớp mắt, đột nhiên hiểu được, kích động nhảy khỏi ghế, ôm lấy cánh tay cô giáo: “cô giáo, cô theo con ở đi, cô đừng sợ, có người hiểu lầm cô là bạn gái chú Chu, con thay cô giải thích.”

Chu Lãm vừa chuyển bật lửa vừa yên lặng xem diễn, nghe thấy câu ấy, đuôi lông mày nhướng lên: “Bạn gái?”

Phó Nam há mồm liền đáp: “cô giáo nói...”

Lâm Nguyệt một phen che lại miệng học sinh, khuôn mặt trắng nõn sớm đã đỏ bừng, lắp bắp mà nỗ lực che đậy: “Tôi, tôi là sợ tôi dọn qua đó, người khác sẽ hiểu lầm... cho anh thêm phiền toái.”

Chu Lãm nhìn Phó Nam

Phó Nam nhìn lại anh, lại nhìn cô giáo đang sốt ruột, đột nhiên gật đầu, phối hợp với cô.

Chu Lãm tạm thời tin, nói không sao: “Tôi không sao, chỉ cần có người quan tâm Phó Nam, tôi đi sớm về trễ, thật không rảnh.” Phó Nam mới vừa dọn tới đây một tháng, tháng này trong cục còn khá thanh nhàn, anh miễn cưỡng có thể đưa đón Phó Nam, ngày nào đó vụ án hình sự tới, anh có khả năng mấy hôm không về nhà, đến lúc đó còn phải mời bảo mẫu.

anh không truy cứu việc “Bạn gái”, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thờ ra.

“cô giáo, cô dọn lại đây đi, con đảm bảo nghe lời mà.” Phó Nam ghé vào trên đùi cô làm nũng mà năn nỉ.

một bên là tâm ý của học sinh, một bên là lạnh nhạt của nhà văn Ngô, hai loại khác biệt, bất tri bất giác khiến Lâm Nguyệt hết cảnh giác với Chu Lãm.

Nhưng Chu Lãm biết cô cố kỵ cái gì, giờ tay, lại đem đồ chứng nhận của anh đặt lên bàn, chỉ mặt trên của huy hiệu cảnh sát, Chu Lãm nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt, mặt đen sặc sền: “Khi tôi vào cảnh sát đã tuyên thệ, nếu cô bởi vì yếu tố an toàn bản thân mà cự tuyệt Phó Nam, đó là vũ nhục lớn đối với nhân cách và hành vi của tôi.”

anh là cảnh sát hình sự (hình cảnh), anh sẽ không làm thất vọng hai chữ này.

Lâm Nguyệt đột nhiên không thể ngồi yên, đôi mắt người này quá độc, nhiều lần đều đoán đúng ý nghĩ của cô, vạch mặt tại chỗ, cô thậm chí không có cách nào phản bác.

Có người gõ cửa, người phục vụ mang đồ ăn lên.

Chu Lãm đáp ứng, chứng nhận cảnh sát tiếp tục đặt trên bàn, thật chói mắt.

Người phục vụ nhìn không được mà nhìn vài lần, khi nhìn lại Lâm Nguyệt thì ánh mắt liền thay đổi, nhìn người này không được tự nhiên, chẳng lẽ là phạm tội?

“Thuê hay không thuê?” Người phục vụ đi rồi, Chu Lãm thu lại giấy chứng nhận, hỏi một lần cuối cùng.

Lâm Nguyệt dám nói không sao? Nếu nói chẳng phải là thừa nhận cô đang sợ anh, sẽ vũ nhục nhân cách và hành vi của anh?

Bình tĩnh vài giây, Lâm Nguyệt nhìn Phó Nam nói: “Vâng cảm ơn anh, bắt quá Phó Nam là học sinh của tôi, anh không nhò, tôi cũng sẽ chiều cổ thẳng bẻ, tiền thuê nhà tôi vẫn trả.”

“sẽ nấu cơm chứ?” Chu Lãm hỏi.

Lâm Nguyệt cắn môi, gật đầu.

Chu Lãm “Vâng tốt, tiền thuê hai ngàn, một ngày nấu hai bữa cơm cho Phó Nam, tiền lương hai ngàn, triệt tiêu hết, nhưng tiền điện nước phải chia đều.”

Lâm Nguyệt tự đáy lòng nói: “thật không cần, dù sao chính tôi cũng muốn làm cơm...”

Chu Lãm không nhìn cô, hỏi Phó Nam “cô giáo nấu cơm cho cháu, cháu muốn ăn mà không trả tiền sao?”

Phó Nam nhếch miệng cười, dùng sức lắc đầu, kiên trì trả tiền cho cô giáo.

Chu Lãm lúc này mới nhìn qua Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt đành phải đồng ý điều kiện của anh, nhìn bàn đầy hải sản, chỗ lạnh lẽo trong lòng chậm rãi ấm lên. Nếu Chu Lãm thật sự đáng tin cậy, điều kiện nhà ở anh cung cấp kia quả thực là cô nằm mơ cũng không thấy. Phòng ngủ chính có phòng vệ sinh, không mất tiền thuê, cách tàu điện ngầm cũng gần...

“Ăn đi, ăn xong lại nói.” Chu Lãm cầm lấy chiếc đũa, trước gấp tôm hùm cho Phó Nam thích ăn nhất.

cô giáo đồng ý ở cùng cậu bé, Phó Nam buồn bã liền thay đổi, vui vui vẻ vẻ mà ăn. Chu Lãm chỉ lo chính mình, ngẫu nhiên lại chiều cổ Phó Nam, Lâm Nguyệt rụt rè hay không anh mặc kệ. Phó Nam nghĩ cho cô giáo, liên tục gấp cho cô rất nhiều đồ ăn, liên tục của với thịt tôm chú Chu bóc cho nó, đều gấp cho cô giáo một nửa.

Lâm Nguyệt ngượng ngùng ăn đồ Chu Lãm bóc, muốn gấp trả lại Phó Nam.

Phó Nam ôm bắt né tránh, đặc biệt hào phóng: “cô giáo ăn đi ạ, trong chốc lát chú ấy lại bóc cho con.”

Chu Lãm... Hóa ra từ hôm nay trở đi, anh phải một người hầu hạ cả hai?

Lâm Nguyệt trộm nhìn anh, vừa lúc thấy Chu Lãm ngẩng đầu trừng mắt với Phó Nam, đây là lần đầu tiên cô vừa nhìn đã hiểu tâm tư Chu Lãm.

Nếu Chu Lãm đối với cô có ý đồ xấu, khẳng định sẽ không để ý Phó Nam chia thịt cua cho cô, ngược lại để ý là chuyện tốt.

Tương tự như vậy, tâm phòng bị của Lâm Nguyệt giảm hơn nửa, số lần chủ động gấp đồ ăn nhiều lên, còn sẵn sàng giúp Phó Nam bóc vỏ tôm.

Phó Nam miễn bàn vui vẻ như nào, phạm là cô Lâm bóc, nó đều ăn luôn, căn bản không nghĩ tới chia cho chú Chu.

Chu Lãm thờ ơ lạnh nhạt, rót cuộc mình bạch một câu.

Sinh con trai có ích lợi gì? Có vợ là quên mẹ, tiểu tử thối mới sáu tuổi đã như vậy, lớn lên trong mắt càng không còn người lớn.

~

Ăn một giờ, sau khi ăn xong Chu Lãm tính tiền, này thật không tiện, Lâm Nguyệt nói muốn chia đều, liền bị một ánh mắt lạnh lùng của Chu Lãm khiến cô ngậm miệng.

“Có nhiều hành lý không?” trên đường đưa cô trở về, Chu Lãm hỏi.

Lâm Nguyệt: “không nhiều lắm, tự mình tôi có thể dọn.” Leo nhiều lần mấy tầng là được.

“Con giúp cô dọn cho.” Phó Nam cướp nói.

Lâm Nguyệt cười sờ sờ đầu cậu bé, học sinh thật là ngoan.

Xe chạy đến trước cửa chính của tiểu khu, Lâm Nguyệt muốn xuống xe, Chu Lãm trực tiếp đi vào, bảo cô chỉ đường: “Tôi nay tôi mang hai cái lớn qua trước, ngày mai lại chuyển.”

Lâm Nguyệt không có lý do cự tuyệt.

Hai phút sau, xe dừng ở dưới lầu Hàn gia, Phó Nam một hai đôi đi lên, Chu Lãm liền khóa xe lại, ba người cùng đi vào trong. Lâm Nguyệt nắm tay Phó Nam đi lên trước, Chu Lãm theo thói quen hướng lên trên nhìn, tầm mắt đảo qua, lập tức chú ý tới ban công tầng hai, có bóng người đột nhiên rụt vào, xem thân hình, là đàn ông.

Người nọ là Hàn Dương, người trong lòng liên tục hai hôm về muộn, hẳn thực lo lắng, vẫn luôn chờ ở ban công. Tận mắt nhìn thấy Lâm Nguyệt mang theo một người đàn ông cao lớn trở về, Hàn Dương ngồi không yên, liền ra khỏi phòng.

“đã muộn như vậy còn ra ngoài?” Trong phòng khách, nhà văn Ngô cùng chồng đang xem TV, thấy con trai đi ra, bà cảnh giác hỏi.

“Con đi chạy bộ.” Hàn Dương tiếp tục đi ra ngoài.

Nhà văn Ngô nghi ngờ mà nhìn chằm chằm con trai, Hàn Dương vừa ra khỏi cửa bà lập tức ra ban công, nếu con trai không ra khỏi tòa nhà, bà lại đi tầng năm tìm.

Dưới mái hiên, Lâm Nguyệt vừa đến tầng một, chợt nghe phía trên có tiếng bước chân, nhanh chóng thấy Hàn Dương xoay người đi xuống.

Lâm Nguyệt cười hỏi thăm: “Ra ngoài sao?”

Hàn Dương gật đầu, tò mò nhìn Phó Nam: “Em trai cô sao?”

Mới vừa nói xong, lại một bóng người lên đây, một tay đút vào túi quần, hời hợt gật đầu, tầm mắt xẹt qua Hàn Dương.

Hàn Dương cao gần 1m8, ở trong đám đàn ông xem như là xuất sắc, Hàn Dương vẫn luôn lấy làm tự hào, nhưng đối diện với người đàn ông Lâm Nguyệt mang về này, Hàn Dương không tự giác mà căng thẳng trong lòng. Người cao hơn hẳn, hẳn đã gặp, nhưng người này vừa cao vừa cường tráng, áo sơ mi nhân nhả cũng không thể che lấp thân thể ẩn chứa đã tính nguyên thủy lực lưỡng, so sánh ra, tựa như một con báo nhân nhả tân bộ, bất cứ lúc nào cũng có khả năng cắn xé con mồi.

Ánh đèn dưới hàng hiên mờ tối, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khiến người ta nhớ kỹ bộ dáng đối phương, không phải là khuôn mặt hẳn có thể so sánh với người nổi tiếng, mà là cặp mắt kia, sắc bén như chim ưng.

Người đàn ông như vậy, Hàn Dương liền muốn dò hỏi thân phận của hắn, nhưng lại không nói nên lời.

hắn không hỏi, Lâm Nguyệt lại tự giải thích, hào phóng giới thiệu: “Đây là Phó Nam, học sinh tôi dạy, Phó Nam giúp tôi liên hệ nhà mới, anh Chu đây

dẫn cậu bé tới giúp tôi dọn hành lý.”

Hàn Dương chấn động: “cô muốn dọn đi? không phải vừa mới dọn đến đây sao, như thế nào đi nhanh như vậy?”

nói tới vấn đề này liền xấu hổ, Lâm Nguyệt cười cười muốn mơ hồ cho qua.

“Chủ nhà của cô Lâm quá xấu, không cho cô ở.” Phó Nam tức giận nói, chán ghét có người làm khó cô giáo.

Cùng lúc đó, nhà văn Ngô chậm chạp không thấy con trai đi ra khỏi toà nhà, khuôn mặt âm trầm đẩy ra cửa chống trộm, vừa vặn nghe được.

Tác giả: Chu Lâm, Phó Nam, mọi người càng thích ai hơn?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Thanh Vy

Đối với Lâm Nguyệt, Hàn Dương gần như là vừa gặp đã thích.

Lần đầu tiên hấn gặp Lâm Nguyệt, là ở cửa tiểu khu, ngày đó là cuối tuần hấn về qua nhà, đi đến trước cửa chính, phía sau có xe bóp còi. Hàn Dương vừa né tránh vừa quay đầu lại, một chiếc taxi xanh chậm rãi tới gần, thời điểm thoáng qua, hấn thấy một cô gái trẻ tuổi ngồi ở ghế phụ lái, lộ ra một sườn mặt trắng nõn sạch sẽ.

Sạch sẽ, thanh tú.

Vài giây ngắn ngủn, xe taxi rồi đi rồi.

Hàn Dương sững sờ tại chỗ, ánh mắt đuổi theo xe taxi, bóng dáng cô gái xinh đẹp ở trong đầu hấn không vứt đi được.

Trung học, đại học thậm chí là nghiên cứu sinh, Hàn Dương đã gặp qua rất nhiều nữ sinh xinh đẹp, nhưng không có ai, chỉ liếc mắt một cái khiến cho hấn quên mất đi đường.

Hàn Dương cảm lòng không được bước chân nhanh hơn, rẽ một cái, xa xa nhìn thấy xe taxi ngừng ở dưới lầu nhà hấn. Mỗi lần nghỉ đông và nghỉ hè, tiểu khu đều sẽ chuyển đến một nhóm khách thuê mới, Hàn Dương lập tức đoán được thân phận của cô, hấn kinh hỉ tiến lên, lần đầu tiên chủ động giúp phụ nữ chuyển nhà. Kỳ thật hành lý của Lâm Nguyệt rất nặng, khiêng lên năm tầng rất mệt, nhưng nhìn gương mặt Lâm Nguyệt tươi cười nói lời cảm ơn, Hàn Dương cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

Có hôm hấn “ngẫu nhiên gặp được” Lâm Nguyệt rồi cùng nhau về nhà, bị mẹ bắt gặp, đêm đó mẹ nói vài lời, Hàn Dương mơ hồ đoán được mẹ không đồng ý hấn theo đuổi Lâm Nguyệt, nhưng bất luận như thế nào, Hàn Dương cũng không đoán được, mẹ sẽ hủy hợp đồng đuổi người đi.

Hàn Dương đột nhiên không dám lại nhìn Lâm Nguyệt, nghe được thanh âm mở cửa, Hàn Dương cứng đờ xoay người.

Nhà văn Ngô không quan tâm con trai, mặt vô tình mà đánh giá Phó Nam, Chu Lâm, hỏi Lâm Nguyệt: “Tìm được phòng, đêm nay chuyển nhà sao?”

Thái độ bà ta rất kém, phảng phất là người cao thượng nhất, vô duyên vô cớ bị người hủy hợp đồng, tính tình Lâm Nguyệt dù tốt cũng không thể bảo trì được mỉm cười trước mặt nhà văn Ngô, giống như đang làm việc nói: “Đêm nay dọn trước một chút, đêm mai dọn xong sẽ trả chìa khóa.”

Nhìn ra Lâm Nguyệt đang che dấu tức giận, trong mắt nhà văn Ngô nhanh chóng xẹt qua một tia châm chọc, không dây dưa nhiều, chỉ kêu Lâm Nguyệt đi lên dọn phòng sạch sẽ. Từ đầu đến cuối, nhà văn Ngô không nói một chữ thô tục, nhưng mỗi câu nói mỗi ánh mắt bà ta đều mang theo ngạo mạn vô hình.

Lâm Nguyệt nhịn, Hàn Dương lại không cách nào chịu được mẹ mình đối đãi với cô gái hấn thích như vậy, xoay người chất vấn: “Mẹ, phòng ở...”

Nhà văn Ngô lạnh giọng đánh gãy hấn: “Con không phải đi chạy bộ sao? không chạy thì đi vào.”

không muốn cùng con trai ở bên ngoài khác khách, nhà văn Ngô nói xong liền về nhà, để mở cửa chống trộm cho con trai đóng.

Hàn Dương nắm chặt nắm tay.

Lâm Nguyệt mới là người oan nhất, nhưng là nhìn bóng dáng mảnh khảnh cứng đờ của Hàn Dương, Lâm Nguyệt đột nhiên thấy đồng tình với người nghiên cứu sinh thích giúp đỡ mọi người này, tính tuổi, Lâm Nguyệt nhỏ hơn Hàn Dương hai tuổi, nhưng có lẽ là cô ra xã hội làm việc trước, Lâm Nguyệt

bất giác liền đem Hàn Dương thành học sinh mà nhìn.

“anh vào đi thôi, đừng bởi vì vậy mà cùng người nhà không vui, phòng mới của tôi khá tốt.” Nắm tay Phó Nam đi lên lầu hai, Lâm Nguyệt nhỏ giọng khuyên nhủ.

Hàn Dương đưa lưng về phía cô đứng, còn đang tức giận mẹ, cũng không còn mặt mũi nhìn cô.

Hai người cũng không tính là bằng hữu, Lâm Nguyệt cũng không thích hợp nhiều lời, nắm tay Phó Nam ngay thơ tiếp tục đi lên, Chu Lãm yên lặng đi theo.

“cô giáo, cái bà kia thật hung dữ.” Bỏ mấy tầng, Phó Nam lặng lẽ nói với Lâm Nguyệt.

Tâm tình Lâm Nguyệt có chút phức tạp. Thời điểm mới vừa liên hệ thuê nhà, nhà văn Ngô không phải như thế, đối với cô rất hòa thuận, không biết vì cái gì, sau này gặp mặt thái độ nhà văn Ngô liền thay đổi.

Hàn Dương cũng không hiểu mẹ mình rốt cuộc nghĩ như thế nào, trở lại phòng khách, khuôn mặt hân hoan xuống hỏi đáp án. Nhà văn Ngô ngồi bên cạnh chồng, đôi mắt nhìn TV, lời nói ra lại như một thùng nước lạnh hắt trên đầu Hàn Dương: “Mẹ biết con thích cô ta, không thể cho con cơ hội theo đuổi cô ta.”

Ông Hàn giật mình mà nhìn vợ con, không hiểu đã xảy ra cái gì.

“Lâm Nguyệt có chỗ nào không tốt?” Hàn Dương nhìn chăm chăm mẹ, muốn biết nguyên nhân.

Nhà văn Ngô khinh miệt mà hừ một tiếng, đôi mắt nhìn lên trên, giống như có thể thấy Lâm Nguyệt cách mấy tầng nhà: “Con là nghiên cứu sinh, trong nhà có nhà có xe, đầu tiên cũng phải tìm người vợ bản địa, một sinh viên sư phạm từ nông thôn ra như cô ta, nơi nào xứng đôi với con?”

Chứng minh thân phận Lâm Nguyệt bà ta đã xem qua, tuy là cùng một tỉnh, nhưng là một huyện nhỏ, bà còn chưa nghe nói qua địa phương này, loại phụ nữ này, làm khách thuê nhà văn Ngô còn hoan nghênh, làm con dâu, không có cửa đâu! Con trai của bà phải tìm người môn đăng hộ đối, Lâm Nguyệt có thể cho con trai cái gì? Kết hôn xong chỉ liên lụy vào con trai mình.

Trùng mắt nhìn con trai, nhà văn Ngô đề cao âm lượng, dùng hành động cự tuyệt con trai nói chuyện.

Thành kiến về hộ khẩu là hiện tượng phổ biến nhất ở thành phố lớn, nhưng Hàn Dương hôm nay mới biết được mẹ hân hoan ham hư vinh như vậy.

“Con thích ai, không cần mẹ quản.” Hàn Dương lạnh giọng nói, sau đó đi nhanh vài bước, lại ra khỏi cửa.

Nhà văn Ngô bật dậy, muốn đuổi theo con trai, ông Hàn là người hòa giải giữ chặt vợ, đầu đầu nói: “Con trai đã lớn, bà đa tâm như vậy làm gì, bà đã đuổi người đi rồi, Lâm Nguyệt kia cũng không ngốc, sẽ không đồng ý với con trai bà, xem TV đi thôi.”

Nhà văn Ngô nhìn chăm chăm cửa phòng, nghe chồng nói xong, trong đầu đột nhiên nhớ ra người đàn ông vừa mới gặp ở dưới hiên, một thân đen xì, nhìn liền không giống người tốt, tối muộn cùng Lâm Nguyệt trở về, hai người khẳng định có quan hệ. Nghĩ như vậy, nhà văn Ngô yên tâm, cảm thấy có người giúp bà đánh gãy ý niệm của con trai ngốc.

~

Tầng năm, Lâm Nguyệt mở ra cửa phòng, mời Chu Lãm, Phó Nam đi vào.

Phòng chỉ hơn mười mét vuông, có ban công nhỏ cùng phòng vệ sinh, hai vali hành lý tối qua Lâm Nguyệt thu thập tốt dựa vào tường, thêm một cái túi hành lý siêu lớn, còn lại phòng cơ bản trống không, chỉ còn một bộ đồ dùng trên giường, còn có mấy túi nilon gói quần áo, dùng để đựng đồ vụn vặt.

“Chỉ có vậy?” Chu Lãm nhìn xung quanh một vòng, ngoài ý muốn hỏi.

Lâm Nguyệt gật đầu. Tháng trước chuyển nhà, vì bớt việc cho nhẹ nhàng, cô vất đi một đồng hồ cũ, cho nên hành lý không có nhiều lắm.

Chu Lãm đi đến trước ban công nhìn ra ngoài, sau đó chuyển qua, không chút để ý nói: “một lần dọn qua đi, ngày mai lười đi lại.”

Về mặt nữ chủ nhà khắc nghiệt kia, anh không muốn lại nhìn thấy.

Lâm Nguyệt kinh ngạc mà nhìn anh, nhanh như vậy?

Chu Lãm dựa lưng vào cửa kính, hai tay đút trong túi, nhìn lên giường Lâm Nguyệt: “Bên kia của tôi thu thập tốt, một lần là xong, đỡ lo.”

Lâm Nguyệt chậm rãi đánh giá gian phòng ở một tháng này, xác định không có gì đáng giá để lưu luyến.

“Được, tôi lập tức thu dọn, hai người ngồi trước đi.” Lâm Nguyệt thật nhanh chóng quyết định.

“Hành lý đều đầy sao?” Chu Lãm hướng cầm vào hai hành lý màu hồng ven tường, “Đầy thì tôi chuyển trước.”

Lâm Nguyệt gật đầu.

Chu Lãm đứng thẳng, đi qua, chỉ một tay xách lên hành lý, trực tiếp đi ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng. Lâm Nguyệt nhìn thấy khiếp sợ không thôi. một cái đầu là quần áo, miễn cưỡng có thể nhẹ chút, nhưng cái hành lý kia bên trong đều là sách, nặng trĩu, cô chỉ có thể kéo đi, như thế nào Chu Lãm xách lên như xách gà?

“cô ơi, con dọn cái nào ạ?” Phó Nam cũng nóng lòng muốn thử, học sinh nhỏ nhỏ, đứng trước hành lý lớn nhất của Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt cười, đem con gấu bông trắng trên giường cho thẳng bệ: “Trước tiên Nam Nam cầm giúp cô, trong chốc lát chúng ta cùng đi.”

Phó Nam cao hứng mà tiếp nhận gấu bông, cúi đầu nghiên cứu, cảm thấy gấu của cô thật là đẹp mắt.

Bên ngoài hiên, Chu Lãm mỗi tay xách một hành lý đi đến tầng ba, chính diện đụng phải Hàn Dương. Ánh mắt Hàn Dương phức tạp mà nhìn anh, Chu Lãm giống như không thấy hắn, nhanh nhẹn xuống lầu, tư thái nhẹ nhàng, như hai tay trống trơn. Hàn Dương đứng tại chỗ, nghe tiếng bước chân xa lạ một lát, sau đó bước nhanh lên tầng trên.

Lâm Nguyệt đang gấp chăn đút vào túi hành lý, nghe thấy tiếng đập cửa, cô quay đầu lại, thấy Hàn Dương đứng ở cửa, thần sắc không được tự nhiên.

Hàn Dương trước hết nhìn vào bên trong chỉ còn lại giường đệm, giật mình hỏi: “Đêm nay liền đi sao?” không phải nói ở lại một đêm sao?

Lâm Nguyệt nhìn theo ánh mắt hắn, rũ mắt cười: “Đồ đạc không nhiều lắm, một lần dọn đi thôi, đúng rồi, chìa khóa tôi trả cho anh.” Nhét xong chìa khóa, Lâm Nguyệt nhặt lên chìa khóa trên bàn, gỡ xuống một cái giao cho Hàn Dương.

Hàn Dương nhìn cô, thấp giọng nói: “thật xin lỗi, mẹ tôi, không nên hủy hợp đồng.”

Lâm Nguyệt không ngại: “không có việc gì, anh đừng để trong lòng, chuyên tâm đọc sách đi.”

cô đang cười, khuôn mặt dưới ánh đèn tinh tế hồng nhuận, tóc mái mỏng hơi rũ xuống che cái trán ra mồ hôi, không biết là leo cầu thang mệt, hay là thu dọn đồ nên mệt, Hàn Dương chỉ biết là, cô hiện tại thực xinh đẹp, hắn không muốn lại lùi bước. Dưới tầng có tiếng bước chân càng ngày càng gần, là người nọ đã trở lại, Hàn Dương nắm chặt chìa khóa, cổ hết dũng khí hỏi ra lời: “Tôi, tôi có thể kết bạn wechat với cô không?”

Lâm Nguyệt ngần ngừ cả người, cô còn tưởng rằng Hàn Dương chỉ tới tạm biệt, nhưng giờ khắc này, mặt hắn phấp phồng, cùng đôi mắt khẩn trương mong chờ, đột nhiên giống như những nam sinh từng theo đuổi cô. một cô giáo, một sinh viên đại học, tuy rằng số lần hai người ngẫu nhiên gặp nhau có vẻ nhiều, nhưng Lâm Nguyệt chưa bao giờ suy đoán qua phương diện này.

Biết được tâm ý Hàn Dương, gương mặt nhà văn Ngô lại hiện ra, mãi đến lúc này, Lâm Nguyệt mới hiểu được nhà văn Ngô vì sao đuổi cô đi.

Lâm Nguyệt bất giác muốn cười, nhà văn Ngô là cảm thấy cô đang câu dẫn con trai bà ta?

“không, chúng ta cũng không thân.” Lâm Nguyệt khách khí mà cự tuyệt, không muốn cho Hàn Dương hy vọng không nên có.

Tâm Hàn Dương đang khẩn trương bất an, lập tức lạnh lẽo.

Chu Lãm không nhanh không chậm lên tới nơi.

Lâm Nguyệt không chờ anh lộ mặt ra, liền quay vào thu thập notebook, đưa lưng về phía cửa, nhưng cô biết Hàn Dương đi rồi, Chu Lãm vào được, may mà Chu Lãm cái gì cũng không hỏi.

“Cái kia thật là làm phiền anh.” Sửa sang toàn bộ xong, Lâm Nguyệt nhìn hành lý căng phồng, nhỏ giọng nói.”

Chu Lãm ừ một tiếng, xách hành lý lên khiêng trên vai, trước khi đi, còn đem túi máy tính của cô đoạt đi, không rên một tiếng. Trong lòng Lâm Nguyệt cảm kích, một tay xách lên mấy cái túi nhỏ dư lại, cuối cùng nhìn lại gian phòng, cô tắt đèn đóng cửa, nắm tay Phó Nam xuống tầng.

Sau khi lên xe, Chu Lãm yên lặng lái xe, Phó Nam mệt nhọc, dựa vào trên ghế ngủ gật, Lâm Nguyệt quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Kinh tế thành phố Giang phát triển, ánh đèn buổi tối huy hoàng, các tòa nhà cao ốc cơ hồ đều là đèn sáng, xe đi qua một góc tiểu khu, Lâm Nguyệt nhìn đến cửa sổ sáng ngời kia, trong lòng lại lần nữa hiện lên khát vọng.

Chu Lãm liếc nhìn kính chiếu hậu, nhìn trong cửa sổ xe chiếu ra một gương mặt thanh tú mà cô đơn.

anh thu hồi tầm mắt, gọi Phó Nam: “Mệt sao?”

Phó Nam dụi dụi mắt, quật cường mà lắc đầu: “không có.”

Chu Lãm xuy một tiếng, qua một lát, trong xe đột nhiên vang lên một ca khúc chủ đề của phim hoạt hình. Nghe được giai điệu kia, Lâm Nguyệt nhìn không được mà cười, học sinh tiểu học gần đây đều thích xem bộ phim hoạt hình này, các thầy cô đều lên thảo luận vài câu, nếu muốn được học sinh thích, thầy cô cũng phải làm quen với sở thích bọn nhỏ.

Bên cạnh truyền đến âm thanh Phó Nam vui vẻ, lực chú ý của Lâm Nguyệt trở lại trên người Phó Nam, một đường đều cười.

Hơn mười phút sau, xe ngừng lại.

Lần này Lâm Nguyệt đoạt một cái hành lý, cô không cậy mạnh, chính là lấy cái hành lý đầy quần áo kia.

Chu Lãm nhìn cô, không quản, xách lên hành lý lớn đặt trên đầu vai khiêng, một tay nhấc lên hành lý đầy sách, đi phía trước dẫn đường.

Lâm Nguyệt theo phía sau, tầm mắt không tự chủ được dừng ở trên người Chu Lãm. Chu Lãm mặc quần dài, áo sơ mi ngắn tay, hai tay đều là vật nặng, cơ bắp cánh tay anh căng chặt, áo sơ mi bó sát người, cơ bắp phía sau lưng cũng phác họa ra rõ ràng. Đồ nặng như vậy, anh khiêng lên không chút nào cố sức, bước chân vừa nhanh vừa ổn định, toàn bộ hành lang chỉ có thanh âm cang ngày cang thờ dộc của cô.

“Ổ chỗ này chờ tôi.” Tôi tăng ba, Chu Lãm đột nhiên xoay người, nhìn chăm chăm cô nói.

Lâm Nguyệt thờ hồng học, ngẩng đầu, Chu Lãm đã không thấy đâu, chỉ có tiếng bước chân trên đỉnh đầu, giống như đang đi, lại giống như đang chạy.

anh còn có thể chạy sao?

Mồ hôi chảy như mưa mùa hạ, trước mắt Lâm Nguyệt, không biết vì sao hiện ra bóng dáng Chu Lãm, cánh tay kia phải to ngang cẳng chân cô.

Lúc chạng vạng Lâm Nguyệt còn đề phòng anh cường tráng, hiện tại, cô lại thật an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Edit: Thanh Vy

Chu Lãm tổng cộng chạy ba lượt, hai lượt đầu dọn hành lý, lượt thứ ba một tay xách túi nhỏ, một tay khiêng Phó Nam đang ngủ, nhưng mà hô hấp của anh chỉ là hơi thô một chút, nếu không phải sau lưng áo sơ mi ướt một mảnh thì ai cũng không nhìn ra anh mới leo ba lượt tầng lầu.

Chu Lãm đưa Phó Nam trở về phòng ngủ, Lâm Nguyệt đứng ở phòng khách, tò mò đánh giá căn nhà. Phòng bếp dạng mở, bên trong có đồ làm bếp đầy đủ, sắp xếp chỉnh tề, nhưng có vẻ quanh quẽ, hẳn là thật lâu không có ai dùng. Hướng nam có một ban công chung, treo vài món quần áo, người lớn trẻ con đều có.

Sợ nhìn thấy thứ không nên nhìn, Lâm Nguyệt đứng lúc dời đi tầm mắt. Phía đông phòng khách là kệ TV cùng vài tủ khác, ở giữa là sofa cho ba người ngăn cách phòng khách với phòng ăn. Đây là phía bên phải sau khi đi từ huyền quan vào, bên trái là một hành lang, phòng ngủ chính cùng phòng vệ sinh chung một bên, đối diện là hai phòng ngủ phụ.

Chỉ có cửa phòng Phó Nam mở ra, khi Lâm Nguyệt đi qua xem, Chu Lãm mới vừa chậm rãi đem Phó Nam đặt lên giường, đưa lưng về phía cô cời giày cho Phó Nam. Người đàn ông cao lớn cong eo, động tác thuần thực, có một loại ôn nhu, giống như thị vệ cao lớn bảo vệ tiểu vương tử trong phim hoạt hình. Chính là Chu Lãm cùng Phó Nam hẳn là không có quan hệ thân thích cùng huyết thống, vì sao Chu Lãm nguyện ý chăm sóc Phó Nam, thậm chí còn muốn chi tiền thuê bảo mẫu cho Phó Nam?

Lâm Nguyệt càng ngày càng tò mò.

Đem Phó Nam cời đến khi chỉ còn một cái quần nhỏ, đắp chăn xong, Chu Lãm rút cuộc đứng thẳng, Lâm Nguyệt nháy mắt đổi hướng nhìn, người cũng trở nên co quắp. Hoàn cảnh lạ lẫm, ban đêm an tĩnh, đàn ông cường tráng, Lâm Nguyệt cảm nhận được, là một loại áp bách vô hình.

Chu Lãm tắt đèn phòng Phó Nam, lại đóng cửa, vừa nhấc mắt, thấy một cô gái nhỏ xinh đứng ở trước huyền quan, hơi cúi đầu, khuôn mặt ửng đỏ, vài sợi tóc dính ở trên mặt. Bởi vì sườn mặt nghiêng của cô đối diện với anh, Chu Lãm không thể không chú ý tới ngực cô cao thấp phập phồng, đó là một vì leo tầng, còn chưa có bình phục xuống.

thật yếu.

Chu Lãm đi về phía trước vài bước, đẩy ra phòng ngủ phụ bên cạnh phòng Phó Nam, nhìn cánh cửa bên trong thấp giọng giải thích: “Phía trước chưa xác định cô có muốn thuê hay không, phòng ngủ phụ tôi đã thu thập sạch sẽ nhưng đồ dùng còn chưa dọn, cô ngồi sofa một lát, tôi lập tức thu thập, mười phút.”

Lâm Nguyệt vẫn là ngượng ngùng khi chiếm phòng ngủ chính của người ta, cố lấy dũng khí đi tới, nhìn qua phòng ngủ phụ, quét dọn sạch sẽ, đồ nên có đều có, cô liền cười, một bên vừa lòng mà đánh giá bên trong, một bên nhỏ giọng nói: “Đừng phiền toái, tôi ở phòng này đi, dọn đồ vào là được, rất tiện, anh mệt mỗi một ngày, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hai người đều đứng ở cửa, khoảng cách không đủ một thước, ngay khi Lâm Nguyệt vừa dựa lại gần, Chu Lãm đã ngửi thấy một hương thơm nhàn nhạt. Chu Lãm học đại học chính là trường quân đội, tốt nghiệp xong trực tiếp vào cục cảnh sát, không có thời gian cũng không có tâm tình tìm phụ nữ, nhưng khi anh phá án có giao tiếp qua với phụ nữ, đối với các loại mùi hương trên người phụ nữ, Chu Lãm đều xin miễn thứ cho kẻ bắt tài, nhưng trên người Lâm Nguyệt truyền tới hương thơm... giống như người cô, nhẹ nhàng tinh tế, rất khó làm người khác phản cảm.

Nhưng Chu Lãm nhường ra phòng ngủ chính, cùng với Lâm Nguyệt xinh hay xấu, thơm hay thoí không có quan hệ, một người đàn ông lại ngủ phòng ngủ chính bất cô giáo ngủ phòng ngủ nhỏ, loại việc này Chu Lãm không làm được.

“Phòng ngủ chính có ban công, quần áo của cô có thể phơi ở đó.” Dùng một loại ngữ khí trầm thấp như khi phân tích vụ án, Chu Lãm nói ra lý do Lâm Nguyệt cần ở phòng ngủ chính.

Lâm Nguyệt liền nghĩ tới ban công chung phía nam, ở vị trí phòng khách hay nhà ăn đều có thể thấy, nếu cô treo nội y lên đó...

cô không nói nên lời.

“Bên kia có khay trà, khát thì tự rót.” Chu Lãm lại lần nữa chỉ chỉ phòng khách, xoay người đi dọn đồ trong phòng ngủ chính.

Lâm Nguyệt đành phải đi ra phòng khách, sau đó ngừng trước tủ sách của Chu Lãm. Khắp nơi trong phòng đều mang lại cảm giác không được chủ nhân nhìn thấy để đồ không dùng, nhưng chỉ có tủ sách này, tủ sách của một cảnh sát, không hề ngoài ý muốn gần như đều là sách liên quan tới tội phạm. Lâm Nguyệt nhát gan, cũng không nhìn thấu vụ án, đối với mặt bìa sách chuyên nghiệp không có hứng thú, tầm mắt đi lên, ngoài ý muốn phát hiện tầng trên cùng bày hai quyển... tiểu thuyết ngôn tình, vài quyển sách đều là loại phong cách “Tổng tài bá đạo”, cùng với bầu không khí nghiêm túc phía dưới không hề hợp nhau.

Lâm Nguyệt khiếp sợ mà há miệng, Chu Lãm còn thích xem loại sách này?

Bất quá, cảnh sát hình sự vừa nghe liền biết rất mệt mỏi, ngẫu nhiên cũng muốn thả lỏng đi?

Tưởng tượng Chu Lãm dựa vào sofa xem tổng tài bá đạo, cảm giác xa lạ của Lâm Nguyệt đối với anh lại giảm bớt một chút. Phòng ngủ bên kia không ngừng truyền đến tiếng bước chân có tình bước nhẹ, ra ra vào vào, Lâm Nguyệt thăm quan phòng khách xong, chuyển đi vào phòng bếp. Trên tủ bát có nước tương, dấm cùng các gia vị, Lâm Nguyệt nhìn lớp bụi rõ ràng trên mặt quầy, nhìn không được kiểm tra hạn sử dụng của nước tương, kết quả đã quá hạn hơn nửa năm.

Chu Lãm lại lần nữa đi ra khỏi phòng ngủ chính, vừa lúc đem một màn Lâm Nguyệt kiểm tra hạn sử dụng kia nhìn vào trong mắt.

“Đều vứt đi, cô lập một danh sách nguyên liệu cùng gia vị nấu ăn, ngày mai tôi đi mua.”

Lâm Nguyệt hoảng sợ, có loại cảm giác có tật giat mình, vội vàng buông bình nước tương, vừa quay đầu lại, thấy Chu Lãm một tay nắm chặt cái tạ tay đứng ở trước cửa, trước ngực và sau lưng áo sơ mi đều ướt, gút gao dán vào trên người, cơ ngực ẩn hiện. Màu da Chu Lãm tuyệt không trắng nõn, nhưng cũng không sẫm như màu đồng, là loại màu mang cảm giác khỏe mạnh.

Khi nhìn thấy cơ bụng đàn ông, có người mắt sẽ tỏa sáng, lại có người sẽ che lại đôi mắt, rõ ràng cảm thấy đẹp nhưng lại thẹn thùng.

Lâm Nguyệt chính là loại thứ hai.

Lung tung nói ừ một tiếng, Lâm Nguyệt vội xoay lại, giả vờ như trần ngập hứng thú với phòng bếp.

Khi cô lần nữa nghe thấy âm thanh, ý thức được không đúng, Chu Lãm đã xách lên hai hành lý nhỏ cuối cùng của cô, còn lại đều dọn vào phòng ngủ chính.

Lâm Nguyệt cũng không biết nên nói như thế nào, lần này chuyển nhà, Chu Lãm gần như làm hết tất cả.

“Cảm ơn anh.” Đứng trước cửa phòng ngủ chính, Lâm Nguyệt thành tâm nói, trước mặt là cơ ngực mướt mướt mồ hôi của anh.

“Chìa khóa phòng ngủ chính đây, trước khi ngủ nhớ khóa trái.” Chu Lãm lấy ra chìa khóa, giống như cảnh sát đang nhắc nhở dân chúng chú ý an toàn.

Lâm Nguyệt xấu hổ mà mím môi. Trong lòng cô từng nghi ngờ nhân phẩm của anh, anh đã nhìn ra, cho nên mới nhấn mạnh như vậy sao?

Di động đột nhiên kêu lên, Lâm Nguyệt lấy ra nhìn, là một dãy số xa lạ.

trên mặt cô hiện nghi hoặc, Chu Lãm gio điện thoại ra trước mặt cô: “Là tôi, có việc thì liên hệ, khi tôi không ở đây, cô chăm sóc tốt Phó Nam là được.”

cô lo lắng anh là lưu manh, Chu Lãm cũng không muốn cùng cô tiến thêm một bước làm quen, phụ nữ đều phiền toái.

Lâm Nguyệt... Lần đầu tiên cô giao tiếp cùng đàn ông lạnh lùng như vậy. Mới vừa dọn vào, ở cùng người đàn ông xa lạ, cô khó tránh khỏi có băn khoăn về phương diện nam nữ, sợ anh biểu hiện quá ân cần, nhưng Chu Lãm lại lạnh nhạt như thế, Lâm Nguyệt nhìn không được nghĩ chính mình có phải hay không làm anh ngại chỗ nào.

“Tôi biết rồi.” Nhận lấy chìa khóa, Lâm Nguyệt nhỏ giọng nói.

Chu Lãm đi thẳng vào phòng vệ sinh chung, một thân toàn mồ hôi, anh muốn tắm rửa.

Cách vách truyền đến tiếng đóng cửa, Lâm Nguyệt ngược nhìn phòng ngủ phụ đối diện, cô chậm rãi lui về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, lại thật cẩn thận mà khóa trái. Xoay người, Lâm Nguyệt cuối cùng mới nhìn rõ không gian chi thuộc về cô này, phòng ngủ chính rất rộng, ở giữa là một chiếc giường lớn, ngoài tủ quần áo và tủ đầu giường, còn có một cái tủ sách nhỏ, là thứ căn phòng Hàn gia kia không có.

Lâm Nguyệt thật vui vẻ, sau khi đi quanh một vòng, cô yên tĩnh sắp xếp hành lý.

Toàn bộ sắp xếp tốt, gấu bông đặt tới trên giường, lập tức liền có cảm giác là nhà.

Đã gần chín giờ, ngày mai còn có lớp, Lâm Nguyệt đơn giản đi tắm rửa rồi yên tâm soạn bài.

Đại khái là quá mệt mỏi, lại nằm đến trên giường, Lâm Nguyệt cái gì cũng không nghĩ liền ngủ luôn.

~

Buổi sáng Lâm Nguyệt đều để báo thức lúc 6 giờ 50, nhưng sáng nay 6 rưỡi liền tỉnh, vì bị Phó Nam đánh thức.

“cô giáo ơi, cô ở đâu?”

Ngoài hành lang, khuôn mặt nhỏ của Phó Nam đang dán vào trên cửa phòng ngủ chính, mắt to mờ mờ mà chớp chớp, không chắc chắn tới qua cô giáo chuyển tới có phải là nằm mơ hay không.

“cô ở đây, Nam Nam đợi chút, cô ra ngay.” Lâm cô giáo mà còn không dậy sớm bằng học sinh, Lâm Nguyệt đặc biệt hổ thẹn, mặc xong quần áo, buộc tóc đơn giản, Lâm Nguyệt đi ra mở cửa.

Tận mắt nhìn thấy cô giáo, Phó Nam vui vẻ cười: “Chào buổi sáng cô giáo!”

Lâm Nguyệt cười cười sờ đầu cậu bé, tầm mắt nhìn về phía đối diện, cửa phòng Chu Lãm mở ra, nhưng bên trong giống như không có ai.

“Chú Chu đi làm rồi, bảo con cùng cô ăn cơm.” Phó Nam nhìn cô giáo nói, có chút sợ cô giáo không muốn dẫn theo nó.

Chu Lãm không có ở đây, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại rất kinh ngạc: “Chú Chu đi làm sớm như vậy sao?”

Phó Nam cũng không hiểu, trước kia chú Chu sẽ cùng nó ăn cơm rồi đưa đi học.

“Nam Nam trước tiên đi đánh răng rửa mặt, chiều nay cô đưa con đi mua đồ ăn, sau này chúng ta sẽ tự nấu cơm.” Lâm Nguyệt thích nấu ăn, phòng ở Hàn gia lại không có điều kiện, hiện tại có phòng bếp, cô liền có chút chờ không nổi, muốn tự mình nấu cơm.

Phó Nam bị bắt cùng chú Chu đi ăn nhà hàng một tháng, đôi mắt phát sáng, dùng sức gật đầu.

Buổi chiều sau khi tan học, Lâm Nguyệt liền dẫn Phó Nam đi siêu thị. Tới qua cô đã kiểm tra qua, Chu Lãm bảo cô vứt đi đúng là không phải lãng phí, toàn bộ gia vị cũ đều đã hết hạn, tủ lạnh chỉ có đồ uống cùng với hai túi sủi cào cũng đã quá hạn. Đây xe mua sắm, Lâm Nguyệt mua tất cả, dầu muối tương dấm, gạo mì đều cho vào xe, lại đi mua đồ ăn.

“cô giáo, chúng ta xách được hết sao?” Mắt thấy xe mua sắm ngày càng đầy, Phó Nam bắt đầu lo lắng.

Lâm Nguyệt cười: “không sợ, chúng ta gọi xe đi về.”

Phó Nam còn bé, nhưng nó hiểu chuyện, biết khoảng cách từ siêu thị tới đường lớn còn có một đoạn đường. Phó Nam đứng bất động, cũng không muốn cô giáo vất vả, nhân lúc cô chọn trứng gà, Phó Nam tránh ở sau một bà béo, vụng trộm gọi điện thoại cho chú Chu.

Trong nhà có trẻ con, Chu Lãm đã một tháng không cùng mọi người trong đội bồi dưỡng tình cảm, đàn ông tụ lại cùng nhau uống rượu, tuy rằng anh không thích nói chuyện, nhưng cái bầu không khí này còn hơn phải chăm sóc học sinh tiểu học gấp trăm lần. thật vất vả đem bạn học nhỏ vứt khỏi tay, kết thúc một ngày làm việc, Chu Lãm đi ra khỏi văn phòng, vừa muốn tuyên bố đêm nay anh mời khách, di động trong túi đột nhiên vang lên.

Toàn bộ người trong tổ đều nhìn về anh bên này, ai cũng muốn tan sở, liền lo sợ đội trưởng nhận được án mạng.

Thấy rõ là dây số của học sinh tiểu học, Chu Lãm thà rằng là án mạng còn hơn.

Đóng cửa lại, Chu Lãm nghe máy:

“Chú Chu, chú tan làm chưa?” Bạn học nhỏ thân mật hỏi.

Chu Lãm không đáp: “Có việc gì?”

Phó Nam nhìn cô giáo, che miệng lại nhỏ giọng nói: “cô giáo mua một xe đầy đồ, chúng cháu không xách nổi, chú mau tới đón đi.”

Chu Lãm kinh hoàng, một xe đầy đồ? Hành lý chuyển nhà của Lâm Nguyệt còn chưa tới một xe...

“Ở siêu thị Đông Hoa, chú tới nhanh lên!” Phát hiện cô giáo chọn xong trứng gà muốn tìm mình, Phó Nam lập tức nói địa điểm, sau đó liền ngắt điện thoại.

Chu Lãm...

một xe đầy đồ, cô gái kia thân hình nhỏ khăng định không thể mang hết, Chu Lãm không thể không từ bỏ kế hoạch liên hoan, dưới sự chăm chú của một đám cảnh sát, nhứ mây rời khỏi cục cảnh sát. trên đường tới siêu thị, Chu Lãm suy đoán Lâm Nguyệt mua cái gì, trong lúc đó Phó Nam lại thúc giục một lần, Chu Lãm vừa định hỏi, bạn học nhỏ lại tắt máy.

Vì thế khi Chu Lãm đi tới siêu thị, tận mắt nhìn thấy Lâm Nguyệt đẩy một xe đầy đồ ăn đi ra quầy, ánh mắt Chu Lãm nhìn Phó Nam liền thêm phức tạp.

Phó Nam nhìn không hiểu, vừa thấy chú Chu, nó vui vẻ mà vẫy tay: “Chú Chu, chúng cháu ở đây!”

Lâm Nguyệt lúc này mới phát hiện Chu Lãm, một thân đồ đen đứng ở sảnh lớn của siêu thị, khí thế bức người.

“cô giáo, chú Chu tới đón chúng ta!” Phó Nam ngửa đầu cười.

Lâm Nguyệt nhìn mắt Chu Lãm, cúi đầu hỏi thẳng bé: “Chú Chu gọi điện cho con sao?”

Phó Nam không dám nói mình gọi cho chú Chu trước, chớp chớp mắt, gật đầu.

Lâm Nguyệt lại nhìn người đàn ông cao lớn đối diện, đột nhiên cảm thấy đồng chí cảnh sát thật nhiệt tình, mua đồ ăn thôi còn tới đón bọn cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Nam: Chú Chu, chờ cháu lớn lên kiếm được tiền, cháu mua xe cho chú!

Chu Lãm cảm thấy đặc biệt vui mừng, thật không phí công nuôi dưỡng.

Sau này khi Chu Lãm đã già, Phó Nam tặng chú Chu một chiếc xe mô hình.

Chu Lãm: _ =

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Edit: Thanh Vy

Khi phát hiện ra Chu Lãm, Lâm Nguyệt đang đứng ở cuối xếp hàng tính tiền, Phó Nam đi theo bên người, sau đó cô thấy Chu Lãm từ cửa siêu thị đi vào, rất nhanh liền hướng phía cô đi tới, mục tiêu chính xác.

Bên tai Lâm Nguyệt không biết vì sao vang lên giọng nói của người này tới qua, bảo cô liệt kê một danh sách nguyên liệu nấu ăn, để anh mua.

Tuy rằng mới quen biết Chu Lãm không lâu, nhưng Lâm Nguyệt đã cảm nhận được tính cách của Chu Lãm, đây là người đàn ông điển hình, mời phụ nữ ăn cơm là anh trả tiền, khi dọn nhà anh sẽ chuyển hành lý nặng, ngay cả phòng ở, anh là chủ nhân lại muốn đem phòng ngủ chính nhường cho khách thuê.

Chủ nghĩa đàn ông cũng có mặt xấu, nhưng thể hiện ở trên người Chu Lãm, Lâm Nguyệt chỉ thấy một người đàn ông thành thực, ôn trọng và có trách nhiệm.

“Để tôi.”

một phút sau, phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp lạnh lùng, Lâm Nguyệt một chút cũng không bất ngờ.

Nhưng cô không thể tiếp thu.

Nắm lấy tay đẩy xe, Lâm Nguyệt hơi nghiêng đầu, nhìn bàn tay to của Chu Lãm cũng nắm lấy xe nói: “Tôi có mang tiền.”

Trong siêu thị tiếng người ồn ào, Chu Lãm thấy cô cup mi mắt, lông mi dài rậm, có chút cong, nhẹ nhàng giống như lông chim. Làn da con gái Giang Nam

đẹp, cô lại không phải là trắng nõn bình thường, da thịt tinh tế gần như không nhìn thấy lỗ chân lông, giống như sứ men xanh anh quen thuộc ngày còn bé, yếu ớt mà tinh xảo.

cô gái này, lớn lên thật xinh đẹp, nhưng điểm hấp dẫn người nhất, là sự ôn nhu của cô, như gió xuân thổi vào mặt, róc rách như suối chảy. Đôi mắt cô trong suốt tỏa sáng, yêu kiều nhìn lại đây, như ánh trăng tỏa quanh người. Ngũ quan hoàn mỹ, giọng nói ôn nhu như nước suối, nhẹ nhàng truyền tới, treu chọc lòng người nghe.

Đường đường là cảnh sát hình sự bị Phó Nam gọi tới xách đồ, đáy lòng Chu Lãm có chút ghen, nhưng khi cô gái nhỏ nói một câu, anh đột nhiên không còn chút để ý.

Chu Lãm nhìn vào trong xe, liếc mắt một cái tìm ra mấy đồ ăn vặt của Phó Nam, cầm lên một cái, từ trên đỉnh đầu cô nói: “Tôi trả tiền.”

Lâm Nguyệt còn muốn kiên trì, đột nhiên chú ý tới mấy người phía trước đang tò mò mà đánh giá bọn họ, một nam một nữ lại mang theo đứa nhỏ, mà tư thế lúc này của cô cùng Chu Lãm, thần hình dựa gần thấp giọng thì thầm, trở nên ái muội. Lỗ tai hơi nóng, Lâm Nguyệt ngẩng mặt về phía trước, tay vẫn nắm chặt xe như cũ.

đang rụt rè sao?

Chu Lãm thử đem cổ tay áo cô nhấc lên, không chạm vào cánh tay trắng nõn kia.

Lâm Nguyệt bất động.

Chu Lãm nhủ mảy, mặc kệ cô, anh yên lặng lấy đồ ra, đến lượt bọn họ, Chu Lãm tranh trước đem đồ đưa cho thu ngân. Người anh cao tay lại dài, Lâm Nguyệt không tranh được, nhưng Lâm Nguyệt đã hạ quyết tâm tự mình trả tiền, liền lấy hết đồ trong xe ra đặt lên quầy, bao gồm cả đồ dùng nhà bếp và đồ ăn vặt của cô, chỉ chừa lại đồ ăn vặt của Phó Nam.

“Chỗ này tính của tôi.” Lâm Nguyệt giờ di động bình tĩnh nói.

Nữ thu ngân ngoài ý muốn nhìn về phía Chu Lãm.

Chu Lãm nhìn mắt Lâm Nguyệt, vẫn kiên trì như cũ: “Cùng nhau.” nói xong nhặt lên đồ ăn vặt của Phó Nam để lên quầy.

Nữ thu ngân lại nhìn Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt cũng thật kiên trì.

Chu Lãm ngũ quan lạnh lùng, cơ bắp rắn chắc, nói anh là cảnh sát có người tin, nói anh là lưu manh, cũng sẽ không có ai nghi ngờ, Lâm Nguyệt vừa nhìn là cô gái ôn nhu ngoan ngoãn. Ánh mắt tìm tòi đảo qua trên hai người, nữ thu ngân tự có suy nghĩ, cảm thấy đây là đàn ông bá đạo theo đuổi phụ nữ, nhưng cô gái này cũng không cảm kích.

Nghĩ nghĩ như vậy, nữ thu ngân lựa chọn làm theo Lâm Nguyệt, buông đồ của Chu Lãm, mỉm cười quét mã cho Lâm Nguyệt.

Chu Lãm nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt, đáy mắt lạnh lẽo.

Lâm Nguyệt mỗi tay xách một túi đồ lớn, tận lực tự nhiên mà đi về phía trước, tầm mắt Chu Lãm hạ xuống, nhìn đến cơ bắp nhỏ trên cánh tay cô, nếu tính kia là cơ bắp.

anh ở chỗ này thanh toán chỗ đồ ăn vặt của bạn học nhỏ, Phó Nam đã chạy tới giúp cô giáo xách đồ, vừa đi theo cô vừa quay đầu lại làm mặt quỷ với anh. Mặt Chu Lãm không cảm xúc, xách lên túi mua sắm nhỏ, không nhanh không chậm mà đi theo sau hai cô trò này, mắt đen nghiêng ngàm nhìn Lâm Nguyệt.

Túi mua sắm rất nặng, đặc biệt trong túi bên trái còn có mười cân gạo. Nếu không phải Chu Lãm ở phía sau, Lâm Nguyệt sẽ đi một lát nghỉ một lát, nhưng... Đồng chí cảnh sát thích giúp đỡ mọi người đột nhiên không hỗ trợ, khẳng định là vì việc tính tiền vừa nãy, như vậy, Lâm Nguyệt càng không thể yếu thế.

Tay cô rất trắng, túi mua sắm nắm trong lòng bàn tay, ánh hưởng tới dòng máu lưu chuyển, rất nhanh ngón tay trắng trẻo của cô liền biến sắc.

Vào lúc này Chu Lãm bước nhanh hơn, không rên một tiếng, trực tiếp đoạt lấy hai túi đồ từ tay cô, nghiêng ngang mà đi.

Trong tay buông lỏng, Lâm Nguyệt nhìn phía trước, nhìn đến bóng dáng nam nhân cường tráng, từ cửa siêu thị bước vào ánh hoàng hôn. Ánh sáng rơi trên người anh, khuôn mặt càng thêm lạnh lùng kiên nghị, cánh tay càng thêm bóng lưỡng rắn chắc, cả người tràn ngập lực lượng. Lâm Nguyệt nâng tay lên nhìn vết đỏ hiện lên kia, nhẹ nhàng cười.

Phó Nam bên cạnh ngây thơ mà nhìn cô giáo, chỉ cảm thấy cô giáo cùng chú Chu có chỗ kỳ quái.

Xe SUV đen dừng ở ven đường, Phó Nam lên xe trước, Lâm Nguyệt ngồi cạnh cậu bé, thắt chặt dây an toàn, cô trộm nhìn về phía ghế lái.

Chu Lãm khởi động xe, làm như không có việc gì mà đi.

Trở lại tiểu khu, Chu Lãm leo nhanh lên tầng, đem Lâm Nguyệt cùng Phó Nam ném ở phía sau, chờ Lâm Nguyệt đi vào nhà, mấy cái túi mua sắm đều đặt ở phòng khách, không nhìn thấy Chu Lãm, hẳn là ở trong phòng anh.

Tối qua anh liền biểu lộ thái độ, không thích tiếp xúc với cô, Lâm Nguyệt không quá để ý, vui vẻ thu thập phòng bếp. Dọn xong nguyên liệu nấu ăn, Lâm Nguyệt bắt đầu chuẩn bị cơm tối, trước khi vo gạo, cô nhỏ giọng hỏi thăm Phó Nam: “Chú Chu một bữa có thể ăn mấy bát cơm?” Mới hơn 5 giờ, Lâm Nguyệt đoán Chu Lãm còn chưa ăn.

Phó Nam nghiêng đầu nghĩ, vươn ra ba ngón tay: “Chú Chu đặc biệt ăn nhiều, mỗi lần đều thêm cơm.” Có hôm chú Chu dẫn nó đi tiệm ăn, nó ăn no rồi, chú Chu lại liên tục gọi bà chủ thêm cơm vài lần, bà chủ cười nói chú Chu trả thêm tiền làm Phó Nam có chút mất mặt.

Liên tưởng Chu Lãm cường tráng như vậy, Lâm Nguyệt cũng không giật mình, tiếp tục hỏi: “Chú Chu thích ăn ngọt hay cay, khẩu vị mặn hay nhạt?” còn Phó Nam cô đã biết.

Cái này Phó Nam lập tức có thể trả lời: “Cay, mặn!”

Lâm Nguyệt đã hiểu, cười sờ đầu Phó Nam: “Nam Nam đi làm bài tập đi, nấu xong cô lại gọi con.”

Phó Nam lưu luyến mà đi, kỳ thật nó rất muốn xem cô giáo nấu cơm.

Lâm Nguyệt một lòng nấu ăn, không làm cái gì đa dạng, đều là món ăn gia đình bình thường, một món là thịt gà xào nấm hương, một món là thịt ếch, sau đó hầm canh xương sườn với củ cải. cô thích thanh đạm, cũng cảm thấy trẻ con khẩu vị ăn quá mặn cũng không khỏe mạnh, cho nên mỗi món Lâm Nguyệt đều múc trước ra một nửa, phần còn lại cho thêm muối và ớt rồi xào trong chảo lát.

cô vội vàng nấu cơm, hương thơm nồng đậm từng đợt từng đợt bay tới phòng ngủ bên này, Phó Nam thêm đến ứa nước miếng, vội vàng làm xong bài tập, sau đó hưng phấn chạy tới phòng bếp. Phòng ngủ phụ cách vách, Chu Lãm đang nằm trên giường đọc sách, nhưng hương thơm món ăn không ngừng xuyên qua cửa phòng tỏa vào trong, anh liền chậm chạp, đọc không vào.

Trong hương thơm bỗng có thêm mùi ớt cay, Chu Lãm liền không nằm nổi nữa.

đã bao lâu không ngửi thấy mùi thơm như vậy? không giống tiệm cơm làm xong bùng lên, không phải mùi hương hỗn tạp trong nhà ăn, mà là hương vị của nhà.

Nhưng bữa cơm này là khách thuê làm, một cô gái nghỉ ngơi anh có khả năng sẽ động sắc tâm, một cô gái mà anh không muốn quá thân cận.

anh đã sớm nói qua, chỉ cần cô chăm sóc Phó Nam, nấu cơm cho Phó Nam, anh cần bản không nghĩ tới ăn cùng hai người, nếu không phải thằng bé nói dối quân tình, hiện tại anh đang uống rượu cùng đồng nghiệp rồi.

Có tiếng bước chân chạy tới bên này, Chu Lãm buông sách, nhìn về phía cửa.

Phó Nam gõ cửa: “Chú Chu, cơm đã nấu xong, cô giáo gọi chú ra ăn cơm.”

Chu Lãm một lần nữa cầm sách lên, lạnh giọng đáp: “Chú ăn rồi.”

Phó Nam bất ngờ kêu một tiếng, Lâm Nguyệt đang xếp bát đĩa cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Phó Nam mở mắt nhìn cô, không biết nên làm sao bây giờ.

Lâm Nguyệt nhìn đồ ăn cay trên bàn mà ảo não, sớm biết vậy cô đã xác nhận lại trước khi nấu, may mắn còn có tủ lạnh.

đi đến trước cửa phòng Chu Lãm, Lâm Nguyệt đỡ bả vai Phó Nam nói: “Chu... cảnh sát Chu, Nam Nam nói anh thích ăn cay, tôi liền làm hai món cay, tôi để vào tủ lạnh trước, nếu anh không chê, sáng mai hâm lại làm cơm sáng?” Trước nay Lâm Nguyệt không để ý nên nấu cơm cho ai, làm một người ăn hay ba người ăn cũng là làm, ăn cùng nhau cũng tốt, xem như cô cảm ơn Chu Lãm không nhận tiền thuê nhà của cô.

“Hai người ăn đi, tôi đi cục cảnh sát ăn.”

Bên trong truyền đến giọng nói đậm đặc của đàn ông, ngay sau đó, lại bổ sung: “Sau này cũng không cần làm cho tôi, tôi quen ăn tiệm rồi.”

Lâm Nguyệt ngây ngẩn cả người.

“cô giáo nấu rất thơm, ngon hơn ăn bên ngoài một vạn lần!” Phó Nam đắc ý khoe ra.

Chu Lãm hừ một tiếng rất nhẹ, không ai nghe thấy.

Nếu chủ nhà đã không cảm kích, Lâm Nguyệt cũng không bắt buộc, nắm tay Phó Nam đi ăn cơm.

“Ăn thật ngon!”

“Vây Nam Nam ăn nhiều một chút.”

“Oa, cái này cay quá!”

“Sáng mai cô sẽ làm món nhật, Nam Nam ăn bên này trước nhé.”

“cô giáo, con muốn ăn thêm một bát!”

“Com tối đừng ăn quá no, lát nữa còn uống thêm canh.”

Trong phòng ăn ấm áp, truyền ra đối thoại đứt quãng của hai người, bên trong phòng ngủ phụ, cảnh sát Chu cao lớn cường tráng không biết từ khi nào đổi thành nằm bò, một tay nắm chặt cái gối áp lên tai, một tay dùng sức che lại bụng đói kêu vang. anh đã sớm quen với đói bụng, một lần lâu nhất vào trong núi sâu bắt tội phạm, Chu Lãm hai ngày không ăn cơm, nhưng đêm nay, đói khát trở nên dị thường khó nhịn.

“đi, chúng ta đi tản bộ ở quảng trường, Nam Nam ăn quá nhiều rồi.”

“He he he...”

Theo tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, sau khi tra tấn anh hơn một giờ, rốt cuộc cô đưa thẳng bé đi rồi.

Chu Lãm ngẩng đầu lên, nghe ngóng vài phút, xác định bên ngoài không có ai, Chu Lãm nhảy dựng lên, đẩy ra cửa phòng, tiến thẳng phòng bếp.

trên bàn ăn trống rỗng, không còn mùi đồ ăn.

Trong phòng bếp, nồi com điện ở trạng thái giữ ấm, com thừa bên trong có thể đủ ba bát. Chu Lãm nuốt nước miếng, đi tới trước tủ lạnh, mở ra, nhìn thấy hai hộp đồ ăn cay, còn có một bát canh xương sườn, đều còn ấm, hương thơm nức mũi. Chu Lãm rất đói, đói không chịu nổi, mặc kệ tất cả, lấy ra một cái bát, đi đến mức một bát com, lại tận lực quấy loạn chỗ com thừa che dấu dấu vết “trộm cướp”, sau đó từ hai hộp đồ ăn gấp mấy cái vào trong bát.

Trộm được đồ, Chu Lãm ăn ngấu nghiến một trận, ăn xong lại mức mấy muỗng canh...

Kết quả càng ăn càng đói, nắm hương ăn rất ngon, thịt gà ăn cũng ngon, thịt ếch ăn càng ngon!

Nhưng thật sự không thể ăn tiếp, sẽ bị người phát hiện.

Hung hăng nhìn chằm chằm đồ ăn còn thừa vài lần, Chu Lãm vội vàng đóng cửa tủ lạnh, rửa bát đĩa, tất cả đồ vật đặt lại chỗ cũ, chỉ còn thiếu bước xóa vân tay luôn, lúc này cảnh sát Chu mới về phòng.

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, cảnh sát Chu tham ăn, tự làm tự chịu nha!

Editor: Nấu cho ăn đảng hoàng thì không chịu, chú Chu lại cứ thích vụng trộm cơ

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Thanh Vy

Gần cục cảnh sát có một tiệm com nhỏ, giá cả hợp lý hương vị không tồi, trước khi tiếp quản Phó Nam, Chu Lãm là khách quen ở đây.

Buổi sáng hơn 6 giờ, tiệm com làm ăn tốt, tiếng gọi bánh quẩy, bánh bao, hết lần này đến lần khác. Chú Tào đóng gói xong một phần bánh quẩy cùng cháo, khi đưa cho khách thì nhìn thấy Chu Lãm từ cục cảnh sát đi ra, thẳng hướng bên này.

“Ôi, đội trưởng Chu đã lâu không tới.” Chú Tào chào hỏi quen thuộc.

Chu Lãm cười một cái.

Chú Tào: “Vẫn là suất như cũ?”

Tối qua Chu Lãm đói điên rồi, ngồi ở một cái bàn, gọi thêm: “Thêm hai cái bánh bao.”

“Được rồi.” Chú Tào cười, quay đầu thông báo nhà bếp: “một bát hoành thánh, hai bát bánh quẩy, bốn cái bánh bao nhân thịt!”

Chú Tào đã hơn 60 tuổi, thân thể khỏe mạnh, mở tiệm cơm nhỏ vài chục năm lúc nào cũng cười ha hả, Chu Lãm thích ăn cơm của chú Tào, ăn bảy tám năm cũng không chán, nhưng giờ tuy rằng rất đói bụng, có thể nghĩ thấy hương thơm quen thuộc, Chu Lãm lại không cảm thấy thơm như trước kia.

Đồ ăn mang lên, canh hoành thánh thêm sa tế cay nồng, Chu Lãm chỉ múc hoành thánh, cúi đầu nhai, càng nhai càng nhớ thương mấy món tối qua. Bạn học nhỏ vừa ăn vừa ồn ào khen ngon, Chu Lãm còn tưởng thằng bé có ý lấy lòng cô giáo, cho đến khi chính miệng ăn qua, Chu Lãm mới xác định cô gái kia nấu ăn ngon thực sự.

Hơn nữa cô còn làm riêng hai món cay cho anh.

Chu Lãm không hối hận từ chối ý tốt của cô, trai đơn gái chiếc duy trì khoảng cách là tốt nhất, nhưng anh chính là, rất thèm.

Cầm lên một cái bánh bao thịt, Chu Lãm cắn một miếng hết hai phần ba.

“Ồi lão đại sao lại tới sớm như vậy?” Vai phải bị người chụp lấy, Chu Lãm không để ý, tiếp tục ăn.

Đường Hiến đứng đặc ngồi bên cạnh anh. Năm nay Chu Lãm ba mươi, màu da sẫm, khuôn mặt lạnh lùng, vừa nhìn chính là con người rắn rỏi, Đường Hiến chỉ nhỏ hơn Chu Lãm hai tuổi, nhưng lớn lên trắng trẻo tươi mới, một đôi mắt đào hoa còn hơn cả phụ nữ, ngồi bên cạnh Chu Lãm, càng giống người mới tốt nghiệp đại học.

Sự thật là Đường Hiến làm cảnh sát 6 năm, dựa vào bề ngoài vô hại này, năng lực ứng biến linh hoạt cùng với khả năng tăng tốc trong cự ly ngắn đuổi theo người, thành công bắt giữ được tội phạm, làm tướng tài đặc lực nhất của Chu Lãm.

Nếu nói Chu Lãm không hài lòng về Đường Hiến nhất, hẳn là cái miệng kia.

“Không đúng nha lão đại, cả tháng nay anh đều tới muộn về sớm đồ trẻ con, hai ngày nay tới sớm như vậy, vứt Phó Nam đi đâu?” Cắn nửa cái bánh quẩy, Đường Hiến vừa nhai vừa nhìn chằm chằm lão đại hỏi.

Trong mắt Chu Lãm chỉ có bánh bao, thuận miệng đáp: “Tôi không rảnh ngày nào cũng hầu hạ nó, mời bảo mẫu rồi.”

Đường Hiến hiểu mà gật đầu. Làm cảnh sát hình sự, vợ cũng chưa có nhiều thời gian chăm sóc, còn trẻ con, thật là có tâm nhưng không có lực. Anh cúi đầu ăn cháo, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng chuông di động, Đường Hiến quay đầu, nhìn lão đại một tay cầm bánh bao, một tay tìm di động, trong miệng nhai đồ ăn nên nói không rõ: “Cục trưởng.”

Đường Hiến rung mình, không chờ anh buông ra thìa cơm, Chu Lãm đột nhiên đứng dậy, chụp lấy bả vai anh, đi về hướng cục cảnh sát.

Có án mạng, xảy ra một giờ trước, ở huyện An thành phố Giang phát hiện một vụ bốn mạng người, cục trưởng phái Chu Lãm dẫn người đi điều tra.

Hơn 10 giờ sáng, Lâm Nguyệt đang dạy, bỗng nhiên thấy màn hình di động trên bàn giáo viên sáng lên, có tin nhắn. Lâm Nguyệt tiếp tục giảng bài, khi cho học sinh làm bài tập, cô mới đọc tin nhắn.

Cảnh sát Chu: Tôi đi huyện An công tác, chăm sóc tốt cho Phó Nam.

Lâm Nguyệt kinh ngạc vài giây, chủ nhà vừa mới làm quen, đột nhiên đi huyện An công tác? Muốn đi bao lâu? Cảnh sát đi công tác là có án mạng sao?

Ánh mắt lại lần nữa đảo qua nội dung tin nhắn, Lâm Nguyệt trả lời: Được, chúc anh thuận lợi.

Chu Lãm đang ở trên xe, nhận được lời chúc của cô giáo, anh buông di động, ngẩng đầu, mắt đen kiên định.

Tất cả đều sẽ thuận lợi, không thể nghi ngờ.

~

Buổi chiều Lâm Nguyệt ở văn phòng nghe kể về hung án ở huyện An.

Tổ toán học tổng cộng có 5 người. Tổ trưởng Trình Căn Ngôn, là thầy giáo duy nhất trong tổ, Vương Tà đã hơn ba mươi, lớn tuổi nhất, Lâm Nguyệt, Hà Tiểu Nhã, Trương Tư Di đều là năm nay mới tốt nghiệp, hiện tại Trình Căn Ngôn và Trương Tư Di đang lên lớp, chỉ có ba người ngồi trong văn phòng.

Lâm Nguyệt cúi đầu chữa bài tập, phía sau bàn làm việc đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Hà Tiểu Nhã: “Trời ơi, quá biến thái! Sợ chết mất!”

Lâm Nguyệt bị cô làm hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, Vương Tà cũng đi vòng tới, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hà Tiểu Nhã gắt gao ôm một cái gối dựa, mặt trắng bệch: “Huyện An xảy ra một vụ giết người, tiệm cơm của vợ chồng họ Lưu mỗi ngày đúng 5 giờ sáng mở cửa, con gái học trung học tới tiệm giúp một lúc rồi đi học, buổi sáng hôm nay, khách tới tiệm ăn cơm, phát hiện một nhà bốn người Lưu gia đều bị giết, bao gồm cả con trai nhỏ 5 tuổi của họ.”

Cô nói xong, trong văn phòng một mảnh tĩnh mịch, chỉ có đồng hồ trên tường kêu tích tắc.

Toàn thân Lâm Nguyệt lạnh run, không hiểu vì sao có người cực kỳ hung ác như vậy, ngay cả một đứa bé 5 tuổi cũng không buông tha. Trước kia cô sẽ cảm thấy loại án giết người này cách cô rất xa, nhưng người cảnh sát hình sự cô mới quen đang đi công tác ở huyện An kia, khẳng định là vì vụ án này, vụ giết người này dường như lập tức xảy ra trước mặt cô.

“Bắt được hung thủ chưa?” Vương Tả hỏi, giọng nói thấp đi nhiều.

Hà Tiểu Nhã kéo con chuột, nhìn một lát nói: “Còn chưa xác định được người tình nghi.” Vụ án sáng nay mới xảy ra, không có khả năng nhanh như vậy.

Lâm Nguyệt biết Hà Tiểu Nhã thích dùng weibo, cũng mở ra, tự mình xem lại một lần. Bên kia Vương Tả bắt đầu thở dài: “Kẻ giết người đáng chết, mà cha mẹ kia cũng thật là, người không đủ dùng thì thuê thêm người, con gái đi học còn gọi tới giúp đỡ, vừa nhìn là biết trọng nam khinh nữ, nếu con gái sớm đi học, liền sẽ không...”

Giọng nói đông dài đột nhiên bị tiếng chuông đánh gãy, tan học, từ phòng học truyền đến tiếng học sinh vui vẻ hoan hô.

Lâm Nguyệt còn đang xem tin tức vụ án kia, tổ trưởng Trình Cẩn Ngôn đẩy cửa tiến vào, theo bản năng liền nhìn về phía cô, ánh mắt dừng lại một lát trên khuôn mặt tái nhợt của Lâm Nguyệt. anh bắt động thanh sắc đi về bàn của mình, Hà Tiểu Nhã không thân với anh, thấy Tường Tư Di đi theo sau tổ trưởng vào, lập tức gọi Tường Tư Di xem vụ án này.

Trình Cẩn Ngôn nhú mi, mở ra máy tính.

Mọi người đều bàn tán, Vương Tả nói Lưu gia trọng nam khinh nữ, Hà Tiểu Nhã thì tò mò động cơ giết người của hung thủ, Tường Tư Di nghe xong một lát thì không có hứng thú, ngồi trên ghế, mắt to nhìn trộm tổ trưởng phía trước. Trình Cẩn Ngôn mặc một cái sơ mi trắng, tóc ngắn gọn gàng, đáng ngồi ngay thẳng, đeo một mắt kính gọng vàng, ôn nhã lại cảm dục.

“Tổ trưởng, anh thấy thế nào?” Tường Tư Di nhẹ giọng hỏi.

Trình Cẩn Ngôn cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Nếu là Lưu gia trọng nam khinh nữ, vậy một nhà bọn họ đã từng đắc tội với hung thủ, kia cũng không phải là lý do bọn họ chết oan, chỉ có hung thủ là kẻ phạm tội, trừ bỏ hung thủ, không nên khiển trách người chết bất cứ cái gì, hy vọng cảnh sát mau chóng phá án, tìm được công đạo cho họ.”

Giọng nói đàn ông trong trẻo, như gió thổi trong rừng phá tan tranh luận giữa các đồng nghiệp, Lâm Nguyệt nhìn không được nghiêng đầu nhìn.

Trình Cẩn Ngôn như có cảm giác, cũng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt giao nhau.

Lâm Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tiếp tục chữa bài tập.

Trình Cẩn Ngôn cầm ly nước lên, đi đến bàn uống nước ngay trước bàn của Lâm Nguyệt, thấp giọng hỏi cô: “Sắc mặt cô không tốt, ốm sao?”

Lâm Nguyệt hơi giật mình, ngẩng đầu, đối diện với một đôi mắt quan tâm, nhàn nhạt, giống như đồng nghiệp tùy ý quan tâm. Lâm Nguyệt theo bản năng sờ mặt, cười rử mắt nói: “Tôi không có việc gì, đang suy nghĩ vụ án kia.”

Trình Cẩn Ngôn ừ một tiếng, chuyên tâm uống nước.

Động tác đơn giản của hai người, ba người kia trong văn phòng đều thấy, Vương Tả, Hà Tiểu Nhã không để ý, Tường Tư Di lại cẩn mồi, nhìn chằm chằm sườn mặt nhu nữ của Lâm Nguyệt một lúc, đột nhiên hỏi: “Lâm Nguyệt, cô tìm được phòng ở chưa?” Hai ngày trước Lâm Nguyệt hoang mang rối loạn tìm phòng ở, cả văn phòng đều biết.

“Ừ, tìm được rồi.”

“Tiểu khu nào vậy, tiền thuê cao không?”

Lâm Nguyệt buột bút, nghĩ nghĩ nói: “Tiểu khu Cảnh An, thuê cùng người khác, tôi ở phòng ngủ chính, giá cũng ổn.”

Tường Tư Di thật hâm mộ, cô ta cũng thuê cùng người khác, nhưng phải ở phòng nhỏ mười mét vuông, tủ quần áo bé không đủ dùng. Tò mò phòng ở của Lâm Nguyệt, Tường Tư Di cười nói: “Vậy tan tầm tôi đi cùng cô đến thăm một chút, tiện đường xem tiểu khu đó có nhà cho thuê hay không, tôi muốn chuyển nhà.”

Lâm Nguyệt không muốn người khác biết cô thuê cùng Chu Lãm: “thật ngại quá, chủ nhà trước khi cho thuê có nói, không cho tôi mang bạn bè tới, tính tình người đó có chút kỳ quái.”

Tường Tư Di mím môi, Hà Tiểu Nhã nhiệt tình tỏ vẻ sẽ giúp Tường Tư Di lưu ý tin tức ở tiểu khu nhà mình nhưng Tường Tư Di không mấy hứng thú.

Tan học, Lâm Nguyệt sắp xếp lại bàn làm việc, đi ra cổng trường chờ Phó Nam, khi chuẩn bị đi về, lại đúng lúc Tường Tư Di đạp xe lại đây. Thấy Lâm Nguyệt nắm tay Phó Nam, Tường Tư Di kỳ quái hỏi: “Đây là?”

Lâm Nguyệt đã sớm có chuẩn bị, vuốt đầu Phó Nam nói: “Đây là học sinh của tôi, cùng ở trong một tòa nhà, người nhà thẳng bé nhờ tôi đưa đón Phó Nam đi học.”

Phó Nam gật đầu phớt hợp.

Tường Tư Di kinh ngạc, tiến đến bên tai Lâm Nguyệt hỏi: “Đưa đón miễn phí hay có tiền lương?”

Lâm Nguyệt cười: “Đều tiện đường, lại có thêm bạn.”

Tường Tư Di hiểu ra, nhìn mắt Phó Nam, cô ta đạp xe rời đi, tâm tình đột nhiên vui sướng, Lâm Nguyệt ở tốt hơn cô ta thì sao, làm người tốt nhiều phiền toái, đầu thế nhẹ nhàng như cô ta.

Lâm Nguyệt dẫn Phó Nam ra bến tàu điện ngầm, về tới nhà, Lâm Nguyệt mới nói cho Phó Nam biết chú Chu đã đi công tác.

Phó Nam lập tức buồn chán, cúi đầu ngồi trên sofa, hai bàn tay nhỏ xoa xoa, trong khi Lâm Nguyệt đang lo lắng thằng bé sẽ khóc, Phó Nam rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn cô hỏi: “Con có thể gọi điện cho chú Chu không?” Mắt đen to lúng liếng, trắng đen rõ ràng, hoàn toàn trong sáng.

Lâm Nguyệt cho rằng cậu bé nhớ chú, ôn nhu nói: “Đương nhiên có thể, chỉ là chú Chu hiện tại đang bận rộn, có thể không rảnh nghe điện thoại.”

Phó Nam cười: “không sao, con chờ chú Chu hết bận lại nói với chú ấy.”

Chỉ cần chú Chu không giống như ba, không hề gọi điện thoại, cũng không nói khi nào trở về, Phó Nam liền cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Thanh Vy

Cuối tuần Lâm Nguyệt mang Phó Nam đi thủy cung chơi, bạn học nhỏ chơi đến hứng thú bùng bùng, Lâm Nguyệt hoàn toàn thả lỏng thể xác và tinh thần, thời điểm khác, Phó Nam chơi cùng bọn trẻ trong tiểu khu. Tiểu khu có bà Lý là cô giáo về hưu, không chịu ngồi yên, lập một nhà giữ trẻ vào cuối tuần, các nhà không có thời gian chăm sóc con cái, liền đưa con qua gửi. Học phí Chu Lâm đã trả, Phó Nam cũng thích chơi cùng các bạn nhỏ.

Phó Nam không ở đây, Lâm Nguyệt búi tóc lên, vén tay áo, dọn vệ sinh từ trong ra ngoài, chỉ có phòng Chu Lãm là không sờ đến.

Giặt xong quần áo, Lâm Nguyệt đem đồ của Phó Nam treo ở ban công chung, nghe được tiếng di động kêu, cô lau tay chạy vào nghe.

Là Tiểu Lộc – bạn cùng phòng đại học của cô gọi tới: “Nguyệt Nguyệt, hiện tại cậu đang ở nơi nào, tớ đã xuất bản sách, muốn gửi cho cậu một quyển.”

Trong giọng nói quen thuộc không che dấu được vui mừng.

“thật sao?” Lâm Nguyệt vừa mừng vừa sợ. Hồi còn đi học, cô vội vàng vừa học vừa làm, Tiểu Lộc thiu lười thích ở nhà đọc sách, dần dần bắt đầu viết, nhưng vẫn chưa thể xuất bản, còn vì nhiều lần bị trả bản thảo mà khóc, hiện tại bạn bè cuối cùng đã thành công, Lâm Nguyệt hoàn toàn có thể cảm nhận được niềm vui của Tiểu Lộc.

Hai người lại hàn huyên thật lâu, kết thúc trò chuyện, Lâm Nguyệt mở ảnh bìa sách Tiểu Lộc mới nhấn tới xem, càng nhìn càng động tâm. Kỳ thật khi vừa mới vào đại học, cô tham gia vào một diễn đàn văn học, định kỳ các thành viên sẽ viết văn giao lưu với nhau, có một đàn chị khen giọng văn của cô tinh tế, đề nghị cô thử viết thư gửi bài. Lâm Nguyệt viết thật, đáng tiếc mới viết được mở đầu, đã bị các loại việc vặt linh tinh tiêu diệt hết nhiệt tình, ngược lại là Tiểu Lộc bắt đầu viết.

hiện tại cô có thời gian, có lẽ, có thể tìm lại hứng thú năm đó không?

Nhưng viết cái gì đây?

Lâm Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn tưởng tượng nhân vật của mình, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt lạnh lùng của Chu Lãm cùng một đôi mắt đen mát lạnh sắc bén.

~

Thứ hai đi dạy, Lâm Nguyệt đứng trước bục giảng, học sinh bên dưới làm gì cô đều nhìn vào đáy mắt, có đứa vụng trộm ăn đồ ăn vặt, làm bộ dùng sách giáo khoa che giấu, giống như cô giáo sẽ thật không nhìn thấy, lại có đứa quang minh chính đại nằm ngủ, còn có nam sinh cách một lúc lại giật nhẹ bím tóc của bạn nữ phía trước...

Dạy học sinh tiểu học, việc dạy nhẹ nhàng, phiền toái nhất là sửa thói quen không đúng của bọn nhỏ.

Lâm Nguyệt đầu tiên muốn chinh nam sinh bướng bỉnh đang bắt nạt bạn nữ.

“cô giáo.” Đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên phải, Lâm Nguyệt nhìn qua, Phó Nam ngồi thẳng tắp, miệng nhỏ hô, tay phải giơ lên cao.

Lâm Nguyệt cười hỏi: “Nam Nam có vấn đề gì sao?” Đây là lần đầu tiên đi học Phó Nam chủ động giơ tay.

Phó Nam đứng dậy, quay đầu, chỉ vào nam sinh mập mạp mặc áo ngắn tay kẻ ca rô ngồi giữa nói: “cô giáo, cậu ấy lấy cục đá ném con.”

Lâm Nguyệt thu hồi nụ cười, nhưng cũng không tức giận, đi qua xem, nhận lấy hòn đá nhỏ trong tay Phó Nam, to bằng hạt đậu phộng, ném vào người khăng định đầu.

“Ném vào chỗ nào?” Lâm Nguyệt kiểm tra trên người Phó Nam, sợ thằng bé bị thương.

Phó Nam sờ cổ: “Cậu ấy ném con ba lần.” nói xong lại cúi người, nhặt lên hai hòn đá nhỏ dưới chân bàn.

“Đậu Minh, cục đá là con ném sao?” Lâm Nguyệt chuyển qua hỏi học sinh bị chỉ đích danh.

Đậu Minh năm nay bảy tuổi, lớn lên chắc nịch, gương mặt béo đều là thịt, là tiểu bá vương trong lớp, bị cô hỏi cũng không hoảng hốt, ngửa cổ nhìn cô giáo, thể hiện thái độ “Con ném đây cô có thể làm gì”.

Lâm Nguyệt cho ngồi xuống, trước tiên dạy tiếp, trong lúc học sinh làm bài, gọi hai đứa ra khỏi phòng học, hòa giải hai bên, cuối cùng Đậu Minh xin lỗi Phó Nam trước cả lớp cũng đảm bảo về sau không chơi xấu bạn học, còn thời hạn hiệu lực bao lâu, còn phải xem hiệu quả sau này.

Buổi tối Lâm Nguyệt dỗ Phó Nam đi ngủ, nhắc tới việc này: “Vì sao hai lần ném trước, Nam Nam không nói cho cô biết?”

Phó Nam chép miệng nhỏ, nó không dám ở trong lớp giờ tay, sợ các bạn học cười nó, sau đó vì quá đau mới cáo trạng.

Trẻ con đều như vậy, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cậu bé, nghiêm túc nói: “Về sau lại có người bắt nạt, Nam Nam phải lập tức nói cho cô, biết không? Con nói, cô có thể răn dạy cậu ta, nếu không cậu ta sẽ tiếp tục bắt nạt con, lần này ném hòn đá nhỏ, lần sau có thể trầm trọng thêm, đổi thành đá to.”

Phó Nam ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Nguyệt khom lưng hôn cậu bé một cái: “Mau ngủ đi.”

Phó Nam ngủ không được, nó nhớ chú Chu, cô giáo vừa đi, Phó Nam lăn người bò dậy, lấy di động trên bàn, sau đó trốn vào ổ chăn gọi điện thoại cho chú Chu.

Huyện An, Chu Lãm vừa cùng cảnh sát địa phương phân tích rõ ràng vụ án xong. Những người khác đi rồi, anh vẫn không nhúc nhích, cúi đầu nhìn hơn mười bức ảnh trên bàn. Vợ chồng Lưu gia thành thật chất phác, ngày thường không trở mặt với ai, có khi gặp người ăn xin, hai vợ chồng sẽ hảo tâm cho một bữa cơm. Con gái có thành tích tốt, bởi vì trường học gần tiệm cơm, đứa trẻ luôn tự nguyện giúp đỡ cha mẹ, cũng không tồn tại trọng nam khinh nữ như trên mạng đồn đoán.

Giết người sẽ có động cơ, cướp của đã loại trừ, cảnh sát tìm kiếm người tình nghi từ mục đích tình cảm, báo thù, nhưng qua mấy ngày thẩm tra không hề phát hiện vợ chồng Lưu gia tồn tại mâu thuẫn hay tranh cãi, con gái lớn xinh xắn được nhiều bạn học thích, cảnh sát điều tra từng người theo đuổi cũng không hề có manh mối.

Hơn nửa thủ phạm ra tay vào 4 giờ sáng, không có nhân chứng, địa phương nhỏ kinh tế lạc hậu không có camera, phá án càng khó khăn.

Di động rung lên, Chu Lãm lấy ra nhìn đến dãy số, anh do dự vài giây, bấm nghe.

“Chú Chu, chú ngủ rồi sao?”

Giọng nói bạn học nhỏ nhỏ nhẹ, vừa nghe liền biết trong ổ chăn, Chu Lãm theo bản năng nhìn về ảnh chụp đứa bé trong một nhà bốn người kia, ừ một tiếng.

“Chú nói dối, ngủ rồi sao nghe điện thoại nhanh như vậy?”

Chu Lãm trầm mặc, hỏi lại: “Có việc sao?”

Phó Nam cựa mình, chớp chớp mắt, không nói lời nào, lẳng lặng nghe tiếng chú Chu hít thở, nó không có việc gì, chỉ là nhớ chú Chu.

Chu Lãm phiền, xoa xoa trán nói: “Mau ngủ đi, ban ngày nghe lời cô giáo, không được đánh nhau.”

“Cháu không đánh nhau! Bạn béo lấy cục đá ném cháu, cháu nói cho cô giáo, không thèm đánh cậu ta.” Phó Nam đặc ý nói, bạn béo là biệt hiệu nó đặt cho Đậu Minh, đương nhiên trước mặt cô giáo, Phó Nam chưa từng nói ra cái biệt hiệu này.

một đám nhỏ bày trò, Chu Lãm cười cười, ánh mắt bỗng dừng lại trên ảnh chụp một người.

Hùng đông ngày hôm sau, Chu Lãm dẫn mấy cảnh sát đến nhà trẻ của người bị hại Luru Cường mới 5 tuổi. Trong lớp Luru Cường có ba mươi đứa trẻ, bị cô giáo gọi tới, xếp thành hàng xiêu vẹo, về mặt ngây thơ. Chu Lãm chống đầu gối, khom lưng đứng trước mặt bọn nhỏ, cười thật giống một ông chú thân thiện: “Luru Cường có bắt nạt các cháu không?”

Bọn nhỏ không biết được vụ án kia, có đứa lắc đầu, có đứa giơ tay hồn nhiên cáo trạng, mồm năm miệng mười nói mấy việc nhỏ linh tinh, Chu Lãm lại chú ý tới một đứa trẻ gầy nhỏ đang cúi đầu, một tay che kín tay trái. Chu Lãm đi qua đó, đứa bé khăn trương trốn ra sau, đôi mắt to nhìn cô giáo xin giúp đỡ.

Chu Lãm lập tức kéo cánh tay đứa bé, vén tay áo lên, liền thấy trên cánh tay trắng nhỏ của nó có mấy lỗ kim, mỗi miệng vết thương đều hồng, đủ để biết khi bị kim đâm vào đau như nào.

Chu Lãm híp đôi mắt lại, thấp giọng hỏi: “Đều là Luru Cường đâm sao?”

Đứa bé cúi thấp, lắc đầu, lông mi dài hoảng loạn chớp liên tục.

Chu Lãm tiếp tục: “Dùng kim tiêm đâm?”

Đứa bé theo bản năng gật đầu, gật xong rồi, mới hiện ra nghi hoặc sao chú lại biết được.

Chu Lãm cái gì cũng không nói, phía sau anh, Đường Hiến đã hỏi được thông tin đứa bé kia từ giáo viên.

Nửa giờ sau, cảnh sát từ một công trường xây dựng mang đi nghi phạm Hồ Cương. Lúc đầu Hồ Cương kiên quyết phủ nhận hấn có quan hệ với vụ án, đến khi Chu Lãm đem quần áo dính đầy máu của một nhà bốn người Luru gia đào được trong đồng đồ nát của công trường, cùng một con dao đặt trước mặt Hồ Cương, lúc này Hồ Cương vừa ôm đầu vừa thú nhận.

Hóa ra Hồ Cương hồi trẻ ly dị vợ, một mình nuôi nấng con trai, không có vợ, Hồ Cương đem tất cả tình cảm đặt trên người con trai, thức khuya dậy sớm làm việc kiếm tiền, đem con trai gửi đến nhà trẻ tốt nhất. Bắt đầu từ tuần trước, Hồ Cương ngẫu nhiên phát hiện trên cánh tay con trai có lỗ kim, đâm đến sưng tấy, dò hỏi mãi mới biết được là bạn trong lớp Luru Cường đâm, Luru Cường nhìn người lớn làm, không biết từ chỗ nào lấy ra kim tiêm, chọn bạn học nhát gan nhất trong lớp xuống tay, Luru Cường sắm vai bác sĩ, con trai Hồ Cương làm bệnh nhân.

Tâm can bảo bối bị bắt nạt, Hồ Cương sao chịu được, biết Luru gia mở tiệm cơm, buổi sáng ngày xảy ra án mạng, từ sớm Hồ Cương tìm đến vợ chồng Luru gia tranh cãi. Lúc ấy Luru Cường 5 tuổi còn đang ngủ, Hồ Cương muốn đánh thức đứa trẻ dậy đối chất, cha Luru Cường không đồng ý, mẹ Luru Cường vì bảo vệ con trai, càng thêm hung hăng tranh cãi, Hồ Cương nhất thời xúc động...

một ý niệm xuất hiện, mất đi bốn mạng người, vụ án đã man như vậy, lại bắt đầu từ việc bắt nạt giữa hai đứa bé ở nhà trẻ.

trên đường về thành phố Giang, Chu Lãm yên lặng hút thuốc.

“Cũng không thể trách mắng đứa trẻ.” Đường Hiến tâm tình phức tạp cảm khái, “Lão đại, anh phải để tâm, đừng dạy Phó Nam sai lệch.”

Chu Lãm phun ra một ngụm khói, tan ra, anh mới nhìn cửa sổ nói: “Sẽ không.”

Thằng bé ở nhà, tuyệt sẽ không biến thành như vậy.

Giao nộp vụ án hoàn tất, đã là hơn bốn giờ chiều, Chu Lãm gọi điện cho Phó Nam, đầu kia tắt máy.

Buông đi động, Chu Lãm cầm điều thuốc, hút hai cái, lại gọi.

Lâm Nguyệt vừa mới dạy xong tiết cuối cùng, còn đang sửa giáo án, nhìn đến điện thoại hiện lên, Lâm Nguyệt ngẩn người, cầm lấy di động đi đến trước cửa sổ phòng học.

“Tôi đã trở lại, hiện tại sẽ đi đón Phó Nam, điện thoại thằng bé tắt máy, cô nói với nó một tiếng.”

Giọng nói đàn ông trầm thấp, vài ngày không nghe thấy, càng có vẻ xa lạ.

Trước hết Lâm Nguyệt nghĩ đến vụ án kia, nhỏ giọng hỏi: “Bắt được hung thủ rồi?”

Khóe miệng Chu Lãm giương lên: “Ừ.”

Chỗ nào đó trong lòng Lâm Nguyệt, trong phút chốc bình tĩnh lại, có người chết bi thảm như vậy, bắt được hung thủ, thể hiện chính nghĩa vẫn còn tồn tại.

Mà người lúc này gọi điện cho cô, là anh hùng bắt được kẻ ác kia.

“Vất vả rồi.” Lâm Nguyệt không tự chủ mà nói nhẹ.

Ba chữ mềm mại, nhẹ như lông chim, lỗ tai Chu Lãm đột nhiên ngửa, lập tức giơ di động ra, sau đó run run, giống như chấn động.

“Cúp đây.” anh lạnh lùng nói.

cô gái này, giọng nói có độc, không thể đến gần nghe!

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đoán xem, nếu Lâm Nguyệt thổi vào lỗ tai chú Chu, chú Chu sẽ có phản ứng gì? Ha ha~

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: Thanh Vy

Trước cổng trường, Chu Lãm khó có được một lần đến sớm, dừng xe ở ven đường, anh nhìn vào bên trong, đi tới cạnh hàng bán quà vặt.

Đúng lúc anh ra tới, thầy giáo trực ban dẫn một nhóm học sinh lại đây, Chu Lãm cất đồ vào túi, cùng chờ với các phụ huynh, bảo mẫu. anh đơn độc đứng một bên, một thân mặc đồ đen, cao lớn rắn rỏi, còn khí khái uy vũ hơn cả bảo vệ của trường, hấp dẫn không ít ánh mắt của các bà mẹ trẻ.

“Chú Chu!”

Nhìn thấy chú Chu đi công tác mấy ngày qua, Phó Nam cao hứng chạy ra khỏi đội ngũ, hô to. Giống như viên đạn phóng đi với gia tốc lớn. Chu Lãm đứng tại chỗ, nghĩ đến không lâu trước đây anh tới đón thằng bé, Phó Nam rõ ràng là lạnh như băng không thích anh, cùng so sánh với nhiệt tình hiện tại, quả thật như băng và lửa.

“Chú Chu!” Chạy tới gần, Phó Nam lại kêu lớn hơn nữa.

Chu Lãm nhắc hai nách thằng bé lên, liền đem bạn học nhỏ ôm vào trong ngực: “Nhớ chú như vậy sao?”

Khuôn mặt Phó Nam hồng hồng, đôi mắt sáng lên nhìn chú Chu, nó nhớ, nhưng Phó Nam không nói, tay nhỏ sờ vào cái cằm râu ria xồm xàm, ghét bỏ đẩy một cái: “Lại không cạo râu!”

Chu Lãm...

Ngày đó anh nhận được vụ án lập tức xuất phát, tới huyện An lại chạy khắp nơi tìm manh mối điều tra, nào có thời gian nhàn rỗi cạo râu? Nếu không phải Phó Nam nói, Chu Lãm căn bản không ý thức được lúc này mình lười thoi như thế nào.

“cô giáo tới!”

Chu Lãm ngẩng đầu, đang là lúc tan học, đi qua cổng trường đều là thầy cô giáo với học sinh, nhưng anh liếc mắt một cái liền thấy Lâm Nguyệt trong đám người. cô giáo trẻ hôm nay mặc một chiếc váy màu lam nhạt, vừa đi vừa nói chuyện cùng đồng nghiệp bên cạnh, ánh hoàng hôn sáng lạn, da thịt cô trắng nõn trong suốt như ngọc, đi lại làm làn váy đung đưa như làn nước, phác họa ra đường cong con gái là lướt hấp dẫn. Thầy giáo đi ngang qua đều quay đầu nhìn cô, cô giáo đi ngang qua cũng nhìn cô, ngay cả nhóm học sinh đang xếp hàng đi qua, đều muốn nghiêng đầu nhìn cô giáo mặc váy dài xinh đẹp này.

“Trong trường của cháu, cô giáo là xinh đẹp nhất.” Phó Nam một tay ôm bả vai chú Chu, nhìn cô giáo, kiêu ngạo nói.

“Sao cháu biết?” Chu Lãm buông bạn học nhỏ ra, thu hồi tầm mắt.

Phó Nam ngửa đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Cháu nghe các bạn trong lớp nói, còn nói thầy Trình lớp 5 là đẹp trai nhất, bọn họ đều muốn thầy Trình làm bạn trai của cô Lâm.” cô Lâm vừa xinh vừa trắng, đặc biệt ôn nhu, thầy Trình vừa trắng vừa đẹp trai, đặc biệt kiên nhẫn, Phó Nam cũng cảm thấy thầy Trình và cô Lâm rất xứng đôi.

Chu Lãm không nói gì, một đám học sinh tiểu học không đọc sách cho tốt, mỗi ngày đều nghĩ cái gì bậy bạ trong lòng, bắt quả thầy Trình là vị nào? Thầy giáo trung niên đầu hói bụng phê thì gặp qua mấy người.

“cô giáo!” Phó Nam đứng bên cạnh chú Chu vẫy tay với cô giáo.

Lâm Nguyệt cười với thằng bé.

“Oa, người kia thật đẹp trai...” Hà Tiểu Nhã tiến đến bên tai Lâm Nguyệt, vừa nói vừa bí mật quan sát Chu Lãm, “cô xem cánh tay anh ta thật cường tráng, tôi đoán anh ta ít nhất có sáu múi cơ bụng.”

Hà Tiểu Nhã thích nhất là thưởng thức mỹ nam, khi mọi người cùng đi dạo phố, Hà Tiểu Nhã thường xuyên đi tới đi lui rồi đột nhiên túm chặt Lâm Nguyệt, chỉ vào một mỹ nam gần đó cho cô xem.

Nhưng lần này, Lâm Nguyệt không có mặt mũi mà nhìn Chu Lãm, sợ bị cặp mắt sắc bén kia của anh bắt được.

“Là phụ huynh trong tiểu khu tôi ở, tôi đi chào hỏi chút.” cô nhỏ giọng giải thích.

Hà Tiểu Nhã cười: “đi đi thôi, tôi đi trước đây.”

Lâm Nguyệt gật đầu, nhìn đồng nghiệp đi trước vài bước, cô mới đi về phía Chu Lãm và Phó Nam. Trong lúc Lâm Nguyệt đang rầu rĩ nên nói chuyện với Chu Lãm như thế nào, Chu Lãm đột nhiên xoay người, lập tức đi đến chiếc SUV đen đỏ ven đường, gõ má lạnh lùng lãnh đạm.

Lâm Nguyệt sững sốt, này là có ý gì?

“cô giáo, lên xe thôi.” Người đã ngồi đã lên xe, Phó Nam nhìn chú Chu một chút, cười gọi cô giáo.

Lâm Nguyệt do dự. Cảnh sát Chu có ý như vậy sao? Lúc này gọi điện thoại, Chu Lãm chỉ nói tới đón Phó Nam, nhờ cô chuyển lời, vạn nhất Chu Lãm đón Phó Nam đi có kế hoạch khác, cô lên xe chẳng phải là làm Chu Lãm khó xử? Nhưng nếu Chu Lãm thật tiện đường đón cô, cô rời đi như vậy, quá không biết cảm kích rồi.

Nghĩ vậy, Lâm Nguyệt nắm tay Phó Nam đi đến bên xe, đợi Phó Nam ngồi vào xong, cô liền hỏi người đàn ông ở ghế điều khiển: “Com chiều chỉ nấu cho Nam Nam sao?”

Mới vừa nói xong, liền đối diện với đôi mắt quen thuộc qua kính chiếu hậu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, luôn mang theo một lực sắc bén.

Lâm Nguyệt hoảng hốt cúi đầu.

“không cần, hôm nay ăn ở bên ngoài.”

Lâm Nguyệt nghe xong âm thầm cảm thấy may mắn, quả nhiên Chu Lãm có chuẩn bị, may mắn cô không tùy tiện lên xe.

Phó Nam lại không hài lòng cái sắp xếp này, bĩu môi kháng nghị: “Cháu không đi, cháu muốn ăn cùng cô giáo cơ.” Com bên ngoài không ngon bằng cô giáo làm.

Lâm Nguyệt xấu hổ, đứa nhỏ này sao lại không nhìn ra tâm ý của Chu Lãm chứ, vừa mới xong một vụ đại án, Chu Lãm mang Phó Nam đi ăn bên ngoài, là có ý bồi thường thẳng bé, cô chỉ biết làm món ăn bình thường, sao so được với nhà hàng nổi tiếng.

“Vậy thì về nhà.” Chu Lãm không phản đối, dỗ xong thẳng bé, không kiên nhẫn mà thúc giục người đang đứng ý trước cửa xe: “Lên xe.”

Lâm Nguyệt vốn định khuyên Phó Nam nghe lời, vô tình liếc thấy ánh mắt nghiêm túc của Chu Lãm, cô khó hiểu nhưng cũng không nói nhiều, ngoan ngoãn ngồi lên xe.

Người lớn có suy nghĩ, Phó Nam có nhiều nghi vấn, tay nhỏ bám vào ghế phía trước hỏi: “Chú Chu, chú đi công tác ở đâu?”

Chu Lãm “Huyện An.”

“đi bắt người xấu ạ?”

“Ừ.”

“Bắt được rồi sao?”

“Ừ.”

Phó Nam muốn biết càng nhiều: “Người xấu làm...”

“Cho cháu.” Chu Lãm mắt nhìn phía trước, trò tay đưa đồ ra sau, trên lòng bàn tay rộng có hai viên chocolate tròn xoe, gói trong giấy bạc. Phó Nam thích nhất là ăn chocolate, nhưng chú Chu mỗi tuần chỉ cho phép ăn một lần, đối mặt với kinh hi bất ngờ, Phó Nam lập tức nắm lấy chocolate, ngọt ngào nói: “Cảm ơn chú Chu!”

Chu Lãm không có ý kiến, chỉ lơ đãng nhìn vào kính chiếu hậu, nhìn thấy cô giáo ôn nhu chăm chú nhìn vào bạn học nhỏ.

“cô giáo, cái này cho cô.” Phó Nam rất hiểu chuyện, muốn cho cô một viên.

Lâm Nguyệt cười nói không cần, Phó Nam dứt khoát bóc gói giấy ra, giơ tay muốn đưa cho cô giáo. Thịnh tình không thể chối từ, Lâm Nguyệt đành tiếp nhận. một viên tròn trịa, Phó Nam dứt vào trong miệng, quai hàm liền phồng lên, Lâm Nguyệt biết, theo bản năng nhìn về ghế điều khiển, mặc dù thấy Chu Lãm đang chuyển tâm lái xe, Lâm Nguyệt vẫn dùng tay che miệng lại, tránh cho hành động bất nhã.

Con người thanh tú, cử chỉ thanh tú, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, ăn xong mới buông tay.

Ăn hết chocolate, Phó Nam lại muốn hỏi thăm việc bắt người xấu, Chu Lãm không muốn nói về vụ án, chuyển đề tài: “Com chiều muốn ăn gì?”

Phó Nam lại lần nữa mắc mưu, nghiêm túc suy nghĩ một lát nói ăn cá. Hôm thứ bảy cô giáo làm cá ăn quá ngon, nó ăn chưa đủ.

Lâm Nguyệt tiếp lời: “Vậy đến siêu thị đi, trong nhà không có cá.”

Chu Lãm “Được.”

~

Mua xong nguyên liệu nấu ăn, Lâm Nguyệt đeo tạp dề bận rộn trong phòng bếp, Chu Lãm ngồi ở phòng khách chơi trò chơi với Phó Nam, không lâu sau, Phó Nam đột nhiên kêu to: “Chú Chu thật là thú, toàn là mùi mồ hôi!”

Thằng bé nghĩ gì nói đó, thanh âm trong trẻo, giống như chiếc loa nhỏ.

Chu Lãm thường xuyên đi phá án bắt người, thời tiết gần 30 độ, ở thành phố Giang chạy một vòng là ra một thân mồ hôi, lần này đi huyện An công tác, tuy rằng anh tắm rửa mỗi ngày, nhưng chỉ có một bộ đồ, mặc mấy ngày có thể thối mới là lạ. Bị Phó Nam ghét bỏ mùi mồ hôi không phải lần đầu, nhưng chỉ có hôm nay, Chu Lãm lại cảm thấy xấu hổ.

“Nơi nào thối, sao chú không gửi được.” Chu Lãm mặt không đổi sắc phản bác, dư quang liếc về phòng bếp. cô đưa lưng về phía anh thái rau, trên người mặc tạp dề, dây lưng tinh tế thắt ở hông, làm eo càng thêm thon gọn, phảng phất như hai bàn tay là có thể bóp chặt.

“Chỗ nào cũng thối, mau đi tắm rửa!” Phó Nam ghét bỏ đẩy anh.

Chu Lãm không còn cách nào, ném xuống tay cầm trò chơi, đi vào phòng lấy quần áo sạch, sau đó vào phòng vệ sinh. Lâm Nguyệt kỳ thật đều nghe thấy, khoe miệng vẫn luôn treo nụ cười, cho đến khi trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước ào ào, bên tai ngoài ý muốn vang lên giọng nói của Hà Tiểu Nhã: “cô xem cánh tay kia, tôi đoán ít nhất có sáu múi cơ bụng!”

Cơ bụng Chu Lãm...

Lâm Nguyệt bỗng nhiên thất thần, chợt đầu ngón tay tê rần, Lâm Nguyệt hít vào, kịp thời nhắc dao lên, nhưng ngón trỏ vẫn là bị cắt vào, may mà không sâu. Lâm Nguyệt chịu đựng một lúc, không chảy máu nữa, cô tiếp tục thái hành lá, không dám suy nghĩ bậy bạ tiếp.

Trong phòng vệ sinh, Chu Lãm hơi nóng, trên đầu vẫn luôn dội nước lạnh, dừng lại tắt vòi hoa sen, cầm khăn tắm chà lau. Người đàn ông trong gương thân hình cao lớn cường tráng, tám múi cơ bụng hiện ra rõ ràng, anh rửa đầu lau sau lưng, quai hàm cương nghị, hầu kết nổi lên, xương quai xanh hấp dẫn, xuống chút nữa, là nơi ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ thành thực.

Lau người xong, Chu Lãm sờ sờ cằm, lấy ra dao cạo râu, chậm rãi từ từ tân trang lại một lần.

Năm phút sau, cửa phòng tắm mở.

Phó Nam nghe được tiếng động, vừa chơi game vừa quay đầu lại, cũng như lúc này ghét bỏ chú Chu thú, đột nhiên lại kêu to lên: “Oa, chú Chu thật đẹp trai!”

Lâm Nguyệt không nhận được, nghiêng đầu nhìn về phía phòng ngủ, chỉ thấy Chu Lãm mặc áo ngắn tay quần đùi, cánh tay lộ ra bên ngoài, cùng cơ bắp bắp chân đều hiện đường cong mạnh mẽ. Giống như nhận ra được cô chăm chú nhìn, anh quay đầu nhìn cô, râu đã cạo, như trẻ ra mấy tuổi, bùng nổ oai hùng.

Tầm mắt giao nhau, ánh mắt anh như có thâm ý khác, Lâm Nguyệt hốt hoảng cúi đầu, lại lần nữa rửa cái thớt vừa mới rửa xong.

“Ngủ một chút, còn thú hay không?” Chu Lãm xóc thẳng bé lên, trong giọng nói có ý cười.

Phó Nam dùng sức ngửi ngửi, cười hắc hắc.

Com chiều nấu xong, ba món mặn một món canh, bởi vì Chu Lãm thích ăn cay, ba món ăn kia đều chia làm hai đĩa.

“Lần sau đừng tốn công, không cay tôi cũng ăn được.” Nhìn bàn ăn, Chu Lãm nói với Lâm Nguyệt, tự nhiên nhắc trước lần sau.

Lâm Nguyệt không để ý, đưa đôi đũa cho anh: “Được, tôi biết rồi.”

Chu Lãm nhận đũa, ánh mắt tạm dừng trên ngón trỏ mảnh khảnh trắng nõn vài giây, làm như không có việc gì ngồi xuống.

Chu Lãm trầm mặc ít lời, trên bàn com không nói nhiều lắm, chỉ vui đầu ăn com, Lâm Nguyệt vừa ăn vừa chăm sóc Phó Nam, Chu Lãm rời bàn, cô mới khiếp sợ phát hiện, cô làm cho anh ba đĩa đồ ăn cay vậy mà đều hết sạch! không đúng, còn thừa ít gừng băm... Lâm Nguyệt tròn mắt há hốc mồm, Chu Lãm kén ăn?

“Chú Chu ăn nhiều quá.” Phó Nam vuốt bụng đưa nhỏ, lớn tiếng cười người đàn ông đi ra từ phòng ngủ phụ.

“Hôm nay cháu rửa nồi.” Chu Lãm trực tiếp ném quả bom tới.

Phó Nam kêu một tiếng, biến thành mặt nhăn nhó.

“Chú Chu đùa thôi, đi súc miệng đi.” Lâm Nguyệt đứng dậy chuẩn bị thu dọn bát đĩa.

“Đề tôi làm”

Có người nói bên cạnh cô, giọng nói vừa dứt, một bàn tay to duỗi tới, giữa đầu ngón tay cứng rắn, cầm mấy miếng băng keo cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: Thanh Vy

Lâm Nguyệt ngậy người.

Chu Lãm liếc nhìn cô một cái, đem băng cá nhân đặt trên bàn, bung bát đĩa lên vào phòng bếp, mở vòi nước, thuần thục rửa bát.

Lâm Nguyệt quay đầu lại, bóng dáng nam nhân cao lớn, bả vai rộng rãi, giống như không có việc gì, giống như đưa băng cá nhân chỉ là hành động tùy ý. Lâm Nguyệt nhìn ngón tay, miệng vết thương nho nhỏ, vậy mà anh lại chú ý tới.

“Cảm ơn.” cô nhỏ giọng nói.

Chu Lãm cúi đầu rửa bát, giống như không nghe thấy.

Lâm Nguyệt cười cầm lên băng cá nhân, quay về phòng mình. Đóng cửa lại, tiếng nước trong phòng bếp nhỏ lại, Lâm Nguyệt ngồi vào bên bàn đọc sách, chậm rãi xé ra một cái dán lên tay.

Ánh mắt anh vẫn luôn rất độc, chú ý tới cũng không có gì kỳ quái chứ?

Nhưng cảm giác được người khác quan tâm, thật ấm áp.

Sờ vào ngón tay được băng lại, Lâm Nguyệt nghiêng tai lưu ý động tĩnh bên ngoài.

Mới hơn 7 giờ, Chu Lãm từ phòng bếp đi ra, đi giám sát Phó Nam làm bài tập. Phó Nam ngoan ngoãn ngồi ở bàn, Chu Lãm cời giày dựa vào giường ngồi, một tay đặt sau gáy, một tay lật xem vở làm văn của Phó Nam.

Nhìn vài trang, Chu Lãm chuyển hướng nhìn cửa sổ, trước mắt phảng phất như thấy được một đứa trẻ gầy nhỏ bị người ta bắt nạt cũng không dám nói với phụ huynh.

“Ở trường có người bắt nạt cháu sao?”

Tay nhỏ Phó Nam cầm bút chì, đang nghiêm túc là đề toán, nghe được vấn đề chú Chu hỏi, Phó Nam nâng đầu suy nghĩ một lát, lại lắc đầu. Bạn béo ném nó cục đá không phải quá đau, không tính là bắt nạt.

Chu Lãm ừ một tiếng, vẫy tay gọi bạn học nhỏ lại đây, “Nhớ kỹ, cháu trai của chú Chu không thể bắt nạt người khác, cũng không thể bị bắt nạt còn không lên tiếng”

Phó Nam hiểu, chú Chu là cảnh sát hình sự, lợi hại nhất!

“Chú Chu, cháu có bài không làm được...” Vì sùng bái chú Chu, Phó Nam liền quên chú Chu không thể làm đề toán, trông mong xin giúp đỡ.

Chu Lãm thì không quên, hất hất cằm về phòng ngủ chính, thấp giọng nói: “Chú Chu không dạy, đi tìm cô giáo cháu đi.”

Phó Nam liền ôm sách đi qua.

Lâm Nguyệt vài ba câu liền dạy xong, sau đó đem băng cá nhân còn thừa đưa cho Phó Nam, nhờ thằng bé chuyển cho Chu Lãm. Phó Nam làm theo, cũng chuyển lời cảm ơn của cô giáo.

Chu Lãm nhận lấy băng cá nhân, tùy tay đút vào túi.

“Chú Chu, bạn học lớp cháu đều nói phim điện ảnh có khủng long rất hay, cháu cũng muốn xem.” Chu Lãm thật ra rất ít chủ động giám sát Phó Nam làm bài tập, ở trong mắt bạn học nhỏ, chú Chu là người rất bận rộn, hôm nay ở đây thấy được tâm tình chú Chu không tồi, Phó Nam liền nói ra việc nó mong ước từ lâu.

“Phim điện ảnh gì?”

“Cháu cũng không biết, dù sao trong đó có khủng long.”

Chu Lãm bỗng nhiên nghĩ tới, hôm nay ở cục có nghe thấy Đường Hiến nhắc mãi muốn đi xem phim, anh lấy di động tìm kiếm, nhìn lại khuôn mặt nhỏ của Phó Nam đang thò vào, nói: “Thứ bảy nếu rảnh sẽ đưa cháu đi xem.”

Phó Nam hưng phấn hoan hô.

Chu Lãm nhìn cửa phòng ngủ chính, cuối cùng cũng không nói thêm gì.

~

Chiều thứ sáu, tổ toán học làm hội nghị tổng kết, trao đổi các tình huống dạy học, tổ trưởng Trình Cẩm Ngôn hỏi: “Tháng này chọn liên hoan vào ngày mai, đều có thời gian chứ?”

Các tổ ở trường, mỗi tháng đều tổ chức một lần hoạt động liên hoan.

Lâm Nguyệt không sắp xếp gì, Vương Tà, Hà Tiểu Nhã, Trương Tư Di đều đồng ý, Trình Cẩm Ngôn gật đầu, kế tiếp liệt kê ra mấy nhà hàng.

“Ăn lẩu đi, ăn xong vừa lúc đi xem phim.” Trương Tư Di vừa ý nhất một quán lẩu, vừa lúc lại cùng một cao ốc với rạp chiếu phim.

Trình Cẩm Ngôn nhìn ba người còn lại, Lâm Nguyệt đi đâu cũng được, Vương Tà thường ngày cũng thích ăn lẩu, Hà Tiểu Nhã thì tò mò Trương Tư Di muốn xem phim gì.

Trương Tư Di nói tên ra.

Hà Tiểu Nhã cũng muốn xem, đề nghị mọi người cùng đi, Lâm Nguyệt đồng ý, Vương Tà không đi, Trương Tư Di nắm lấy bút, tận lực hào phóng hỏi Trình Cẩm Ngôn: “Tổ trưởng có muốn đi xem cùng không?”

Trình Cẩm Ngôn cười: “Muốn tôi làm hộ hoa sứ giả?”

Trương Tư Di đỏ mặt, tổ trưởng so sánh cô với hoa.

Trình Cẩm Ngôn lại nhìn về phía Lâm Nguyệt bên kia sau đó nói anh mời khách, đặt vé xem phim 9 giờ tối mai.

Buổi chiều tan học, Lâm Nguyệt nói với Phó Nam ngày mai có kế hoạch khác. Phó Nam cũng không phải mỗi ngày đều cần cô giáo đi theo, biết được cô cũng đi xem phim khủng long, Phó Nam rất cao hứng, cao hứng vì làm việc giống như cô giáo, đáng tiếc nó không biết chú Chu mua vé lúc mấy giờ.

Tàu điện ngầm đi được một nửa đường, Chu Lãm nhắn tin cho Lâm Nguyệt, nói anh tạm thời có việc, phòng chừng chiều mai mới có thể trở về, nhờ cô ngày mai đưa Phó Nam đến chỗ bà Lý.

Lâm Nguyệt hiểu tính chất công việc của anh, bận bịu là vì bảo vệ nhân dân, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt nhỏ thất vọng của Phó Nam, Lâm Nguyệt thấy đau lòng cho thằng bé, đề nghị tối nay cô đưa Phó Nam đi xem phim khác.

Phó Nam lắc đầu, thái độ kiên định: “không, con phải đợi chú Chu.”

Lâm Nguyệt nhin không được sờ đầu thằng bé: “Nam Nam rất thích chú Chu phải không?” thật là một đứa trẻ đặc biệt, bình thường luôn chê chú Chu, kỳ thật là rất thích.

Phó Nam kiên quyết không thừa nhận, khuôn mặt đỏ lên.

Buổi tối Lâm Nguyệt làm cá kho bạn học nhỏ thích nhất, bồi thường tiếu nuôi chú Chu tăng ca. Sau khi ăn xong Phó Nam làm bài tập rồi ngủ, Lâm Nguyệt hết sức chăm chú ngồi viết tiểu thuyết, ngẫu nhiên lưu ý tới động tĩnh bên ngoài. Đứt quãng đến hơn mười giờ, Chu Lãm quả nhiên không về, Lâm Nguyệt tắt đèn, khi nằm lên giường, không khỏi suy đoán Chu Lãm có phải lại gặp án mạng hay không?

Giữa trưa thứ bảy, Lâm Nguyệt lại lần nữa đưa Phó Nam tới chỗ bà Lý, xuất phát đi gặp Hà Tiểu Nhã và Trương Tư Di, cô gửi tin nhắn cho Chu Lãm: “Buổi chiều tôi cùng đồng nghiệp đi dạo phố, tối có liên hoan, anh trở về đón Phó Nam, gửi tin nhắn cho tôi, nếu anh bận việc chậm trễ, cũng nhớ nhắc tôi, tôi đi đón thằng bé.”

Đại khái qua hai phút, anh trả lời: “Được.”

Trước sau như một nói ít lời.

Lâm Nguyệt cắt đi động, trong lòng có việc, đi dạo phố mua sắm thỉnh thoảng lấy đi động ra nhìn, số lần quá thường xuyên, khiến cho Hà Tiểu Nhã chú ý: “Luôn xem đi động, có phải đang yêu hay không?”

Tường Tư Di đang thử quần áo, nghe được câu trêu chọc này, lặng lẽ quan sát Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt vừa gõ chữ vừa nói dối: “không có, đang nói chuyện phiếm với một học sinh trong lớp thôi.”

Tường Tư Di tiếp tục nhìn gương, Hà Tiểu Nhã vỗ bả vai Lâm Nguyệt, bội phục nói: “cô quá có trách nhiệm đấy, ngày nghỉ còn tán gẫu, học sinh trong lớp tôi mỗi ngày đều làm tôi đau đầu, ước gì tránh được chúng.”

Đề tài liền chuyển dời sang trường học.

Buổi chiều hơn 3 giờ, cục cảnh sát, Chu Lãm rút cuộc kết thúc việc trên tay, bàn giao xong, anh lái xe về nhà, đi đón Phó Nam trước. Chờ đèn đỏ trên đường, Chu Lãm xem xét thông tin rạp chiếu phim, không long ai cũng thích, mấy suất chiếu gần đây đều đã bán hết vé, chỉ có suất 9 giờ còn vị trí tốt.

Chu Lãm trực tiếp mua ba vé, bạn học nhỏ thích nhất là lấy lòng cô giáo, nhất định sẽ mời cô đi cùng.

“Tiểu Chu tới à, cậu cũng thật bận rộn.” Nhìn thấy Chu Lãm, bà Lý quen thuộc mà cười, mấy nhà sống trong cùng tiểu khu, đều rõ ràng lẫn nhau.

Chu Lãm đáp một tiếng, dứt tay vào túi quần, đứng ở khoảng đất trống của tiểu khu, nhìn Phó Nam cùng mấy đứa nhỏ chơi trò điều hâu bắt gà con, trò chơi vừa mới bắt đầu, Phó Nam muốn chơi xong mới đi.

“Cậu cùng cô giáo Lãm, sao lại thành như vậy?” Bà Lý ám chỉ hỏi.

Chu Lãm mờ mịt, cái gì làm sao?

Bà Lý cho là anh giả ngu ngơ, đứng gần vào một chút, cười tủm tỉm nói: “Đừng giả ngốc, trước kia ta giới thiệu bạn gái cho cậu, ngay cả ảnh chụp cậu cũng không xem, bây giờ lại trực tiếp cho cô Lãm thuê nhà... Được, cô giáo Lãm khá tốt, ôn nhu xinh xắn, thật là xứng với cậu.”

Chu Lãm thế mới biết bà ấy hiểu lầm, không chút hoang mang làm sáng tỏ. Bà Lý có chút thất vọng, nhưng vẫn có thiện ý nhắc nhở Chu Lãm: “Vậy cậu cũng có thể suy xét cô giáo Lãm kia, cô gái kia lớn lên thật xinh đẹp, người theo đuổi hẳn là không ít, cậu đừng có ngây ngốc, tương lai lại hối hận.”

Chu Lãm bật cười, đây là chuyện gì chứ?

“Chú Chu, cuối cùng chú cũng biết trở lại?” Sau khi gà con bị bắt, Phó Nam mồ hôi đầy đầu chạy tới, lại bắt đầu ghét bỏ chú Chu.

“nói, buổi tối muốn ăn gì, trừ bỏ bất chú làm, cháu thích ăn chỗ nào, hôm nay chúng ta sẽ đi chỗ đó ăn.” Chu Lãm một tay đem bạn học nhỏ khiêng lên vai, đi nhanh trở về.

“Ồi, cô giáo đi liên hoan, cháu liền tạm chấp nhận vậy.” Ôm lấy đầu chú Chu, Phó Nam bắt chước người lớn thờ dài.

“Tiểu tử thôi.” Chu Lãm dùng sức đánh cái mông nhỏ.

một lớn một nhỏ cùng nhau tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, liền ra cửa. Cơm nước xong, hơn 7 giờ tối, Chu Lãm lấy đi động ra, giả vờ muốn mua vé xem phim, hỏi Phó Nam: “Mua mấy cái?”

“Chú Chu một cái, cháu một cái, tổng cộng là hai vé.” Phó Nam thành công làm một phép tính đơn giản.

Chu Lãm nhướn mày: “Hôm nay không nhớ cô giáo Lãm của cháu sao?”

Phó Nam cười hắc hắc: “cô giáo cũng đi xem, đi cùng thầy Trình.”

Bạn học nhỏ biết mấy thầy cô đi cùng nhau, nhưng trọng điểm là cô Lãm cùng thầy Trình nha.

Chu Lãm ngẩng đầu, suy nghĩ một lát mới nhớ ra thầy Trình là ai, thầy giáo đẹp trai nhất tổ toán học trong truyền thuyết. một nam một nữ hẹn xem phim, Chu Lãm dù không thông phong nguyệt, cũng hiểu ý tứ trong đó.

“Phim hơn một giờ nữa mới chiếu, đi, chú Chu mua quần áo cho cháu.” Người khác yêu đương hay không yêu đương có quan hệ gì tới anh, Chu Lãm buông đi động, mang bạn học nhỏ đi cửa hàng mua sắm.

8 giờ rưỡi, hai người đến rạp chiếu phim, lấy xong vé, Chu Lãm đưa thằng bé đi mua bắp rang. Người có chút đông, Phó Nam ngoan ngoãn đi theo sau chú Chu, mắt to nhìn đông nhìn tây, đột nhiên sáng ngời, vẫy tay về nơi xa: “cô Lãm!”

Chu Lãm quay đầu lại, nhìn thấy một hàng bốn người, hôm nay là ngày nghỉ, Lâm Nguyệt mặc quần đùi trắng, lộ ra đôi chân trắng mịn lại dài thẳng, so

với hình tượng cô giáo bình thường thì hoạt bát nhiệt tình hơn. Hai bên trái phải của cô đều là con gái, Chu Lãm không tiện nhìn, ánh mắt lập tức chuyển hướng tới người đàn ông bên cạnh ba người.

Cả người Trình Cẩm Ngôn ăn mặc đơn giản, thon dài cao ngất, anh đeo một đôi kính gọng vàng, dịu dàng tuấn nhã, nhìn một cái cũng thấy rất có văn hóa, nếu như đổi thành người cổ trang, thật là giống như tài tử Giang Nam trong kịch diễn trên TV.

Chu Lãm lập tức chắc chắn đây là thầy giáo toán học đẹp trai nhất trong miệng Phó Nam. Nhìn thêm mấy lần, Chu Lãm đột nhiên thấy lo lắng. Ánh mắt nhìn của học sinh tiểu học kém như vậy, có cần đi bệnh viện kiểm tra một chút không?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit: Thanh Vy

Lâm Nguyệt biết hôm nay Chu Lãm và Phó Nam cũng muốn đi xem phim, chỉ là không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy.

cô đã sớm thương lượng qua với Phó Nam, có người hỏi quan hệ hai người thì đáp là cô trò sống trong cùng một tiểu khu, nhưng bên người nhiều đồng nghiệp như vậy, Lâm Nguyệt vẫn có chút khản trương. Kỳ thật chuyện nam nữ xa lạ thuê chung nhà cũng không phải hiếm thấy, nhưng không rõ vì cái gì, Lâm Nguyệt muốn giấu diếm sự thật cô “ở chung” cùng Chu Lãm.

“Là học sinh trong lớp tôi, kia là chú của thằng bé, sống trong cùng tiểu khu.” Lâm Nguyệt lại giải thích lần nữa.

Hà Tiểu Nhã đã gặp qua Chu Lãm, lúc ấy Chu Lãm một thân đồ đen, vừa lãnh vừa khốc, tối nay Chu Lãm mặc áo đen ngắn tay cùng quần lửng, nhìn bóng dáng cao lớn lại cảm thấy lười thôi, người vừa nhìn qua đây, mặt mày lạnh lùng lại mang theo một chút hương vị kiêu ngạo, không khỏi hấp dẫn người khác, ngay cả cái quần lửng kia cũng được vẽ mặt đáng người kia làm cho sang lên mấy phần.

Mỹ nhân chọc người dễ mất nhìn kỹ, đàn ông đẹp trai cũng vậy, Tường Tư Di đối với Trình Cẩm Ngôn khí chất nho nhã coi như nhất kiến chung tình, nhưng cũng không ảnh hưởng tới cô kinh điển khi gặp Chu Lãm. Trình Cẩm Ngôn là ánh mặt trời ôn hòa, dễ dàng làm phụ nữ an tâm, Chu Lãm lại cơ bắp rắn chắc lãnh khốc nguy hiểm, mà sự nguy hiểm này, lại càng có thể kích thích cảm giác cấm kỵ trong lòng phụ nữ.

Chỉ có Trình Cẩm Ngôn ánh mắt lễ phép giao tiếp cùng Chu Lãm, nhìn ra Chu Lãm không có hứng thú nói chuyện, Trình Cẩm Ngôn liền thu hồi tầm mắt, cười với ba người nói: “Tôi đi mua đồ ăn vặt, mọi người muốn ăn gì?”

Tường Tư Di lập tức bị giọng nói của anh kéo lực chú ý về, tươi cười vui vẻ: “Tôi muốn một phần bắp rang, cảm ơn tổ trưởng.”

Hà Tiểu Nhã cũng muốn một phần.

Lâm Nguyệt không có thói quen ăn đồ ở rạp chiếu phim, nhẹ giọng từ chối.

Trình Cẩm Ngôn gật đầu, đi xếp hàng, chọn một hàng khác Chu Lãm.

Phó Nam ôm bắp rang vui vẻ chạy tới, hỏi cô giáo ngồi ở vị trí nào, Chu Lãm đứng ở xa xa, một tay dứt túi, một tay bấm di động, không tiếng động cự tuyệt bất kỳ chuyện trò gì. anh như vậy làm Lâm Nguyệt tỉnh lại, lấy ra vé đối chiếu với Phó Nam, càng trùng hợp là cô ngồi ở hàng thứ 12, Phó Nam ngồi ngay sau cô!

Phó Nam càng cao hứng, chạy tới nói cho chú Chu biết.

Lâm Nguyệt liền thấy Chu Lãm cúi đầu nghe Phó Nam nói chuyện, miễn cưỡng cười nhẹ xem như đáp lại, sau đó nắm tay Phó Nam đi tìm chỗ ngồi, khoảng cách đến lúc chiếu phim còn hơn mười phút.

“Người này sao có thể lạnh như băng vậy, đều là người quen, anh ta nhìn cũng chưa từng nhìn sang bên này.” Hà Tiểu Nhã nhỏ giọng thăm nói.

Lâm Nguyệt nghĩ thầm anh là như vậy, ngoài lạnh trong nóng, nhìn như người không quan tâm tới, nhưng nếu người khác có yêu cầu gì, có khi không đợi mở miệng, anh liền chủ động giúp đỡ. Sờ vào ngón trỏ đã khô, tâm tình Lâm Nguyệt thoáng buông lỏng, ở rạp chiếu phim gặp người quen, vốn nên cao hứng.

Vào phòng, Chu Lãm nắm tay Phó Nam xếp hàng ở đằng trước, Lâm Nguyệt đi theo Trình Cẩm Ngôn đi sau vào chỗ ngồi, không nhận được lưu ý tới vị trí phía sau, trong bóng tối, nghe thấy Phó Nam hưng phấn gọi cô giáo, không chờ Lâm Nguyệt đáp lại, Chu Lãm trầm thấp nhắc nhở: “Trong rạp chiếu phim cầm ồn ào.”

Phó Nam lè lưỡi, nếu không phải sợ cô giáo nghe thấy, nó khẳng định sẽ phản bác chú Chu, rõ ràng trước khi chiếu phim có rất nhiều

người đang nói chuyện.

Lâm Nguyệt cười, xoay người ngồi xuống.

Chu Lãm liếc mắt nhìn hai người sóng vai ngồi đằng trước, thầy giáo toán học đẹp trai nhất cùng cô giáo toán học xinh đẹp nhất, nghiêng ngẫm mà sờ cảm. Tình huống hiện tại như thế nào? Trình Căn Ngôn cùng Lâm Nguyệt hện hò, lại có hai cô giáo khác không có mắt nhìn, ngây ngốc làm bóng đèn? đang tò mò, chợt thấy thầy giáo kia đưa bắp rang cho cô giáo.

Bên tai truyền đến tiếng cười trộm của bạn học nhỏ, Chu Lãm đỡ trán, đứa nhỏ này, có phải đối với màn kịch tình yêu thần tượng thấy hứng thú không? Nghĩ thì nghĩ, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm đằng trước.

Đối mặt với tổ trưởng thân thiện, Lâm Nguyệt khách khí từ chối.

Trình Căn Ngôn cười: “Ăn thử một ít thôi.”

Thịnh tình không thể chối từ, Lâm Nguyệt liền lấy một hạt bỏ vào miệng chậm rãi nhai.

Động tác nhỏ của hai người, ở bất kỳ rạp chiếu phim nào cũng thường thấy, nữ đi với nữ hơn nửa là bạn thân, nam đi với nữ đa số là người yêu. Suy đoán được chứng thực, Chu Lãm không muốn xem cốt truyện tầm thường phía trước, dựa vào ghế tựa, nhắm mắt dưỡng thần, thuần túy là đi theo bạn học nhỏ tới.

Tướng Tư Di cũng nhìn thấy Trình Căn Ngôn mời Lâm Nguyệt ăn bắp rang, cô ta cắn môi, bắp rang trong miệng đột nhiên không còn hương vị. Tổ trưởng ngồi gần Lâm Nguyệt, là trùng hợp hay là tổ trưởng cố ý sắp xếp? Ôm hộp bắp rang, nội tâm Tướng Tư Di chua xót, không còn cách nào, ai bảo Lâm Nguyệt xinh đẹp hơn cô? Đàn ông đều nhìn bên ngoài, có Lâm Nguyệt ở đây, tổ trưởng chẳng bao giờ nhìn tới cô đâu?

Phim bắt đầu chiếu, khán giả đeo kính 3D lên, Chu Lãm được bạn học nhỏ hão tâm nhắc nhở đeo lên, mắt kính đen quà thực là nguy trang hoàn mỹ. Ngủ không biết bao lâu, một bàn tay nhỏ đột nhiên duỗi ra túm chặt cánh tay anh, Chu Lãm ngủ gật một lúc, liền mở mắt ra, trên màn hình IMAX lớn, một con khủng long đang đuổi theo con người, người nọ tuyệt vọng chạy trốn, dựa theo kịch bản, hẳn là không sống được.

Chu Lãm nhú nhú mi, duỗi tay che lại đôi mắt Phó Nam, không muốn trẻ con nhìn màn ảnh đầy máu, tầm mắt vừa chuyển, lại nhìn về hàng phía trước. Vừa nhìn liền buồn cười, cô giáo như thế nào học sinh cũng như thế, Lâm Nguyệt cũng đang dùng vé xem phim che lại mắt kính, Chu Lãm rút cuộc hiểu được bộ phim này có chút ý tứ.

Kế tiếp, mỗi khi đến cảnh khủng long ăn thịt người, Chu Lãm đều nhìn Lâm Nguyệt, mà Lâm Nguyệt nhiều lần đều che lại mắt kính.

“Nhát gan như vậy?” Trình Căn Ngôn nghiêng đầu lại nhìn, giọng điệu trêu chọc.

Lâm Nguyệt có chút ngượng ngùng, rút lại bả vai tựa vào trong ghế ngồi, nhỏ xinh đáng yêu.

Trình Căn Ngôn lại lần nữa đưa bắp rang qua: “Ăn một chút cho phân tâm.”

Lâm Nguyệt lại lấy một hạt, mắt kính nhìn chăm chăm vào màn ảnh, nhìn nam chính vạm vỡ đem nữ chính nhỏ xinh ôm vào trong ngực, cánh tay kia còn to hơn cả cẳng chân con gái, không hề có dự liệu, Lâm Nguyệt xuyên thấu qua nam chính, giống như nhìn thấy được một người đàn ông khác. Người nọ lãnh khốc trầm ổn không hề thua nam chính kia, nếu, nếu cô gặp phải việc như vậy, anh có thể hay không...

Mỗi người đọc tiểu thuyết, xem phim đều sẽ hòa nhập vào, ý thức được chính mình đang miên man suy nghĩ cái gì, mà người đàn ông kia đang ngồi ngay sau, Lâm Nguyệt nhìn không được dùng mu bàn tay dán lên mắt, hành động của cô gái trẻ ngượng ngùng lại giống như đáp lại người đàn ông bên cạnh thân mật.

Chu Lãm lại lần nữa nhắm mắt lại.

Nhìn bộ dáng này, Lâm Nguyệt bị thầy giáo toán học theo đuổi được không còn bao xa, anh có phải hay không nên tìm bảo mẫu trước cho bạn học nhỏ?

~

Hai giờ xem phim kết thúc, người xem tan cuộc, Phó Nam vội vàng đi tụ họp cùng cô giáo, Chu Lãm không thể không theo sát phía sau.

Hai đường đi xuống khá tối, đám người chậm rãi đi ra, chậm rãi biến thành Lâm Nguyệt nắm tay Phó Nam đi phía trước, Chu Lãm, Trình Căn Ngôn đi sau hai bước. Ở khoảng cách như vậy, đôi chân trắng dài kia của Lâm Nguyệt thật chói mắt, Chu Lãm tận lực nhìn một đám đầu người phía trước, bỗng nhiên bên trái có người thô lỗ chen qua, Chu Lãm không vui, theo bản năng nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy đối phương đang vuron móng heo với Lâm Nguyệt!

Động tác nhanh hơn não, tay trái Chu Lãm đè lại bả vai tên lưu manh, tay phải trực tiếp nắm lấy ngón giữa của hắn, chỉ dùng năm phần sức lực bẻ về sau, tên lưu manh đau đến kêu gào. Lâm Nguyệt ở bên cạnh hắn hoảng sợ, lại nghe Chu Lãm không kiên nhẫn quát to người nọ: “Mày dẫm chân tao, tao còn chưa tìm mày tính sổ, mày gào cái gì?”

Người đàn ông vóc dáng nhỏ chỉ là trạch nam bình thường, ngày thường toàn ở nhà sửa chữa máy tính, vừa mới ra bên ngoài, nhìn thấy một cặp đôi đẹp,

đầu nóng lên, liền muốn thừa dịp tối lửa tắt đèn chiếm chút tiện nghi, ai ngờ không sờ được mỹ nhân, bị một móng vuốt lớn như kìm sắt bắt được?

“thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Mồ hôi chảy xuống, hắn luôn miệng nói xin tha, cũng không để ý có khiến người xung quanh hoài nghi hay không.

“Lần này tha cho mày, lại có lần sau, chúng ta gặp nhau ở phòng giam” Chu Lãm tiến lên một bước, dùng thanh âm chỉ tên lưu manh mới nghe được nói, vừa nói khí lực trên tay lại tăng thêm mấy phần.

Người đàn ông vóc dáng nhỏ không có tiền đồ mà khóc, bị Chu Lãm ghét bỏ đẩy ra xa.

Lâm Nguyệt không thấy được nước mắt hắn ta, ánh đèn vừa đôi, đã không thấy người nọ đâu.

cô cùng Hà Tiểu Nhã giống nhau đều nghi hoặc mà nhìn chăm chăm Chu Lãm, Chu Lãm bảo Phó Nam đợi chút, anh đi nhanh ra phòng vệ sinh rửa tay.

“Như thế nào lại cãi nhau?” Hà Tiểu Nhã không rõ chân tướng, thật cho rằng Chu Lãm chuyện bé xé ra to bắt nạt người khác.

Trình Cẩm Ngôn nhìn Lâm Nguyệt, cũng không nói gì. Loại việc này đối với con gái không tốt, tuy rằng người kia chưa thực hiện được, bắt quá, Chu Lãm phản ứng nhanh như vậy... anh không phải thánh nhân, cô gái mình thích ở phía trước, người đàn ông nào cũng đều cảm lòng không được mà ngắm nhìn, cho nên anh liền phát hiện hành động kia trước tiên, nhưng Chu Lãm còn phản ứng nhanh hơn anh, chẳng lẽ...

Trình Cẩm Ngôn ním môi dưới.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Chu Lãm còn chưa trở lại, Phó Nam ngửa đầu mời Lâm Nguyệt: “cô giáo, cô đi cùng chúng con về đi? Chú Chu lái xe tới.”

Người lớn ở cùng một chỗ, nếu là Chu Lãm mời, Lâm Nguyệt sẽ hào phóng nhận lời, vấn đề là, chủ xe Chu Lãm còn chưa nói...

Phát hiện Chu Lãm từ phương xa nghiêm túc đi tới, mặt Lâm Nguyệt lộ khó xử.

Trình Cẩm Ngôn hiểu lầm cô không muốn, vừa muốn đề nghị đưa ba cô về, Tưởng Tư Di đột nhiên cười hi hi nói: “VẬY Lâm Nguyệt đi cùng Phó Nam đi, tổ trưởng đỡ phải mất công một lần đưa cô về.” Lâm Nguyệt vừa nghe liền nhìn về phía Trình Cẩm Ngôn.

Trình Cẩm Ngôn ôn hòa cười: “Tiện đường, vẫn là cùng nhau đi thôi.”

Bên kia Chu Lãm trực tiếp gọi Phó Nam đi, một cái liếc mắt cũng không nhìn Lâm Nguyệt, trừ khi da mặt Lâm Nguyệt đủ dày, mới có thể chủ động đòi đi theo.

“Nam Nam đi trước đi.” cô cười vỗ vai Phó Nam.

Phó Nam nhìn thấy Trình đẹp trai một chút, không những không thất vọng mà còn cười giống như thẹn thùng, vui vẻ chạy về hướng Chu Lãm, cười khiến Lâm Nguyệt không thể hiểu được.

Ba cô gái, Lâm Nguyệt ở gần rạp chiếu phim nhất, Trình Cẩm Ngôn đương nhiên đưa cô về trước, xe chở đến dưới lầu.

“Cảm ơn tổ trưởng.” Lâm Nguyệt xuống xe lại lần nữa nói lời cảm ơn.

Trình Cẩm Ngôn xua tay: “Thứ hai gặp.”

anh lái xe đi về, vừa ra khỏi tiểu khu, nhìn thấy một chiếc SUV đen thoáng qua.

Phó Nam đã ngủ, Chu Lãm khiêng bạn học nhỏ lên tầng, phía trước có tiếng bước chân thông thả, Chu Lãm không hề cố tình bước nhanh hơn chỉ là cô ấy bước quá chậm, anh liền nhanh chóng thấy được đôi chân trắng thiếu chút nữa bị người ta sờ vào, rất trắng, dưới ánh đèn vàng chiếu rọi, càng giống như mỹ ngọc.

“Ồ, hai người đi sau sao?” Nhìn thấy anh, Lâm Nguyệt ngoài ý muốn hỏi, còn tưởng rằng Chu Lãm trở về tương đối sớm.

Chu Lãm ừ một tiếng, khiêng Phó Nam đứng trước cửa, một tay sờ chìa khóa.

Lâm Nguyệt đã lấy chìa khóa ra, thấy anh không thuận tiện liền mở cửa trước.

Tiếng động hơi lớn, Phó Nam nửa đường tỉnh lại, nhìn thấy cô Lâm, nó thỏa mãn cười: “cô giáo, cô cùng thầy Trình yêu nhau sao?”

Trẻ con không hiểu được tâm tư người lớn, Lâm Nguyệt bị một câu này của Phó Nam làm hồ đồ, ngây ngốc tại cửa.

Phó Nam buồn ngủ không mở nổi mắt, ghé vào trên vai chú Chu còn cười: “Con thấy thầy Trình đứt cốn bắp rang.”

Lâm Nguyệt rốt cuộc có phản ứng, gấp đến độ mặt đỏ bừng, muốn nhìn Chu Lãm lại không dám, ấp úng làm sáng tỏ: “không phải, tối nay các thầy cô liên hoan, thầy Trình mời cô ăn bắp rang là phép lịch sự thôi, không phải như Nam Nam nghĩ đâu.”

Phó Nam lại ngủ rồi, không nghe thấy.

Chu Lãm công bạn học nhỏ vào cửa, sườn mặt lãnh đạm, tựa như không có hứng thú với lời giải thích của cô.

Lâm Nguyệt tâm tình phức tạp đóng cửa lại.

“Phó Nam nói với tôi, thầy Trình rất đẹp trai, nó thích nhất là cô cùng thầy Trình ở bên nhau.” Chu Lãm đột nhiên xoay người, nhìn chăm chăm Lâm Nguyệt nói.

Lâm Nguyệt càng thêm xấu hổ, cũng không biết nói lại như nào, Trình Cẩm Ngôn đúng là đẹp trai, nhưng lại không phải lý do cho cô yêu Trình Cẩm Ngôn.

Chu Lãm hiểu rõ, không biết Trình Cẩm Ngôn nghĩ như thế nào, ít nhất hiện tại Lâm Nguyệt không có ý tứ kia.

“Tôi sẽ quản giáo Phó Nam, không cho nó nói bậy.”

Lần này Chu Lãm trực tiếp công bạn học nhỏ vào phòng ngủ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Edit: Thanh Vy

Hết tháng 9 chính là nghỉ lễ Quốc khánh dài hạn, công trường tiểu học ai ai cũng vui mừng phấn khởi, như chim trước thoát khỏi lồng.

trên tàu điện ngầm về nhà chen chúc hơn so với ngày thường, rất nhiều người mang theo hành lý tới nhà ga, không còn chỗ ngồi trống, Lâm Nguyệt nắm tay Phó Nam đi vào trong, cố sức đứng ở nơi ít người. Phó Nam bảy tuổi, có thể tự nắm lan can, nếu có thể bé hơn vài tuổi, sẽ có nhiều người nguyện ý nhường chỗ hơn.

Nhìn thẳng bé nhỏ nhỏ bị người lớn lấn tới lấn lui, Lâm Nguyệt thấy khó chịu, Phó Nam một chút cũng không thấy khổ cực, một lòng nói chuyện phiếm với cô giáo: “Nghỉ lễ cô sẽ đi du lịch ạ?”

Lâm Nguyệt lắc đầu, Quốc khánh du khách các nơi quá đông, cô không muốn đi chen chúc. Có người đẩy hành lý về bên này, Lâm Nguyệt kéo Phó Nam về bên người mình, tò mò hỏi: “Nam Nam thì sao?” Chu Lãm thường xuyên tặng ca, không giống kiểu chú sẽ mang Phó Nam đi du lịch.

Đôi mắt đen trong trẻo của Phó Nam lộ ra tràn đầy mong chờ: “Chú Chu nói cho con đến nhà ông nội ở, khai giảng lại đón con về. Nhà ông nội có xưởng làm sứ men xanh, mỗi lần đến ông đều dạy con nặn sứ, rất thú vị.”

Ông nội? Lâm Nguyệt thầm giật mình, cô còn tưởng rằng Phó Nam trừ bỏ người cha đang đi công tác thì không còn người thân, nhưng, nếu còn ông nội, cha Phó Nam vì sao muốn đem con trai nhờ một cánh sát độc thân bận rộn chiều cố?

“Nhà ông nội con ở thành phố này sao?”

“không phải, chú Chu phải lái xe hai giờ mới tới... cô giáo nhìn xem, đây chính là ông nội.”

Lâm Nguyệt nhận lấy di động Phó Nam, trên ảnh chụp Phó Nam cả người dính bùn, cười tựa ánh mặt trời rực rỡ, ngồi trên ghế gỗ bên cạnh là một ông lão tóc xám bạc, chừng sáu mươi tuổi. Tinh thần ông lão không tệ lắm, chỉ là, Lâm Nguyệt phóng đại ảnh lên, không biết vì sao, càng nhìn càng cảm thấy ông nội Phó Nam có chút giống Chu Lãm.

“Ông nội đối với con rất tốt, nhưng lại không thích chú Chu, mỗi lần nhìn thấy chú Chu đều sẽ nghiêm mặt, còn không cho chú Chu ở lại nhà, chú Chu đi rồi ông mới băng lòng cười.” Phó Nam phiền não mà khó hiểu nói.

Lâm Nguyệt hỏi: “Chú Chu chọc ông tức giận sao?”

Phó Nam không biết.

Lâm Nguyệt nhìn ảnh chụp, mơ hồ suy đoán, Phó Nam gọi là ông nội chỉ là lễ phép, người trong ảnh chụp hẳn là họ Chu, là người nhà Chu Lãm. Tuy rằng rất hiếu kỳ nội tình trong đó, nhưng quan hệ tới việc Chu gia, Lâm Nguyệt không hỏi thăm thêm, mấy ngày này Phó Nam có người chiều cố cô an tâm rồi.

“cô giáo, cô có điện thoại.” Di động Lâm Nguyệt để trong túi, Phó Nam vóc dáng thấp đứng gần túi, nghe được chấn động trước.

Lâm Nguyệt vội vàng lấy di động ra, trên màn hình hiện “Thím Hai”.

cô do dự vài giây mới nghe, Phó Nam ngửa đầu, chú ý thấy cô giáo không cười, mày cũng nhíu lại, giống như không mấy vui vẻ.

Bạn học nhỏ nghi hoặc lắng nghe.

Xung quanh đều là người, Lâm Nguyệt nhỏ giọng nói chuyện:

“Thím Hai.”

“Sao lại ồn như vậy? đang ở trên tàu điện ngầm sao?”

“Vâng, thím hai có việc ạ?”

“Bà cháu lại đau lưng, chỉ ngồi khó đứng dậy được, đi chỗ nào cũng cần người đỡ, mỗi ngày đều nói nhỡ cháu, sợ vướng bận công việc của cháu nên không cho thím nói. Giờ không phải kỳ nghỉ sao, tối hôm qua ăn cơm thím nói gọi cháu về, bà lại tức giận, kiên trì giấu, người hơn bảy mươi tuổi không có bệnh thì cũng có chỗ khó chịu, nói không chừng ngày nào đó... Nguyệt Nguyệt mau về nhà vài ngày đi, hiếu kính với bà cháu.”

Lòng Lâm Nguyệt đã sớm động: “Vâng, lát nữa cháu mua vé, trưa mai là về đến nhà.”

“Được, nhớ đừng nói trước với bà cháu, nếu không buổi tối lại quở trách thím, cháu nói xem thím là vì ai chứ...”

Thím lái nhái nói rất nhiều, nói mình vừa làm con dâu lại phải chăm sóc bà nội rồi phải hầu hạ con cái, suốt ngày không có lúc nhàn rỗi, nói đi nói lại, Lâm Nguyệt nghe không biết bao nhiêu năm. cô an tĩnh nghe, lại nhìn thấy mắt to của Phó Nam mờ mịt, cô cười một tiếng nhẹ nhàng sờ đầu thằng bé.

Tàu điện ngầm đến nơi, cuộc điện thoại mới kết thúc.

“cô giáo, ai gọi vậy ạ?” Phó Nam suy nghĩ hỏi.

Lâm Nguyệt muốn cười nhưng cười không nổi: “Bà nội của cô bị bệnh, cô phải về nhà thăm bà.”

Phó Nam vội vàng an ủi cô giáo, suy nghĩ ngây thơ: “Vậy phải cho bà nội uống thuốc đúng giờ, uống thuốc là khỏi bệnh!”

Lần này Lâm Nguyệt cười thật, nắm chặt bàn tay nhỏ của thằng bé.

Buổi tối Chu Lãm tăng ca, hơn 10 giờ còn chưa về, Lâm Nguyệt mua vé tàu cao tốc 6 rưỡi sáng mai, cảm thấy sáng mai hẳn là không gặp được Chu Lãm, Lâm Nguyệt đành phải nhắn tin cho anh: “Cảnh sát Chu, sáng mai tôi về nhà, kế hoạch mừng 7 quay lại, Nam Nam bên này, anh có cần tôi điều chỉnh thời gian không?”

cô sợ Chu Lãm suốt đêm nay không về, sáng mai Phó Nam tỉnh dậy trong nhà không có ai.

Chu Lãm vừa mới xuống xe thì nhận được tin nhắn, anh nhìn lên tầng năm, trả lời cô: “đi tàu cao tốc hay ô tô?” anh biết Lâm Nguyệt là người tỉnh khác.

Lâm Nguyệt có chút ngoài ý muốn đáp: “Tàu cao tốc.”

Chu Lãm dừng lại bước chân, mấy giây sau gọi tới.

Đêm khuya vắng người, tiếng chuông vang lên vô cùng đột ngột, Lâm Nguyệt sợ tới mức suýt làm rơi xuống giường, hoang mang rối loạn nhận.

“Sáng mai 6 giờ, tôi đến nhà ga đón người, cô mấy giờ xuất phát? nói trước tôi tiện đường đưa cô đi.”

Lâm Nguyệt chậm rãi ngồi dậy, trùng hợp như vậy?

“Tôi mua vé 6 rưỡi.”

“Được, 5 giờ 40, đúng giờ lên xe.”

không có mời lại, không có thương lượng, trực tiếp ấn định thời gian lên đường, giọng nói cứng rắn giống như huấn luyện viên ra lệnh.

Cúp điện thoại, Lâm Nguyệt có cảm giác kỳ quái, nhưng lại không nói ra được chỗ nào. Bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa, là anh trở lại, Lâm Nguyệt ngồi trên giường, nghe tiếng chân anh bước tới bước lui, dường như dừng một lúc trước phòng Phó Nam, cuối cùng mới đi tới phòng mình. không còn âm thanh nào khác, Lâm Nguyệt kiểm tra đồng hồ báo thức một lần, nằm xuống ngủ.

cô hẹn 5 giờ 15 dậy, 5 giờ 10 Chu Lãm đã đẩy ra cửa phòng Phó Nam.

Phó Nam ngủ rất sâu, bị người đánh thức, bạn học nhỏ giận dỗi xoay người, không muốn rời giường, Chu Lãm đuổi theo, nói bên tai Phó Nam: “cô Lâm muốn đi ra nhà ga, cháu không đi tiễn sao?”

Phó Nam cũng chưa nghĩ tới việc này, hiện tại lại nghe có thể đi tiễn cô giáo, Phó Nam tuy rằng vẫn buồn ngủ, nhưng vẫn xoa xoa mắt ngồi dậy, đầu nhỏ gật một cái, muốn đi.

Chu Lãm cũng biết sẽ như vậy, ôm lấy thằng bé đi phòng vệ sinh rửa mặt, Phó Nam không mở nổi mắt, ngây ngốc đứng trước bồn rửa mặt, Chu Lãm nặn kem đánh răng vào bàn chải nhét vào miệng Phó Nam, thằng bé lúc này mới máy móc đánh răng.

Lâm Nguyệt rửa mặt xong đi ra khỏi phòng vệ sinh liền nghe thấy Phó Nam ở bên ngoài hỏi chuyện ăn sáng.

“Đến nhà ga ăn.” Chu Lãm nói.

Lâm Nguyệt quay đầu nhìn cửa sổ, mới hơn 5 giờ sáng, bên ngoài vẫn còn tờ mờ.

“Nam Nam sao lại dậy sớm như vậy?” Lâm Nguyệt mở ra cửa phòng kinh ngạc hỏi.

Phó Nam hiện tại đặc biệt có tinh thần, nhếch miệng cười: “Con đi tiễn cô giáo!”

Lâm Nguyệt kinh ngạc nhìn về Chu Lãm mới từ phòng ngủ phụ đi ra. anh mặc một bộ đồ thể thao xám nhạt, lẩn vào trong đám người không có chút nào thu hút, nhưng Chu Lãm vừa nhắc đầu, đôi mắt thâm thúy trầm tĩnh kia nháy mắt làm thay đổi tinh thần cả người, khiến người khác theo bản năng muốn tránh khỏi cặp mắt đen kia.

Lâm Nguyệt cũng không dám nhìn, trong lòng thầm hoang mang. Chu Lãm nói với cô muốn đi đón người, lại gọi Phó Nam dậy sớm vì đi tiễn cô, rốt cuộc cái nào mới là thật? Hay là hôm qua cô vô tình tiết lộ thời gian lên đường, đứa nhỏ này tự mình nhớ kỹ?

“Xếp đồ xong chưa?” Chu Lãm nhìn cô bên trong cánh cửa, hỏi.

Lâm Nguyệt gật đầu: “hiện tại xuất phát?”

“Ừ.”

không đến ba phút sau, Lâm Nguyệt và Phó Nam đều ngồi lên ghế sau, Chu Lãm đem hành lý của Lâm Nguyệt đặt vào trong cốp xe, lên xe liền đi, một đường không nói chuyện. Phó Nam hứng thú với quê nhà của cô giáo, tò mò hỏi đi hỏi lại:

“cô giáo, cô có anh chị em không?”

“không có, cô cũng giống như Nam Nam, đều là con một.”

Chu Lãm chuyên tâm lái xe.

“Ba cô giáo là làm gì ạ?”

“Là công nhân xây nhà bình thường.”

“Oa, thật là lợi hại, con trưởng thành cũng muốn xây nhà.”

Học sinh tiểu học vô ưu vô lo, Lâm Nguyệt nắm lấy tay thằng bé, bỗng nhiên nghĩ về khi còn nhỏ. Ba làm trong đội xây dựng, là công việc tốn sức, cô cảm thấy ba rất vất vả, mỗi ngày đều xoa xoa bả vai giúp ba. Ba cô vừa cao vừa cường tráng, thích đem cô nâng lên cao, ba cô cũng rất tuân thủ, là người đàn ông đẹp trai nhất trong thị trấn.

Mẹ cô cũng rất đẹp, hai vợ chồng hầu như luôn ngọt ngào, ngẫu nhiên sẽ tranh cãi một chút nhưng lại nhanh hòa hảo. Năm ấy cô bảy tuổi, ba cùng mẹ đi mua đồ, trước khi đi đồng ý mua váy mới về cho cô, cô ngoan ngoãn ở nhà chờ, giúp bà nhặt rau, nghĩ đến có thể mặc váy mới thì rất vui vẻ, một lát lại nhìn ra cửa chờ...

Nhưng ba mẹ trên đường về nhà gặp tai nạn xe, tài xế gây tai nạn bỏ trốn, cô vẫn luôn khóc không ngừng, bà mua váy mới đồ cô cũng không được.

Lâm Nguyệt nghiêng đầu, giả bộ vén tóc bên tai, lòng bàn tay nhẹ nhàng lau khóe mắt.

Chu Lãm nhìn phía sau, Phó Nam còn đang nói vài câu, dù bạn học nhỏ biết săn sóc, chung quy vẫn là đứa trẻ cái gì cũng không hiểu.

“Bảy ngày nghỉ có nhiều bài tập không?” Chu Lãm đột nhiên hỏi.

Phó Nam không đáp, nó không thích nhất là làm bài tập, ghét bỏ mà trừng mắt liếc chú Chu một cái.

Lâm Nguyệt nhìn thấy rõ ràng, không nhịn được cười.

Con người thật là kỳ quái, một giây trước còn đang thương tâm, một giây sau lại vì một biểu tình nho nhỏ của trẻ con mà cười.

“Có hay không, nhớ hỏi cô giáo rõ.” Sửa sang tốt lại tâm tình, Lâm Nguyệt ôm lấy thằng bé nói, ngừng lại không gặp một tuần thật không nỡ.

~

Đến nơi đã là 6 giờ, nhà ga không đông lắm, Chu Lãm bảo Lâm Nguyệt chờ một lát, anh đi mua bữa sáng, Lâm Nguyệt muốn từ chối nhưng anh đã đi xa mấy chục mét, một đôi chân dài bước một bước bằng hai bước của Lâm Nguyệt. Vài phút sau, Chu Lãm mang hai phần bữa sáng trở về, một phần đưa cho Lâm Nguyệt, là bánh bao và sữa đậu nành, đều còn nóng hôi hổi.

Sân ga không ngừng thông báo hành khách tới làm kiểm tra vé, Lâm Nguyệt không có thời gian khách khí, nói một tiếng cảm ơn, liền phải đi.

Cô gái làn da trắng nõn, trên xe chỉ rơi vài giọt nước mắt, vành mắt liền hơi đỏ, còn chưa tiêu hết.

Người là do học sinh tiểu học anh mang tới làm khóc, sau lưng khẳng định còn có chuyện thương tâm, xuất phát từ áy náy, Chu Lãm gọi cô: “Lâm Nguyệt.”

Lâm Nguyệt quay đầu lại, trong mắt có ánh nước, lưng nhỏ bé.

Chu Lãm ngơ ngẩn, không xong, anh đã quên mất muốn nói cái gì.

Lâm Nguyệt còn đang chờ.

Chu Lãm tùy cơ ứng biến: “Về đến nhà báo một tiếng.”

Lâm Nguyệt yêu kiều cười: “Được, hẹn gặp lại Nam Nam.” Lại hướng Phó Nam vẫy tay.

Phó Nam quyến luyến không thôi: “cô sớm trở về nhé.”

Lâm Nguyệt gạt đầu, kéo hành lý đi khỏi, đứng vào xếp hàng.

Ngay tại một giây Lâm Nguyệt biến mất ở cửa soát vé kia, Chu Lãm mới nhớ ra, vừa rồi anh muốn nói trước lúc cô trở về thì gọi điện thoại, anh tới nhà ga đón cô, coi như bồi thường vì Phó Nam làm cô giáo khóc.

“Ba?”

Trong lòng Chu Lãm căng thẳng, kịp thời giữ chặt Phó Nam đang muốn chạy ra ngoài.

Về mặt Phó Nam nôn nóng, chỉ vào một góc nhà ga nói: “Chú Chu, cháu thấy giống như ba cháu.”

Chu Lãm nhìn sang bên kia, cười: “Chắc nhìn lầm rồi, ba cháu đang ở nước Mỹ, cách chúng ta cả một Thái Bình Dương.”

Là như thế sao?

Phó Nam vẫn nhìn chăm chăm nơi xa như cũ, nó thấy ba thật sự ở chỗ đó.

Nó cố chấp kéo chú Chu đi tìm, Chu Lãm bắt đắc dĩ đi theo tìm một vòng, cũng không tìm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Thanh Vy

Thị trấn Đồng là một thị trấn nhỏ điển hình ở Giang Nam, có núi có sông, không khí tươi mát, nhưng bởi vì đường núi hẹp, giao thông không thuận tiện, chỉ có một đường quốc lộ miễn cưỡng có thể chứa hai làn xe. Lâm Nguyệt từ bến xe ở thành phố còn phải ngồi xe thêm hai giờ, đi tới đi lui lại dừng một chút, thỉnh thoảng còn phải chờ nhà nông nuôi ngỗng dẫn cả đàn đi qua.

Lâm Nguyệt ngồi ở vị trí phía trước sát cửa sổ.

trên đỉnh núi rừng trúc xanh ngắt, bên bờ ruộng nở bông hoa nhỏ, Lâm Nguyệt không quá thích về nhà, nhưng thấy cảnh sắc quen thuộc, cô vẫn cảm nhận được sự thân thiết của quê nhà. Chú hai tính tình yếu đuối sợ vợ, thím hai tính tình không tốt lắm, ở nhà thím hai, Lâm Nguyệt cảm thấy mình giống như người ngoài, cũng may trong nhà còn có bà nội, bà nội từ bé luôn yêu thương cô.

“Tới thị trấn Đồng rồi.” Xe dừng, bác lái xe quay đầu thông báo.

Lâm Nguyệt xách hành lý vừa muốn đứng lên, dưới xe có một người đi lên, đuổi tay đoạt lấy hành lý của cô: “Chị, để em xách.”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy em họ Lâm Phuong, học sinh lớp mười hai, mười bảy tuổi, mặt mũi tuấn tú, chẳng qua tính cách hơi lạnh lùng, đối với ai cũng không quá thân thiện. Lâm Nguyệt lên trung học liền ở lại trường, quan hệ với người em họ này cũng không phải thân thiết, nhưng mỗi lần cô từ bên ngoài trở về, em họ đều tới đón cô, giúp cô xách đồ linh tinh, mặc dù một đường không nói được mấy câu.

“Hôm nay không đi học sao?” Lâm Nguyệt ngoài ý muốn hỏi, còn tưởng rằng lịch học lớp mười hai rất căng.

Lâm Phuong đã xuống xe, đứng ở trước cửa xe nhìn cô: “Được nghỉ ạ.”

Lâm Nguyệt cười, sao cô lại quên mất đang trong kỳ nghỉ.

“Bà nội bệnh bao lâu rồi?”

“Mới mấy ngày, ăn cơm làm gì cũng cần người chăm sóc, mẹ em không muốn động tay mới gọi chị về.”

Nghe lời nói thật này, Lâm Nguyệt buồn cười mà nhìn em trai, Lâm Phuong nghiêng đầu nhìn về nơi xa, môi mím chặt. Bà nội còn chưa biết chị họ trở lại, ngày hôm qua nó vô tình nghe được mẹ gọi điện thoại.

Lâm Nguyệt biết nhưng không trách, dù sao bà bị bệnh cô vốn nên trở về thăm.

Nhà Lâm Nguyệt ngay gần nhà chú hai, hiện tại bà ở bên này, một ngày ba bữa sang nhà chú giải quyết. Lâm Nguyệt ở ngoài cửa lên tiếng chào chú thím, sau đó trực tiếp về nhà mình. Tuổi bà đã lớn, ở tầng một, khi Lâm Nguyệt vào cửa thấy bà đang đuổi cổ nhìn ra cửa, vì nghe thấy tiếng của cô.

“Thím hai cháu gọi cháu về?” Nhìn thấy cháu gái lớn, bà nội một chút cũng không cao hứng, ngược lại hướng về phía cửa sổ quở trách con dâu: “Ta giúp nó trông cháu trai mấy năm, hiện tại bắt nó hầu hạ ta mấy ngày nó liền ghét bỏ, còn đem cháu gái ở xa gọi về...” Quan hệ mẹ chồng nàng dâu trong nhà là vấn đề khó khăn không nhỏ, con dâu không hiểu thuận, bà nội làm mẹ chồng cũng nóng nảy, xảy ra cãi vã lúc thua lúc thắng.

“Bà ơi bà đừng nói nữa, là con muốn trở về.” Lâm Nguyệt ngồi vào mép giường, cười nhìn bà lão, cẩn thận dò hỏi bệnh tình.

Bà nội thân thể cũng khá khỏe mạnh, chỉ là ngày đó cúi xuống nhặt đồ bị trật lưng, bác sĩ bảo nằm dưỡng trên giường nửa tháng, không phải vấn đề lớn, Lâm Nguyệt yên tâm, ngồi bên mép giường nói chuyện với bà, tâm sự chuyện trong nhà, trường học. Cơm trưa nhà chú hai chuẩn bị để em họ mang tới, nó cũng ăn cùng bên này. Buổi chiều bà ngủ rồi, Lâm Nguyệt sang nhà bên ngồi một lát, đưa cho thím hai một ngàn đồng xem như tiền thuốc men của bà.

“Nguyệt Nguyệt không cần lo lắng, chúng ta mua cho bà cháu đều là thuốc tốt.” Thím hai nhận tiền, cao giọng nói.

Lâm Nguyệt nhìn chú hai và em họ bên cạnh, về điểm này cũng khá yên tâm.

Thím hai tủm tỉm cười hỏi: “Cơm chiều cháu tự nấu hay là ăn cùng nhà thím?”

Lâm Nguyệt nói tự mình làm, sau đó liền đi.

Chạng vạng Phó Nam gửi tới một bức ảnh, thằng bé đứng giữa một loạt bình sứ men xanh vừa mới nung, cười ngây thơ đáng yêu. Lâm Nguyệt đưa điện thoại tới trước mặt bà giới thiệu học sinh trong lớp mình. Bà nhìn một lúc cao hứng khen: “Đứa nhỏ này vừa nhìn liền biết ngoan ngoan, khiến người khác yêu thương.”

Lâm Nguyệt cũng cảm thấy vậy, Phó Nam đúng là đứa bé ngoan nhất cô từng tiếp xúc.

“Thế nào, Nguyệt Nguyệt đã yêu ai chưa?” Bà nội cầm tay nhỏ bé của cháu gái, mong đợi hỏi.

Mỗi lần về nhà lão nhân gia đều phải hỏi thăm cái này, Lâm Nguyệt bắt đầu đỡ: “Công tác bận rộn, làm sao có thời gian yêu đương, hơn nữa thầy giáo trẻ tuổi trong trường không nhiều lắm, cũng không có cơ hội quen biết.”

Bà nội không tin, cháu gái lớn lên xinh đẹp như vậy, khẳng định không thiếu người theo đuổi.

“Cháu ở bên ngoài, bà muốn quản cũng không quản được, bà dặn dò cháu một câu, có người theo đuổi cháu, nếu cháu cảm thấy thích hợp cũng phải quan sát thêm một thời gian, đừng đơn giản đồng ý, cháu ôn hòa như vậy, bà nội lo cháu ở đó bị thua thiệt.” Sống nhiều tuổi như vậy, cháu trai tự có con dâu quản, bà nội nhớ thương nhất là cháu gái.

Trong lòng Lâm Nguyệt ê ẩm, mặt dán vào tay bà nội, nghiêm túc nói: “Cháu không biết nhìn người, đợi cháu yêu ai sẽ mang hẳn tới, bà nội kiểm tra giúp cháu.” cô hy vọng bà nội khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.

Bà nội cười: “Được, bà chờ tới ngày đó.”

không tận mắt nhìn thấy cháu gái gả ra ngoài, bà cũng sẽ không đi.

Thành phố Giang, mừng sáu Chu Lãm đã đón Phó Nam về.

không có Lâm Nguyệt ở đây, buổi tối Chu Lãm gọi com hộp, con mưa to trút xuống, người giao com chậm chạp chưa tới.

“Cháu đói quá!” Phó Nam nằm trên sô pha kêu thảm thiết.

Chu Lãm cũng đói, thông cảm người giao hàng ngày mưa vất vả, Chu Lãm lấy ra một túi bánh quy, một lon một nhỏ lắp tạm vào bụng.

“cô giáo mau trở lại đi, cháu rất nhớ cô.” Ăn hai miếng bánh quy, Phó Nam trừng mắt nói với chú Chu.

Chu Lãm đang xem bóng đá, không để ý đến nó.

Phó Nam chạy đến bên ban công, đột nhiên rất lo lắng: “cô giáo có mang ô không? Có thể gặp mưa hay không?”

Chu Lãm lại dứt một miếng bánh quy vào miệng.

Phó Nam chạy về chỗ, ngồi trên sô pha gọi điện cho cô giáo, mắt to nhìn chăm chăm màn hình di động, không nhìn thấy chú Chu âm thầm giảm âm lượng TV.

Lâm Nguyệt đang thu thập hành lý ngày mai, quần áo cô mang không nhiều lắm, nhưng bà chuẩn bị mấy món đặc sản bảo cô mang đi. Điện thoại kết nối, nghe được học sinh nghiêm trang dặn dò cô ra cửa phải mang ô, toàn thân Lâm Nguyệt âm áp: “Ừ, bên chỗ cô giáo cũng mưa, Nam Nam ăn com chiều trưa?”

Nhắc tới cái này Phó Nam liền tức giận: “Chú Chu gọi com hộp nhưng tới trễ bốn mươi phút rồi.”

Lâm Nguyệt... thương mà không giúp gì được.

“cô giáo mấy giờ đến nơi ạ? Con đi đón cô.” Phó Nam muốn nhanh nhìn thấy cô giáo, cũng thầm chờ mong cô giáo đến buổi sáng, như vậy bữa trưa là có thể ăn đồ ăn cô nấu.

Lâm Nguyệt tính thời gian: “Tám hai giờ chiều cô đến, Nam Nam ở nhà chờ, cô tự về được.”

“không, con đi đón cô!” Phó Nam kiên trì muốn đi.

Lâm Nguyệt đau đầu, Phó Nam đi như thế nào, còn không phải làm phiền tới Chu Lãm? Đầu kia di động chỉ có giọng Phó Nam cùng với tiếng bình luận bóng đá, Lâm Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Chú Chu đang ở đâu?” có hay không nghe được Phó Nam nói?

Mới vừa nghĩ như vậy, liền nghe Phó Nam hừ nói: “Chú Chu, cô giáo tìm chú.”

Lâm Nguyệt nháy mắt toát mồ hôi, cô không muốn tìm Chu Lãm, chỉ là thuận miệng hỏi một chút, đứa nhỏ này...

“Có việc gì?”

Giọng nói đàn ông trầm thấp truyền tới, Lâm Nguyệt sờ trán lúng túng nói: “Vừa rồi Phó Nam nói tới đón tôi, không cần phiền tới như vậy, mai là ngày nghỉ cuối cùng, anh nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Lái xe hai mươi phút không tính là phiền tới, mấy giờ đến nhà ga?”

“thật sự không cần...”

“Hỏi cô giáo cháu mấy giờ đến, chú đi lấy com hộp.” Người giao com gọi tới, Chu Lãm đưa trả di động bạn học nhỏ, cũng đánh gãy khách khí của Lâm Nguyệt.

Thái độ Chu Lãm rất rõ ràng, Lâm Nguyệt đành phải tiếp nhận.

Nhưng mà giữa trưa hôm sau, Phó Nam ngủ trưa quá sâu, đem cô giáo quên sau đầu, Chu Lãm đứng ở cửa nhìn một lát, không đánh thức bạn học nhỏ, anh viết tờ ghi chú dán lên cửa phòng, một mình đi xuống, tới nhà ga trước nửa giờ.

Lâm Nguyệt từ bên trong đi ra, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng một lớn một nhỏ, đi tới đi lui, nhìn đông nhìn tây, phía trước đột nhiên xuất hiện một người, mặc quần lửng ở nhà, trần ngực phong cách cá nhân, bắp thịt bắp chân khỏe đẹp. Lâm Nguyệt ngẩn đầu, quả nhiên là nhìn thấy gương mặt lạnh lùng mang theo vài phần nhàn rỗi của Chu Lãm.

“Nam Nam đâu?” cô bắt giắc khăn trang, nhìn về phía sau anh.

“Ngủ rồi, không gọi được.” Chu Lãm hơi khom lưng lấy hành lý hồng nhạt trong tay cô, xoay người dẫn đường.

Lâm Nguyệt bước theo sau vài bước. Cả người Chu Lãm đều là màu đen, vừa cao vừa cường tráng, lại xách theo hành lý màu hồng, cảm

giác không nói được nên lời, hấp dẫn không ít tầm mắt. Lâm Nguyệt không quen trở thành tiêu điểm, cúi đầu nhìn hành lý, nhanh chóng ra tới cửa nhà ga, tiếng mưa rơi càng rõ ràng. Lâm Nguyệt mới ý thức được Chu Lãm không mang ô, hơn nữa bước chân không hề chậm lại, giống như tính toán đảm mưa đi ra xe.

Lâm Nguyệt vội vàng mở ra chiếc ô màu lam nhạt của cô, bung được ô ra, Chu Lãm cũng đã đi ra ngoài.

Lâm Nguyệt không chút nghĩ ngợi liền đuối qua, nỗ lực giữ cao ô che, một nửa che mình, một nửa che trên đầu Chu Lãm.

thật ra thì xe dừng ngay ven đường, chỉ cách hai mươi bước, Chu Lãm muốn chạy nhanh, bên cạnh đột nhiên hiện ra một cánh tay nhỏ tinh tế trắng nõn. Chu Lãm cúi đầu, thấy cô cũng cúi đầu, hình như đang kiểm tra nửa người kia có bị ướt không, tóc dài bị gió thổi loạn, một lọn tóc dán trên mặt càng tôn lên gương mặt trắng nõn mềm mại như cánh hoa.

Quản tốt mình là được, anh không sợ chút mưa này.

Bước khỏi ô của cô, Chu Lãm chạy nhanh đến sau xe, đặt hành lý vào rồi nhanh chóng ngồi vào ghế điều khiển, đóng xong cửa xe nhìn ra ngoài, thấy cô giáo vẫn còn ngây ngốc trong mưa.

Chu Lãm ấn còi.

Lâm Nguyệt hoàn hồn, dầm nước mưa chạy tới, hạt mưa nghiêng rơi, không ngừng rơi trên người cô.

Chu Lãm mở cửa ghế phụ giúp cô.

Lâm Nguyệt liền đổi lại phương hướng, ngồi phía trước, thu ô đóng cửa, tiếng mưa rơi âm ỉ bị ngăn cách bên ngoài, lập tức an tĩnh hơn nhiều.

“Ăn cơm trưa chưa?” Chu Lãm nhìn cô cất ô.

Lâm Nguyệt gật đầu, thật ra cô không ăn, trên tàu cao tốc không có khẩu vị.

“đi siêu thị trước, cần mua đồ ăn.” Chu Lãm khởi động xe.

trên người Lâm Nguyệt không ướt nhiều, trộm nhìn anh phát hiện trên vai sau lưng Chu Lãm đều ướt, cô có chút lo lắng: “anh cần về thay quần áo không?”

Chu Lãm liếc mắt nhìn đầu vai, không chút để ý: “không việc gì, người tôi nóng, một lát là khô.”

Lâm Nguyệt yên lặng thu hồi tầm mắt.

Qua một phút đồng hồ, cô lặng lẽ sờ cánh tay, mát lạnh, không khỏi buồn bực, Chu Lãm có thể làm khô quần áo, trên người nhiều nhiệt vậy sao?

trên đường kẹt xe, đi gần nửa giờ, xe mới ngừng bên ngoài siêu thị.

Chu Lãm bước xuống, Lâm Nguyệt vội nhìn sau lưng anh...

Đúng vậy, anh thật sự làm khô được quần áo!

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Thanh Vy

Trong siêu thị, Lâm Nguyệt phụ trách chọn đồ ăn, Chu Lãm đẩy xe mua sắm ở phía sau.

Lần đầu tiên hai người hợp tác mua đồ, Lâm Nguyệt hỏi Chu Lãm muốn ăn cái gì, Chu Lãm không thiên vị món nào: “Tùy cô.”

Cái này cùng với câu “Tùy tiện” trong miệng phụ nữ có gì khác nhau?

Lâm Nguyệt đành phải dựa theo biểu hiện trên bàn com hơn nửa tháng qua của Chu Lãm, chọn mấy thứ anh thích ăn.

“Mẹ, chúng ta ăn lẩu đi, đã lâu không ăn!”

Đứa bé đối diện đột nhiên đưa ra ý kiến, trong lòng Lâm Nguyệt vừa động, quay đầu nhìn Chu Lãm, Chu Lãm cũng cùng một ý nghĩ.

Gần bốn giờ, hai người thắng lợi trở về, Phó Nam vậy mà còn đang ngủ.

Chu Lãm đi phòng bếp rửa rau, Lâm Nguyệt trở về phòng thu dọn đơn giản, rửa qua mặt, Lâm Nguyệt buộc tóc lên cao, chuẩn bị thể chỗ cho Chu Lãm, vừa vận nhìn thấy Chu Lãm rửa rau cái một lần nước coi như đã rửa xong.

“Để tôi, anh đi gọi Nam Nam đi.” Lâm Nguyệt cảm thấy để cho Chu Lãm đi đỡ thằng bé, còn hơn để cho anh rửa rau.

Chu Lãm cũng tự biết mình, thức thời đi gọi bạn học nhỏ dậy. Giấc ngủ trưa này Phó Nam ngủ hơn ba giờ, bị chú Chu đánh thức, cậu bé vươn người một cái, vừa nghe nói cô giáo đã về, Phó Nam vội bò dậy, tóc ngắn lộn xộn trên đầu xông ra ngoài.

Chu Lãm không nhúc nhích ngồi trên giường, nghe cuộc đối thoại ngây thơ của cô cùng thằng bé.

“cô giáo, con làm cho cô một cái bình hoa!”

“Nam Nam biết làm bình hoa sao?”

“Vâng, con đi lấy!”

Chu Lãm nhìn về phía bàn học của thằng bé, ở đó đặt một hộp quà, bạn học nhỏ làm được “một thứ méo mó”, vậy mà ông cụ còn dùng hộp quà tặng cao cấp Chu gia đóng gói lại. Món đồ như vậy mà bạn học nhỏ thật sự xem như bảo bối, xem cũng không cho anh xem, nhưng Chu Lãm vẫn tranh thủ lúc thằng bé ngủ lên lên mở ra nhìn, ừ, có thể nhìn ra là cái bình hoa.

Phó Nam chạy vào ôm lấy hộp quà tặng đi ra, thật cẩn thận đưa cho cô giáo bình hoa sứ men xanh nó làm.

Lâm Nguyệt bị bình hoa sứ men xanh tinh khiết làm kinh diễm một phen, sự tinh khiết này tựa như lá sen đẹp nhất trong hồ nước, sạch sẽ sáng trong.

“Bình hoa là con nặn, ông nội tráng men.” Phó Nam rất thành thật, chỗ không phải mình làm cũng muốn nói cho cô giáo biết.

“thật là đẹp mắt.” Lâm Nguyệt lau tay ngồi xổm trước mặt Phó Nam, cẩn thận tiếp nhận bình hoa. Toàn thể hình dáng bình hoa thật ra không hề ngay ngắn, nhìn ra được tay nghề của trẻ con, nhưng đây là một phần tâm ý của học sinh, màu sắc còn đẹp như vậy, Lâm Nguyệt càng nhìn càng thích, vui vẻ thom một cái lên gương mặt của Phó Nam: “Nam Nam đối với cô thật tốt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Nam sắp nhuộm hồng, cô giáo thom nó!

Bạn học nhỏ ngơ ngác, Chu Lãm dựa vào cửa nhìn cô giáo vì một bình hoa méo mó mà vui vẻ như vậy, chẳng biết tại sao, đột nhiên nhớ lại thời điểm anh bảy tám tuổi. Chu gia là thế gia chuyên làm sứ men xanh, đời này qua đời khác luôn làm sứ men xanh, ông cụ coi sứ men xanh như sinh mệnh, anh em bọn họ thì không có hứng thú, sau khi anh trai vào học trường cảnh sát, ông cụ xem anh như cọng rơm cứu mạng, mỗi ngày bắt anh làm sứ, kết quả là anh cũng theo nghiệp cảnh sát, ông cụ quá tức giận, bắt đầu từ ngày anh rời nhà đi học, một câu ông cụ cũng không nói với anh.

thật ra tuy anh không kế thừa truyền thống của gia đình, nhưng anh có thể làm được sứ men xanh, từ nặn đất đến tráng men, nhìn thế nào cũng ném bạn học nhỏ cách xa mấy con phố? Bất quá bây giờ trẻ con quá tinh khôn, anh khi đó không hề nghĩ tới dùng cái này lấy lòng con gái.

Ở trong mắt Lâm Nguyệt đây là một món đồ cô rất quý trọng, quyết định để bình hoa vào phòng trước, thấy Chu Lãm thần sắc khó lường nhìn chăm chăm vào bình hoa sứ men xanh trong tay cô, Lâm Nguyệt cười nói: “Nam Nam làm thật đẹp phải không?”

Khi cô nói chuyện, Phó Nam ngẩng đầu ưỡn ngực đi bên cạnh, giống như con gà trống nhỏ kiêu ngạo.

Chu Lãm khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt nói: “Bình thường thôi.”

Lâm Nguyệt ngạc nhiên, ngay sau đó len lén nháy mắt với Chu Lãm, trẻ con cần khích lệ, anh làm sao có thể nói như vậy?

Phó Nam đã nghe thấy được, thở phì phì trừng mắt nhìn chú Chu: “Cháu nặn còn đẹp hơn hồi nhỏ chú nặn đấy!”

Chu Lãm cười nhạo: “Đó là cháu chưa thấy qua chú nặn thôi.”

Phó Nam hừ nói: “Ông nội đã cho cháu xem qua, lúc chú Chu chín tuổi cũng không nặn đẹp bằng cháu.”

Chu Lãm nhìn chăm chăm thằng bé, phát hiện Lâm Nguyệt nhìn tới, mặt anh không cảm xúc đi ra phòng khách.

Lâm Nguyệt chú ý tới ánh mắt biến hóa của Chu Lãm, một cảnh sát hình sự bình tĩnh trầm ổn, khẳng định sẽ không thật sự tức giận với trẻ con, chỉ có thể là Phó Nam nói gì đó làm Chu Lãm xúc động. Lâm Nguyệt chậm rãi đi vào phòng, nhớ tới lần trước Phó Nam nói ông nội vẫn luôn tức giận với chú Chu, Lâm Nguyệt mơ hồ đoán được vài phần.

Ông cụ làm sứ men xanh kia hẳn là cha của Chu Lãm, ông cụ bất đồng não loạn với Chu Lãm nhưng những món đồ sứ Chu Lãm làm từ nhỏ đến lớn đều giữ lại, cho nên mới có thể dựa theo tuổi tác chính xác của Chu Lãm mà giới thiệu với Phó Nam.

Tức giận thì tức giận, nhưng cha con cuối cùng vẫn là cha con.

Bầu không khí bỗng nhiên có chút nặng nề, Lâm Nguyệt cắt bình hoa xong thấp giọng dạy Phó Nam: “Nam Nam làm rất đẹp, vừa rồi là chú Chu cố ý trêu chọc con thôi, lát nữa đi ra ngoài chúng ta không so sách có được không? Ngày mai chú Chu lại phải đi bắt người xấu, hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng, Nam Nam làm chú Chu vui được không?”

Phó Nam ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Nguyệt lấy ra một túi quýt mang từ nhà tới bảo Phó Nam mang đến phòng khách. Phó Nam vẫn rất hiểu chuyện, ngồi vào cạnh chú Chu, tự tay bóc vỏ một quả quýt cho chú: “Nhà cô giáo có cây quýt, mời chúng ta ăn.”

Chu Lãm há miệng.

Phó Nam nhìn vào miệng chú Chu, cúi đầu nghiêm túc bẻ một nửa quả quýt, nhét hết vào miệng chú Chu.

Chu Lãm nhai mấy cái rồi nuốt, hơi chua.

Nguyên liệu ăn lẩu đều bày hết trên bàn, Phó Nam quá nhỏ, Chu Lãm bảo thằng bé ngồi, anh phụ trách nhúng đồ ăn, miếng thịt bò thái mỏng cho vào nồi mấy giây là chín, lại chấm vào bát tương, tươi ngon vào miệng. Đây là nồi lẩu uyên ương, bên kia là vị cay cho Chu Lãm, sương trắng lượn lờ, anh ăn một miếng, lại gấp cho Phó Nam một miếng, nhanh chóng gấp hết.

“Miếng thịt bò cuối cùng, cho cô.” Trong sương trắng mông lung, đĩa của anh đột nhiên đưa tới cho cô.

Lâm Nguyệt còn chưa kịp khách khí, Chu Lãm đã đứng lên, trực tiếp dùng cuối đĩa để thịt vào trong bát cô.

“Cảm ơn.” cô cúi đầu nói, cũng không biết anh có nghe thấy không.

Sau khi ăn xong Chu Lãm rửa nồi, Phó Nam cho cô giáo xem ảnh chụp của thằng bé dịp quốc khánh, gần như đều chụp ở xưởng sứ, Lâm Nguyệt nhìn rất thích thú, cô lớn như vậy nhưng chưa tới xưởng sứ bao giờ.

“cô có hứng thú?”

Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của Chu Lãm, Lâm Nguyệt hoảng hốt: “Tôi thấy rất mới lạ.”

Chu Lãm đi vòng qua ngồi xuống bên cạnh Phó Nam: “Nếu cuối tuần rảnh rỗi, tôi có thể đưa hai người qua đó.”

Lòng Lâm Nguyệt khẽ động nhưng vẫn uyển chuyển từ chối, xưởng sứ của Chu gia, cô lấy thân phận gì mà đi? cô cũng không phải quá thân với Chu Lãm, một nam một nữ ở chung có thể khiến trưởng bối hiểu lầm, lấy thân phận cô giáo của Phó Nam đi càng không thích hợp.

cô không muốn đi, Chu Lãm cũng không miễn cưỡng. . .

Tác giả có lời muốn nói:

Chú Chu: Hẹn hò bị từ chối, ha ha

cô giáo Lâm: . . . anh hẹn lúc nào?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Edít: Thanh Vy

Trời mưa đi tàu điện ngầm không tiện, vừa lúc hôm nay trong cục tạm thời không có việc gì, Chu Lãm lái xe đưa hai cô trò tới trường.

“Buổi tối chú Chu có tới đón nữa không?” Trước khi xuống xe Phó Nam ghé vào lưng ghế trước hỏi.

Chu Lãm nhìn chiếc xe phía sau, thất thần: “Còn xem tình hình.”

anh có thể tới hay không, phải xem có vụ án hay không, không có cách nào lên kế hoạch trước.

Phó Nam bĩu môi, ngoan ngoãn xuống xe, Lâm Nguyệt che ô đón thằng bé, cách cửa kính xe gật đầu với Chu Lãm một cái, sau đó dắt bạn học nhỏ vào

trong. Chu Lãm giương mắt nhìn đường vào sân trường hai bên trồng một loạt cây đàn hương, lá cây bị nước mưa rửa qua, xanh biếc tươi non, cô giáo mặc một chiếc váy dài màu trắng tay cầm ô xanh chậm rãi đi.

Giống như một bức tranh.

Chu Lãm lấy điện thoại ra, chụp một bức cho bạn học nhỏ, sau này sẽ cho cha nó xem.

Chụp xong Chu Lãm lái xe rời đi.

Lâm Nguyệt tới sớm, trong phòng làm việc tổ toán học chỉ có một mình cô, mở cửa sổ hóng mát, rót nước thu dọn bàn làm việc, lại tưới nước cho mấy chậu cây xanh. Trình Cẩm Ngón đẩy cửa phòng làm việc ra, liếc mắt liền thấy cô đang đứng bên cây phát tài cạnh cửa sổ, một tay cầm ly nước, một tay đang lật lá cây, an tĩnh chuyên chú.

“Làm sao vậy?” Trình Cẩm Ngón nhẹ giọng hỏi.

Lâm Nguyệt nhìn anh một cái, lo lắng nói: “Có hai chiếc lá vàng rụng xuống, tôi tìm xem có sâu không.”

Trình Cẩm Ngón để đồ lên bàn, tới cùng cô kiểm tra, không phát hiện sâu chấy chỉ là vấn đề thiếu nước.

“Quốc khánh chơi vui chứ?” Trình Cẩm Ngón nói chuyện phiếm với cô.

Lâm Nguyệt về nhà thăm người thân không có gì để nói, tiếp tục tưới nước cho cây khác, thuận miệng hỏi anh: “Tổ trưởng đi đâu chơi?”

Trình Cẩm Ngón cười: “Ở nhà không đi đâu cả.”

Ngoài hành lang truyền đến tiếng Vương Tà, Hà Tiểu Nhã chào hỏi, Lâm Nguyệt nghe thấy cũng không nghĩ nhiều, Trình Cẩm Ngón nhìn cô rồi xoay người trở về bàn làm việc của anh. Khi mấy người Vương Tà vào phòng thì nhìn thấy hai người ai cũng bận rộn.

Sau khi nói chuyện phiếm, Vương Tà thân mật tới trước mặt Lâm Nguyệt: “Nguyệt à, gần đây có yêu ai không?”

Lời này vừa nói ra, mấy người khác trong phòng đều nhìn lại đây.

Lâm Nguyệt lắc đầu, mới nghỉ bảy ngày, sao cô có thể đột nhiên yêu ai.

Vương Tà vui vẻ: “thật là đúng lúc, chị nói với em, chị có cậu em họ năm nay ba mươi, nhà ở Phong Kiều Uyển, còn có ba căn ở nơi khác, làm bác sĩ ở bệnh viện nhi, công việc quá bận rộn luôn không có thời gian tìm bạn gái. hiện tại người nhà đang nhờ chị giới thiệu bạn gái cho nó, nói là không có yêu cầu đặc biệt gì về thân phận diện mạo, chỉ cần ôn nhu một chút, không chê nó quá bận bịu là được. Chị lập tức nghĩ đến em, em cảm thấy thế nào?”

Phong Kiều Uyển là chung cư đắt tiền nhất thành phố Giang, người có thể mua được đều là người có tiền.

Lâm Nguyệt không có tiền, nghe xong lời Vương Tà, điều cô cảm nhận được đầu tiên là chênh lệch thật lớn. Lâm Nguyệt không biết người khác nghĩ thế nào, cô không muốn liếc nhìn xem mặt người có tiền, chưa thấy được áp lực trước mặt, sau này sống chung khẳng định sẽ gò bó.

“Chuyện này, em còn chưa chuẩn bị yêu đương...” Lâm Nguyệt uyển chuyển nói.

Vương Tà đã hạ quyết tâm làm bà mối, kéo ghế dựa tới ngồi bên cạnh khuyên Lâm Nguyệt: “yêu đương sao phải chuẩn bị, gặp được người thích hợp thì ở bên nhau, Nguyệt à chị nói với em, chị thấy hai đứa rất thích hợp. Em họ chị có tài có mạo nhưng tính tình hơi trầm, nói không nhiều, nhưng đặc biệt có trách nhiệm, còn em, vừa nhìn liền biết là người vợ dịu dàng thủy mị, trời sinh một cặp, để chị cho em xem hình.”

Màn hình mở lên, trượt mấy cái liền tìm được ảnh của bác sĩ Từ.

“Oa, thật là đẹp trai, áo blouse thật mê hoặc lòng người!” Hà Tiểu Nhã đứng sau lưng Lâm Nguyệt nói, trong mắt lóe lên ngọn lửa hưng phấn.

Tường Tư Di cũng tới nhìn, vừa thấy ảnh, lại nghĩ tới gia cảnh bác sĩ Từ, trên mặt Tường Tư Di cười nhưng trong lòng không khỏi hâm mộ. Đầu là đồng nghiệp, Vương Tà sao không nghĩ tới cô ta, nếu như có thể thành đôi với bác sĩ Từ, để cô ta buông tha tổ trưởng cô ta cũng tình nguyện. Ngoại hình Trình Cẩm Ngón không thua bác sĩ Từ, nhưng gia cảnh chắc không bằng.

Lâm Nguyệt cũng bị người đàn ông trong ảnh chụp làm dao động ánh mắt, Hà Tiểu Nhã nói đúng, trên người đàn ông khoác áo blouse trắng, thật sự dụ hoặc.

Vương Tà không ngừng cố gắng: “thật ra thì nó cũng xem qua hình của em rồi, ha ha, mặc dù nó không nói nhưng chị nhìn một cái là biết nó đặc biệt hài lòng, thế nào, cho chị chút mặt mũi được không, chị sắp xếp thời gian, hai người ăn một bữa cơm? Trước tiên trò chuyện một chút, nếu thích hợp thì tiếp tục, không thích hợp thì chị Vương cũng không miễn cưỡng em?”

“Nguyệt Nguyệt mau đi đi, tôi có muốn cũng không có cơ hội đây!” Hà Tiểu Nhã cố ý nói ghen tị, làm nũng trừng mắt với Vương Tà.

Vương Tà đưa cho Lâm Nguyệt một ánh mắt “Chị thiên vị em đó”.

Tướng Tư Di cũng khuyên Lâm Nguyệt đi.

Lâm Nguyệt khó xử, không phải động tâm với bác sĩ Từ, mà là chị Vương đã nói như vậy, cô thì độc thân, lại dùng cái có “hiện giờ chưa muốn yêu đương” xem ra có chút không hợp tình người. Huống hồ cô có lý do cần thiết không đi được sao? Trong đầu xuất hiện một thân ảnh cao lớn, nhưng người đó, căn bản là không có ý tứ kia với cô.

cô đang thất thần, Vương Tả cho là cô gái trẻ tuổi còn dè dặt, kích động đứng lên: “Vậy cứ định như thế, chị lập tức gọi cho nó, chị nhớ tối nay nó có ca trực đêm, tối mai chắc được nghỉ.” cô cảm thấy Lâm Nguyệt rất tốt, là hình mẫu mẹ hiền vợ đảm, đối với nghề nghiệp của em họ có thể chấp nhận được, đối một người không chịu nổi tịch mịch, đàn ông ít quan tâm liên âm ỹ, thời gian dài sẽ không ổn.

“Vương Tả, chị đừng gọi vội!” Lâm Nguyệt nóng nảy, muốn ngăn cản Vương Tả, lại bị Hà Tiểu Nhã đè lại ghế, nhỏ giọng nói cô ngốc: “Đàn ông tốt như vậy, cô còn khách khí gì nữa, mạnh dạn chút đi, nếu hai người thành đôi thật, sau này con tôi có nhưc đầu ồm sốt thì có thể tìm anh ta rồi, ha ha ha...”

Lâm Nguyệt cười khổ, Hà Tiểu Nhã nghĩ quá xa rồi.

Vương Tả thuộc phái hành động, chỉ một phút đồng hồ liền ấn định được thời gian, ngày mai bác sĩ Từ trực tiếp tới đón Lâm Nguyệt tan làm, sau đó đi ăn cơm.

Tất cả phát sinh quá nhanh, Lâm Nguyệt ngây ngẩn cả người, xem mặt, cô sẽ đi xem mặt người ta?

“Tĩnh” một tiếng, Vương Tả đã gửi mấy ảnh chụp tới, đều là bác sĩ Từ, có ảnh mặc áo blouse trắng làm việc, có ảnh rảnh rỗi ở nhà, tất cả đều là chụp góc độ nghiêng, tự nhiên bình dị, nếu không phải Vương Tả giới thiệu trước, căn bản nhìn không ra anh rất giàu có. nói tóm lại, đây là một người đàn ông thành công nhưng vẫn khiêm tốn.

Chỉ nhìn vào ảnh chụp, Lâm Nguyệt không tìm thấy được khuyết điểm gì của bác sĩ Từ, mang cho người khác cảm giác thật thoải mái.

Di động lại kêu lên, Lâm Nguyệt ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn về phía Trình Cẩm Ngôn.

Trình Cẩm Ngôn cười nhạt, có ý ám chỉ.

Lâm Nguyệt lại nhìn vào tin nhắn, Trình Cẩm Ngôn: “Chúc cô xem mặt thành công.”

Lâm Nguyệt không biết trả lời làm sao.

Buổi chiều tan học, Lâm Nguyệt gặp Phó Nam, Vương Tả đột nhiên nhảy ra từ phía sau, cười nhắc nhở cô: “Đừng quên tối mai xem mặt nhé!”

Thanh âm khá cao, người bên cạnh đều nhìn tới.

Lâm Nguyệt kéo Phó Nam chạy thoát.

“cô giáo, cô sẽ xem mặt ai ạ?” Đừng nhìn Phó Nam mới học lớp 1, mấy chữ yêu đương, xem mặt, kết hôn bạn học nhỏ đều hiểu.

“không phải xem mặt, chỉ là ăn một bữa cơm thôi.” Lâm Nguyệt không muốn thảo luận loại chuyện này với học sinh tiểu học, cười nói sang chuyện khác: “Ngày mai phải gọi chú Chu tới đón Nam Nam rồi.”

Phó Nam bây giờ chỉ muốn biết đối tượng cô giáo xem mặt là ai, nhưng Lâm Nguyệt kiên trì không nói nhiều, Phó Nam tò mò gần chết, nhưng lại ngượng ngừng làm nũng với cô giáo. Buổi tối Chu Lâm tăng ca, Lâm Nguyệt nấu hai bát mì sợi, ăn xong lại kèm Phó Nam làm bài tập một lát rồi về phòng ngủ chỉnh soạn bài.

Phó Nam không ngủ được, nằm trong ổ chờ chờ chú Chu, may là hôm nay Chu Lâm trở về khá sớm, nó chờ được rồi.

Mỗi đêm Chu Lâm trở về đều vào nhìn thẳng bé, hơn 9 giờ, anh cho rằng bạn học nhỏ đã ngủ từ sớm, đẩy cửa ra lại thấy Phó Nam đang ngồi trên giường, thần bí hề hề vẩy tay với anh. Chu Lâm đi vào, trở tay đóng lại cửa, hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

“Chú Chu, ngày mai cô giáo sẽ đi xem mặt.”

Chu Lâm sững sờ vài giây, sau đó đem bạn học nhỏ nhét vào trong ổ chăn: “Có liên quan tới cháu sao? Ngủ.”

Phó Nam rầu rĩ không vui: “Có liên quan, cháu thích thầy Trình, không thích cô giáo xem mặt người khác.”

Chu Lâm ...

không tìm thấy đồng minh ở chỗ chú Chu, Phó Nam thở dài, nghĩ tới: “Chú Chu, cô giáo bảo chú mai đi đón cháu.”

Chu Lâm “Được.”

anh cũng biết cô giáo sớm muộn gì cũng sẽ đi theo người đàn ông nào đó chạy mất, chuyện thuê bảo mẫu xem ra vẫn nên cân nhắc.

“Ngủ đi.” Chu Lãm xoa đầu bạn học nhỏ.

Phó Nam mang theo tâm sự nặng nề nhắm mắt lại.

Chu Lãm ngồi ở đầu giường chờ bạn học nhỏ ngủ rồi, anh mới ra cửa, tắt đèn, đóng lại cửa. Đối diện chính là phòng ngủ chính, Chu Lãm nhìn vài lần, đi tắm rửa trước, rồi nằm lên giường mới nhắn một tin cho cô giáo Lâm: “Phó Nam nói tối mai cô đi xem mặt, muốn tôi đi đón nó.”

Lâm Nguyệt biết anh đã trở về, cũng biết anh ở chỗ Phó Nam một lúc, hoặc là nói, từ một khắc Chu Lãm bước vào cửa kia, cô không nhìn được luôn lưu ý động tĩnh bên ngoài. Xem xong tin nhắn, Lâm Nguyệt không có cách nào phủ nhận, cần môi trả lời: “Vâng, sáng nay chị Vương giới thiệu giúp tôi.”

Nhắn xong, một phút sau bên kia trả lời: “Đã biết, cô cứ bận việc của cô, tôi đi đón Phó Nam”

một câu, mười mấy chữ, Lâm Nguyệt nhìn thật lâu.

Thích kiểu đàn ông nào? cô không thể nói rõ, chưa từng yêu đương ai, cũng không hiểu tình yêu có tư vị gì, chỉ là cảm thấy người bạn trai trong lòng cô, phải có thân thể cường tráng, những việc vất vả làm cô tốn sức, anh ấy có thể tùy tiện làm được, sau đó ở thời điểm cô cần anh, anh sẽ kịp thời xuất hiện cho cô một cái ôm thật chặt.

thật ra thì Chu Lãm có một điểm phù hợp, đáng tiếc ở trong mắt Chu Lãm, cô chỉ là cô giáo của Phó Nam mà thôi.

Cũng tốt, vậy thì đi xem mặt, không thành cũng không có tổn thất, nếu thành có thể mang về nhà cho bà nội gặp, làm bà nội cao hứng.

~

Nếu muốn đi xem mặt, buổi sáng sau khi rời giường, Lâm Nguyệt thay chiếc váy màu lam cô thích nhất, tóc dài búi lên, lộ ra chiếc cổ, lại đeo thêm đôi khuyên tai trân châu, trừ điểm đó ra, không có gì khác nhau quá lớn với ngày thường đi làm.

Nhưng khi cô mở cửa ra, trong phòng khách một lớn một nhỏ đều nhìn cô chăm chú, Chu Lãm rất nhanh dời đi tầm mắt, Phó Nam nhảy nhót chạy tới, hồn nhiên ca ngợi cô giáo: “cô giáo, hôm nay cô thật xinh đẹp.”

Lâm Nguyệt đỏ mặt, chỉ là búi tóc, có rõ ràng như vậy sao?

Hôm nay hết mưa rồi nhưng Chu Lãm vẫn lái xe đưa hai cô trò tới trường. Bạn học nhỏ có nhiều vấn đề, một đường riu rít không ngừng nghỉ, Chu Lãm yên lặng lái xe, đến khi chờ đèn đỏ, anh nhìn vào gương chiếu hậu, trong gương cô giáo nhỏ nghiêng đầu nói chuyện cùng học sinh, lộ ra chiếc cổ thon dài từng bị tóc dài rũ xuống che mất, trên vành tai là viên trân châu, mang tới hương vị thuần khiết.

Xem mặt.

Chu Lãm cười nhạt, mới tốt nghiệp đại học liền sốt ruột xem mặt, cô nôn nóng muốn gả chồng?

“Người cô xem mặt kia cũng ở thành phố Giang sao?” Dựa vào lưng ghế, Chu Lãm một tay nắm tay lái, một tay nghịch bật lửa, kêu bạch bạch.

Ai cũng không ngờ anh sẽ đột nhiên nói chuyện, Lâm Nguyệt phản ứng chậm một lát mới hiểu được anh đang hỏi cô: “Đúng vậy.”

“Làm nghề gì?” Chu Lãm rút ra một điều thuốc, đưa đến một nửa lại nhét trở về.

“Bác sĩ khoa nhi.” Giọng nói của anh cứng rắn, giống như đang thẩm vấn phạm nhân, Lâm Nguyệt rũ mi mắt nói đơn giản.

“Khá tốt, bác sĩ có tiền đồ.” Chu Lãm cười một cái, xe phía trước động, anh cũng đi tiếp.

Lâm Nguyệt mím môi. Vương Tà, Hà Tiểu Nhã đều nói bác sĩ có tiền đồ, chỉ đơn thuần là nói chuyện phiếm, nhưng lời giống vậy từ trong miệng Chu Lãm nói ra lại giống như có chứa ý tứ khác.

“cô giáo, cô có ảnh chụp chú ấy không?” Phó Nam đột nhiên xen vào.

Ánh mắt học sinh tiểu học đơn thuần, Lâm Nguyệt cảm thấy dễ chịu, mặc kệ anh cảnh sát hình sự phía trước, mở ra ảnh chụp cho thằng bé xem.

Phó Nam chỉ từng thấy thầy Trình lớp bên cạnh, chưa nói tới hiểu biết, bởi vì thầy Trình đẹp trai liền cảm thấy thầy Trình rất thích hợp làm bạn trai của cô giáo, hiện tại lại nhìn thấy một người đẹp trai không kém, lại còn là chú bác sĩ chữa bệnh cứu người, Phó Nam lập tức kêu lên: “thật là đẹp trai, lớn lên con cũng muốn làm bác sĩ.”

Lâm Nguyệt cổ vũ bạn học nhỏ: “Vậy phải đọc sách thật nhiều nhé.”

Phó Nam dùng sức dạ.

Từ ghế điều khiển truyền tới một tiếng cười lạnh: “không phải cháu nói lớn lên muốn làm cảnh sát sao?”

Phó Nam đứng lý hợp tình đáp: “Cháu sửa lại!”

Chu Lãm quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào đi động của cô giáo.

Nhưng trước khi anh quay đầu, Lâm Nguyệt đã tắt đi ảnh chụp, tự nhiên cất đi.

~

Cả ngày Lâm Nguyệt đều khẩn trương vì buổi tối xem mặt.

Cả ngày Chu Lãm đều suy nghĩ tới chuyện cô giáo nhỏ muốn xem mặt, không có liên quan đến anh, nhưng, viên trần châu trên vành tai cô lại luôn sáng chói trước mắt anh.

Buổi chiều trong cục không có việc gì, bốn giờ rưỡi, Chu Lãm chào người trong đội một tiếng, đi đón học sinh tiểu học tan học.

SUV màu đen dừng ở ven đường, Chu Lãm rút điều thuốc, vừa châm vừa nhìn xe ra vào trường học, với đôi mắt cảnh sát hình sự, cách cửa sổ xe vẫn có thể thấy rõ ràng mỗi người trong xe. Sau khi anh dừng xe không lâu, một chiếc Cayenne chậm rãi đi tới gần, thật là đúng dịp, vừa vặn dừng lại sau xe Chu Lãm.

Chu Lãm vừa quan sát xong một chiếc xe phía trước, tầm mắt vô tình quét qua gương chiếu hậu, dừng lại.

Trong xe Cayenne màu đen, một người đàn ông mặc âu phục đen đi ra, cao ít nhất 1 mét 8, sườn mặt anh tuấn, chói mắt nhất chính là, trong tay đặt sau lưng của anh ta còn mang theo một bông hoa hồng đỏ tươi. Người đàn ông đi tới cổng trường, Chu Lãm nhìn theo, nhìn thấy từng nhóm học sinh xếp hàng đi ra, Lâm Nguyệt cũng ra tới nơi.

Chu Lãm ấn tàn thuốc, xuống xe.

P/s: ha ha Lâm Nguyệt đi xem mặt, chú Chu định làm gì đây

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit: Thanh Vy

“Nguyệt ơi, thu thập xong chưa, người đến rồi!”

Trong phòng làm việc của tổ toán học, Vương Tả hưng phấn hỏi Lâm Nguyệt, lần đầu tiên làm bà mối, Vương Tả hăng hái mười phần.

Hai tai Lâm Nguyệt đều đỏ.

Vương Tả kéo cánh tay cô đi ra ngoài, Hà Tiểu Nhã, Tường Tư Di đi theo hóng phía sau, vừa ra đến cửa, Tường Tư Di còn hỏi Trình Cẩm Ngôn: “Tổ trưởng cùng đi chứ?”

Khuôn mặt Trình Cẩm Ngôn ẩn sau màn hình máy tính, chỉ có giọng nói bình thản truyền tới: “Tôi còn phải làm báo cáo.”

Là bạn thật hay là ghen tị?

Tường Tư Di không nói nên được tư vị trong lòng, Lâm Nguyệt lớn lên xinh đẹp, tổ trưởng yêu thầm cô, ngay cả Vương Tả cũng giới thiệu em trai là bác sĩ cho cô, đầu tiên luôn nghĩ tới Lâm Nguyệt, quả nhiên đàn ông đều là trông mặt mà bắt hình dong. Bất quá Vương Tả nói cũng không thể tin hoàn toàn, bác sĩ Từ thật sự hoàn hảo như vậy, sao có thể ba mươi tuổi còn chưa từng yêu ai? Phụ nữ bên cạnh đều là mất mùa sao?

Nhanh chóng ra đến cổng trường, ánh mắt Vương Tả sáng lên, chỉ vào bác sĩ Từ ở cổng cho Lâm Nguyệt nhìn: “Là người kia, nhìn một chút trước đi.”

Lần đầu tiên đi xem mặt, tìm Lâm Nguyệt đập nhanh hơn, khẩn trương nhìn sang. Trời vừa mới mưa, bầu trời xanh biếc tươi sáng, người đàn ông cả người mặc tây trang màu đen, mặt mũi tuấn tú, màu da trắng nõn, có vẻ cũng nhận ra cô, gật đầu tỏ ý với cô. Lâm Nguyệt có chút thẹn thùng, tầm mắt vừa chuyển, kinh ngạc nhìn thấy Chu Lãm đứng ở sau bác sĩ Từ vài bước, một tay đút vào túi, mắt nhìn vào đội ngũ học sinh đang đi.

Lâm Nguyệt lại nhìn qua, Phó Nam đang cười với cô.

không biết vì sao, Lâm Nguyệt cảm thấy hơi loạn.

“Đến đây, chị giới thiệu một chút.” Vương Tả không quen biết Chu Lãm, dắt Lâm Nguyệt tới trước mặt bác sĩ Từ: “Nguyệt à đây chính là em họ chị, Từ Lãng.”

Từ Lãng lễ phép ngắm nhìn Lâm Nguyệt, cánh tay chấp sau lưng đưa ra: “Xin chào cô Lâm, tôi có chút quà nhỏ, hy vọng cô thích.”

Lâm Nguyệt kinh ngạc nhìn đóa hồng kia, chẳng lẽ đàn ông xem mặt, lần đầu gặp đều đưa hoa hồng sao?

Có người đụng nhẹ vào cánh tay cô, Lâm Nguyệt đỏ mặt vội vàng nhận lấy đóa hồng kia: “Cám ơn, tôi rất thích.”

“Tôi rất thích” ba chữ của cô gái trẻ tuổi ngượng ngùng xấu hổ, nhẹ nhàng truyền đến trong tai cách đó mấy bước. Dường như giống với tình tiết buồn nôn trong phim thần tượng, Chu Lãm đột nhiên không muốn đứng ở chỗ này nữa, thấy Phó Nam còn ngây ngốc nhìn cô giáo đang xem mặt, trong đôi mắt đều hiện màu hồng, Chu Lãm bước qua bế lên bạn học nhỏ đi về, đi rất nhanh cuốn theo một trận gió.

Lâm Nguyệt lên nhìn bên kia, thấy Chu Lãm lái xe rời đi, lòng rối loạn, lại giống như vô ích.

Trong ánh mắt chúc phúc của Vương Tả, Lâm Nguyệt lên xe Từ Lãng, rời đi.

Tính cách Lâm Nguyệt an tĩnh, không chủ động nói chuyện phiếm, Từ Lãng nếu là người biết lấy lòng con gái, cũng không cần Vương Tả trước đó bảo anh mua hoa hồng. Bên trong xe Cayenne thoải mái, không khí xấu hổ trầm mặc ngày càng tăng, Lâm Nguyệt sờ sờ tóc mái bên tai, lo lắng không biết nói cái gì.

“thật ngượng, con người tôi rất trầm, có phải rất nhàm chán không?” Từ Lãng chú ý thấy động tác nhúc nhích của cô, thấp giọng nói.

Lâm Nguyệt lắc đầu, cười nói: “Tôi cũng giống vậy thôi, đúng rồi, làm bác sĩ có phải rất bận rộn không?”

Từ Lãng: “Cả bệnh viện đều bận, sau khi mở thêm khoa nhi thứ hai, nhiệm vụ càng lớn, về điểm này chúng ta hẳn là không khác nhau lắm.”

Lâm Nguyệt cười: “Đúng vậy, nhiều lớp, mỗi lớp có tới bốn năm mươi học sinh.”

Từ Lãng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt mang theo hứng thú cùng hảo cảm rõ ràng, Lâm Nguyệt hơi hoảng hốt, cụp mắt không nói, khuôn mặt trắng nõn nổi lên đỏ ửng động lòng người, giống một quả đào mật chín. Nam nữ ở chung, nhìn không vừa mắt sẽ lúng túng, nhìn vừa ý, dù góc cũng sẽ có bản năng, Từ Lãng ngẩng đầu, qua một lát thấp giọng nói: “cô xinh đẹp như vậy, giọng nói cũng dễ nghe, có phải rất nhiều người theo đuổi không?”

Lâm Nguyệt nắm chặt ngón tay, nhỏ giọng nói: “Cũng tạm tạm.”

Đúng là có nhiều người theo đuổi cô, năm lớp sáu liền bắt đầu nhận được thư tình, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học. Nhưng mà trường sư phạm ít nam sinh, những người theo đuổi cô một chút cũng không có hứng thú, tốt nghiệp xong mới vô tình gặp được một người đặc biệt...

Sao lại nghĩ đến Chu Lãm chứ?

Lâm Nguyệt đúng lúc đem thân ảnh Chu Lãm ấn xuống, hỏi ngược lại Từ Lãng: “Điều kiện của anh tốt như vậy, sao vẫn còn một mình?”

Từ Lãng cũng cười: “Chưa gặp được người thích hợp.”

Rất nhiều phụ nữ yêu thích anh, không thiếu người chủ động lớn mật, nhưng Từ Lãng không có cảm giác, cho đến khi ở chỗ Vương Tả nhìn thấy ảnh chụp của Lâm Nguyệt, một cô gái sạch sẽ thanh tú, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác lạ lùng, vì thế nên có lần xem mặt này.

~

Trong một chiếc xe khác, Phó Nam ôm cặp sách ngồi phía sau, uể oải ỉu xiu: “Chú Chu, nếu cô giáo yêu người khác, có thể dọn đi hay không, không ở cùng chúng ta nữa sao?”

Trước đó Phó Nam chưa từng nghĩ tới vấn đề này, vừa mới lúc này bị chú Chu nhét vào ghế sau, xe rời đi, nó nhìn về phía sau, trơ mắt nhìn cô giáo lên xe một người khác, Phó Nam rốt cuộc lo lắng. Nó thích cô giáo, nó muốn cô giáo luôn ở chung, tốt nhất là cô mãi mãi không có bạn trai, sau đó nó lớn lên sẽ cưới cô.

Học sinh tiểu học năm nhất, có thể mơ ước rất xa rồi.

Chu Lãm dùng một chữ đánh tan giấc mộng ban ngày của bạn học nhỏ: “Đúng.”

Phó Nam bĩu môi, bẽ bẽ ngón tay, hỏi chú Chu: “Mấy tuổi thì cháu có thể yêu?”

Chu Lãm xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt một cái: “Muốn làm gì? Đọc sách cho tốt, nghĩ ít việc vớ vẩn thôi.” Đưa trẻ sáu tuổi thì biết cái gì?

Phó Nam không phục, hừ nói: “Bạn béo nói lên lớp ba là có thể viết thư tình rồi.”

“Cháu muốn viết cho ai?”

“cô giáo, cháu phải làm bạn trai của cô giáo.”

“không thích thầy Trình nữa? Còn có chú bác sĩ kia sao?”

“không thích, cháu không muốn cô giáo dọn đi.”

Chu Lãm thất thần nghe, dù vậy anh đã hiểu ra, bạn học nhỏ suy xét nhiều đối tượng giúp cô giáo như vậy, tính cả chính mình vào, nhưng lại không hề nghĩ tới chủ Chu này của nó.

Mười phút sau, SUV đen dừng trước quán mì sợi, Chu Lãm thích ăn mì, thường tới nhà hàng này. Phó Nam còn mãi nghĩ tới cô giáo, không chú ý chú Chu đưa đi đâu, vừa đẩy ra cửa muốn xuống xe, nhìn thấy quán mì sợi, bạn học nhỏ vèo một cái thu chân đóng cửa, đặt mông trốn bên trong.

Chu Lãm ở bên ngoài gõ cửa sổ xe.

Phó Nam kêu to: “Cháu không muốn ăn mì!” Mỗi ngày đều ăn mì, nó đã sớm chán ngấy.

Thích ăn hay không, Chu Lãm mặc kệ thằng bé, một mình đi vào, lổ tai lại lưu ý động tĩnh đằng sau, bước mấy bước... đi tới trước cửa quán, Chu Lãm quay đầu lại, bạn học nhỏ vẫn không xuống xe như cũ. Người phục vụ nhiệt tình ra tiếp đón khách quen, hỏi Chu Lãm ăn món gì, Chu Lãm xoa bóp trán, lại đi trở về hầu hạ tiểu tổ tông.

“Tự chọn đi.” Ném đi động cho Phó Nam xong, Chu Lãm trầm mặt lái xe.

Phó Nam cầm di động lên, tâm tình không tốt, bạn học nhỏ chọn một nhà hàng còn đắt hơn hải sản lần trước, vui vẻ nói ra. Chân mày Chu Lãm giương lên nhưng không nói gì. cô giáo khẳng định là đi ăn tiệc lớn cùng đối tượng xem mặt, anh cũng mang bạn học nhỏ đi cải thiện bữa ăn.

Nhà hàng ở cao ốc Gia Hối, Chu Lãm dừng xe trong hầm, chỗ đậu gần hết, vòng tới vòng lui, chợt phát hiện một chiếc Cayenne màu đen, vừa nhìn biển số xe thì đúng là của bác sĩ kia. Khóe miệng Chu Lãm gợn lên, thật đúng là có duyên, đi xem phim gặp được cô đi cùng thầy giáo đẹp trai nhất, tới ăn cơm cũng có thể cùng một chỗ.

Chỗ ăn uống chủ yếu ở tầng bốn, Chu Lãm nắm tay bạn học nhỏ chậm rãi đi vào, xoay nửa vòng liền thấy được. Đó là một nhà hàng tây, cả người cô giáo mặc váy lam ngồi đối mặt bác sĩ mặc âu phục, không biết người đàn ông đang nói cái gì làm cô cúi đầu cười nhẹ, trò chuyện thật vui vẻ. Chu Lãm thấy ánh mắt cay cay, hỏi Phó Nam: “Có muốn ăn bít tết không?”

Phó Nam không muốn, vừa quay đầu đột nhiên phát hiện cô giáo, lập tức kêu chú Chu nhìn xem.

Chu Lãm giả vờ nhìn một chút, nhú nhú mi, cầm tay bạn học nhỏ đi phía trước: “Được rồi, đi nhà hàng cháu chọn.”

Phó Nam lại không chịu, nhất định phải ăn bò bít tết.

“Ăn cũng được, đi vào không được nhìn bên kia, không được phá đám cô giáo xem mặt.” Chu Lãm nói trước.

Phó Nam ngoan ngoãn gật đầu.

một lớn một nhỏ đợi năm phút, đến lượt bọn họ vào, người phục vụ dẫn đường, sắp xếp hai người ngồi ở bàn đối diện bàn của Lâm Nguyệt. Phục vụ mang thực đơn lên, chặn lại hai người đang xem mặt kia, Chu Lãm nhanh chóng xếp Phó Nam ngồi xong, còn anh ngồi xuống chỗ vừa ngăn đầu là có thể nhìn thấy vị trí của cô.

Phó Nam cũng muốn nhìn cô giáo, quay đầu lại phía sau.

Chu Lãm ho khan một tiếng.

Phó Nam rụt cổ lại, không nhìn nữa.

Chu Lãm cũng không nhìn, chỉ nhìn chân của cô, cẳng chân cân xứng trắng nõn, xinh xắn khiến người khác muốn xoa nắn, phát hiện phục vụ lại tới, anh mới không nhìn tiếp.

Vào thời điểm phục vụ rời đi, Lâm Nguyệt khiếp sợ phát hiện thấy một lớn một nhỏ. Phó Nam quay lưng về phía cô, Chu Lãm cúi đầu nhìn thực đơn, giống như không biết cô đang ở chỗ này. Cảm giác lại hỗn loạn lần nữa, Lâm Nguyệt cảm thấy không được tự nhiên.

“Ăn đi, đừng khách khí.” Từ Lăng cười nói.

Lâm Nguyệt tươi cười cứng đờ, tầm mắt không khống chế được mà nhìn về hướng Chu Lãm, cô nhìn qua thì Chu Lãm quay đi, cô cúi xuống ăn thì Chu Lãm lại nhìn, mấy lần như vậy hai người chưa từng đối diện, nhưng mà như vậy càng làm Lâm Nguyệt không quản được mắt mình, nhìn nhiều lần, Từ Lăng đã phát hiện ra nghiêng người nhìn lại.

Chu Lãm giống như không có việc gì đưa đĩa bò bít tết đã cắt sẵn cho Phó Nam. So sánh với loại phong độ nhẹ nhàng như Từ Lăng và Trình Cẩm Ngôn thì cả người Chu Lãm mang hơi thở rắn rỏi, lông mày thẳng tắp, ánh mắt lạnh lùng, cho dù đang chăm sóc đứa trẻ, cả người vẫn giống như một thanh kiếm lúc nào cũng có thể thoát ra khỏi vỏ.

Phụ nữ có thể nhảy bén so sánh mình với mỹ nữ trên đường, đàn ông cũng vậy, Từ Lăng cảm nhận được trên người Chu Lãm khi thể bá đạo sắc bén.

Từ Lăng không để bụng Chu Lãm là người nào, nhưng nhìn phản ứng mất tự nhiên của Lâm Nguyệt, bữa cơm này liền mất đi hương vị.

Dùng cơm xong, Từ Lăng nhìn bàn ăn thấp giọng hỏi cô: “cô quen họ sao?”

Lúc này Lâm Nguyệt mới ý thức được mình sơ hở, ngượng ngập gật đầu: “Ồ cùng một tiểu khu.”

“Tôi không nói đến yêu nhưng tôi cảm thấy cô hình như thích anh ta.”

Động tác Lâm Nguyệt cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu.

Đôi mắt của cô thật xinh đẹp, đen tinh khiết, trong đáy mắt hơi lóe sáng. Từ Lăng thật sự vừa lòng cô gái này nhưng anh không muốn tiến thêm một bước với một người không muốn thân cận với anh, công việc của anh bận rộn không có tinh lực mà đi đoạt lấy. Nếu tâm Lâm Nguyệt công bằng, nếu đối thủ kém cỏi chút thì có lẽ Từ Lăng nguyện ý cố gắng, nhưng người ngồi bàn sau kia còn đuổi theo tới tận nhà hàng cô xem mặt, có thể tưởng tượng được nhiệt tình đối với Lâm Nguyệt.

Quan trọng nhất là thái độ của Lâm Nguyệt.

Vẫn còn ôm một tia hy vọng, Từ Lăng tìm tòi nhìn Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt thua cuộc, trước thu hồi tầm mắt, mình thích Chu Lãm sao? cô cũng không biết, cô chỉ biết là Chu Lãm ở chỗ này, cô không thể toàn tâm toàn ý ở bên cạnh Từ Lăng, rõ ràng là đi xem mặt đối phương nhưng lại luôn nhìn người đàn ông khác, Lâm Nguyệt rất áy náy, nhẹ giọng xin lỗi: “thật xin lỗi.” cô không đủ thành ý rồi.

Từ Lăng không tức giận, chỉ có tiếc nuối: “không sao, tôi đoán là Vương Tả ép cô tới, con người chị ấy, người bình thường không thể cự tuyệt nổi.”

Lâm Nguyệt bật cười, không khí không còn khàn trương như lúc này.

Từ Lăng nhìn cô, uống chút rượu nói tiếp: “Lâm Nguyệt, có thể làm quen với cô tôi rất vui, trở về tôi sẽ nói với Vương Tả là tôi không thích cô, cô đừng xấu hổ. Nhưng tôi sẽ lưu số của cô, nếu ngày nào đó cô xác định được lòng mình, có thể nói với tôi một tiếng, nếu cô không chọn anh ta, tôi sẽ theo đuổi cô.”

Ánh mắt, giọng nói, cử chỉ đều phong nhã.

Lâm Nguyệt có dao động một chút, người đàn ông ưu tú sẵn sàng như vậy cô thật sự muốn từ bỏ sao?

Sau đó cô nhìn ngón tay mình, nhìn thấy một người đàn ông từng không nói tiếng nào mà đưa băng dán cá nhân cho cô.

P/s: Giờ thi đang không theo lịch gì nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Edit: Thanh Vy

đi ra từ nhà hàng Tây, Từ Lăng trực tiếp đưa Lâm Nguyệt về, trước khi xuống xe, Lâm Nguyệt lại xin lỗi lần nữa.

Từ Lăng hào phóng cười cười, nhìn theo Lâm Nguyệt đi lên, anh ta yên lặng ngồi một lát mới lái xe rời đi.

Xem mặt đến đây là kết thúc, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thở ra. không thể phủ nhận Từ Lăng là một người đàn ông vô cùng ưu tú, nói chuyện nhã nhặn, cử chỉ đúng mực, ngoại hình cũng sáng sủa, nhưng Lâm Nguyệt lại cảm thấy thiếu chút gì đó, khi dùng cơm không nhận thấy, giờ một mình suy nghĩ, Lâm Nguyệt cuối cùng hiểu được lạ chỗ nào.

Từ Lăng quá hoàn mỹ, hoàn mỹ không còn một khuyết điểm nào, đàn ông như vậy xuất hiện trong phim thần tượng thì bình thường, nhưng trong cuộc sống hiện tại, người có khuyết điểm mới chân thật hơn? Chính là vì mọi người đều có khuyết điểm nên sống chung mới không cần quá lo lắng mình lúc nào phạm lỗi, cứ ung dung tùy ý.

Cho nên nếu không có Chu Lãm, cô cũng sẽ lựa chọn ra quyết định như vậy.

Nghĩ thông suốt, Lâm Nguyệt khôi phục bình thường, thay quần áo đi tắm rửa, một lát nữa còn phải soạn bài.

Hơn mười phút sau, Chu Lãm cùng Phó Nam trở lại, Chu Lãm mua một quả dưa hấu ở siêu thị của tiểu khu, anh đi vào phòng bếp cắt dưa, Phó Nam chạy tới mời cô giáo.

Lâm Nguyệt vừa mới tắm xong nghe thấy giọng nói của học sinh, cô mở cửa ra.

Phó Nam ngẩng đầu tò mò quan sát cô giáo.

Bạn học nhỏ linh lợi tính quái, Lâm Nguyệt đứng bên trong cánh cửa sờ đầu Phó Nam cười: “Mọi người ăn đi, cơm tối cô ăn quá no không thể ăn thêm nữa.”

Trong phòng bếp, Chu Lãm cắt dưa chậm lại, cô luôn thanh tú nhỏ nhắn, cơm tối căn bản ăn không nhiều, rõ ràng là lấy cớ, giọng nói sung sướng như vậy xem ra là rất vừa lòng với bác sỹ kia?

Phó Nam cũng muốn biết, một tay che miệng nhỏ, nhỏ giọng hỏi: “cô giáo sẽ thành bạn gái chú Từ sao?”

Lâm Nguyệt cười ý bảo bạn học nhỏ vào phòng.

Phó Nam cao hứng đi vào. Lâm Nguyệt đóng cửa lại, cầm tay Phó Nam ngồi trên giường, nhẹ nhàng sờ đầu Phó Nam hỏi: “Nam Nam có thích chú Từ không?”

Phó Nam gật đầu, rồi lại lắc đầu, duỗi tay ôm lấy cô giáo rầu rĩ nói: “cô giáo hẹn hò sẽ phải dọn đi, con không muốn cô dọn đi.”

Thằng bé yêu thương ý lại vào cô, Lâm Nguyệt mềm lòng: “Nam Nam yên tâm, trước khi ba con trở về cô sẽ không chuyển nhà.”

“thật à?” Về mặt Phó Nam kinh hỉ.

Lâm Nguyệt gật đầu.

“Vậy chú Từ thì sao?” Giải quyết xong chuyện quan trọng nhất, Phó Nam bắt đầu tò mò.

Lâm Nguyệt lắc đầu nhỏ giọng nói: “cô giáo và chú Từ không hợp nhau.”

Đôi mắt Phó Nam tỏa sáng, cô giáo không có bạn trai, nó lại có cơ hội rồi.

Trong phòng khách Chu Lãm gọi Phó Nam ra ăn dưa, giọng nói mang theo vài phần mất kiên nhẫn, Phó Nam lè lưỡi vui vẻ chạy ra ngoài, còn sần sọc đóng cửa lại cho cô giáo.

“Được cô giáo khen nên cao hứng sao?” Chu Lãm ngồi trên sofa nhìn chăm chăm bạn học nhỏ đang cười ngây ngô.

Phó Nam bỏ nhào vào trên người anh, ghé vào bên tai chú Chu nói nhỏ: “cô giáo không yêu đương với chú Từ đâu, sẽ không dọn đi.”

Chu Lãm nuốt vào, liếc mắt nhìn phòng ngủ chính, không quá tin tưởng: “Dễ cháu thôi?” Đồi thành anhiêu đương cũng không thể nghiêm túc nói với một đứa trẻ.

“cô giáo không phải dễ cháu đâu, cô nói cô không thích hợp với chú Từ.” Phó Nam hừ một tiếng, giải thích xong cầm lên một miếng dưa bắt đầu gặm, ăn mấy miếng, trên khoé miệng trên cằm đều là nước dưa. Chu Lãm rút khăn giấy đưa qua, Phó Nam cười hắc hắc, Chu Lãm với tay lấy dưa, tầm mắt lại nhìn về phòng ngủ chính.

Điều kiện của bác sỹ không tồi, cô thật sự không thích, hay là đang lừa gạt Phó Nam?

Nhìn Phó Nam đang ăn ngấu ngiến, Chu Lãm lấy hai miếng dưa hấu mang vào phòng bếp, một lần nữa cắt thành từng miếng nhỏ, đặt vào bát sứ trắng, cầm thêm mấy chiếc tăm, sau đó trong ánh mắt tò mò của bạn học nhỏ, mặt không cảm xúc đi tới gõ cửa phòng ngủ chính.

Nghe thấy tiếng bước chân Lâm Nguyệt liền biết là anh, vừa thắc mắc nguyên nhân Chu Lãm tìm cô, vừa sửa lại tóc. Mở cửa, Chu Lãm cả người mặt đỏ đen đứng trước cửa, khi anh mặc quần đùi có vẽ dễ dàng lại gần, đồi thành mặc quần dài liền xuất hiện cảm giác lạnh nhạt cự người ngàn dặm.

“Mua quá nhiều, ăn chút đi.” Chu Lãm giờ bắt lên đưa cho cô.

Dưa hấu đã đưa tới cửa, Lâm Nguyệt không còn cách nào từ chối, nhẹ giọng nói cảm ơn.

Chu Lãm không đi, đảo ánh mắt qua hai viên trân châu tinh xảo trên vành tai cô, anh thấp giọng hỏi: “Vừa rồi Phó Nam nói cô không xem trọng người đàn ông kia?”

Lâm Nguyệt lấp bắp kinh hãi, lập tức nhìn về phía phòng khách, Phó Nam đang vô tư vừa ăn dưa vừa xem TV. Lâm Nguyệt đau đầu, trẻ con đúng là trẻ con, hiểu nhầm ý tứ của cô, sáng mai trên đường đi học cô phải dặn dò Phó Nam một chút, bằng không thằng bé tới trường còn nói như vậy, truyền tới trong tai chị Vương thì không được.

“không phải, bác sĩ Từ rất tốt, chỉ là hai chúng tôi không thích hợp.” Lâm Nguyệt rũ mi mắt giải thích đơn giản.

Chu Lãm đã hiểu, mặc kệ ai không xem trọng ai, kết quả chính là lần xem mặt này không thể thành.

“cô ăn đi, ăn hết bên ngoài vẫn còn.”

Lâm Nguyệt cười cười xoay người đi vào.

Chu Lãm trở lại phòng khách, Phó Nam đang chờ anh, giờ miếng dưa hấu trong tay ra làm nũng: “Chú Chu, cháu cũng muốn ăn dưa hấu cắt nhỏ như vậy, ăn như này toàn chảy nước.”

Chu Lãm mặc kệ: “Con trai ăn miếng lớn, con gái ăn miếng nhỏ, cháu là con gái?”

Phó Nam trừng mắt, rốt cuộc không ồ ào nữa.

~

Ngày hôm sau gặp mặt tại văn phòng, ánh mắt Vương Tả nhìn Lâm Nguyệt tràn ngập áy náy, tiểu tử thối Từ Lăng kia khi xem ảnh chụp thì đôi mắt tỏa sáng, tối hôm qua gặp mặt xong lại gọi điện nói không thích Lâm Nguyệt quá trầm tĩnh, hai người ở bên nhau không có gì để nói, trực tiếp tỏ vẻ không cần liên lạc lại, như vậy cô biết mở miệng nói với Lâm Nguyệt như thế nào đây?

Đây là Lâm Nguyệt đã thông đồng sẵn với Từ Lăng, Lâm Nguyệt chủ động tỏ vẻ không quan tâm, khuyên can mãi mới đỡ được Vương Tả.

Vương Tả đi lên lớp, Lâm Nguyệt ngồi sửa lại bài tập của học sinh, Trương Tư Di đột nhiên thay cô bắt bình: “Từ Lăng kia thật là, Lâm Nguyệt xinh đẹp tính tình tốt như vậy anh ta còn chướng mắt, trách không được vẫn luôn không tìm được bạn gái, độc thân là đúng. Lâm Nguyệt cô đừng buồn, chiều nay tôi mời đi uống trà sữa.”

Lâm Nguyệt mỉm cười chống đỡ, không tiếp lời.

Hà Tiểu Nhã chống cằm, cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy: “không đúng, hôm qua khi Từ Lăng tới đón Nguyệt Nguyệt, hai trông mắt đều dính chặt trên người cô ấy, khẳng định là sau đó có chỗ nào sai lầm.”

cô thấy khó hiểu, Trương Tư Di ra về tự hỏi: “Có thể mẹ anh ta đã biết hay không? Lâm Nguyệt là người có hộ khẩu nơi khác, trong nhà Từ Lăng có khả năng...”

Lâm Nguyệt không thoải mái, quay đầu đánh gãy lời cô ta: “Được rồi, đừng nói nữa, bác sĩ Từ khá tốt, không yêu nhau cũng có thể làm bạn bè, mọi người đừng đoán mò.”

Trương Tư Di cúi đầu dọn mặt bàn, qua một lát nhỏ giọng nói thầm: “Còn không phải là vì cô sao.”

Lâm Nguyệt coi như không nghe thấy.

Tiết thứ hai cô cùng Trình Cẩm Ngôn đều có lớp, hai người cùng nhau đi ra ngoài, Trình Cẩm Ngôn âm thầm quan sát Lâm Nguyệt, thấy khỏe miệng cô khẽ cười tinh thần phấn chấn, giống như không chịu ảnh hưởng gì từ việc xem mặt thất bại kia, anh yên tâm, trước khi tách ra mới thấp giọng an ủi: “Bỏ qua cô là tiếc nuôi của bác sĩ Từ.”

Lâm Nguyệt sững sờ trước cửa phòng học, Trình Cẩm Ngôn cười cười với cô rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Nguyệt cười, được người khác thiện ý khen tặng ai cũng sung sướng.

~

Mấy ngày sau, thành phố Giang chịu ảnh hưởng của bão Đài Loan, bắt đầu mưa liên tục, buổi chiều nhà trường thông báo cho nghỉ hai ngày tới.

Thời tiết xấu, ai không có lớp đều về nhà sớm, Vương Tả thu dọn đồ xong thấy Lâm Nguyệt vẫn đang viết báo cáo, cô hảo tâm khuyên như: “Đừng viết nữa, về nhà sớm đi, lát nữa đến giờ cao điểm rồi.”

Lớp của Lâm Nguyệt hôm nay đã hết nhưng cô phải đợi Phó Nam, cười bảo Vương Tả về trước.

Sau khi Vương Tả đi, Hà Tiểu Nhã, Trương Tư Di cũng trước sau rời đi, khi Trình Cẩm Ngôn dạy xong tiết toán cuối cùng trở về, phát hiện trong văn phòng chỉ còn mình Lâm Nguyệt, rất tự nhiên hỏi: “Bên ngoài mưa lớn, tôi đưa cô về nhé, cũng tiện đường ghé siêu thị mua chút đồ.”

Tình cảm đồng nghiệp của Lâm Nguyệt với anh cũng không tệ, vừa định hỏi có thể đón cả Phó Nam hay không thì di động trên bàn rung lên, Chu Lãm nhắn tin lại đây: “Tôi đã tan làm, bây giờ sẽ qua đón hai người.”

Nếu Chu Lãm tới, Lâm Nguyệt liền uyển chuyển từ chối tổ trưởng.

Trình Căn Ngón nhìn di động của cô, suy đoán: “Chú của Phó Nam à?” Quan hệ của Lâm Nguyệt cùng Phó Nam, người trong phòng đều biết cả.

Lâm Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, anh ấy tới đón Phó Nam tiện đường chờ thêm tôi.”

Trình Căn Ngón: “Được, vậy tôi đi trước, cô nhớ khóa cửa.”

Học sinh tiểu học xếp hàng cần tốn thời gian, Lâm Nguyệt ngồi thêm mấy phút mới rời đi. Bên ngoài mưa to gió lớn, Lâm Nguyệt cầm ô che thật thấp, một tay còn phải giữ mặt trên của ô nếu không sẽ bị gió mạnh thổi tốc lên. Trên đường các thầy cô gần như đều làm cùng một động tác, Lâm Nguyệt cẩn thận đi bên rìa đường, phía trước rẽ một cái là ra tới cổng trường, Lâm Nguyệt nhìn trái phải, phát hiện chỉ có một chiếc xe điện, cô yên tâm qua đường.

Lái xe điện là một thầy giáo già, ông ấy cũng thấy Lâm Nguyệt, hai người cách nhau khá xa, hoàn toàn không cần lo lắng đâm phải, nhưng vừa mới nghĩ như vậy, một cái túi nylon không biết từ chỗ nào bay tới, đúng lúc rơi vào mặt thầy giáo già, đôi mắt bị che lại, trong lòng hoảng hốt, trong nháy mắt xe điện vọt về phía Lâm Nguyệt!

Phía sau thầy giáo già chính là nhóm học sinh, phần lớn bọn trẻ đều cúi đầu, cũng có đứa duỗi cổ nhìn xung quanh tìm người nhà, Phó Nam chính là một đứa như thế. Tận mắt thấy cô giáo bị xe điện đâm vào, Phó Nam hét một tiếng bật khóc, vừa khóc vừa gọi cô giáo, mặc áo mưa nhỏ chạy về phía cô, cực kỳ sợ hãi.

Trước cổng trường, Chu Lãm cầm ô đứng một bên các phụ huynh, còn chưa nhìn thấy đội ngũ học sinh đâu, lại thấy trong vườn trường có người dừng lại bước chân, ồn ào nhìn về một hướng, rõ ràng đã xảy ra chuyện. Các phụ huynh ở cổng bắt đầu xôn xao, lo lắng có phải đứa trẻ nhà mình bị thương hay không. Chu Lãm không nghĩ nhiều như vậy, tiếp tục kiên nhẫn chờ.

“Bị xe điện đâm, chắc là không sao.”

“cô giáo kia hình như là thuộc tổ toán học lớp một.”

Hai cô giáo sóng vai đi ra vừa đi vừa nói chuyện, các phụ huynh đang dựng lỗ tai nghe ngóng thì yên tâm, Chu Lãm nhú mào, vào lúc này, di động vang lên, là bạn học nhỏ gọi tới.

Chu Lãm không nhận, ném chiếc ô vương vẩn, đẩy ra cánh cổng trường vọt vào trong mưa như báo săn mồi, vừa quẹo một góc liền thấy Lâm Nguyệt đang ở ven đường, một tay cầm ô một tay dắt Phó Nam, dưới ông quần đều là bùn, thầy giáo già đẩy xe đi theo bên cạnh, luôn miệng hỏi thương thế của Lâm Nguyệt.

“Tôi không có việc gì đâu, thầy cứ về trước đi, trên đường đi chậm một chút.” Chỗ Lâm Nguyệt bị đâm vào hơi đau, nhưng cảm giác không có vấn đề gì lớn.

“Được, tôi đi trước, sau này có chỗ nào không thoải mái nhớ nói với tôi một tiếng.”

Thầy giáo già đi rồi, bóng người đan xen, lộ ra Chu Lãm đang ở xa xa, mắt đen nặng nề, cả người ướt đẫm, đi nhanh về phía hai cô trò.

Lâm Nguyệt chậm rãi dừng lại.

thật kỳ quái, vừa rồi cô còn không cảm thấy quá đau, nhưng vừa nhìn thấy Chu Lãm, cái chân kia đột nhiên đau nhói, đi thêm một bước cũng đau.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Edit: Thanh Vy

“Chú Chu, cô giáo bị xe điện đâm vào.” Chu Lãm đến gần, Phó Nam lớn tiếng báo cáo, được áo mưa nhỏ bọc kín mít, chỉ lộ ra khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, giống như một chú lợn trung thành bảo vệ bên cạnh công chúa.

Chu Lãm nhìn về phía Lâm Nguyệt.

Ánh mắt Lâm Nguyệt trốn tránh, cật lực nói: “Tôi không sao, anh sao lại không mang ô?” Hôm nay mưa lớn, quần áo anh đều ướt hết, vì cơ thể nóng nên không sợ sao?

“Đề tôi nhìn xem” Chu Lãm khom lưng ngồi xuống, muốn kiểm tra chân cô. Lâm Nguyệt theo bản năng muốn trốn, đùi đột nhiên bị anh nắm lấy, bàn tay đàn ông vừa to vừa ấm, cách một lớp vải mỏng, không cho phép cô từ chối. Có gì đó từ tay anh lan lên, giống như bị điện giật, làm cô tâm hoảng ý loạn.

Hôm nay Lâm Nguyệt mặc quần dài, ống quần hơi bó, lại bị nước mưa là ướt nhẹp dán trên đùi, Chu Lãm kéo ống quần lên một chút, dưới ống quần màu đen dần lộ ra cẳng chân trắng nõn của cô, tròn bóng như ngọc, chỉ là nhìn tới bên trên, đột nhiên hiện ra vết sưng đỏ, lớn bằng bàn tay, nhìn thấy ghê người.

“thật là đau.” Phó Nam chẳng biết từ lúc nào đã ngồi chồm hổm xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Chu Lãm từ từ buông ống quần xuống, vừa đứng lên lại đụng vào ô của Lâm Nguyệt, cô vội vàng giơ cao ô lên. Cầm ô xong, Lâm Nguyệt mới thấy rõ Chu Lãm, một đầu tóc đen ngắn ướt nhẹp, trên mặt lạnh lùng đều là nước mưa, nhưng anh trầm ổn như núi, dù toàn thân ướt đẫm cũng không hề thấy một chút chật vật.

“Có đau không?” Chu Lãm nhìn cô hỏi.

Lâm Nguyệt lắc đầu, tầm mắt dừng ở nơi khác.

Loại trình độ nói dối vụng về này sao có thể qua được đôi mắt của một cảnh sát hình sự, Chu Lãm động ngón tay một chút, từ trên đỉnh đầu cô nói: “Tôi mang cô đến bệnh viện chụp trước, dù là gãy xương hay ứ sưng nghiêm trọng cô đều nên tránh đi đứng.”

Tiếng mưa rơi ào ào, anh chen dưới chiếc ô của cô, kề bên gần như vậy khiến Lâm Nguyệt khản trương, ngược lại không nghe rõ anh nói gì, chỉ biết là anh đang nói chuyện. anh nói xong, Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên, gò má tái nhợt, mặt mũi thanh tú, trong ánh mắt thủy sắc hòa hợp, mang một chút ngây ngô. Chu Lãm không biết làm sao, hóa ra anh nói nhiều như vậy cô đều không nghe vào.

“Che ô.”

Lần này Chu Lãm chỉ nói hai chữ, sau đó khom người một cái liền ôm Lâm Nguyệt lên, một tay đỡ chân cô, ôm kiểu công chúa.

Lâm Nguyệt hoàn toàn choáng váng, ô cũng rơi xuống, nước mưa ào tới khiến cho cô không mở nổi mắt, chỉ có khuôn mặt ngày càng hồng, giống như một đóa hoa nhỏ mềm mại, run rẩy nở ra cánh hoa trong mưa. Chu Lãm cúi đầu nhìn thấy một màn này, như gặp quỷ, cánh tay đột nhiên nhún ra.

“cô giáo, của cô đây!” một nam một nữ đang khác thường, Phó Nam chạy chậm nhặt lấy ô bị gió thổi, dùng sức đưa cho cô giáo.

Lâm Nguyệt vội vàng nhận lấy, không dám ngẩng đầu, khó khăn giơ ô che kín hai người. không ít người đang chú ý tới bên này, Lâm Nguyệt then thùng quay vào ngực Chu Lãm, tận lực không làm lộ ra mặt mình. Chu Lãm lại không chú ý việc này, kêu Phó Nam đuổi theo, sai bước đi ra ngoài.

Ngay gần trường học có một bệnh viện, dừng xe lại, Chu Lãm vòng sang ghế sau, khom lưng không nói gì muốn ôm Lâm Nguyệt lên. Lâm Nguyệt nhìn vào bên trong bệnh viện, lại dịch vào phía trong, nhỏ giọng nói: “không phải quá đau, tôi, tôi tự đi được.” Trong đại sảnh toàn là người, dưới con mắt chăm chăm của họ bị Chu Lãm ôm vào, cô rất xấu hổ.

Con người Chu Lãm sâu thẳm nhìn chăm chăm cô: “Mặt mũi quan trọng hay là chân quan trọng?”

Lâm Nguyệt cúi đầu không lên tiếng.

Chu Lãm mặt không cảm xúc bế người lên, đi vào đem Lâm Nguyệt đưa tới phòng chờ khám bệnh, bảo Phó Nam ngồi cạnh, anh đi xếp hàng đăng ký. Lâm Nguyệt ngồi trên ghế nhìn theo bóng dáng kia, trong mười mấy người xếp hàng, anh cao to nhất, thật khiến cho người khác yên tâm.

“cô giáo, cô còn đau không?” Phó Nam lo lắng hỏi.

Lâm Nguyệt thu hồi tầm mắt, kéo tay nhỏ của Phó Nam: “không đau nữa rồi, cảm ơn Nam Nam đã chăm sóc cô.”

Nếu không có Phó Nam, sẽ không có Chu Lãm, cô hiện tại chắc là sẽ chịu đựng đau đớn lên tàu điện ngầm rồi.

Chu Lãm đăng ký xong quay lại, ngồi ở bên cạnh Phó Nam, dựa vào phía sau nhắm mắt dưỡng thần, quần áo cả người đều ướt đều không ảnh hưởng tới anh. Lâm Nguyệt vốn định nói câu cảm ơn, đối diện với sự lạnh lùng của anh lại có chút ngại ngùng, Chu Lãm giúp đỡ cô như vậy có thể ghét bỏ cô phiến toái hay không?

Chu Lãm có cảm giác bị người theo dõi, mở to mắt, thấy khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô giáo tội nghiệp mà nhìn anh, ánh mắt giao nhau, cô vội chuyển đi, trên mặt hơi ửng đỏ, bên tai cũng hồng. Chu Lãm nhún mày, vừa nhìn mặt anh vừa đỏ mặt, rốt cuộc cô đang nghĩ gì?

“Chú Chu, cháu muốn đi vệ sinh.” Ngồi ở giữa hai người Phó Nam đột nhiên nói lên nhu cầu, vội vàng nhìn chú Chu.

Chu Lãm liền cảm thấy ánh mắt cô giáo vừa rồi nhìn anh có chút giống với bạn học nhỏ bây giờ.

Trách không được sẽ đỏ mặt.

Chu Lãm sờ sờ mũi, đỡ lấy bả vai bạn học nhỏ, thăm ra hiệu cho Phó Nam.

Phó Nam ngại ngùng nhìn chú Chu liếc mắt về phía cô giáo, không hiểu hỏi: “Chú Chu, chú nhìn cô giáo làm gì?”

Chu Lãm...

Lâm Nguyệt nghi hoặc nhìn lại.

Chu Lãm đành phải nói rõ: “cô có đi hay không?”

Lâm Nguyệt mờ mịt hơi hiểu ra, là Chu Lãm muốn cô đi giúp Phó Nam? Bệnh viện lớn như vậy, Phó Nam tự chạy loạn thì không được.

“Được.” Lâm Nguyệt thử đứng lên, kết quả không biết có phải do cả đường đều được Chu Lãm ôm mà đùi phải càng yếu ớt, vừa dẫm chân xuống đã đau.

Chu Lãm nhanh tay nhanh mắt đỡ được cô.

Người đàn ông cao lớn, người phụ nữ lại nhỏ xinh, trong phòng chờ khám không biết ai huyết sáo một tiếng, còn có người cười thiện ý, Lâm Nguyệt thậm chí nghe thấy có bà lão vui vẻ nói: “Xem vợ chồng son này, thật ân ái.”

Mặt Lâm Nguyệt không ngừng đỏ bừng, cả người đều nóng, Chu Lãm biết da mặt cô mỏng, gọi bạn học nhỏ đi. Lâm Nguyệt choáng váng, cúi đầu bắt lấy bả vai của anh, hình dáng bắp thịt đặc biệt cứng rắn rõ ràng, cô lập tức buông lỏng, chỉ nắm lấy một lớp áo: “Chuyện này, anh giúp Phó Nam đi thôi.” một người đưa Phó Nam đến nơi, cần gì phải ôm cô đi thêm trời buộc.

Chu Lãm kỳ quái: “cô không đi?” Có thể nhịn sao?

Cuối cùng Lâm Nguyệt nghe ra chỗ không đúng, chẳng lẽ Chu Lãm cho rằng cô muốn đi phòng vệ sinh?

Khuôn mặt đỏ bừng, Lâm Nguyệt kiên định lắc đầu: “Tôi, vừa rồi tôi tưởng anh muốn tôi đưa Phó Nam đi.”

Chu Lãm....

Quay người lại đặt cô giáo nhỏ xuống, cầm tay Phó Nam liền đi.

Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy tất cả mọi người xung quanh đang nhìn cô, liền lấy ra di động giả vờ có chuyện cần làm, mở tin nhắn, nhìn thấy tin nhắn anh thông báo sẽ tới đón người kia, Lâm Nguyệt nghĩ nghĩ, gõ chữ: “Hôm nay làm phiền anh rồi.”

Chu Lãm vừa đưa bạn học nhỏ vào phòng vệ sinh, anh đứng chờ bên ngoài, nhận được tin nhắn khách khí của cô, Chu Lãm cười nhẹ, gõ chữ “không phiền”, lại xóa đi gõ cái khác: “Tôi là cảnh sát, nên vì nhân dân phục vụ.”

Lâm Nguyệt bật cười, lần đầu tiên phát hiện Chu Lãm cũng có một mặt hài hước.

Kế tiếp Chu Lãm lại ôm cô đi chụp x-quang, tưởng tượng đến câu “Vi nhân dân phục vụ” của anh, Lâm Nguyệt cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

Sau khi xem kết quả ảnh chụp, Lâm Nguyệt không bị gãy xương, bác sĩ dặn dò cô tĩnh dưỡng hai ngày cho tốt, trong hai ngày này cố gắng giảm bớt hoạt động.

Trở lại xe, không khí nhẹ nhàng hơn, Lâm Nguyệt hỏi Phó Nam có đói bụng không.

Phó Nam gật đầu.

“Mua com về.” Chu Lãm nói.

Đầu bếp Lâm Nguyệt bị bệnh thì chỉ có thể như vậy, đi tới một nhà hàng Chu Lãm xuống xe đi vào mua, lúc trở ra hai tay đều xách đồ, đặt ở ghế trước, Lâm Nguyệt không biết anh mua những gì. Xe chạy tới dưới lầu tiểu khu, Chu Lãm nhìn hai hộp com phía trước, quyết định công Lâm Nguyệt, không cầm.

Ở bệnh viện đã ôm qua nhiều lần, Lâm Nguyệt không lại làm ra vẻ nữa, nghe lời bò tới trên lưng anh.

Chu Lãm bước lên trên, sai bảo bạn học nhỏ: “Đưa hộp com cho cô giáo cháu.”

Phó Nam không nhớ làm cô giáo một nhọc, ra về tiểu nam tử hán nói: “Cháu xách!”

Chu Lãm trừng mắt: “Cháu cảm nổi? Rồi thì đừng kêu.”

Phó Nam bĩu môi, thật cẩn thận đem hai hộp com lần lượt đưa cho cô giáo. Lâm Nguyệt ghé vào trên vai Chu Lãm, hai tay tận lực tách ra, không để cho hộp com đụng vào Chu Lãm, nhưng như vậy cô chỉ có thể dính sát vào sau lưng Chu Lãm mới có thể duy trì cân bằng. Quần áo hai người đều đã khô, nhưng cô hơi nấn cầm, Lâm Nguyệt không được tự nhiên thẳng người lên, định đổi thành một tay xách đồ, một tay chống vào bả vai Chu Lãm.

Chu Lãm hơi khom người, chờ cô vụng về chuyển người.

Cuối cùng Lâm Nguyệt từ bỏ, Chu Lãm mua quá nhiều một tay cô xách không nổi.

“Xong chưa?” cô không động nữa, Chu Lãm chậm rãi hỏi.

Lâm Nguyệt mím môi.

Chu Lãm bảo Phó Nam đi lên trước, anh cũng Lâm Nguyệt theo sau, cũng không khác đi trên đất bằng là mấy, đang bò lên tầng, liền cảm giác được trên lưng có cái gì đó mềm mại cọ tới cọ lui làm anh bốc hỏa, bàn tay nắm chặt chân cô càng ngày càng nóng. Lực chú ý của Lâm Nguyệt đều ở phía trên, cánh tay mỗi, cổ cũng mỗi, bờ vai anh dày rộng ở ngay trước mắt, khiến người khác muốn ghé đầu vào nghỉ ngơi.

Bò đến tầng ba, Chu Lãm hô hấp vững vàng, Lâm Nguyệt lại bắt đầu thở dốc, một tiếng lại một tiếng sau cổ của Chu Lãm, giống như mặt trời nhỏ mê người. Thân thể mềm mại, hô hấp thở dốc, áp lực ảm áp, ba cái cùng kích thích, trán Chu Lãm cũng toát mồ hôi, từng viên lớn lăn xuống.

Có thứ gì tán loạn trên người cả hai, từ chỗ cô bên này lại đến chỗ đó của anh, lại mãnh liệt phản hồi lại lần nữa.

Ngày mưa ẩm ướt oi bức, cầu thang tiểu khu cũ nhỏ hẹp, người đàn ông không rên tiếng nào mà đi, cô gái đỏ mặt nhắm chặt mắt, tóc dài rơi xuống, một sợi cọ vào trên cổ căng chặt của anh.

“Chú Chu, chú ra nhiều mồ hôi quá.” Phó Nam chạy một hơi lên năm tầng, đứng ở trên nhìn xuống, giật mình nói. Trước kia chú Chu khiêng nó bò năm tầng rất nhẹ nhàng, đều không ra mồ hôi, có phải là do cô giáo quá nặng không?

Cổ họng Chu Lãm lên xuống, giọng nói hơi khàn: “Mở cửa.”

Phó Nam ngoan ngoãn giờ lên chia khóa vặn mở khóa cửa.

Chu Lãm công Lâm Nguyệt vào phòng ăn trước, Lâm Nguyệt ăn ý đặt đồ lên bàn ăn.

“Ăn cơm trước hay thay quần áo trước?” Chu Lãm cúi đầu hỏi.

Lâm Nguyệt cũng không dám nhìn anh: “Hai người ăn trước đi, tôi về phòng đã, để tôi xuống đây đi.”

Chu Lãm ừ một tiếng lại công người tới trước phòng ngủ chính, hạ thấp gối đặt cô xuống.

Lâm Nguyệt giống như chạy trốn vội đẩy ra cửa phòng nhanh chóng đóng lại.

Trước ngực sau lưng Chu Lãm đều ướt đầm, nhìn cửa phòng ngủ chính, anh lau qua cổ, đi vào phòng vệ sinh tắm nước lạnh.

Trong nháy mắt trong phòng khách chỉ còn một mình Phó Nam ngơ ngác đứng bên bàn ăn.

Qua một phút đồng hồ, Phó Nam đi tới gõ cửa: “Chú Chu, chúng ta cùng tắm đi.” Nó cũng là đứa bé thích sạch sẽ.

Bên trong cánh cửa, nước lạnh xối xả nện xuống tấm lưng rắn chắc của anh, một tay Chu Lãm chống lên tường, một tay chuyển động bên dưới, hô hấp thô nặng.

Học sinh tiểu học?

Hừ, lúc này cho dù là thiên vương lão tử đập cửa, cũng phải chờ anh xong việc rồi nói!

P/s: Muốn chọn một emo cười gian đoạn này mà sao không hiện được

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Edit: Thanh Vy

Đùi phải của Lâm Nguyệt không tiện hoạt động, thời gian chậm trễ trong phòng tắm khá lâu, thay xong quần áo đi ra liền nghe thấy Phó Nam nói trong phòng tắm cách vách: “trên đỉnh đầu vẫn còn chưa khô!”

Chu Lãm “Cần gì để ý nhiều như vậy.”

Phó Nam: “Chú đi ra ngoài đi, cháu tự sấy.”

không có ai đi ra, chỉ có tiếng máy sấy đã tắt lại khởi động, ong ong thổi vào đỉnh đầu bạn học nhỏ.

Lâm Nguyệt cười, một tay vịn vào tường, chậm chạp đi tới được phòng ăn. Đồ ăn vẫn còn nóng, Lâm Nguyệt ngồi trên ghế bày ra từng món một, ba món mặn hai món nhạt, lại có thêm một bát canh xương sườn, nhà hàng lớn làm đồ ngon, mặc dù đóng gói trong hộp nhưng hương vị màu sắc vẫn vẹn toàn, thập phần mê người.

Trong túi còn có hóa đơn nhà hàng, Lâm Nguyệt lấy ra nhìn, bữa cơm này khá đắt rồi, sau đó, cô lại nghĩ tới tiền thuốc men. Tình huống lúc ấy hơi loạn, cô hỏi hai lần đều bị Chu Lãm chuyển đề tài đi, lát nữa ăn cơm xong cô chuyển khoản vậy, sự giúp đỡ không tính được thành phí, về mặt tiền bạc vẫn nên phân rõ mới tốt.

Phòng vệ sinh mở cửa ra, Phó Nam đi ra ngoài trước, đã thay một bộ áo ngắn tay quần đùi trắng, tóc chải chỉnh tề. Chu Lãm theo ra sau, mặc quần đùi, áo vắt trên cánh tay, vừa đi ra ngoài vừa lau trên đầu, nửa người cường tráng đều lộ ở bên ngoài, lau xong ngẩng đầu lên mới phát hiện cô giáo nhỏ đang ngồi ở bàn ăn, cúi đầu xếp bát đĩa, không biết có nhìn thấy cái gì không.

Chu Lãm vò tóc ngắn chưa sấy, coi như cô chưa thấy đi.

Ba người ngồi vào bàn ăn, giống như thường ngày Chu Lãm yên lặng ăn cơm, Phó Nam phụ trách làm không khí sống động, Lâm Nguyệt đỡ thẳng bẻ.

“cô giáo, ngày mai được nghỉ, cô không cần soạn bài nữa, chơi trò chơi với con đi?” Gặm xong miếng sườn, Phó Nam chờ mong hỏi, ngày thường cô giáo phải soạn bài, nó không dám quấy rầy.

Lâm Nguyệt giúp bạn học nhỏ lau hạt cơm ở khóe miệng: “Được, Nam Nam muốn chơi trò gì?”

Phó Nam chỉ TV: “cô giáo biết chơi trò xạ kích không?”

Lâm Nguyệt không biết, trò chơi điện tử cô chỉ biết mấy loại đơn giản như chơi bài thôi.

Phó Nam cắn cắn chiếc đũa, nghĩ ra một cái: “Chúng ta chơi cờ phi hành đi! Lần trước chú Chu mua cho con nhưng chưa từng chơi cùng con.”

Trò này Lâm Nguyệt biết, cười đồng ý.

Chu Lãm liếc mắt nhìn Phó Nam, bạn học nhỏ tiếp tục gặm xương sườn, căn bản không có ý tứ mời anh chơi cùng. Chu Lãm đã ba mươi đương nhiên khinh thường chơi cái trò kia, chỉ là anh có chút ghen ghét, ở trong lòng thẳng thớm kia, chú Chu cho ăn cho ở lại đưa đón này rốt cuộc có địa vị gì?

“Chú Chu, chân cô giáo bị thương, chú dọn bàn đi.” Buông bát đũa, Phó Nam hiểu chuyện phân công nhiệm vụ.

Lâm Nguyệt cúi đầu nhìn cười.

Chu Lãm nhìn chăm chăm Phó Nam: “Cháu thì sao?”

Phó Nam nhảy xuống khỏi ghế, xoay người chạy vào phòng: “Cháu đi lấy cờ!”

Chu Lãm không nói nổi, nhận lệnh thu thập đồ thừa. Lâm Nguyệt hỗ trợ dùng dây buộc lại mấy cái hộp, nhìn Chu Lãm đi tới đi lui, Lâm Nguyệt nhỏ giọng nói: “Vừa này tiền thuốc hết bao nhiêu vậy? Tôi trả cho anh.”

Chu Lãm nhìn cô, nói ra một con số.

Trong tay Lâm Nguyệt không có nhiều tiền mặt như vậy, hỏi có thể chuyển khoản không.

“Chuyển qua wechat đi.” Chu Lãm thuận miệng nói, “Tôi xuống lầu trước.”

anh xách theo hai túi đầy rác ra cửa, sau khi trở về hai cô trò đã bắt đầu chơi cờ, quân cờ tràn lan trên bàn ăn. Chu Lãm cảm động ngồi vào cạnh Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt muốn kết bạn rồi trả tiền, Chu Lãm không vội, gõ gõ bàn: “Chơi xong lại nói.”

Lâm Nguyệt liền chuyên tâm chơi với học sinh, khóe mắt trộm nhìn Chu Lãm vài lần. Chu Lãm không quấy rầy cô, nhưng nhiều lần cười nhạo Phó Nam đi cờ nhầm, cuối cùng Phó Nam thắng, cũng bị anh nói rằng Lâm Nguyệt cố ý nhường Phó Nam, Phó Nam rất tức giận, đưa ra yêu cầu quyết đấu với chú Chu, Chu Lãm cười cầm lấy quân cờ xanh biếc nghênh chiến.

Tình hình chiến đấu một lớn một nhỏ rất kịch liệt, trong chốc lát Chu Lãm đâm bay phi cơ của Phó Nam, một lát sau thì đâm lại, Lâm Nguyệt muốn tìm kẻ hồ đồ đứng ngoài cuộc, nhưng Phó Nam sẽ ăn vạ mặt, phát hiện cô giáo có bước cờ có thể đâm bay chú Chu, Phó Nam hưng phấn hô to: “cô giáo đi bước này!”

Ngón tay mập mạp chỉ phi cơ nhỏ hồng nhạt của cô giáo, hận không thể giúp cô giáo đi đâm chú Chu luôn.

Lâm Nguyệt nhìn trộm Chu Lãm

Chu Lãm sâu kín nhìn cô, ánh mắt kia dường như mang tia lửa.

Lâm Nguyệt không dám đâm, nhưng bên kia là học sinh sáu tuổi đang ôm hy vọng với cô.

Lâm Nguyệt cắn môi, đỏ mặt đâm bay phi cơ của Chu Lãm, lòng người đều có thiên vị, ai bảo cô là giáo viên tiểu học cơ chứ.

Phó Nam cười ha ha, vô cùng đắc ý, mặt Lâm Nguyệt đỏ hồng, chỉ nhìn Phó Nam, không hề liếc mắt nhìn Chu Lãm.

Chu Lãm tâm bình khí hòa, nhặt lên phi cơ đặt lại hang ổ, dọn xong mới nói ra ba chữ nhàn nhạt: “Chờ đó.”

Lòng Lâm Nguyệt run lên, Chu Lãm đang nói với cô sao?

Đáp án rõ ràng.

Không lâu sau, Lâm Nguyệt nhận được trả thù ác ý của cảnh sát Chu, hai phi cơ nhỏ sắp đến đích bị Chu Lãm vô tình đụng vào. Lâm Nguyệt cắn răng, nếu đã khai chiến, cô cũng không khách khí, chính thức kết liên minh với Phó Nam, liên hợp đối phó với Chu Lãm. Phó Nam ở đây có cô trợ giúp nên thắng trước, còn lại cô cùng Chu Lãm kịch liệt chém giết.

“Thua thì phạt như nào?” Trước khi ném xúc xắc Chu Lãm đột nhiên hỏi.

Lâm Nguyệt nhìn bàn cờ, nếu lần này Chu Lãm ném được 6, Chu Lãm tới đích là cô thua, nếu Chu Lãm ném ra nhỏ hơn 6, cô chỉ cách đích ba bước, vậy còn cơ hội thắng.

“Búng vào trán!” Phó Nam cười hi hi nói.

Chu Lãm hỏi lại Lâm Nguyệt: “Dám không?”

Lâm Nguyệt nhẹ nhàng ừ một tiếng, lại vô cùng khẩn trương, chú ý hoàn toàn vào xúc xắc trong tay Chu Lãm.

Khóe môi Chu Lãm giương lên, tung ra xúc xắc, xoay trên bàn vài vòng thì dừng lại, chính diện là số 6.

Phó Nam rất thất vọng, nó muốn được búng trán chú Chu nhát.

Chu Lãm chỉ nhìn Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt đã đánh cuộc thì phải chịu thua, thành thật cúi đầu để cho hai người búng trán.

Phó Nam cười nhẹ nhàng búng một cái, chỉ giống như cào ngứa. Ánh mắt Lâm Nguyệt nhìn về phía Chu Lãm, nhìn thấy Chu Lãm hà hơi vào đầu ngón tay, làm ra tư thế muốn hung hăng búng trán cô. Lâm Nguyệt không đoán được anh làm thật hay giả, Phó Nam sợ hãi, tay nhỏ bảo vệ đầu cô giáo không cho chú Chu búng. Chu Lãm đẩy ra thẳng bẻ, tay phải nâng lên cao, nhanh chóng rơi xuống.

Lâm Nguyệt cảm giác như có cái gì sượt qua ngọn tóc, còn nhẹ hơn cả Phó Nam.

cô cười, nghiêng đầu nhìn lại, hai tay Chu Lãm ôm sau đầu tựa vào lưng ghế, khinh thường nói: “không dùng lực, nếu thật sự búng một cái là cô khóc.”

Phó Nam tranh luận: “Chú dám làm cô giáo khóc, sau này không được ăn cơm của cô nữa.”

Chu Lãm lười so đo cùng nó, hỏi số wechat của Lâm Nguyệt: “Chuyển khoản đi, tôi đi ngủ.”

Lâm Nguyệt mở ra mã QR cho anh quét, Chu Lãm nhìn vào di động của cô thấy được avatar của cô là một vàng trắng sáng, nền màu lam, trắng rằm màu trắng. Chu Lãm không nhìn lâu, kết bạn xong liền đi, Lâm Nguyệt mở wechat của anh xem, nick name chính là tên họ, avatar tối đen như mực, phẳng phát như bầu trời đêm.

Lâm Nguyệt không sửa lại biệt danh, chuyển tiền qua.

Trong phòng ngủ phụ, Chu Lãm nhận được tiền, nhìn tên nick name của cô giáo, lại nhìn lại avatar, Chu Lãm quyết định sửa biệt danh.

cô gái nhỏ, ánh trắng nhỏ, là ánh trắng nhỏ lớn mặt đâm vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit: Thanh Vy

Hơn 5 giờ sáng hôm sau, Lâm Nguyệt bị tiếng gió làm tỉnh.

Trong phòng tối tăm, Lâm Nguyệt bật đèn lên, trước khi xuống đất phải kiểm tra đùi phải trước. Khối sưng đã tiêu đi rất nhiều, tuy hoạt động vẫn đau nhưng không quá thảm, Lâm Nguyệt thử đứng lên, có thể khập khiễng đi vài bước rồi. Kéo bức màn ra, bên ngoài gió to cuốn theo nước mưa, cây cối dưới lầu lay động kịch liệt, nhìn rất dọa người.

Lâm Nguyệt ngồi lại lên giường, tựa vào đầu giường nhìn mưa rơi, không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng đẩy cửa. Lâm Nguyệt giật mình, Chu Lãm dậy sớm vậy sao?

anh đi vào phòng vệ sinh, cửa phòng cách âm không tốt, tiếng mở nước rửa tay nhỏ nhẹ truyền tới. Lâm Nguyệt cầm điện thoại nhìn, 6 giờ kém 10 phút. Tiếng nước vẫn tiếp tục, Lâm Nguyệt không tự chủ được nghĩ đến tối hôm qua, Chu Lãm để vai trần đi ra khỏi phòng tắm, chỉ trong nháy mắt cánh tay giờ lên kia, cô thấy được cánh tay thon dài, cơ ngực nở nang, đến bên hông buộc chặt lại...

Lâm Nguyệt nhắm mắt lại, mới sáng sớm cô nghĩ cái gì vậy?

Lại qua hơn mười phút, Chu Lãm ra cửa.

Lâm Nguyệt không muốn ngủ thêm, chơi điện thoại một lát, tẩy rửa mặt xong đi ra khỏi phòng ngủ, tuy không thể đứng thẳng thời gian dài, nhưng vẫn có thể vo gạo nấu cháo. Lúc đi qua phòng vệ sinh chung, Lâm Nguyệt liếc mắt nhìn vào trong, phát hiện thùng giặt quần áo đã khá đầy, của người lớn trẻ con đều có. Phó Nam còn nhỏ, Chu Lãm lại bận rộn như vậy...

Do dự khoảng một phút, Lâm Nguyệt chậm rãi đi vào phòng vệ sinh đem cái thùng kia cho vào máy giặt, bên trên là đồ của Phó Nam rơi vào trước, sau đó vài thứ là của Chu Lãm, tuy rằng đều là màu đen nhưng trong quần áo hỗn loạn cô lại nhìn thấy được cái quần tứ giác của anh.

Lâm Nguyệt vội vàng đóng nắp lại, cài đặt thời gian giặt.

Ấn tới ấn lui, phía sau đột nhiên có người ho khan, Lâm Nguyệt hoảng hốt, cứng đờ người quay đầu lại.

Chu Lãm mặc quần đùi đứng ở cửa, một tay chống vào khung cửa, một tay xách theo bữa sáng, mắt đen ngoài ý muốn nhìn cô. Buổi sáng an tĩnh, không gian chật chội, Lâm Nguyệt bị nhốt bên trong, anh không tiếng động xuất hiện sau lưng, thân hình cường tráng gần như hoàn toàn lấp kín cánh cửa, cảm giác áp bách như hơi ẩm tràn ngập, nhẹ nhẹ từng đợt cuốn lấy cô.

Lâm Nguyệt nói lắp: “Tôi, tôi...”

Máy giặt phía sau bắt đầu bơm nước, ào ào vang lên, Lâm Nguyệt đỏ mặt quay đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi tưởng anh đã đi làm, thấy quần áo của Nam Nam còn chưa giặt nên muốn giúp một chút.”

“Cảm ơn.” Chu Lãm tránh ra khỏi, ý bảo cô đi ra.

Lâm Nguyệt nín thở tập trung, đôi mắt nhìn sàn nhà, ánh mắt Chu Lãm nhìn từ khuôn mặt ửng đỏ của cô chuyển một đường xuống dưới, dừng lại trên đùi phải của cô, đáng tiếc cô nhích tới nhích lui, nhìn không rõ.

“Mang sang phòng ăn trước, tôi đi gọi Phó Nam.” Người ra tới, Chu Lãm đưa bữa sáng qua.

Lâm Nguyệt nhận xong đi.

Bữa sáng gồm có hoành thánh, bánh bao, trứng luộc trong nước trà, Lâm Nguyệt dọn từng món ra.

Phó Nam mặc một bộ đồ ngủ xoa đôi mắt đi ra, mơ mơ màng màng lên tiếng “Chào buổi sáng cô giáo”, rồi ngáp một cái đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Lâm Nguyệt chờ đợi rằng Chu Lãm sẽ đi theo vào, không ngờ anh chỉ đứng cạnh cửa nhìn một lát, xác định bạn học nhỏ sẽ không đứng ngủ, anh liền xoay người đi về phía bàn ăn.

Lâm Nguyệt cup mi mắt xuống, lấy quả trứng luộc trong nước trà của Phó Nam, bóc giúp bạn học nhỏ.

Chu Lãm ngồi xuống bên phải cô: “Chân còn đau không?”

Lâm Nguyệt lắc đầu.

Chu Lãm nhìn xuống dưới bàn: “Để tôi nhìn xem.”

Lâm Nguyệt bóc một mảnh vỏ trứng, khoe mắt liếc về phía anh, Chu Lãm đã xoay người về phía cô. sự việc xảy ra mấy ngày nay nhanh chóng tua qua đầu một lần, Lâm Nguyệt liền cảm thấy trước ngày hôm qua, Chu Lãm vẫn cho cô cảm giác là một cảnh sát hình sự ngoài lạnh trong nóng, có lòng nhiệt tình nhưng lại cự người ngàn dặm, thậm chí tối hôm qua bị Chu Lãm ôm nhiều lần như vậy, loại ấn tượng này cũng không có biến hóa, cho đến khi chơi xong một vòng cờ phi hành, đến khi Chu Lãm nhẹ nhàng búng vào trán cô, quan hệ chủ nhà với khách thuê của hai người mới tiến gần về phía bạn bè một bước.

cô tiếp tục bóc vỏ trứng, chỉ là hơi nghiêng người một chút đuổi chân phải ra.

Ngày mưa ở trong nhà oi bức, Lâm Nguyệt cũng mặc quần đùi, nửa bắp đùi trắng cùng với cẳng chân đều lộ ra ngoài, trắng bóng, so với đùi hũ còn non mịn hơn, dưới ánh đèn chiếu xuống, hiện lên óng ánh như ngọc. Chu Lãm không tự chủ được nhìn từ trên xuống đến mắt cá chân, thật không hiểu cô bảo dường như thế nào, đừng nói đến vết sẹo, ngay cả một vết muỗi đốt cũng không có!

Chân càng đẹp, chỗ bị thương càng chói mắt, Chu Lãm như bị ma xui quỷ khiến chạm vào nơi sưng đỏ kia, lòng bàn tay mới vừa chạm vào liền thấy cơ bắp cẳng chân cô hơi co rụt.

Chu Lãm lùi tay về, nhú mồm hỏi: “Đau sao?”

Lâm Nguyệt không đau, chỉ là tự dưng thấy ngứa.

cô ừ một tiếng qua loa, Chu Lãm không nghĩ nhiều, lấy ra một cái khăn lông sạch sẽ, dùng nước ấm ngâm một lát rồi vắt khô đưa tới, quấn hai ba vòng vào chân Lâm Nguyệt, vừa nhét góc khăn lông vừa bình tĩnh nói: “Chườm nóng có tác dụng, một ngày làm ba bốn lần, mỗi lần năm tới mười phút, thời gian còn lại thì cô gắng nằm trên giường, trừ bỏ ba chúng ta ra thì không có ai tới đây, không cần sốt ruột dọn dẹp nhà.”

Cho nên nói, con gái quá cần mẫn cũng không tốt, nên nghỉ ngơi lại không nghỉ ngơi, không có việc gì lại tự tìm việc làm.

Chu Lãm cúi đầu, trên mặt lạnh lùng không có chút nhu tình nào, nhưng cách băng bó lại rất chuyên nghiệp thành thạo, ánh mắt chuyên chú, lời nói việc làm của anh còn thoải mái yên lòng hơn cả chiếc khăn lông kia. Bởi vì anh cúi đầu, Lâm Nguyệt cuối cùng cũng dám đánh giá anh, sau đó phát hiện lông mày cảnh sát Chu hơi thô, nhưng hình dáng thẳng tắp, anh khí bùng bùng, lông mi của anh rất dài, hai hàng dày đặc, rất... đẹp mắt.

Phát hiện anh muốn ngừng đầu, Lâm Nguyệt kịp thời thu hồi tầm mắt.

Phó Nam thần thanh khí sáng đi ra, Lâm Nguyệt cười đưa cho thằng bé quả trứng vừa mới bóc vỏ.

Ngón tay Chu Lãm hơi nhúc nhích một chút, không cướp, sợ bạn học nhỏ khóc vì anh.

~

7 giờ sáng, Chu Lãm rời khỏi ngôi nhà ấm áp an nhàn, đi tới cục cảnh sát làm nhiệm vụ.

Trời ngày bão, cảnh sát giao thông cùng các đội hợp lực bận rộn, đội cảnh sát hình sự cũng chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, tùy thời hỗ trợ hoặc là ứng phó với những tình huống đột xuất. Hơn 2 giờ chiều, trong cục đột nhiên nhận được một cuộc gọi báo có vụ án cướp của giết người, mặt Chu Lãm trầm xuống, dẫn đội đi tới hiện trường. Người bị hại là một vợ chồng cao tuổi, hàng xóm cách vách chuẩn bị ra ngoài thấy cửa đối diện mở ra, lại có người hoang mang rối loạn chạy xuống, người hàng xóm cảm thấy không đúng, đi qua nhìn vào thì thấy...

Hai mạng người, đội cảnh sát hình sự lập tức tiến hành lục soát truy đuổi, sau khi chắc chắn phương hướng hung thủ bỏ trốn, Chu Lãm lập tức dẫn người truy kích.

Trời càng ngày càng mưa to, hung thủ cướp một chiếc xe lái về phía ngoại ô, liều chết chạy như điên, nhóm Chu Lãm từ tứ phía vây đánh, hung thủ gấp đến đỏ mắt, đột nhiên quẹo lại, bỏ chạy lên núi. Chu Lãm cũng gần đó, thấy hung thủ bỏ xe vọt vào núi, anh cũng như báo săn mỗi đuổi theo.

Đường núi lầy lội, bão Đài Loan thổi gió to, cây cối nghiêng ngả, hung thủ liều chết mà chạy, hoảng không biết đường, Chu Lãm trầm tĩnh, ánh mắt sắc bén, dẫn tới gần, một mình Chu Lãm nhào tới, vô cùng chuẩn xác túm lấy bắp chân của hắn, vật lộn một trận đem người án xuống mặt đất, liên tục tát mấy bạt tai: “Chạy đi! Tao cho mày chạy! Chạy vào mắt bão ông đây cũng không tha cho mày!”

Mặt hung thủ dí xuống đất, chỉ còn lại từng hơi thở hỗn hển.

Sớm biết cảnh sát liều mạng như vậy, bão Đài Loan cũng không sợ, hắn tội gì phải vượt núi băng đèo cho mệt mỏi, ở chân núi liền đầu hàng cho xong.

~

Tiểu khu Cảnh An, hơn 8 giờ tối, Lâm Nguyệt đỡ Phó Nam ngủ xong, cô ngồi trên giường ở phòng ngủ chính, cửa khép hờ, tâm trạng không yên vẫn lưu ý bên ngoài. không đúng, trước kia Chu Lãm làm thêm giờ buổi tối cũng sẽ gửi tin nhắn thông báo để hai người ngủ trước, tối nay một chút tin tức của Chu Lãm cũng không có, công việc của anh đặc thù, Lâm Nguyệt cũng không dám lơ đãng nhắn tin hay gọi điện thoại, sợ mình quấy rầy anh đang phá án.

9 giờ, 10 giờ, 11 giờ...

Ngoài cửa sổ gió đã nhỏ hơn, nhưng Lâm Nguyệt càng ngày càng lo lắng, lại nhìn di động lần nữa, đã sắp 12 giờ rồi.

“Bang” một tiếng, có người mở cửa, Lâm Nguyệt lập tức đứng lên, không chút nghỉ ngơi đã chạy ra ngoài. Phòng khách vẫn luôn để đèn sáng, trước huyền quan sau tiếng mở cửa thì không còn tiếng động, an tĩnh quý dị, làm Lâm Nguyệt đã chạy tới trước cửa phòng vệ sinh chung thì dừng lại, một giây kia, lòng toàn thân như dựng đứng, tim gần như ngừng đập.

“Chu, Chu Lãm?” cô dán chặt vào vách tường, nhỏ giọng hỏi.

âm thanh nôm nớp lo sợ, Chu Lãm hoàn toàn có thể tưởng tượng được dáng vẻ cô run rẩy ở đằng kia.

“Là tôi.” anh đóng cửa lại, nhìn áo sơ mi dính bùn trong tay một chút, cuối cùng vẫn không mặc vào lại.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Lâm Nguyệt sợ bay cả hồn vía cuối cùng cũng bình tĩnh lại, tiếp tục đi về phía trước, vừa quay người, đập vào mi mắt là bắp ngực bóng loáng của đàn ông, huyền quan đủ sáng, trên một tay anh là áo sơ mi, một tay xách giày, thân sắc phức tạp đứng dưới ánh đèn, mái tóc ngắn ướt đầm vẫn còn nhỏ từng giọt, nước chảy dọc theo khuôn mặt lạnh lùng xuống dưới, rơi xuống ngực, lại tiếp tục lăn xuống, quanh co chảy vào lưng quần, chiếc quần màu đen đã biến thành màu vàng, tất cả đều là bùn.

Lâm Nguyệt khiếp sợ che miệng lại, trong mắt chậm rãi nổi lên sương mờ.

Chu Lãm không nhìn cô, khom lưng để giày xuống, giọng nói trầm thấp: “Tôi tưởng cô đã ngủ.” Nếu không anh cũng sẽ không cởi áo ngay ngoài hành lang.

“Tại sao lại như vậy?” Lâm Nguyệt vụng trộm chuyển mắt qua, bối rối hỏi.

“Có vụ cướp bóc, hung thủ chạy vào trong núi, đuổi theo một đường.” Chu Lãm vòng qua bên người cô, muốn đi tắm rửa, bước vào một bước lại như nhớ tới cái gì, lại lui về phía sau nói với cô: “không còn sớm, đi ngủ đi.”

Trong đầu Lâm Nguyệt vẫn còn loạn, nghĩ cái gì hỏi cái đấy: “anh ăn cơm chưa?”

Chu Lãm nói được một nửa chữ “Ăn” thì nghĩ đến tiếng bước chân cô hoang mang rồi loạn chạy ra, lại nuốt trở vào: “Chưa ăn.”

Lâm Nguyệt bình tĩnh trở lại, nhìn phòng bếp nói: “Hình như vẫn còn sùi cảo đông lạnh, tôi nấu nửa túi cho anh?”

Chu Lãm ừ một tiếng.

cô đi vào bếp rồi, Chu Lãm ngẩng đầu nhìn phía sau, nhìn bóng lưng thon nhỏ mảnh khảnh của cô giáo trẻ, anh sờ đầu một cái, xoay người, vào phòng ngủ phụ lấy quần áo.

Trong phòng bếp, sau khi đun nước, nhớ lại khẩu vị của Chu Lãm, Lâm Nguyệt cho cả túi sùi cảo đông lạnh vào nồi, lấy cái muỗng nhẹ nhàng khuấy đều. Sương trắng mờ mờ, bay lên trước mặt cô, Lâm Nguyệt càng khuấy càng chậm, mu bàn tay sờ sờ mặt, thật là nóng. Từng miếng sùi cảo nhỏ xoay vòng trong nồi, trong lòng cô, cũng khẽ lay động.

Có phải, có phải là quá nhiệt tình rồi không? anh chưa ăn cơm, cô liền chủ động đề nghị nấu sùi cảo, Chu Lãm có thể đoán được cái gì hay không?

Sùi cảo cần nấu sáu bảy phút, Lâm Nguyệt bắt đầu mong chờ Chu Lãm tắm lâu một chút.

Di động cầm trong tay, Lâm Nguyệt nhìn nhiều lần, thời gian vừa đến, cô tranh thủ từng giây từng phút múc sùi cảo ra rồi bung đến trên bàn ăn, sau đó chạy vào phòng ngủ chính như chạy trốn.

Chạy qua phòng vệ sinh chung, bên trong không còn tiếng nước chảy, anh hẳn là đang lau người, Lâm Nguyệt suy nghĩ một chút, đến gần cánh cửa nhỏ giọng nói: “Sùi cảo đã nấu xong, anh ăn xong cứ để bát đĩa ở đây, sáng mai tôi...”

Lời còn chưa dứt, cánh cửa đột nhiên mở ra từ bên trong, hơi nóng đập vào mặt, anh chỉ mặc một chiếc quần đùi, đi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Edit: Thanh Vy

Chu Lãm mở cửa ra mang theo hơi nước phả vào mặt Lâm Nguyệt, hương thơm sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái, xen lẫn hơi thở đàn ông.

cô theo bản năng nhắm mắt lại.

Con gái da mặt mỏng, Chu Lãm nhanh chóng mặc áo vào, vừa kéo vạt áo vừa hỏi cô: “Cùng ăn chút nhé? một mình ăn quá buồn.”

thật ra anh đã quen làm ca đêm, quen về đến nhà mở cửa ra bên trong là một mảnh đen nhánh, quen tự mình bật từng ngọn đèn liên tiếp sáng, quen tùy tiện tìm đồ đông lạnh trong tủ, quen một mình vừa xem bóng đá vừa ăn cơm. Nhưng mà tối nay, lần đầu tiên cô phá vỡ thói quen của anh, nửa đêm trở về nhà, đèn vẫn sáng, bên trong có một cô gái đang đợi anh, quan tâm nấu cơm cho anh.

Dầm mưa nửa ngày truy bắt hung thủ, cả người Chu Lãm đã sớm lạnh lẽo, không có thời gian ăn cơm tối, cả đêm làm biên bản, đây là hung thủ nhận tội

khá nhanh nếu không anh có thể phải ở trong phòng tắm cả đêm nay. đã làm cảnh sát hình sự, Chu Lãm sẽ không sợ khổ, nhưng hơn nửa đêm lái xe về nhà, lại trời mưa to gió lớn, người khác thì ngủ chỉ một mình anh một mình, quần áo ướt đẫm, thân thể Chu Lãm lạnh, trong lòng cũng lạnh lẽo.

Mà khi anh mở cửa ra, ánh đèn sáng ngời chiếu tới, trên người anh cảm thấy ấm áp, lại nghe được tiếng bước chân của cô, trong lòng Chu Lãm cũng không khỏi ấm lại.

Cũng là bởi vì cô gái nhỏ này.

Chu Lãm cúi đầu, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, chờ cô trả lời.

Lý trí nói với Lâm Nguyệt là cô nên từ chối, hai người chỉ vừa mới có chút cảm giác bạn bè, một cô gái nửa đêm cùng một người đàn ông ăn cơm, quá dễ dàng khiến đối phương nhìn ra tâm tư. Nhưng nghĩ đến cả người Chu Lãm ướt đẫm dính bùn chặt vật vừa này, nghĩ đến một người cảnh sát đội mưa để bắt tội phạm phải lê loi ăn cơm một mình...

Chu Lãm không mời, cô sẽ thận trọng, anh đã lên tiếng, Lâm Nguyệt không thể nhẫn tâm từ chối.

“Được, vừa lúc tôi cũng hơi đói.” Lâm Nguyệt tận lực cười thật tự nhiên.

Chu Lãm đi về phía bàn ăn, thấy trên bàn chỉ có một bộ bát đĩa, Chu Lãm lại lấy thêm một bộ từ tủ bát, múc sủi cảo trong nồi cho Lâm Nguyệt, múc được 5 miếng, còn muốn múc tiếp. Lâm Nguyệt sao có thể ăn nhiều như vậy, vội vàng bảo dừng, Chu Lãm cầm cái muỗng nhìn cô một cái, thấp giọng nói: “Quá gầy, nên ăn nhiều một chút.”

cô gái trẻ cao một mét sáu, cân nặng không quá 100 cân (~ 50kg VN)

Lâm Nguyệt rất vừa lòng với dáng người thể trọng của bản thân, không muốn mập thêm, nếu không phải vì ăn cùng anh, một cái sủi cảo cô cũng không muốn ăn.

Chu Lãm múc sủi cảo cho cô xong tiện tay đặt bên cạnh bát của anh, Lâm Nguyệt đành phải ngồi bên phải Chu Lãm, thấy anh bắt đầu ăn từng cái một, Lâm Nguyệt cầm thìa chậm rãi gấp lên một miếng, không thôi mà chờ nó tự nguội.

Chu Lãm biết cô ăn cơm nhỏ nhả, thấy nhiều không nói, anh đang rất đói bụng, liên tục ăn ba miếng sủi cảo nhân tôm bóc vỏ, Chu Lãm mới chậm lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Trong cục bất cứ lúc nào cũng có khả năng có vụ án, vì vội vàng nên không nhớ tới gửi tin nhắn, sau này tôi về muộn thì không cần chờ, đến giờ thì đi ngủ.”

Lâm Nguyệt gật đầu, hơi cúi đầu, lông mi chớp chớp. cô còn vất hết óc tìm lí do cho mình muộn như vậy mà chưa đi ngủ, nhưng Chu Lãm căn bản không cần hỏi cô vì sao không ngủ, trực tiếp nhận định là cô đang đợi anh, hết lần này tới lần khác lại bị anh đoán đúng rồi. May là anh chỉ bảo cô sau này không cần chờ, không suy đoán thêm.

Đàn ông trưởng thành đều như vậy sao?

Cái miệng nhỏ của Lâm Nguyệt ăn năm miếng sủi cảo, Chu Lãm bên cạnh một ngụm một miếng, ăn hết hai mươi miếng, cùng lúc ăn xong với Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt chuẩn bị rửa bát, Chu Lãm ngăn cản tay cô, hất hất cằm về phía phòng ngủ chính bảo cô đứng.

Quá muộn rồi, Lâm Nguyệt không kiên trì nữa, nói câu “Ngủ ngon” rồi đi về phòng.

Chu Lãm chăm chú nhìn theo cô, Lâm Nguyệt đóng cửa lại, anh mới thành thạo rửa bát đĩa, xong xuôi đi đánh răng. Chu Lãm trở lại phòng ngủ phụ, dựa vào trên giường mở di động tìm kiếm. cô gái nhỏ nấu cơm sẽ chú ý làm món cay cho anh, đây là quan tâm thông thường, nhưng hôm qua cô chủ động giặt quần áo cho anh, tối nay lại đợi tới muộn như vậy, còn động chút là đỏ mặt, Chu Lãm cảm thấy cô giáo có chút ý tứ với anh.

Nhưng Chu Lãm chưa từng yêu ai, không hiểu phụ nữ, suy đoán vẫn là suy đoán, còn phải lên mạng tìm tòi thêm.

Đặt ra vấn đề: Phụ nữ chủ động giặt quần áo nấu cơm cho đàn ông là có ý gì?

Bấm tìm kiếm, hiện ra một trang kết quả gần giống, tựa đề thứ nhất là “Phụ nữ nhất định phải giặt quần áo nấu cơm cho đàn ông sao?”, vừa nhìn thì là một bà vợ oán giận ông chồng. Chu Lãm tiếp tục kéo xuống, tựa đề thứ hai là “Phụ nữ hiện giờ đều thích chủ động chăm sóc cho đàn ông, còn giặt quần áo nấu cơm miễn phí cho họ”, Chu Lãm không biết phụ nữ nhìn thấy những lời này thì có cảm nghĩ gì, anh là đàn ông còn muốn mắng người viết bài này dừng lại.

Ấn vào xem, quả nhiên có bình luận phản đối.

Người qua đường Giáp: Có sao? Đó là bởi vì người ta thích anh, yêu anh, đợi người ta không yêu nữa thì anh chỉ là không khí.

Người qua đường Ất: Đừng nói cho không, rất khó nghe, phụ nữ gặp được người đàn ông mình thích mới có thể tình nguyện vì anh làm việc đó.

Chu Lãm nhìn đi nhìn lại nhiều lần, sau đó tắt trình duyệt, mở ra album hình ảnh. Có mấy bức mới chụp, lại kéo về phía trước, là ảnh ngày đó đưa hai cô trò tới trường, anh chụp lên cảnh cô giáo nắm tay bạn học nhỏ. cô mặc chiếc váy dài màu trắng, tay cầm ô màu xanh, giống như đi ra từ trong bức

tranh.

Người con gái tốt như vậy, ngay cả bác sĩ đẹp trai đi xe Cayenne tặng hoa hồng cho cô, cô còn không thích, sẽ thích anh sao?

Chu Lãm không tin lắm.

Có lẽ, cô gái này đối với ai cũng tốt, anh là một người đàn ông, mới ăn được bữa sủi cảo liền suy nghĩ bậy bạ gì chứ? Mấy ngày trước cô mới xem mặt với bác sĩ, mấy ngày ngắn ngủi, người ta sao có thể nhìn trúng anh?

Đáp án rõ ràng, Chu Lãm ném điện thoại lên bàn, tắt đèn đi ngủ.

~

Hơn 6 rưỡi sáng, Lâm Nguyệt bị âm thanh thông báo của Wechat đánh thức, Chu Lãm nhắn: “Com sáng ở trên bàn.”

Lâm Nguyệt hoàn toàn tỉnh lại, trả lời anh: “Cảm ơn, tôi ra ngay.”

anh không trả lời lại, Lâm Nguyệt vội vàng rửa mặt, ra khỏi phòng mới phát hiện phòng khách một mảnh yên tĩnh, trên bàn cơm chỉ có hai phần bữa sáng. Cửa phòng Chu Lãm mở ra, bên trong không có ai, Lâm Nguyệt đẩy cửa phòng Phó Nam, học sinh vẫn còn đang ngủ. Lâm Nguyệt hoang mang, nhấn tin cho Chu Lãm “anh đi làm rồi?”

Chu Lãm “Ừ.”

Lâm Nguyệt ngẩn ra một lát, đi gọi Phó Nam rời giường.

Giai đoạn lợi hại nhất của bão Đài loan đã đi qua, ngày mai phải đi học, Lâm Nguyệt để Phó Nam ngồi bên cạnh làm bài tập, cô mở máy tính ra soạn bài, cách một lúc lại giảng cho Phó Nam một đề. Hơn 10 giờ, Lâm Nguyệt gọi xe, mang Phó Nam cùng đi mua đồ ăn, không biết có phải nhờ Chu Lãm dạy cách chăm sóc quá tốt hay không, chân cô đã gần khỏi, đi đường không bị ảnh hưởng gì.

Cơm trưa tự làm, hơn 5 giờ chiều, Lâm Nguyệt bảo Phó Nam dùng đi động thẳng bé hỏi Chu Lãm có về ăn cơm chiều không.

“cô giáo, chú Chu nói chú ấy ăn ở cục.” Đọc xong tin nhắn, Phó Nam lớn tiếng nói với cô.

Lâm Nguyệt đứng trước tủ lạnh, không nhìn được nhũ mây, Chu Lãm có phải lại bận rộn vì án mạng không?

Buổi tối cô ở trong phòng soạn bài, tới hơn 8 giờ, nghe được tiếng Chu Lãm đã trở lại, trực tiếp đi vào phòng Phó Nam. Bạn học nhỏ cười không ngừng, giống như Chu Lãm đang cù nó, qua hơn mười phút sau Chu Lãm rời khỏi phòng Phó Nam đi ra phòng khách.

Tất cả giống như trở về trước khi bão Đài loan tiến vào, cô chỉ là khách thuê, trừ những lúc ngẫu nhiên cùng ăn bữa cơm, giữa cô với Chu Lãm hoàn toàn chỉ là khách thuê và chủ nhà như thường, chẳng qua đúng lúc cô lại là cô giáo của Phó Nam, còn anh thì là một đồng chí cảnh sát hình sự trong nóng ngoài lạnh thích giúp đỡ mọi người.

Lâm Nguyệt có chút buồn bã, nhưng rất nhanh không nghĩ tới nữa, thuận theo tự nhiên đi.

~

Chu Lãm là người cuồng công việc, không có việc gì cũng thích làm thêm giờ, khoảng một tháng anh tự mình đưa đón Phó Nam đi học kia là thời gian hạnh phúc nhất của đội cảnh sát hình sự. Bây giờ Chu Lãm lại bắt đầu đi sớm về khuya, cả đội đều phải bận rộn theo, thật vất vả và chịu đựng đến thứ sáu, sắp đến lúc tan tầm, tất cả không hẹn mà cùng liếc trộm phòng làm việc của đội trưởng, âm thầm cầu nguyện hôm nay có thể tan sở đúng giờ.

Cách cửa sổ thủy tinh, Chu Lãm thấy rất rõ ràng, xoay xoay chiếc bút trong tay, tiếp tục dựa trên ghế.

không ra cửa chính là không có nhiệm vụ, không có nhiệm vụ có nghĩa là có thể tan sở đúng giờ, cả nhóm cảnh sát hoan hô rời khỏi văn phòng, Đường Hiến hát một ca khúc dân gian, trước khi đi thì nhìn vào bên trong một cái, thấy lão đại hình như còn bận việc, Đường Hiến đột nhiên thấy đau đầu, đi qua gõ cửa: “Lão đại, anh còn không đi à?”

Chu Lãm không cảm xúc ừ một tiếng.

Đường Hiến nhìn bàn làm việc của anh: “Lại bận việc gì?”

Chu Lãm quay đầu, cao giọng hỏi: “Cậu muốn hỗ trợ?”

Đường Hiến chạy vèo cái mắt.

đi ra khỏi cục cảnh sát, Đường Hiến nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Phó Nam.

“Chú Đường, lâu lắm rồi chú không gọi cho cháu!”

Gọng nói của bạn học nhỏ trong trẻo vui mừng, Đường Hiền cũng cười theo: “Đúng vậy, Nam Nam tan học chưa? Chú Chu của cháu tăng ca không thể đón cháu, tối nay chú Đường dẫn cháu đi ăn cơm nhé.”

Phó Nam rất cao hứng: “Vậy chú tới nhanh lên, cháu chờ chú ở cổng trường!”

Đường Hiền: “Được rồi!”

Lái xe thẳng tới trường tiểu học, tới đoạn đường trước cổng, xa xa nhìn thấy Phó Nam đeo cặp sách ngồi trên dây ghế dài. Đường Hiền dừng xe, đẩy cửa xe ra, vừa muốn lên tiếng gọi, liền thấy Phó Nam tươi cười sáng lạn vẫy tay về phía bên trong. Đường Hiền tò mò nhìn qua, sau đó há hốc miệng.

cô giáo kia thật là xinh đẹp, so với nữ minh tinh thanh thuần trên TV còn tỏa sáng hơn!

Là cô giáo của Phó Nam ư?

Trong lòng cảnh sát Đường vẫn còn độc thân vừa động, vượt vượt tóc lại giật nhẹ áo sơ mi hơi nhăn, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về bên kia: “Nam Nam.”

Lâm Nguyệt, Phó Nam đồng thời xoay người, Lâm Nguyệt còn đang nghi hoặc, Phó Nam đã vui vẻ chạy qua, trong miệng gọi chú Đường. Đường Hiền cao lớn đem bạn học nhỏ bế lên, sờ đầu Phó Nam cười sáng lạn như ánh mặt trời: “Nam Nam lớn hơn rồi.”

Phó Nam cười hắc hắc, mắt to nhìn cô giáo cách mấy bước, cô giáo làm cơm ăn ngon, nó ăn rất nhiều nên lớn rất nhanh.

Lúc này Đường Hiền mới làm bộ vừa mới nhìn thấy Lâm Nguyệt, nhỏ giọng hỏi Phó Nam: “cô ấy là ai?”

Phó Nam kiêu ngạo nói: “cô giáo của cháu, cô dạy toán!”

Đường Hiền nhớ kỹ, ôm Phó Nam tiến lên vươn tay với Lâm Nguyệt: “Xin chào cô giáo, tôi là chú của Phó Nam.”

Đường Hiền lớn lên khá trắng, một đôi mắt đào hoa còn xinh đẹp hơn con gái, lại không có tướng phong lưu như trong truyền thuyết, hoạt bát phóng khoáng, giống một đứa trẻ lớn, vô cùng sáng sủa. Lâm Nguyệt lễ phép bắt tay với anh ta, sau đó cười tạm biệt Phó Nam: “Nam Nam đi chơi cùng chú Đường đi, cô về trước.”

Phó Nam vừa nói chuyện với chú Đường xong liền gọi cho cô giáo ở văn phòng, mời cô giáo đi ăn cơm cùng nó. Lâm Nguyệt không quen biết Đường Hiền, tìm cớ từ chối.

Nhưng Phó Nam không muốn cô giáo đi tàu điện ngầm một mình: “Chú Đường, chú đưa cô giáo về nhà trước được không?”

Đưa mỹ nữ về nhà, Đường Hiền cầu mà không được, nhìn bóng dáng Lâm Nguyệt hỏi Phó Nam: “Được, cô giáo ở chỗ nào?”

Phó Nam không tìm không phải nói: “cô giáo ở cùng nhà cháu.”

Đường Hiền gật đầu, vừa muốn đuổi theo đưa ra lời mời, đột nhiên dừng lại tại chỗ, khó có thể tin mà nhìn chằm chằm Phó Nam: “Cháu lặp lại lần nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: Thanh Vy

Đổi mặt với tin tức bùng nổ của Phó Nam, Đường Hiền ngây ngốc vài giây, sau khi hoàn hồn thì thấy cô giáo dạy toán trẻ tuổi động lòng người đã đi xa hơn mười mét, anh đuổi theo trước, tỏ vẻ nguyện ý lái xe đưa Lâm Nguyệt về nhà.

Đàn ông xa lạ lại quá mức nhiệt tình, nhiệt tình đến nỗi giống như có ý đồ khác, Lâm Nguyệt càng không thể đồng ý, nếu không phải là biết trước thân phận của Đường Hiền là cảnh sát hình sự từ chỗ Phó Nam thì cô sẽ không yên tâm giao Phó Nam cho đối phương. So sánh với Chu Lâm lạnh lùng ôn trọng, cảnh sát Đường trẻ tuổi này thoạt nhìn không quá đáng tin cậy.

Cảnh sát với cảnh sát, vẫn có chút khác biệt.

“Cảm ơn, thật không cần, anh cứ đi cùng Phó Nam đi.” Lâm Nguyệt từ chối lễ phép mà kiên định, xoay người rồi đi.

Đường Hiền ngây ngốc nhìn theo cô.

Hôm nay Lâm Nguyệt mặc khá đứng đắn, sơ mi trắng đối lập với chân váy đen tới đầu gối, dưới chân đi đôi giày cao gót màu đen. Nhìn từ phía sau thấy

eo nhỏ hồng cong, một đôi chân thon nhỏ tràn đầy cảm dỗ. Ánh mắt Đường Hiền liêu lĩnh, buông Phó Nam xuống, thừa dịp cô giáo còn chưa đi xa, nhanh chóng lấy ra điện thoại chụp mấy bức.

“Chú Đường, chú chụp trộm cô giáo.” Phó Nam ngửa đầu nhìn chằm chằm điện thoại của chú Đường, mày nhỏ nhăn lại, cảm thấy như vậy không tốt lắm

Động tác tay Đường Hiền chậm lại: “Nam Nam yên tâm, chú chụp hình vì cần dùng, sẽ không lừa gạt cô giáo cháu.”

Phó Nam nửa tin nửa ngờ.

Đường Hiền lại lần nữa ôm lấy bạn học nhỏ, vừa ngồi vào xe vừa nói xa nói gần: “Lão đại nói anh ấy thuê một bảo mẫu cho cháu, nấu cơm đưa đón đi học, vậy bảo mẫu đâu, hôm nay không tới đón cháu à?”

Phó Nam lắc đầu: “không có nha, cô giáo mỗi ngày đều đưa cháu đi học, về nhà cũng là cô nấu cơm, cô làm đồ ăn rất ngon.”

Đường Hiền “À” một tiếng thật dài, trong lòng lại đem lão đại ra mắng trăm ngàn lần. Được đấy, không hổ là lão đại, giấu thật là sâu, len lén cấu kết với cô giáo xinh đẹp của Phó Nam không nói, còn tiến triển tới mức ở chung rồi, còn gạt bọn họ, nói cái gì mà mời bảo mẫu chứ!

Quá đáng!

Lên xe, Đường Hiền tiếp tục nói lời khách sáo: “cô giáo cháu có phải đang hẹn hò với chú Chu không?”

Phó Nam cười ha ha: “cô giáo không thích chú Chu.” Chú Chu đen như vậy, không có điểm nào khiến con gái thích cả, có lần chú Chu đưa nó tới xưởng sứ, trong xưởng có một bà muốn giới thiệu bạn gái cho chú Chu, ông nội Chu liền hừ một tiếng, nói con gái ngu ngốc mới thêm thích chú Chu, cô giáo không hề ngốc chút nào.

Đường Hiền hồ đồ: “Vậy tại sao cô giáo lại ở nhà chú Chu?”

Phó Nam liền kể chuyện cô giáo bị chủ nhà xấu đuổi đi, sau đó nó mời cô giáo dọn tới ở nhà chú Chu nói một lần, trọng điểm còn nhấn mạnh là cô giáo do nó mời tới!

Đường Hiền cuối cùng cũng hiểu rõ, nhưng thân là một kẻ độc thân khừu giác nhạy bén, cảnh sát Đường đánh hơi được một mùi gian tình, không nói cái khác, rõ ràng là một cô giáo trẻ tuổi xinh đẹp, tại sao lão đại lại nói dối thành bảo mẫu? một chút tuổi tác bề ngoài cũng không nói tới, hại anh ta tự động nghĩ tới hình tượng bà thím hòa ái dễ gần.

Xác định địa điểm ăn tối, Đường Hiền lại ung dung, giả bộ nói chuyện phiếm hỏi: “Chú Chu đối xử với cô giáo Lâm như thế nào? Có bắt nạt cô giáo hay không?” Ví dụ như mạnh mẽ ép vào vách tường, cường hôn gì đó.

Phó Nam thường xuyên ghét bỏ chú Chu, nhưng mình có thể ghét bỏ, bạn học nhỏ không cho bất cứ ai nói xấu chú Chu, lớn tiếng giải thích: “không có đâu! Chú Chu đối với cô giáo rất tốt, lần trước cô giáo bị xe điện đâm vào, chú Chu còn ôm cô giáo đi bệnh viện, còn công cô giáo lên lầu, còn đắp chân cho cô nữa!”

Càng nghe đôi mắt Đường Hiền trừng càng lớn, thẳng bé nói, thật sự là lão đại mà anh biết kia sao? Đường Hiền nỗ lực tưởng tượng ra bộ dáng lão đại nhu tình, tưởng tượng không ra, nhưng cái này cũng không cản trở anh phân biệt ra được từ lời của bạn học nhỏ các thủ đoạn mạnh mẽ lừa gạt, tất cả đều là lão đại bọn anh thả ra, dùng thủ đoạn toàn thân để theo đuổi cô giáo xinh đẹp!

Nhớ lại khuôn mặt cô giáo thanh thuần mỹ lệ, Đường Hiền nhìn không được hăm mộ ghen tị, cũng là cảnh sát, tại sao anh ta không gặp được một cô giáo trẻ tuổi xinh đẹp ôn nhu như thế? Đưa cho anh ta một người, đừng nói là ôm lên lâu, mỗi ngày ôm lên lớp anh cũng nguyện ý!

Tới nhà hàng rồi, Phó Nam gọi món ăn, Đường Hiền không nén được lừa bát quái, mở ra album, chọn ra ảnh chụp bóng dáng cô giáo tốt nhất, nhấn vào nhóm wechat của đội cảnh sát hình sự, gõ chữ: Bạn gái mới quen, được mấy điểm?

Ảnh vừa gửi thành công, nhóm wechat liền bùng nổ.

Lý súng sắt: F*ck!

Triệu Cửu: Dêch!

Lưu mắt kính: Má nó!

....

Sau một đồng tử ngữ cảm thán, bắt đầu có người hoài nghi.

Lý súng sắt: thật sự là bạn gái cậu? trên đường chụp lên ai phải không, đáng người eo nhỏ mông lớn này có thể coi trọng cậu ư?

Triệu Cửu: Tiểu tử thôi không noi theo gương người tốt, ngoan ngoãn độc thân đi, bớt mơ tưởng hảo huyền.

Lưu mất kính: Đúng vậy đúng vậy, chúng ta là cảnh sát, luôn phải giữ gìn hình tượng cảnh sát, bị người ta bắt được cậu chụp lên mỹ nữ, mặt mũi cả đội cảnh sát còn giữ được không? Ít nói nhảm thôi, thành thật khai báo chụp ở đâu, ngày mai tôi cũng đi thử vận may.

Đường đẹp trai: @Chu Lãm

Trong văn phòng cục cảnh sát, Chu Lãm vừa ăn cơm bên chú Tào xong trở về, rút ra một vụ án chưa được giải quyết nghiên cứu, di động đặt trên bàn. Nhóm wechat của đội cảnh sát hình sự, lúc đầu được thành lập là vì chính sự, sau đó chính sự lại liên hệ trực tiếp bằng điện thoại, nhóm wechat trở thành chỗ cho một đám độc thân nói chuyện đùa giỡn, Chu Lãm trực tiếp ẩn đi.

Nhận được tag của Đường Hiền, wechat mới thông báo.

Chu Lãm cầm di động lên, vừa lúc Lưu mất kính ở tổ pháp y đang nói chuyện: “Đừng nói nữa, cô gái này eo thật nhỏ, chân cũng trắng, tiểu Đường cậu đã xin được số chưa?”

Triệu Cửu: Cận mặt cận mặt, một tám cận mặt đi!

Đường Hiền không lên tiếng, tiếp tục tag lão đại.

Lý súng sắt: Cậu còn không nói mau, lão đại không có hứng thú với phụ nữ.

Lưu mất kính: Đúng vậy, lão đại chỉ có cảm giác với phạm nhân thôi.

Đường đẹp trai: @Triệu Cửu, tôi không có cận mặt, hỏi lão đại đi.

Lý súng sắt: Ý gì?

Triệu Cửu: Đệch!

Lưu mất kính: ... Hình như tôi nghe thấy được âm mưu gì đó.

Chu Lãm nhú mày, kéo lên lịch sử trò chuyện, trượt trượt mấy cái, đột nhiên nhảy ra một bức ảnh, cổng trường tiểu học quen thuộc, cô gái...

Chu Lãm phóng to ảnh chụp, tuy rằng chưa thấy Lâm Nguyệt mặc trang phục công sở như này, nhưng eo kia chân kia, cái cảm giác này...

Ba giây sau, Phó Nam vừa mới gọi đồ ăn xong thì nghe thấy di động kêu, đưa tay vào cặp sách tìm, đúng là di động của nó.

“Chú Chu.” Bạn học nhỏ cười gọi.

Đường Hiền bên cạnh đột nhiên quay đầu.

Phó Nam liếc chú một cái, thành thành thật thật trả lời vấn đề chú Chu hỏi: “Cháu đang ăn cơm ở bên ngoài cùng chú Đường, cô giáo về nhà.”

Chu Lãm ngắt điện thoại.

Phó Nam ngu ngơ, không hiểu chú Chu gọi điện thoại có ý gì.

Trong lòng Đường Hiền run sợ nhìn chằm chằm điện thoại của mình, đại não vội vàng xoay chuyển, tùy thời nghênh đón thẩm vấn của lão đại, nhưng chờ tới khi đồ ăn được đưa lên, di động vẫn không kêu. Đường Hiền yên tâm, lại càng thêm tự tin, tiếp tục vào nhóm wechat tổ giác bí mật của lão đại.

Đường đẹp trai: Là cô giáo dạy toán của Nam Nam, cực kỳ xinh đẹp! Giọng nói đặc biệt nhẹ nhàng, gấp mặt gọi tôi một tiếng anh Đường, xương cũng nhũn ra.

Lý súng sắt: Cầu bằng chứng nha lão đại! @ Chu Lãm

Triệu Cửu: không cần bằng chứng, phát một đoạn giọng nói được không? Muốn nghe chị dâu nói chuyện, @ Chu Lãm

Lưu mất kính: Lão đại em không yêu cầu gì nhiều, lúc nào đó mang chị dâu tới cục giới thiệu một chút nha @ Chu Lãm

Sau khi người đầu tiên gọi “Chị dâu”, lần lượt những người khác trong nhóm đều gọi theo, Chu Lãm thất xong dây an toàn, trước khi đi lại nhìn vào wechat, nhìn thấy toàn là “Chị dâu”, trong đó Đường đẹp trai đang nhảy nhót vui mừng nhất, lại bắt đầu bán tin tức, ai cho cậu ta mười bao lì xì, liền công bố một tin tức độc nhất vô nhị.

Chu Lãm đột nhiên không vội vàng đi về, một tay cầm điều thuốc, muốn xem Đường Hiền có thể tuôn ra cái gì.

Lưu mất kính độc thân quý tộc tung ra mười cái lì xì đầu tiên.

Đường đẹp trai nhận, tung ra một hàng chữ: Chị dâu và lão đại ở chung!

Chu Lãm hút một hơi bị sặc, ho khan.

Trong nhóm wechat tràn ngập câu “F*ck”, Triệu Cửu nhanh chóng phát ra lì xì thứ hai.

Đường đẹp trai: Chị dâu ở phòng ngủ chính, lão đại ở phòng ngủ nhỏ nhất.

Trong nhóm wechat sôi nổi mừng anh ta.

Đường đẹp trai: Tin dữ cũng là tin tức, lão đại một ngày chưa đến phòng chị dâu, chúng ta liền có thêm một ngày cơ hội cạy góc tường.

Mọi người lập tức hoan hô, giống như thật sự có thể cạy được góc tường vậy.

Chu Lãm híp mắt lại.

Lưu mắt kính độc thân quý tộc lại lần nữa tung ra lì xì.

Đường đẹp trai: Mấy ngày trước chị dâu bị xe điện đâm phải, lão đại một đường ôm chị dâu đi bệnh viện, chạy như điên trong mưa ba con phố.

Lưu mắt kính: Xong rồi, chúng ta còn chưa kịp diễn, chị dâu khẳng định đã cảm động phát khóc rồi.

Chu Lãm phì phì tàn thuốc lá, một tay gõ chữ: Sau này trong đội cần làm báo cáo, đều giao cho cậu @ Đường đẹp trai

Đường đẹp trai kêu khóc: Lão đại em sai rồi!

~

Phó Nam và Chu Lãm đều không ở nhà, Lâm Nguyệt ăn tối tùy tiện một chút, vừa mới vớt mì từ trong nồi ra, bỗng nhiên nghe được tiếng mở cửa.

Lâm Nguyệt quay đầu lại, thấy Chu Lãm mặc thường phục màu đen, áo sơ mi cài cúc tới tận cùng, uy nghiêm lãnh đạm.

Hình như, ba ngày rồi chưa gặp, thời điểm anh đi làm cô còn chưa dậy, khi anh trở về, cô ở trong phòng ngủ, không có lý do đến gần.

“Hôm nay về sớm vậy?” Lâm Nguyệt cười chào hỏi, “Ăn rồi sao?”

Chu Lãm nhìn xuống, chú ý tới trên bàn có một chiếc bát, phần ăn đủ cho một người, liền từ một tiếng: “Ăn xong mới về, Phó Nam đang làm bài tập?” Vừa nói vừa đi vào bên trong.

“Có một người là cảnh sát Đường dẫn thẳng bé ra ngoài chơi rồi.” Lâm Nguyệt quay người lại, múc cà chua trứng gà đã nấu xong chặm rãi chan đều.

Ánh hoàng hôn nghiêng chiếu vào cửa sổ, cô gái mới bị người khác chụp một bức ảnh mặc đồ công sở, lúc này đã thay sang một chiếc váy hoa trắng dài, chỉ là an tĩnh chuẩn bị cơm chiều không nói gì, liền như có dòng nước ôn nhu không tiếng động nhện nhện lên. Tay cô rất trắng, chiếc thìa nhẹ nhàng khuấy động, làm ra một bát mì sợi màu sắc tươi đẹp mê người, Chu Lãm đột nhiên thấy đói bụng, nhưng anh rõ ràng đã ăn cơm rồi.

“Đó là Đường Hiền, cậu nhóc đó không đứng đắn, có nói cái gì bậy bạ không?” Chu Lãm đi đến trước tủ lạnh, tìm bia.

Lâm Nguyệt lắc đầu: “Đón Phó Nam xong đi luôn.”

Chu Lãm thờ phào nhẹ nhõm, Đường Hiền dám ở trước mặt cô gọi chị dâu, anh sẽ đánh chết cậu ta.

“Tôi vào phòng đây?” Lâm Nguyệt bê khay, cười nói, anh đã trở lại, cô ngượng ngùng ngồi ăn ở phòng ăn.

Chu Lãm giờ một chai bia lên nhìn, gật đầu.

cô đi vào rồi, mùi thơm mì trứng cà chua vẫn còn vương lại, Chu Lãm nhìn về phía bếp, mì đi rồi trống không.

không còn mì ăn, Chu Lãm đi đến trước bàn trà, lôi ngăn kéo ra, bên trong có mấy gói đồ ăn vặt của bạn học nhỏ.

Qua hơn mười phút, Lâm Nguyệt bê bát không đi ra, thấy anh đang ngồi trên sofa, vừa ăn snack vừa xem bóng đá. Lâm Nguyệt cười nhẹ, rửa bát đĩa xong quay về phòng. Nghe thấy tiếng đóng cửa, Chu Lãm nghiêng đầu nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ chính đóng chặt một lát, anh lấy di động ra, kéo kéo lịch sự trò chuyện, cuối cùng tìm được bức ảnh Đường Hiền chụp.

Nhìn một lúc lâu, lưu vào album trong máy.

Hơn 7 giờ tối, Đường Hiền đưa Phó Nam về, một tay xách túi hoa quả, lòng tràn đầy chờ mong nói chuyện với chị dâu vài câu, kết quả là vừa ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt lạnh lùng của lão đại ở huyện quan, ánh mắt xấu xa nhìn chằm chằm cậu ta.

Đường Hiền tươi cười cứng đờ: “Em, em đưa Phó Nam về rồi.”

Chu Lãm một tay kéo bạn học nhỏ vào, một tay cầm nắm cửa, Đường Hiên phản ứng rất nhanh, chen chúc vào trong, bị Chu Lãm một chân đá đi, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

“Lão đại anh không có tình người!” Đường Hiên nghiêng răng nghiêng lợi kêu, rốt cuộc vẫn sợ lão đại nên không dám kêu quá lớn.

Chu Lãm không để ý đến cậu ta, Phó Nam do dự: “Chú Chu, chú Đường mua hoa quả...” Đều là nó thích ăn.

Chu Lãm nhìn thẳng bé, một lần nữa mở cửa ra, trước vẻ mặt kinh hãi của Đường Hiên cướp đi túi hoa quả trong tay, đóng cửa lại.

Đường Hiên lệ rơi đầy mặt: Còn tình anh em ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Edit: Thanh Vy

Đường Hiên mua xoài với nho, sau khi đuổi Đường Hiên đi, Chu Lãm phụ trách rửa nho cắt xoài, Phó Nam đi mời cô giáo.

Lâm Nguyệt đang đeo tai nghe xem phim, cho nên không không nghe thấy Đường Hiên ồn ào chốc lát kia, sau đó tự nhiên cho rằng hoa quả là Chu Lãm xuống dưới lầu mua, không hề biết cảnh sát Đường trẻ tuổi đã từng tới.

“cô giáo, thầy dạy ngữ văn cho bọn con bài tập, phải làm một bài văn.” Ăn mấy quả nho, Phó Nam có chút phát sầu nói.

Chu Lãm không chút để ý vẫn ăn nho, Lâm Nguyệt tỏ vẻ hứng thú: “Viết về cái gì?”

Về mặt Phó Nam ngây thơ: “Về hoạt động cuối tuần, chính là người lớn mang chúng con đi đâu làm gì thì chúng con viết cái đó, tiểu Vũ nói ba cậu ấy ngày mai đưa đi vườn bách thú, chị của Thái Thái mang cậu ấy đi thăm trường đại học.”

Ngón tay béo của bạn học nhỏ xoay xoay quả nho, trong giọng nói đặc biệt hâm mộ.

Lâm Nguyệt lặng lẽ liếc mắt nhìn Chu Lãm.

Chu Lãm cầm di động trong tay, không biết đang xem cái gì.

Chú Chu bất cần, không linh hội được khát vọng yêu cầu của bạn học nhỏ, Lâm Nguyệt đành phải gánh trách nhiệm cô giáo, nghĩ nghĩ, hỏi Phó Nam: “Nam Nam muốn đi chơi đâu không?”

Phó Nam gật đầu: “Con muốn đi xem mặt trời mọc.”

Chu Lãm vừa mới nuốt vào quả nho thì bị nghẹn, đột nhiên xoay người, dùng sức ho khan. Xem mặt trời mọc, học sinh tiểu học sao dậy được chứ? đi vườn bách thú hay đi thăm trường học đều đơn giản, xem mặt trời mọc, có để người khác ngủ nữa không?

Phó Nam nào biết chú Chu ho vì nó đâu, thân thiện quan tâm nói: “Chú Chu ăn từ từ thôi.”

Lâm Nguyệt cắn môi nhịn cười, ban đầu cô cho là Chu Lãm không có hứng thú với đề tài làm văn của bạn học nhỏ, nhưng khi Phó Nam nói muốn đi xem mặt trời mọc thì Chu Lãm bị nghẹn, rõ ràng là nghe rất nghiêm túc, quá bất ngờ nên mới nghẹn lại. Người đàn ông này, đối với người lớn hay trẻ con đều giống nhau, trong nóng ngoài lạnh.

Chẳng qua, xem mặt trời mọc...

Thành phố Giang có chỗ xem mặt trời mọc sao? Lâm Nguyệt học đại học ở đây bốn năm, cũng đi chơi khắp nơi, nhưng trước giờ chưa đi xem mặt trời mọc bao giờ.

cô cầm di động lên: “cô giáo tìm thử, xem nơi nào có thể xem mặt trời mọc.”

Phó Nam ngoan ngoãn chờ đợi.

Chu Lãm tiếp tục ăn nho.

Lâm Nguyệt tìm được rồi, nhìn qua một cái nói cho Phó Nam nghe: “Núi Bắc Sơn có thể nhìn thấy mặt trời mọc, nhưng 4 giờ rưỡi chúng ta phải rời giường, bên kia không có cáp treo, chỉ có thể leo núi lên, phải leo hơn một giờ, ngày mai 6 giờ là 6 phút là mặt trời mọc. Thế nào, Nam Nam còn

muốn đi không?”

Nghé con mới sinh không sợ cộp, bạn học nhỏ chưa từng leo núi, sao biết leo núi mệt như thế nào? Phó Nam dùng sức gật đầu: “Đi!”

Lâm Nguyệt lại nhìn về phía Chu Lãm.

Chu Lãm không lên tiếng, cắn một miếng xoài.

Phó Nam chú ý tới ánh mắt cô giáo, cho rằng cô giáo không thích leo núi cùng nó, Phó Nam cúi đầu, ngón tay béo vặt một quả nho, nhỏ giọng hỏi: “cô giáo không muốn đi sao?”

Lâm Nguyệt sợ nhất là học sinh lộ ra biểu cảm bất an thấp thòm này, vội nói: “cô muốn đi chứ, leo núi rất tốt cho thân thể, lâu rồi cô không vận động gì.”

Phó Nam yên tâm, cho một quả nho vào trong miệng.

Hai thầy trò bàn bạc với nhau, lớn không hỏi anh, nhỏ cũng không hỏi, Chu Lãm đợi 5 phút trôi qua, rốt cuộc chủ động mở miệng, không quá kiên nhẫn nhìn chằm chằm Phó Nam: “Cần chú đưa đi không?”

Phó Nam không hề sợ anh mặt lạnh, không chút nghĩ ngợi liền nói: “Cần! Chú đi theo đi, cháu không leo được nữa, chú cõng cháu đi!”

“À.” Chu Lãm thật muốn phun quả nho vào mặt bạn học nhỏ, chuyện tốt không nhớ tới anh, việc mệt nhọc thì nhớ kỹ.

Kế hoạch leo núi xác định như vậy, Lâm Nguyệt giúp Phó Nam chuẩn bị quần áo sáng mai mặc, Chu Lãm đi siêu thị mua bánh mì sữa tươi nước khoáng, buổi sáng dậy sớm như vậy, không có thời gian tự làm cơm. Đang dạo siêu thị, trên wechat có người tag anh, Chu Lãm nhìn đi động. Đường đẹp trai lại thêm mắm thêm muối lên án anh “Hung ác”.

Chu Lãm tắt wechat, đi tính tiền.

Trong nhóm wechat, nói chuyện phiếm vẫn tiếp tục.

Lý súng sắt: Đoán xem lão đại đang làm cái gì?

Đường đẹp trai: Ăn quả nho của tôi, ăn quả xoài của tôi, cùng cô giáo Lâm của tôi.

Lưu mắt kính: thật ra toán tiểu học tôi học không giỏi, hiện tại đăng ký học thêm còn kịp không?

Triệu Cửu: Còn kịp, ngày mai chúng ta cùng nhau đi.

Lý súng sắt: Ngày mai thứ bảy, trường học không có ai.

Lưu mắt kính: Có thể để cho chị dâu mở lớp dạy kèm toán học cho cả đội, bồi dưỡng tư chất toán học cho đội cảnh sát, thuận tiện kiếm thêm chút thu nhập.

Đường đẹp trai: không tệ, ngày mai chúng ta đi tìm chị dâu thương lượng một chút?

Nhấn xong, Đường đẹp trai nhanh chóng kéo về nhóm trò chuyện riêng.

~

4 giờ 10, Lâm Nguyệt ấn tắt chuông báo thức, rời giường rửa mặt. Cuối tháng 10 ở thành phố Giang nhiệt độ thích hợp, sáng sớm trời lạnh, Lâm Nguyệt mặc một cái dệt kim màu trắng rộng thùng thình, phía dưới mặc quần đen thể thao, đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái.

Chu Lãm còn thức dậy sớm hơn cô, vừa mới lời bạn học nhỏ ra khỏi chăn, bạn học nhỏ tối qua còn thề son sắt muốn leo núi, lúc này nhắm mắt lại nói gì cũng không chịu mặc quần áo. Chu Lãm hù dọa thẳng bé, cố ý hướng ra phía ngoài gọi “cô giáo Lâm”, Phó Nam vẫn nhắm chặt đôi mắt như cũ, Lâm Nguyệt lại tưởng Chu Lãm thật sự có việc, nhẹ nhàng gõ cửa: “Làm sao vậy?”

Chu Lãm chán nản, buông bạn học nhỏ ra mở cửa: “Tôi gọi nhưng không chịu dậy, cô thử xem.”

nói xong đi qua một bên ra ngoài.

Lâm Nguyệt cười đi vào phòng mình thẳng bé.

Ba phút sau, Phó Nam ngoan ngoãn mặc xong quần áo đi vào phòng vệ sinh đánh răng, Chu Lãm lắc đầu, lấy ra ba cốc sữa bò để trên bàn ăn.

Bánh mì với sữa bò, bữa ăn sáng rất nhanh, sau khi ăn xong Chu Lãm đeo trên lưng balo leo núi, hai lớn một nhỏ khóa cửa xuất phát.

Bên ngoài một màu đen tối, lên xe không lâu, Phó Nam lại ngủ tiếp, Lâm Nguyệt cũng có chút mệt, tay che lại miệng, vụng trộm ngáp mấy lần.

“Còn mười lăm phút nữa, mệt thì ngủ đi.” Chu Lãm nhìn phía trước nói.

Lâm Nguyệt đáp lại, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cố gắng giữ thanh tĩnh.

Chu Lãm nhếch nhẹ môi, hơi tăng tốc.

Sắp đến chân núi, Lâm Nguyệt đánh thức Phó Nam dậy trước, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, so với giọng nói nghiêm nghị của chú Chu thì dễ nghe hơn nhiều. Phó Nam không hề kháng cự, dụi dụi mắt, vươn người vận vẹo. Xuống xe, gió thổi một cái làm bạn học nhỏ hăng hái mười phần chạy đằng trước, Lâm Nguyệt cười đi theo, Chu Lãm yên lặng đi cuối.

Người leo núi không nhiều lắm, đường lên núi tĩnh mịch, Phó Nam riu rít, hưng phấn như con chim sẻ nhỏ.

Mười phút sau, Phó Nam kéo tay áo chú Chu: “Chú Chu, cháu không trèo nổi nữa.”

Chu Lãm lạnh lùng hỏi: “không xem mặt trời mọc?”

Phó Nam nhìn lên đỉnh núi, buồn bực kiên trì, hồng hộc thở phì phò.

Lại leo thêm mười phút, Phó Nam một bước cũng không đi nổi, ôm đùi chú Chu làm nũng.

“Đưa balo cho tôi đi.” Lâm Nguyệt đi đến bên cạnh Chu Lãm, hơi thở hỗn hển nói.

“không cần.” Chu Lãm chuyển balo về phía trước, lại ngồi xổm xuống công bạn học nhỏ. Phó Nam cười hắc hắc, Chu Lãm dùng mắt ra hiệu với Lâm Nguyệt, bảo cô đi đằng trước.

Lâm Nguyệt quả thật đã rất lâu không vận động, thể lực cũng chỉ mạnh hơn học sinh tiểu học một chút, leo một lúc thì không kiên trì nổi, một tay ôm bụng, cúi đầu bảo Chu Lãm đi lên trước. Người lớn trẻ con đều yếu ớt, Chu Lãm bắt đầu đi, hất cằm về phía trước: “Chỗ kia có cái đỉnh, kiên trì thêm mấy bước, vào trong đình nghỉ một lát.”

Lâm Nguyệt gật đầu, cắn răng gắng gượng.

Vào đình, Lâm Nguyệt ngồi trên ghế dài, thở dốc từng hơi, trên trán đều là mồ hôi. Phó Nam nghỉ đủ rồi, sẵn sốc lấy nước cho cô giáo uống. Chai nước khoáng còn chưa mở nắp, Lâm Nguyệt quá mệt, chân run run, trên tay cũng không có sức, Chu Lãm đứng ở một bên nhìn thấy, bước tới gần lấy chai nước, nhẹ nhàng xoay tròn rồi đưa cho cô.

“Cảm ơn.” Lâm Nguyệt then thùng nói.

Chu Lãm lại mở một chai nước khác, uống hai hộp rồi đưa cho bạn học nhỏ.

Ba người nghỉ ngơi một lúc, từ dưới núi có một đôi vợ chồng già đi tới, trong tay chống gậy leo núi, vừa đi vừa trò chuyện, dáng vẻ đặc biệt ung dung. Lâm Nguyệt trợn mắt há mồm, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền tới giọng đàn ông ý vị sâu xa: “Học tập một chút.”

Cũng không biết là nói Phó Nam hay nói cô đây.

Dù sao Lâm Nguyệt cũng ngại nghỉ ngơi thêm, đóng nắp chai nước lại, hỏi Phó Nam: “Tiếp tục lên đường chứ?”

Phó Nam lớn tiếng vâng.

Lâm Nguyệt dắt tay Phó Nam đi đầu.

Chu Lãm cười, bước nhanh hai bước, đột nhiên đưa tay, rút chai nước trong tay cô.

Lâm Nguyệt dừng một chút, sau đó coi như không có việc gì, chỉ nhìn về phía trước.

Leo một lát lại nghỉ một lát, 5 giờ 50 phút, rốt cuộc ba người cũng leo đến đỉnh núi, trên đài ngắm cảnh rải rác vài người, Phó Nam vui vẻ chạy tới trước lan can, nhón chân nhìn về hướng đông.

Dưới núi Bắc Sơn xanh um tươi tốt có một hồ nước rộng mênh mông, một con đê dài chia hồ làm hai nửa, trong hồ phân bố mấy hòn đảo nhỏ. Bốn phía bờ hồ là cao ốc cao thấp, phóng con mắt về phía xa, càng cảm thấy thân thanh khí sáng, cả một đường một môi vừa rồi đều đáng giá.

Chu Lãm lười biếng đứng bên cạnh Phó Nam. một cái đỉnh núi nhỏ này không hề có tính khiêu chiến với anh, công Phó Nam leo lên tới, hồ hấp của anh không thay đổi mấy, y hệt đang tàn bộ. Hai cô trò đang ngắm cảnh, ánh mắt Chu Lãm chậm rãi chuyển tới trên mặt cô giáo trẻ. Trời đã dần sáng, gió núi thổi bay mái tóc dài của cô ra phía sau, lộ ra gò má ửng hồng, giống như khuôn mặt cô, khi trắng nõn thanh tú, khi đỏ lên thì rất quyến rũ.

một cô giáo trẻ tuổi xinh đẹp, ôn nhu sẵn sốc.

“cô giáo, cô nhìn kia!” Phó Nam đột nhiên kêu to, ngón tay béo chỉ vào chân trời phía xa.

Chu Lãm giương mắt.

trên nền trời xanh thẳm, mặt trời đỏ không nhanh không chậm hiện ra, không có dãy núi hùng vĩ, không có mặt biển gợn sóng, mặt trời mọc ở thành phố tuy không quá lộng lẫy, nhưng lại yên lặng bình thản, ngày qua ngày thức tỉnh trước, người lớn trẻ nhỏ nhộn nhịp rời giường, người đi làm người đi học.

Yên ổn lại bình thường.

Nhưng Chu Lãm rất thoải mái, nếu như có thể, anh nguyện ý mỗi cuối tuần lại đi ngắm mặt trời mọc như vậy.

~

Ngay gần núi Bắc Sơn là khu ngắm cảnh, ngắm mặt trời mọc xong, ba người tự nhiên đi tới đó đi dạo.

Hơn 9 giờ, Phó Nam đã đói bụng, Chu Lãm đi mua xúc xích nướng cho thằng bé.

Mắt Phó Nam trông mong nhìn chú Chu, trong túi quần đột nhiên rung lên, Phó Nam cúi đầu đưa tay nhỏ sờ soạng lấy ra.

Lâm Nguyệt tò mò nhìn thằng bé.

Phó Nam cười: “Chú Đường.”

Hóa ra là cảnh sát Đường kia, Lâm Nguyệt quay đầu nhìn nơi khác.

Phó Nam tập trung nói chuyện điện thoại: “Chúng cháu đi leo núi, bây giờ đang ở chùa Bắc Sơn chơi... chú Chu đang mua xúc xích nướng...”

nói chuyện điện thoại xong, Phó Nam cất điện thoại nhìn thấy chú Chu đang trả tiền, nuốt nước miếng một cái, trong mắt chỉ còn lại xúc xích nướng.

Chu Lãm mua bốn cái, cho Phó Nam hai, giữ lại một cái, một cái khác đưa cho Lâm Nguyệt.

“Cám ơn.” Lâm Nguyệt cười nhận lấy.

Ba người vừa đi dạo vừa ăn, đi được một lúc, Chu Lãm cau mày một cái, đi lên mấy bước, đột nhiên quay đầu.

Sau một thân cây cách xa mười bước, bốn cái đầu tròn ở đằng kia, nghe răng nhếch miệng vẫy tay với anh.

trên trán Chu Lãm nổi lên gân xanh.

Nhưng vào lúc này, Đường Hiên dẫn đầu “đoàn đi ngắm chị dâu” cùng ba người kia to gan nhảy ra, làm như không nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của lão đại bọn họ kia, chen lấn chạy tới trước mặt Chu Lãm chào hỏi: “Lão đại, thật là đúng dịp, anh cũng tới bái phật sao?”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng bốn người tám đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm phía trước.

Sau lưng có động tĩnh lớn như vậy, Lâm Nguyệt nghi ngờ quay lại nhìn, làn gió lay động mái tóc cô giáo trẻ, hàng mi tinh tế, đôi mắt trong sáng tinh khiết.

Tuy là đã gặp qua, Đường Hiên vẫn há miệng, trong mắt đầy kinh diễm.

Lý súng sắt, Triệu Cửu, Lưu mất kính thì không hẹn mà cùng hít vào một hơi, bốn tiếng hít hòa vào nhau, khiến ai cũng nghe thấy được.

Mặt Lâm Nguyệt ửng đỏ.

cô biết bộ dạng mình không tồi, cũng thường xuyên bị người khác nhìn lén, nhưng “thường thức” quang minh chính đại lại khoa trương như vậy, đây là lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: Thanh Vy

Đoàn “đi ngắm chị dâu” có bốn người, Chu Lãm gần Lưu mất kính nhất, anh tiến lên một bước, dùng thân thể ngăn trở tầm mắt của Lâm Nguyệt, sau đó một phen túm lấy cổ tay của Lưu mất kính. Lưu mất kính là người của tổ pháp y, dáng dấp cao gầy, đeo mất kính tạo nên một ngoại hình văn nhả, lúc này lại bị lão đại nắm chặt đầu đến nghe răng nhếch miệng, cắn răng gắng gượng, liên tiếp đưa mắt ra hiệu cho Đường Hiên.

Đường Hiền tự nhận mình không phải đối thủ của lão đại, phát hiện đồng đội gặp nạn lập tức nghĩ ra kế vây Ngụy cứu Triệu, dẫn Lý súng sắt, Triệu Cửu đi tới nhiệt tình chào hỏi chị dâu: “cô giáo Lâm còn nhớ tôi không? Tôi là Đường Hiền, ngày hôm qua chúng ta có gặp nhau trước cổng trường học.”

Cậu ta đứng gần nhất, Lý súng sắt, Triệu Cửu sóng vai đứng phía sau Đường Hiền, khi vùng trộm nói chuyện phiếm thì người này còn thô tục hơn người kia, nhưng thật sự gặp mặt cô giáo trẻ xinh đẹp, hai người ngược lại rất quy củ, hơi có vẻ dè dặt, chỉ có đôi mắt là khó nén nhiệt tình nhìn Lâm Nguyệt. Đội cảnh sát hình sự còn độc thân rất nhiều, lão đại rồi cuộc cũng có bạn gái, bọn họ cũng vui mừng theo.

Lâm Nguyệt lễ phép gật đầu một cái, đối mặt với ba người đàn ông xa lạ, cô theo bản năng nhìn về phía Chu Lãm.

Ánh mắt cảnh sát rất tinh, chú ý tới biểu tình của chị dâu tương lai, mấy người đàn ông cười thầm nhìn nhau.

“Các cậu tới bái phật?” Chu Lãm buông ra Lưu mất kính, ngăn trở Lâm Nguyệt, mặt lạnh hỏi bốn người.

Đường Hiền cười: “Đúng vậy, năm nay có nhiều vụ án treo, mẹ em vẫn luôn nhắc mãi, kêu em tới thấp nén hương.”

“Đúng đúng đúng, mẹ tôi cũng thúc giục tôi.” Ba người Lưu mất kính cũng kêu lên phụ họa.

Chu Lãm cười nhạt, chỉ vào chùa Bắc Sơn trước mặt nói: “Vậy thì đi nhanh lên.”

Đường Hiền ngậy ngậy, nhìn bạn học nhỏ: “Mấy người không đi ư?”

Phó Nam lớn tiếng nói: “Chúng cháu vừa mới lạy xong!”

Đường Hiền choáng váng, ngàn tính vạn tính, vẫn là tính sai thời gian, sớm biết trước thì đã đổi có khác.

“Cút.” Chu Lãm thấp giọng mắng.

Nhìn được chị dâu rồi, Đường Hiền thấy có thu hoạch tốt, quay đầu hô to với đồng đội: “Vậy được, chúng ta đi bái phật, không quấy rầy lão đại... hẹn hò!”

Câu trước ngữ điệu bình thường, câu sau có ý kéo dài thanh âm, bốn người chạy nhanh mười mấy bước, Đường Hiền mới quay đầu lại, ồ ào huyết sáo. Lưu mất kính, Triệu Cửu, Lý súng sắt ha ha cười, sợ lão đại đuổi theo đánh bọn họ nên xô đẩy nhau nhanh chân chạy mất.

một đám trẻ trâu, hăm răng Chu Lãm ngứa ngứa, khoe mắt liếc về một bên, nhìn thấy gương mặt cô hồng hồng, hơi cúi đầu không biết làm sao.

“Đừng nghe bọn họ nói bậy, toàn là ngứa da.” Chu Lãm nhìn chằm chằm bóng dáng Đường Hiền nói.

Ngứa da, là ý muốn ăn đánh sao?

Tưởng tượng đáng về Chu Lãm đánh người, Lâm Nguyệt không còn lúng túng nữa, cười ừ một tiếng.

đi dạo cũng khá lâu, ba người dẹp đường hồi phủ.

~

Thứ hai đi làm, Chu Lãm tới văn phòng sớm, ngồi bên bàn làm việc, mắt nhìn chằm chằm bên ngoài.

Đoàn bốn người đi ngắm cảnh cũng không ngốc, đoán được sáng nay lão đại chắc chắn muốn xử lý bọn họ, bốn người thương lượng sẵn thời gian tập hợp bên ngoài đội cảnh sát, tập thể cùng hành động, lỡ như lão đại đi tới liền đánh, bốn người cũng có thể chống đỡ vài chiêu.

Chu Lãm không nhàm chán như vậy, đợi bốn người đến đông đủ, anh dẫn tất cả tới sân huấn luyện, phạt chạy khắp sân.

Lý súng sắt không phục: “Lão đại, anh lấy lý do gì trừng phạt bọn em?”

Chu Lãm ấn cái bật lửa, nhàn nhạt hỏi: “Chạy vòng, tập đối kháng, tự mình chọn.”

Lý súng sắt không nói hai lời, cánh tay thu lại làm tư thế tiêu chuẩn chạy đi.

Ba người Đường Hiền đuổi theo.

Chu Lãm về phòng làm việc trước.

Nửa giờ sau, đoàn người ngắm cảnh lãnh phạt xong thở hồng hộc xếp hàng đi vào văn phòng đội trưởng, uống nước xong tìm ghế dựa ngồi xuống. Chu Lãm cúi đầu nhìn vụ án, mặt không cảm xúc.

“Lão đại đừng giả vờ, anh thích người ta, bọn em đều đã nhìn ra.” Đường Hiền kéo ghế dựa tới ngồi đối diện anh, nói đúng trọng tâm.

“Đúng vậy đúng vậy, đều là người lớn cả, thích ai liền theo đuổi, anh không theo đuổi, làm sao biết chị dâu có thích anh hay không?” Lưu mất kính đỡ gọng kính nghiêm trang nói.

Lý Súng sát theo sát gia nhập đoàn quân: “Lão đại của chúng ta muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn cơ bắp có cơ bắp, còn mạnh hơn cả ngôi sao trên TV, không thấy bác gái ở căng tin lần nào cũng cho lão đại nhiều đồ ăn hơn chúng ta sao? Lão đại, anh phải có tin tưởng vào bản thân, nên ra tay thì phải ra tay, câu kia nói như thế nào nhỉ, có hoa cần hái thì cứ hái, anh cứ đây đưa lẳng nhăng, chị dâu bị người cướp đi thì làm sao bây giờ?”

Triệu Cửu lên tiếng cuối cùng: “Lão đại, tuy rằng em chỉ mới gặp chị dâu một lần, nhưng em liếc mắt một cái liền nhìn ra được, hai người đặc biệt xứng đôi. anh xem, hai người còn chưa kết hôn đã có tướng phu thê rồi, mang theo Phó Nam y hết một nhà ba người, lão đại anh cũng ba mươi rồi, già đầu rồi, nhanh chóng ra tay đi, kết hôn sớm một chút, sớm sinh thêm một tiểu đội trưởng cho bọn em.”

Triệu Cửu là người trẻ tuổi nhất trong đám người, vừa mới tốt nghiệp đại học hai năm, đặc biệt thích trẻ con, năm ngoái mới lên chức cậu (cửu cửu), mỗi ngày đều khoe cháu ngoại với cả đội, bởi vậy mới có biệt hiệu “Triệu Cửu”.

Lần lượt tỏ thái độ, bốn người nhìn chằm chằm vào lão đại chờ đáp lại.

Chu Lãm ngừng đầu, lạnh lùng đảo mắt qua bốn người vừa đứng vừa ngồi: “Đều nói xong?”

Cả đoàn ngấm cảnh gật đầu.

Chu Lãm đem văn kiện trong tay ném ra phía trước, trầm mặt nói: “nói xong thì làm chính sự.”

Bốn người Đường Hiên:...

~

Giữa trưa, trong nhà ăn của trường học.

Cơ bản đều là các thầy cô giáo quen biết ăn cơm cùng nhau, Lâm Nguyệt cũng đều ăn cùng mấy đồng nghiệp cùng tổ. Lấy xong đồ ăn, cô bung khay đi tới, đi ngang qua bàn của giáo viên dạy văn lớp một thì thấy ba thầy cô giáo dạy văn, trong đó thầy Cao là chủ nhiệm lớp Phó Nam đang cười cười với cô, ý vị thâm trường.

Trong lòng Lâm Nguyệt kỳ quái, nhưng đối phương chưa nói gì, cô cũng không hỏi.

Buổi chiều Lâm Nguyệt đi lên lớp số hai dạy, đi ra khỏi văn phòng một đoạn chợt nghe đằng sau có người gọi cô. Lâm Nguyệt quay đầu lại, thấy thầy Cao đang cười với cô, người đàn ông này hơn ba mươi tuổi, bụng bía đã hiện rất rõ ràng, đôi mắt nho nhỏ. Lâm Nguyệt không biết người khác có ấn tượng gì với thầy Cao này, dù sao cô cũng không quá thích giao tiếp với người này, chỉ cảm thấy ánh mắt thầy Cao nhìn cô có chút không đúng, đương nhiên cũng có thể là ảo giác của cô.

“Thầy cũng có lớp sao?” Nghĩ đến điệu cười ý vị thâm trường ở nhà ăn kia, Lâm Nguyệt khách khí hỏi.

Thầy Cao vỗ một chồng vở văn trên tay: “Có tiết ngữ văn ở lớp số ba.”

Lâm Nguyệt đáp một tiếng, mắt nhìn phía trước.

Thầy Cao cao hơn cô nửa cái đầu, ánh mắt xẹt qua khuôn mặt trắng nõn kiều mỵ của Lâm Nguyệt, hần vụng trộm nhìn về phía cổ áo Lâm Nguyệt, đáng tiếc cô giáo trẻ mặc áo sơ mi bảo thủ, trừ một đoạn cổ thon dài, không có gì để chiêm tiện nghi. cô gái này không chủ động đến gần hẳn, thầy Cao hơi có cảm giác thất bại, nhưng nghĩ đến bài văn cuối tuần của Phó Nam, trong mắt thầy Cao xẹt qua một tia khinh thường, người đẹp cũng biết nịnh bợ, coi thường hẳn, nhưng đối với đối tượng tốt hơn thì phí hết tâm tư nhào lên.

“cô cùng cảnh sát Chu, có phải yêu nhau không?” Thầy Cao nhìn Lâm Nguyệt cười khê hỏi. hần là chủ nhiệm lớp, đối với tình huống gia đình Phó Nam rất rõ ràng, biết ba Phó Nam đi công tác nước ngoài, hiện giờ gửi tại nhà cảnh sát Chu Lãm.

Mặt Lâm Nguyệt liền biến sắc, kinh ngạc hỏi lại: “Thầy tại sao lại nói như vậy?”

Thầy Cao vỗ tay vào quyển vở, cười híp mắt nói: “Trong bài văn của Phó Nam có viết, nói buổi sáng thứ bảy, cô cùng cảnh sát Chu cùng mang thằng bé đi xem mặt trời mọc, còn nói cô không mở được chai nước suối, cảnh sát Chu lại mở giúp cô, quan tâm như vậy, không phải là yêu thì là gì?”

Hóa ra là do bài văn của Phó Nam.

Đổi thành người khác nói như vậy, Lâm Nguyệt có thể sẽ đỏ mặt, nhưng thầy Cao này cho cô cảm giác không tốt, Lâm Nguyệt không nghĩ nhiều, nửa thật nửa giả làm sáng tỏ: “Chúng tôi ở cùng một tiểu khu, Nam Nam hẹn tôi đi leo núi, sáng sớm tôi không gọi được xe mới làm phiền anh Chu đưa đi, đều không phải như thầy nghĩ.”

Thầy Cao không tin, phía trước chính là phòng học của lớp ba, hần ta nắm chặt thời gian, lại gần Lâm Nguyệt một chút: “không phải thì tốt, yêu đương cùng cảnh sát rất mệt mỏi, Chu Lãm tôi không thân, nhưng anh trai hần tôi từng nghe nói qua, năm đó cũng là một cảnh sát đẹp trai ngồi ngồi, có một cô bạn gái quen nhiều năm, chia tay rồi lại làm hòa nhiều lần, kết quả là bạn gái vẫn thay đổi, không bao lâu sau, anh ta hi sinh vì nhiệm vụ... Bây giờ nghỉ lại một chút, may mà cô gái kia dứt ra sớm, nếu không...”

Còn chưa dứt lời đã bị tiếng chuông vào lớp quen thuộc cắt đứt.

Sung sướng thưởng thức khuôn mặt tái nhợt của Lâm Nguyệt một cái, thầy Cao cười đi vào lớp.

Lâm Nguyệt sững sờ ở ngoài cửa phòng học, trong đầu đều là việc của anh trai Chu Lãm, cho đến khi trong phòng học truyền đến tiếng hô “Chúng em chào thầy” nghiêm chỉnh, Lâm Nguyệt mới tạm thời áp xuống ý nghĩ hỗn loạn, bước nhanh tới trước cửa phòng lớp hai, đi vào dạy.

Buổi chiều trước khi tan học, Chu Lãm nhắn tới một tin nói hôm nay có việc không thể tới đón họ.

Lâm Nguyệt trả lời một chữ “Được”, nhấn đi, nhớ tới lời thầy Cao nói, Lâm Nguyệt hơi mím môi, lại gõ thêm một câu: “Cẩn thận một chút.”

cô biết cảnh sát hình sự là nghề đầy nguy hiểm, nhưng loại cảm giác đó đều là trong phim mà ra, ngoài đời thực, Chu Lãm là vị cảnh sát duy nhất cô tiếp xúc gần gũi nhất, người đàn ông cao lớn trắng kiện như vậy, tuy rằng bình thường đều tăng ca về muộn, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ bị thương một ít, nhưng Lâm Nguyệt chưa bao giờ nghĩ tới Chu Lãm sẽ có khả năng trong quá trình phá án bị uy hiếp tới tính mạng.

Bây giờ cô nghe được từ miệng người khác anh trai Chu Lãm là một cảnh sát hình sự hi sinh vì nhiệm vụ.

“cô giáo, cô không vui sao?”

trên tàu điện ngầm, Phó Nam quan sát cô giáo một lúc lâu, thấy cô luôn ngơ ngác, Phó Nam nhỏ giọng hỏi.

Lâm Nguyệt theo bản năng nói dối: “không phải, cô đang suy nghĩ cơm chiều ăn món gì thôi.” cô không muốn học sinh lo lắng.

Phó Nam tiếp tục nhìn cô giáo.

Lâm Nguyệt cười cười, không nghĩ nữa.

Ăn xong cơm chiều, Lâm Nguyệt ngồi xem hoạt hình với thằng bé, nhìn nhìn, tầm mắt đột nhiên rơi xuống tủ sách bên cạnh, ở nơi đó có mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình, không hề phù hợp với mấy quyển sách hình sự bên dưới. Lúc trước, Lâm Nguyệt từng cho rằng những thứ đó là Chu Lãm dùng để thả lỏng đầu óc, bây giờ Lâm Nguyệt lại có một suy đoán khác.

Lâm Nguyệt đứng lên, biết rõ không ổn nhưng không kìm được lòng hiếu kỳ của mình.

đi tới trước tủ sách, Lâm Nguyệt nhón chân lấy một quyển tiểu thuyết ngôn tình bên trên. Quyển sách vừa nhìn còn khá mới, Lâm Nguyệt mở ra, trang đầu tiên có một dòng chữ xinh đẹp do con gái viết: “Tặng cho cảnh sát Chu của em, lần sau lại chọc em tức giận, xin mời học hỏi tổng tài bá đạo này đó một chút.”

Giọng điệu thân mật làm nũng, hình tượng một đôi nam nữ ân ái dần hiện lên rõ ràng.

Chỉ là, cảnh sát Chu ở đây, rốt cuộc là vị nào?

Lòng Lâm Nguyệt hơi rối.

Huyền quan bên kia đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, Lâm Nguyệt kinh hãi giờ tay đem sách nhét vào, nhưng vị trí quá cao, một lần không được.

Khảng định đã bị anh nhìn thấy, Lâm Nguyệt ảo não cắn môi, trấn định một lát mới xoay người.

Chu Lãm đứng trước cửa, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm cô.

Lâm Nguyệt cười xấu hổ: “Quyển sách này, tôi có thể xem thử không? Nhìn tên khá thú vị.”

Tên? Tổng tài bá đạo?

Quả nhiên là con gái đều thích một kiểu kia.

Chu Lãm đóng cửa lại, nhũn mày nói: “Là sách của người khác, tôi không làm chủ được.”

Khi người đó còn ở đây, anh muốn ném mấy quyển sách rác này đi, thế là hai anh em đánh nhau một trận, sau này không ai quản anh nữa, anh cũng lười ném đi.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ediit: Thanh Vy

Lâm Nguyệt cất quyển sách kia vào chỗ cũ, bên tai vẫn còn vang lại lời Chu Lãm nói, “sách của người khác”, người khác này là chỉ vị cảnh sát Chu hi sinh vì nhiệm vụ, hay là chỉ người phụ nữ tặng sách? Nếu là người sau, nếu là bạn gái hoặc bạn gái cũ của Chu Lãm tặng anh, Chu Lãm không thích người ngoài như cô chạm vào cũng đúng.

Tâm tình lập tức xuống thấp.

“cô giáo, đó là sách gì ạ?” trên sô pha, Phó Nam nghe thấy cô giáo khen sách thú vị nên sinh ra hứng thú.

Lâm Nguyệt miễn cưỡng cười lại, đang muốn trả lời, Chu Lãm đã ngồi vào bên cạnh Phó Nam, ngữ khí khinh thường: “Con gái đọc, cháu đừng hỏi nhiều.”

Phó Nam không phục: “Nhà của chú Chu tại sao lại có sách của con gái?”

Chu Lãm sững sốt, theo bản năng nhìn về phía cô giáo nhỏ.

Lâm Nguyệt làm bộ không để ý, cười với hai người: “Hai người trò chuyện đi, tôi đi soạn bài.” nói xong thì đi về phòng ngủ chính, không nhanh không chậm.

Chu Lãm sờ mũi một cái, cảm thấy có chỗ không đúng, chờ phòng ngủ chính bên kia truyền đến tiếng đóng cửa, Chu Lãm lập tức đứng dậy khỏi ghế đưa tay lấy xuống quyển sách kia, mở ra trang đầu tiên bên trong liền nhìn thấy dòng chữ người phụ nữ kia viết. Cảnh sát Chu cảnh sát Chu, vạn nhất Lâm Nguyệt thấy chữ này, có thể hiểu lầm người nhận sách là anh hay không?

Cho dù kinh nghiệm yêu đương bằng không, Chu Lãm cũng biết phải nhanh một chút làm sáng tỏ loại hiểu lầm này.

Thôi đi lớp bụi trên mặt cuốn tiểu thuyết, Chu Lãm cầm sách đi tới trước phòng ngủ chính gõ cửa.

Lâm Nguyệt vừa mới ngồi xuống, nghe được thanh âm lại đứng lên, đi qua mở cửa, thấy là Chu Lãm, mặt cô hiện vẻ nghi hoặc.

“Thích đọc loại này?” Chu Lãm giờ sách lên, nhìn cô hỏi.

Khi anh nói “loại này”, có một chút ý vị trêu chọc, giống như học sinh trung học khinh thường thường thức của học sinh tiểu học, mặt Lâm Nguyệt hồng lên: “Thỉnh thoảng đọc một chút.”

Mới vừa nói xong, anh đột nhiên đưa sách tới, Lâm Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, không rõ tại sao lại đưa cho cô.

Chu Lãm quay đầu nhìn phòng khách, biểu tình nhân nhậ: “Là bạn gái cũ của anh trai tôi tặng anh ấy, vẫn luôn cất giữ như bảo bối, tôi cũng không vất đi.”

Lâm Nguyệt cup mi mắt xuống, không phải là bạn gái của Chu Lãm, cô yên tâm, nhưng lại nghĩ tới anh trai Chu Lãm không còn trên đời, nghĩ tới phía sau quyển sách kia còn chứa đựng một đoạn tình yêu, đôi mắt Lâm Nguyệt hơi cay, nhỏ giọng nói: “thật ra tôi cũng không phải nhất định muốn đọc, hay là cất về chỗ đi, đừng làm hỏng.”

Chu Lãm nhìn cô, đột nhiên cảm thấy kỳ quái: “cô không hiểu kỳ tại sao sách của anh tôi lại để ở nơi này ư?”

Biểu tình của cô, giống như đã biết gì đó.

anh có thể bình tĩnh nhắc tới chuyện người thân qua đời, còn Lâm Nguyệt nghe tin dữ lại đau lòng không chịu được, kịp thời một giây trước khi nước mắt rơi xuống, cô đóng cửa lại. Như vậy thật không lẽ phép, Lâm Nguyệt hít hít mũi, nhắn tin cho Chu Lãm: “Chiều nay tôi nghe thầy Cao nhắc tới, xin lỗi, tôi không nên động vào sách của anh trai anh.”

cô cũng không nói được trong lòng mình buồn cái gì, là vì anh trai Chu Lãm hi sinh vì nhiệm vụ, hay là vì tình yêu không có kết quả của anh trai Chu Lãm.

cô gái nhỏ đa sầu đa cảm, hồi tưởng lại về mặt muốn khóc vừa rồi của cô, Chu Lãm chỉ thấy buồn cười, khóe miệng mới nhếch lên một chút đột nhiên thu hồi lại, hỏi cô: “Thầy Cao? cô rất thân với hắn?”

Lâm Nguyệt trả lời đúng sự thật: “không thân, Nam Nam viết văn có nhắc tới chúng ta, hắn cho rằng tôi với anh thân quen nên hàn huyên vài câu.”

Chu Lãm nhú mày, gõ chữ: “Tôi với hắn cùng quê, nhân phẩm hắn không được tốt, cô nên duy trì khoảng cách với hắn ta, ít tiếp xúc thôi.”

Họ Cao từ nhỏ đã không đứng đắn, chỉ là chưa phạm sai lầm quá lớn, bằng không anh sẽ trực tiếp tới trường học tố cáo, tránh cho tên kia làm hư học sinh.

Lâm Nguyệt: “đã biết.” Đối với cảnh sát đã hy sinh nói lời bất kính, thầy Cao kia sao có thể là người tốt?

cô điều chỉnh cảm xúc tiếp tục soạn bài, Chu Lãm gọi bạn học nhỏ vào phòng, kiểm tra vở văn của thằng bé.

“Thầy giáo khen cháu viết tốt.” Phó Nam kiêu ngạo nói.

Chu Lãm nhanh chóng xem một lần, khen có lệ: “Đúng là không tồi, nhưng mà về sau khi viết văn không được nhắc tới cô Lâm, khiến thầy chủ nhiệm của cháu đoán được cô Lâm ở cùng chúng ta, thầy ấy sẽ chê cười cô giáo.”

Phó Nam ngây thơ: “Tại sao ạ?”

không chờ Chu Lãm trả lời, Phó Nam đột nhiên nghĩ tới, che lại cái mồm nhỏ nói: “Thầy chủ nhiệm sẽ cho rằng cô giáo đang hẹn hò với chú đúng không?” cô giáo đã sớm nói với nó, ở trường không được nói chuyện này, nó không nói, chỉ là khi làm văn thì quên mất.

“Trang này phải xé!” Đoạt lại vở văn, Phó Nam xé toạc một trang giấy.

Khóe miệng Chu Lãm giật giật, bạn học nhỏ này có ý gì? Chẳng lẽ thằng nhỏ cảm thấy có người hiểu lầm Lâm Nguyệt yêu đương với anh là rất mắt mặt?

Phó Nam chính là nghĩ như vậy, cô giáo không thích bác sĩ Từ thì còn có thầy Trình nha, nếu thầy Trình hiểu lầm sẽ không theo đuổi cô giáo nữa.

Hối hận chính mình phạm phải sai lầm, Phó Nam dùng sức đem tờ giấy vo thành một nắm, động tác rất nhanh, chờ Chu Lãm phản ứng kịp, nắm giấy đã bị bạn học nhỏ ném vào thùng rác rồi.

“Được rồi, đi ngủ đi.” Chu Lãm tức giận đuổi người đi.

Phó Nam ôm vở đi rồi, Chu Lãm đóng cửa lại, nhìn chằm chằm thùng rác một lát sau đó nhặt nắm giấy ra, dè cho bằng phẳng lại rồi đọc một lần, tùy tay kẹp vào một quyển sách.

~

Thứ sáu, đội cảnh sát hình sự giải quyết xong một vụ án mạng, rốt cuộc lại có một lát thanh nhàn, Đường Hiên dẫn đầu ba đồng đội trong đoàn ngắm cảnh đoàn tụ trong phòng Chu Lãm, cẩn thận dò hỏi tình hình tiến triển tình yêu của lão đại.

“Lão đại, bằng tư sắc của anh, người đã lừa vào cửa rồi chỉ cần anh ra tay, bắt lấy người không phải một giây là xong ư? anh đừng e ngại, truyền ra ngoài sẽ khiến người khác chê cười.” Đường Hiên vắt chéo chân, ôm một con mèo béo nói. Con mèo này là mèo hoang, không biết vừa ý đội cảnh sát hình sự cái gì mà định cư luôn bên này ăn vạ không chịu đi, dần dần thành mèo chung của cả đội.

Chu Lãm xem báo cáo, mí mắt cũng không nâng lên.

Lưu mất kính hừ một tiếng, gõ mặt bàn hỏi: “Lão đại, anh rốt cuộc có thích người ta hay không? Thích thì thống khoái gạt đầu một cái, nếu anh không thích chúng em có thể tiến lên, bên ngoài tiểu khu nhà em mới mở một tiệm hoa rất đẹp, em còn đang buồn không có ai để tặng đây.”

Chu Lãm không hé răng.

Lý súng sắt có tính tình nóng nảy nhất không chịu nổi, túm chặt cánh tay Đường Hiên kéo ra ngoài: “Lão đại không theo đuổi, chúng ta cũng không thể để cô giáo xinh đẹp cho người khác được lợi, Đường Hiên đẹp trai nhất, nhiệm vụ bắt giữ mỹ nữ giao cho cậu!”

Lông mày Triệu Cửu nhướn lên, kéo Đường Hiên lại: “Dựa vào cái gì chứ, nếu bàn về sắc đẹp, tôi bỏ xa anh ta một con đường không phải sao?”

Bốn người nhón nhào cãi cọ ồn ào, wechat của Chu Lãm đột nhiên kêu lên, vừa muốn lấy đã bị Lưu mất kính đoạt đi trước. Tuy rằng màn hình chưa mở khóa, nhưng nội dung wechat đã hiện ra, Lưu mất kính vừa tránh xa cái bàn vừa đọc: “Ánh trăng nhỏ...”

Mới vừa đọc xong ba chữ, Chu Lãm trực tiếp vọt qua cái bàn, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cướp lại di động, cũng nắm lấy cánh tay của Lưu mất kính dùng sức vặn ra sau. Lưu mất kính đau đến gào khóc: “Lão đại em sai rồi, tha mạng tha mạng, em không dám nữa!”

“đi ra ngoài!” Chu Lãm trầm mặt đuổi người.

Lưu mất kính sợ hãi chạy ra ngoài đầu tiên, Triệu Cửu, Lý súng sắt theo sát phía sau, Đường Hiên lá gan lớn, đầu thò ở khe cửa, cười ha ha với Chu Lãm: “Ánh trăng nhỏ, má ơi, nôi hết cả da gà, ha ha ha... Ánh trăng nhỏ, sao anh không gọi là quả táo nhỏ đi? Ghi chú ở wechat thì tính là bản lĩnh gì, có bản lĩnh thì tới trước mặt người ta anh kêu một tiếng...”

nói được một nửa, thấy lão đại muốn động thủ, Đường Hiên tạch cái chạy trốn, ở văn phòng thét to: “Tới đây tới đây, đoán xem ai là ánh trăng nhỏ của lão đại chúng ta!”

Trán Chu Lãm giật giật, một đám nhãi ranh, chờ đó!

Cúi đầu nhìn wechat, cô giáo nói cô phải ở lại văn phòng chờ phụ huynh của một học sinh, hỏi anh tan tầm sớm hay muộn, nếu sớm thì qua đón Phó Nam.

Chu Lãm trả lời: “đã biết.”

Vài giây sau, ánh trăng nhỏ: “Được, tôi nói với Phó Nam.”

Bên ngoài thangka nhai Đường Hiền kia đang lớn tiếng ca hát, đem ‘quả táo nhỏ’ đổi thành ‘ánh trăng nhỏ’, một đám ồn ào theo, Chu Lãm nắm chặt đi động, nhìn avatar wechat của cô giáo nhỏ, cổ họng ngày càng khô. Nếu không thì, thử xem? cô chường mắt tiểu bạch kiểm đi Cayenne, có lẽ sẽ thích người như anh?

một đại trượng phu, còn sợ cô sao?

Châm điều thuốc, Chu Lãm lại gửi một tin: “Khoảng mấy giờ thì xong? nói trước chúng tôi chờ cô.”

Ánh trăng nhỏ: “Hẹn 6 giờ, nói chuyện cần tốn thời gian, hai người cứ về trước đi.”

A, lại bị cự tuyệt,

Chu Lãm buông đi động, đi ra ngoài xử lý bọn nhai kia.

~

Trong văn phòng tổ toán học, chuông tan học kêu một tiếng, Vương Tả, Hà Tiểu Nhã, Trương Tư Di liền đi rồi, Lâm Nguyệt cúi đầu chấm vở bài tập, nghe thấy Trình Căn Ngôn gọi điện thoại mới chú ý tới tổ trưởng còn chưa đi.

“Tổ trưởng còn có việc?” Lâm Nguyệt tò mò hỏi.

Trình Căn Ngôn ừ một tiếng: “Hàng xóm cách vách đang sửa nhà, tôi đợi cho xong mới về.”

Lâm Nguyệt hiểu rõ: “Sửa nhà là rất phiền toái.”

Qua vài phút, học sinh hôm nay có vấn đề của Lâm Nguyệt tới, học sinh này gần đây luôn không làm bài tập, trên lớp cũng không trả lời được câu hỏi, trước tiên Lâm Nguyệt nhẹ giọng dạy thêm cho đứa bé, bất tri bất giác đã qua một tiếng, phụ huynh học sinh vội vàng tới nơi. không muốn quấy rầy Trình Căn Ngôn soạn bài, Lâm Nguyệt đi ra hành lang nói chuyện với phụ huynh.

Thái độ vị phụ huynh cũng không tồi, hứa hẹn về sau sẽ đề tâm kèm cặp con mình làm bài tập, sau đó đón con về.

Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, đi vào văn phòng thấy Trình Căn Ngôn đang thu dọn đồ đạc.

“Xong việc rồi?” Trình Căn Ngôn cười hỏi.

Lâm Nguyệt gạt đầu, đi dọn bàn làm việc của mình.

“Cùng nhau ăn một bữa cơm nhé, tôi có một phiếu ưu đãi sắp hết hạn, ném đi thì phí.” Trình Căn Ngôn nhìn đi động, thần sắc tự nhiên mời cô, “Là tiệm lẩu, một người ăn thì không thú vị.”

anh ấy là tổ trưởng, xã giao văn phòng đơn giản Lâm Nguyệt vẫn hiểu, huống chi Trình Căn Ngôn luôn giúp đỡ cô rất nhiều, Lâm Nguyệt nguyện ý kết bạn.

“Được, nhưng phải nói trước chúng ta chia đôi.” Lâm Nguyệt hào phóng nói.

Trình Căn Ngôn cười: “Ok.”

Hai người sống vai đi ra khỏi tòa nhà dạy học, Trình Căn Ngôn đi lấy xe, Lâm Nguyệt đứng ở bên ngoài chờ. Di động kêu vang, là Phó Nam gọi tới hỏi cô khi nào về.

“Khoảng hơn một tiếng nữa, cô giáo đi ăn cơm trước.”

Phó Nam “Dạ”, tự mình hỏi thêm: “cô giáo đi đâu ăn ạ?”

Lâm Nguyệt: “cô đi ăn lẩu.”

Phó Nam không còn vấn đề gì, chuẩn bị ngắt điện thoại, Chu Lãm đưa mắt ra hiệu cho bạn học nhỏ, hạ giọng nói chuyện, Phó Nam vội vàng hỏi thêm một câu: “cô giáo đi ăn một mình sao?”

Lâm Nguyệt do dự. Nhìn Trình Căn Ngôn lái xe tới đây, nhớ lại Phó Nam đã từng hiểu lầm cô và Trình Căn Ngôn hẹn hò, Lâm Nguyệt đành nói dối: “Đúng vậy.”

Phó Nam chớp mắt to nhìn chú Chu.

Chu Lãm lấy điện thoại, tắt đi.

thật ra anh muốn bạn học nhỏ nói dối bọn họ cũng chưa ăn để qua tìm cô, nhưng bây giờ thắng bé quá tinh, Chu Lãm sợ bại lộ.

không thể ăn lâu, Chu Lãm chơi game cùng bạn học nhỏ, chơi đến 7 giờ rưỡi, đoán là cô sắp về, Chu Lãm hỏi thắng bé muốn ăn trái cây gì, anh xuống lầu mua. Phó Nam nghiêm túc nghĩ ngợi, muốn ăn kiwi, Chu Lãm liền để thắng bé tự chơi, anh cầm di động ra khỏi cửa.

đi đến cửa chính của tiểu khu, gặp một chiếc Land Rover tiến vào, đèn xe chói mắt, Chu Lãm né tránh sang bên cạnh, tùy ý liếc mắt một cái qua cửa sổ xe.

Lâm Nguyệt ngồi trên ghế phụ kinh ngạc nhìn anh.

Ánh mắt Chu Lãm chỉ dừng lại trên mặt cô một giây, lập tức dời về phía ghế điều khiển, Trình Cẩm Ngôn cũng nhận ra anh, khẽ gật đầu chào, nho nhã lễ độ.

Trong chớp mắt, Land Rover đã đi qua, Chu Lãm đứng tại chỗ một phút, cười nhẹ, đi mua kiwi cho bạn học nhỏ.

Thời điểm đang tính tiền, trên nhóm wechat Đường đẹp trai tag anh: “Lão đại, cuối tuần nắm chắc cơ hội đi, tuần tới tới lượt anh trực ban, muốn theo đuổi cũng không rảnh nữa.”

Chẳng biết tại sao, trên màn hình điện thoại thật giống như thoảng qua khuôn mặt Trình Cẩm Ngôn tao nhã lễ độ.

Chu Lãm cười nhạt, cả đám đều đã gọi là chị dâu, nếu để cho người khác cướp đi, anh còn cần mặt mũi lão đại nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Thanh Vy

Thời điểm Chu Lãm trở về, Lâm Nguyệt đang ngồi xem phim hoạt hình với Phó Nam, nghe được tiếng mở cửa, Phó Nam cao hứng nhào người lên chỗ tựa lưng của sofa, vui rạo rức nhìn chăm chăm kiwi trong tay chú Chu.

Chu Lãm nhìn về phía Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt ở lại phòng khách chính là vì chơi với thắng bé, hiện tại Chu Lãm mang hoa quả về, cô liền chuẩn bị về phòng ngủ.

“Ăn cùng nhau đi.” Chu Lãm giơ cao hoa quả trong tay, nói xong không cho Lâm Nguyệt cơ hội khách khí, đi thẳng vào phòng bếp.

Lâm Nguyệt ngồi trở lại trên sofa, tâm trạng không yên uống một hộp nước. cô và Trình Cẩm Ngôn chỉ là tình đồng nghiệp, nhưng Chu Lãm có thể hiểu lắm hay không?

Phim hoạt hình chiếu hết, Chu Lãm cũng bụng đói trái cây lại đây, tràn đầy một đĩa kiwi xanh biếc, nhìn là mê người.

“Của em đây.” Chu Lãm đưa tới một cái đĩa nhỏ.

Lâm Nguyệt nhận, nhẹ giọng nói cảm ơn.

Phó Nam ngồi ở giữa hai người đột nhiên muốn đi vệ sinh, chạy vào phòng vệ sinh, lưu lại hai người lớn, ở giữa chỉ cách một vị trí trống.

Lâm Nguyệt nhìn kiwi, không biết vì sao cảm thấy không khí có chút khẩn trương.

“Tối nay hẹn hò sao?” Chu Lãm cắm đĩa vào một miếng, nhìn về màn hình TV hỏi, thanh âm trầm thấp tùy ý.

Tay Lâm Nguyệt căng thẳng, nhỏ giọng giải thích rõ: “không phải, tổ trưởng tối nay cũng có việc, chúng tôi cùng nhau rời trường, vừa vặn tổ trưởng có phiếu ưu đãi nên bữa tối liền ăn chung, không nói cho Nam Nam biết là sợ thắng bé đoán bậy bạ, lần trước đi xem phim, Nam Nam liền...”

Chu Lãm vừa nhai trái cây vừa ừ một tiếng: “Trẻ con cái gì cũng không hiểu, sẽ ồn ào lên.”

Mới vừa nói xong, từ phòng vệ sinh truyền đến tiếng xả nước, Chu Lãm quay đầu lại nhìn, hơi có ý nói sau lưng người khác.

Lâm Nguyệt bắt gặp ánh mắt cười.

“Ăn đi, đừng khách khí” cô nắm chặt đĩa bất động, Chu Lãm đẩy đĩa trái cây qua.

Lâm Nguyệt gật đầu, đã giải thích rõ ràng, không cần lại lo lắng.

Phó Nam rửa sạch tay, một lần nữa ngồi vào giữa cô giáo và chú Chu.

“Tuần này có cần làm văn không?” Chu Lãm thuận miệng hỏi.

Phó Nam lắc đầu: “Thầy giáo không giao.”

Chu Lãm lại hỏi: “Muốn đi chơi chỗ nào không?”

Phó Nam quay đầu nhìn cô giáo, nó không có chỗ đặc biệt muốn đi, cô giáo đi đâu nó đi đấy.

Trong mắt học sinh tràn đầy lệ thuộc, Lâm Nguyệt cười đút bạn học nhỏ ăn trái cây.

Phó Nam vô cùng vui vẻ, đem vấn đề của chú Chu vất ra sau đầu.

Lòng Chu Lãm mệt mỏi, thời điểm anh muốn ngủ nướng thì bạn học nhỏ một hai đôi đi leo núi, hiện tại anh muốn ra cửa đi dạo, đứa nhỏ này lại không hề rảnh, có phải trời sinh tương khắc hay không?

anh buồn bực cắn miếng kiwi, Phó Nam vui vẻ xem phim hoạt hình, thấy một ông già râu bạc, Phó Nam đột nhiên thẳng sống lưng, lớn tiếng nói với chú Chu: “Lần trước cháu đã đồng ý với ông nội Chu sẽ đi thăm ông thường xuyên, nhưng đã lâu chưa đi...”

Tinh thần Chu Lãm chấn động, lập tức nói: “Ngày mai đưa cháu đi.”

Phó Nam gật đầu, sau đó theo thói quen cũng mời cô giáo đi.

Lâm Nguyệt rất tò mò với xường sừ men xanh của Chu gia, cô muốn biết sừ men xanh tinh xảo xinh đẹp như vậy làm ra như thế nào, nhưng vẫn giống như lần trước, thân phận của cô không thích hợp, đối với ông cụ Chu mà nói, cô không thân cũng chẳng quen, Phó Nam lại không phải người Chu gia.

“Em bận việc?” Nửa người Chu Lãm nghiêng về phía trước, tay cầm miếng kiwi, ánh mắt liếc về phía Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt lắc đầu một cái: “Tôi...”

“Vậy thì đi cùng đi, cảnh sắc gần xường sừ không tồi, coi như giải sầu.” Chu Lãm gọn gàng dứt khoát nói.

Lâm Nguyệt gật đầu, trong lòng nổi lên chút ngọt ngào, có lẽ Chu Lãm chỉ là vì Phó Nam mới mời cô, nhưng nghĩ đến cuối tuần có thể cùng anh ở bên nhau, còn có thể đi tham quan xường sừ men xanh, Lâm Nguyệt rất vui vẻ.

“Có cần gọi điện cho bác trai hay không? Vạn nhất trong xường bận rộn, có thể không thuận tiện.” Sau khi vui vẻ, Lâm Nguyệt nhắc nhở Chu Lãm, đường đột tới chơi cũng không lễ phép.

Y theo tính tình Chu Lãm, muốn về nhà thì về, không cần chào hỏi, nhưng lần đầu tiên mang phụ nữ tới gặp ông cụ...

Chu Lãm đưa mắt ra hiệu cho Phó Nam.

Phó Nam cười hắc hắc, móc ra điện thoại nhỏ gọi cho ông nội Chu: “... Ông nội, ngày mai cháu tới chơi với ông, cô giáo Lâm cũng đi được không? cô giáo đặc biệt thích bình hoa cháu tặng cô.”

Lâm Nguyệt cười, đứa nhỏ này rất biết ăn nói.

Giọng nói của ông cụ rất thấp, cô ở bên cạnh cũng không nghe rõ, nhưng nhìn Phó Nam trước sau đều cười cũng đoán được ông cụ Chu không phản đối.

Thương lượng tốt, Lâm Nguyệt trở về phòng, đứng trước tủ quần áo chọn đồ để mặc.

Lấy quần áo ra xong, Lâm Nguyệt bỗng nhiên nghĩ tới một việc quan trọng hơn, vội vàng nhắn tin cho Chu Lãm: “Tôi tới chơi thì mang quà gì thích hợp nhỉ? Bác trai thích ăn hoa quả gì không?” không thể đến với hai tay trống không.

Chu Lãm mới vừa đuổi bạn học nhỏ về phòng ngủ, nhận được tin nhắn của cô, anh giật nhẹ khóe miệng, trả lời: “không cần mang, người đi là được.”

Nếu anh thật sự có thể theo đuổi được vào tay, đưa con dâu tốt như vậy trở về, ông cụ còn không cao hứng phát điên đi, cần gì lễ vật, mang lễ ra mắt mới đúng.

Đàn ông cầu thả, về phương diện này đều không chú ý, Lâm Nguyệt thờ dãi lên mạng tìm hiểu.

Chương 27

Edit: Thanh Vy

Quê Chu Lãm ở huyện Thanh Thạch, ngay cạnh thành phố Giang, chỉ cần hai giờ lái xe.

Xuống khỏi cao tốc, SUV màu đen chạy một đường tới huyện, khuôn mặt Phó Nam dán vào cửa sổ, nhiệt tình chỉ đường cho cô giáo: “Phía trước quẹo trái là Hồ Tiên Nữ, nhà ông nội ở ngay bờ hồ.”

Lâm Nguyệt rất mong đợi, nhưng cũng có chút khẩn trương, cô ở cùng nhà Chu Lãm, bây giờ lại theo Chu Lãm về quê anh, ông cụ Chu có thể hiểu lầm không?

trên ghế điều khiển, Chu Lãm không nhanh không chậm lái xe, rẽ một cái, tầm nhìn đột nhiên trống trải. Từ nhỏ lớn lên ở nơi này, Chu Lãm đã sớm quen, Lâm Nguyệt ngồi ở ghế sau nhìn không được dựa về phía Phó Nam, một lớn một nhỏ cùng ngắm nhìn cảnh hồ. Nơi Giang Nam nhiều sông nước, quê nhà Lâm Nguyệt cũng có một cái hồ nhỏ, nhưng diện tích không lớn bằng hồ trước mặt này, hồ nước mênh mông, bên bờ một hàng liễu rủ, cảnh đẹp ý vui.

“Ông nội nói, rất lâu trước kia, trên trời có một tiên nữ trộm bình hoa sứ men xanh của Vương Mẫu nương nương, bị thiên binh thiên tướng đuổi giết. Tiên nữ hoang mang rối loạn chạy tới nơi này, bay đến không trung, bị thiên binh đánh trúng, tiên nữ rơi xuống mặt đất, hóa thành Hồ Tiên Nữ, bình hoa sứ men xanh của Vương Mẫu nương nương bị rơi vỡ thành nhiều mảnh nhỏ xung quanh núi, thiên binh thiên tướng tìm không được, đi khỏi. Mảnh sứ men xanh nhỏ hòa vào bùn đất, dân chúng phát hiện ra, học cách dùng loại bùn này làm nên sứ men xanh.”

Trí nhớ của Phó Nam khá tốt, đem chuyện xưa ông nội Chu kể chia sẻ lại với cô giáo.

“Đều là lừa gạt người, nếu không sao có thể hấp dẫn du khách?” Chu Lãm nhìn mặt hồ, không chút lưu tình vạch trần.

Phó Nam trừng mắt: “Ông nội Chu sẽ không lừa cháu.”

Chu Lãm hừ lạnh: “không lừa mới lạ.”

Lâm Nguyệt cười, lấy ra điện thoại chụp mấy bức cảnh ngoài cửa sổ.

Vài phút sau, xe dừng.

Chu gia là thế gia làm sứ men xanh, có cửa hiệu “Thanh Ngọc Đường” kế thừa hơn ba trăm năm từ tổ tiên, hiện giờ cũng là xí nghiệp thủ công truyền thống trọng điểm nhất của tỉnh. Theo khoa học kỹ thuật phát triển, sản nghiệp gốm sứ có rất nhiều kỹ thuật tiên tiến, số lượng sứ men xanh ngày càng nhiều, ông cụ Chu lại kiên trì noi theo phương pháp làm sứ truyền thống, cũng dựa vào các tác phẩm nghệ thuật chất lượng cao bước lên vị trí bậc thầy đức cao vọng trọng, đồ sứ của “Thanh Ngọc Đường” càng thêm tiêu biểu trong triển lãm trong nước và ngoài nước.

Nổi danh bên ngoài, xưởng sứ Chu gia lại khá giản dị, dựa núi gần sông xây lên, tường trắng ngói xám, thanh nhả cổ xưa, phảng phất còn lưu lại giữa không gian. trên cửa, ba chữ “Thanh Ngọc Đường” rồng bay phượng múa, Lâm Nguyệt không hiểu thư pháp nhưng cũng cảm nhận được một loại khí thế danh môn vọng tộc đặc biệt.

thật không nhìn ra, Chu Lãm lại đi ra từ gia đình như vậy, thô lỗ và tinh xảo, quả thực là hai thế giới.

“Ồi, đại đội trưởng đã trở lại.”

Chú Vương bảo vệ ở cửa nghe được động tĩnh đi ra, thấy Chu Lãm, cười ha hả trêu chọc, vừa nói vừa nhìn về ghế sau xe. Phó Nam ông ấy cũng biết, vừa muốn thân thiết gọi Phó Nam, liền thấy phía sau bạn học nhỏ có một cô gái trẻ mặc váy dài màu lam nhạt đi xuống, khuôn mặt trắng trẻo mềm mại, hơi có vẻ xấu hổ khẽ mỉm cười với ông, so với mình tính trong TV còn đẹp hơn, xinh đẹp lại thoải mái, giống như cô bé nhà hàng xóm, không có cảm giác xa cách.

Chú Vương sững sốt, sau khi hoàn hồn không tự chủ được liền cười, ý vị thâm trường liếc mắt ra hiệu với Chu Lãm: “Cuối cùng cũng biết mang bạn gái về?”

Đàn ông ba mươi tuổi, nhiều năm như vậy một đối tượng cũng không có, nếu không phải Chu Lãm trốn tới thành phố Giang không dễ dàng trở về, ông đã sớm giúp đỡ giới thiệu cho ai đó rồi.

Chu Lãm không sót ruột giải thích, quay đầu nhìn Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt xấu hổ cúi đầu, mặt sẫm đỏ.

Khóe miệng Chu Lãm giờ lên, anh thích biểu hiện này của cô gái nhỏ, đang muốn làm sáng tỏ, có người đã thay anh nói, Phó Nam kéo tay cô giáo, lớn tiếng: “không phải, đây là cô giáo của cháu, cháu đưa cô giáo tới xem sứ men xanh của ông nội, cô giáo không phải bạn gái chú Chu đâu.”

Chu Lãm mỉm cười.

Chú Vương vẫn chưa từ bỏ ý định, dùng ánh mắt hỏi Chu Lãm, Chu Lãm mặt không cảm xúc giới thiệu: “Lâm Nguyệt là cô giáo dạy toán của Phó Nam, trong cục bận rộn, gần đây đều là cô giáo Lâm chăm sóc Phó Nam.”

Chú Vương rất thất vọng, vừa đón tiếp ba người vào cửa vừa nói: “Ông Chu đi tới nhà bảo tàng, đợi chút nữa mới về, nếu không tôi gọi điện thoại báo?”

“không cần đâu.” Chu Lãm một tiếng cự tuyệt, “Ông ấy bận việc ông ấy, cháu đưa cô Lâm đi thăm một vòng, cái chỗ nhỏ con này, cũng không có gì đẹp nhìn.”

Chú Vương hung hăng trừng mắt nhìn Chu Lãm, có người nói nhà mấy nhà mình như vậy sao? Sứ men xanh Chu gia có tiền cũng khó mua được, tùy tiện đưa ra một món cũng có thể phồng mũi, nếu không phải ông cụ khiêm tốn, đã sớm có thể ở biệt thự. Hai anh em Chu Lãm cũng vậy, rõ ràng là con nhà giàu, còn đi làm cảnh sát, khổ cực không nói, còn...

Nghĩ đến anh trai Chu Lãm đã hi sinh vì nhiệm vụ, tâm tình chú Vương xuống thấp, để ba người Chu Lãm tự thăm quan, ông tiếp tục ra cửa làm bảo vệ.

~

Xưởng sứ không lớn, nếu tùy tiện nhìn như cười ngựa xem hoa, nửa giờ là dạo xong, nhưng Lâm Nguyệt tràn ngập hứng thú với từng bước làm ra đồ sứ, từ nặn bùn, làm phôi, hong khô, trang trí đến tráng men, mỗi một bước đều nghiêm túc nhìn, cuối cùng còn nhìn trong hầm lò một lúc.

Sau khi ra ngoài đã tới trưa, cái miệng nhỏ của Phó Nam mở ra nhiều lần, mấy lần muốn kéo cô giáo đi ăn bún, nhưng vì cô giáo không vội vàng, thằng bé cũng cố nhịn xuống, kiên nhẫn thăm quan cùng cô.

Có công nhân giúp chuyển lời: “Đội trưởng Chu, ông Chu đã trở lại đang đợi mọi người ở phòng khách.”

Tìm Lâm Nguyệt đập nhanh hơn.

Chu Lãm dẫn đường đi trước, vòng qua một hoa viên nhỏ yên tĩnh, phía trước chính là phòng khách, bộ cục cổ kính, bên trong đều là đồ dùng bằng gỗ. Lâm Nguyệt thăm quan sát, thấy hoa quả cô mua ở trên bàn phòng khách, trước mặt Chu Lãm, bên cạnh bàn là một ông cụ tóc xám trắng đang ngồi, khoan thai uống trà, cả người mặc quần áo ở nhà, có phong độ hòa nhã của người làm nghệ thuật, chỉ là bị giò trái cây phá hủy không khí.

“Ông nội!” Phó Nam vui vẻ chạy qua, giống như cháu trai ruột.

“Nam Nam tới rồi à.” Ông cụ Chu buông chén trà, cười tủm tỉm ôm Phó Nam lên. Ba của Phó Nam ông cũng biết, khi còn nhỏ mỗi ngày đều cùng lão nhị giương oai khắp nơi, năm ấy hai thằng nhãi ranh tự chủ trương vào cảnh sát, ông cụ Chu cho hai người vào sổ đen, ai cũng không để ý tới, nhưng Phó Nam ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, ông cụ Chu nhìn thế nào cũng thích.

“Ông nội, đây là cô Lâm, cô giáo đối với cháu rất tốt.” Ngồi ở trên đùi ông cụ, Phó Nam kiêu ngạo giới thiệu cô giáo.

Ông cụ Chu hơi nheo đôi mắt, nhìn về phía cô gái trẻ tuổi đối diện.

Lâm Nguyệt vội vàng tự giới thiệu: “Chào bác trai, cháu là Lâm Nguyệt, là giáo viên dạy toán của Nam Nam, lần trước nghe Nam Nam nói trong xưởng của ngài làm sứ men xanh, cháu cảm thấy rất hứng thú, hôm nay mạo muội lại đây tham quan, thật ngượng ngùng, cháu mua chút hoa quả, hy vọng bác đừng ghét bỏ.”

nói đều là lời khách sáo, nhưng đáng đáp Lâm Nguyệt ôn nhu thanh tú, giọng nói cũng nhẹ nhàng, trời sinh chính là kiểu dễ được trường bối yêu quý.

Ông cụ Chu gật đầu: “Trong nhà có nhà máy nhỏ, thích thì tới chơi, không cần khách khí như vậy.”

Ông cụ hòa ái dễ gần, Lâm Nguyệt âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Ăn cơm trước đi, ta cũng không biết mọi người thích ăn cái gì, đều là đồ ăn trong nhà, không có đặc biệt chuẩn bị.” Ông cụ Chu chỉ vào ghế dựa bên trái, ý bảo Lâm Nguyệt ngồi xuống, đến lượt Chu Lãm, đã sớm đặt mông ngồi bên phải, trong mắt ông cụ không có anh, anh cũng không để bụng, lười nhác dựa vào lưng ghế, không hề để ý nghe.

“Cảm ơn bác trai ạ.” Lâm Nguyệt lễ phép nói.

Đi nhà bếp bưng đồ ăn lên, ông cụ Chu nhìn đáng về gia trưởng, kỳ thật rất hiền hòa, vừa ăn vừa nói chuyện với Lâm Nguyệt, hỏi Lâm Nguyệt cảm thụ thăm quan buổi sáng như thế nào. Lâm Nguyệt có hứng thú với sứ men xanh, tự nhiên có chuyện để nói, ăn xong một bữa cơm, cô đối với ông cụ Chu không còn xa lạ lắm.

“Mọi người tới đây một chuyến cũng không dễ dàng, đêm nay ở lại bên này đi, phòng đã chuẩn bị tốt, đứng trưa trước, ngủ dậy lại đi nặn bùn.” Sau khi

ăn xong, ông cụ Chu nhìn Lâm Nguyệt nói, “Ai tới xưởng sứ chơi đều thử nặn bùn một lần.”

Phó Nam cười hắc hắc, nó rất thích nặn bùn.

Thịnh tình không thể từ chối, Lâm Nguyệt lại lần nữa cảm tạ ông cụ chiêu đãi.

Chu gia bên này có một cái tiểu viện cho khách ở lại, bên ngoài cổ kính, bên trong đồ đạc hiện đại đầy đủ mọi thứ. Hôm nay liền có khách tới, Phó Nam sợ cô giáo cô đơn, chọn phòng bên cạnh cô giáo. Ông cụ Chu dĩ nhiên không để ý, Chu Lãm lại trực tiếp đẩy ra cửa một phòng khác bên cạnh Lâm Nguyệt, làm như khách tới nhà chính mình.

Hai cha con người không nhìn ta, ta cũng không nhìn người, trước khi Lâm Nguyệt ngủ trưa không nhìn được cân nhắc một chút, rốt cuộc Chu Lãm làm cái gì chọc ông cụ tức giận?

~

Vừa mới ngủ dậy, Phó Nam quen đường dẫn cô giáo đi tới phòng làm việc của ông nội Chu. Phòng làm việc chia thành hai gian trong và ngoài, ông cụ Chu làm sứ đều ở bên trong, bên ngoài bày mấy cái bàn xoay, chuyên để cho bọn nhỏ dùng thử, một chuyện yêu thích thường ngày của ông cụ Chu, chính là dạy trẻ con làm sứ men xanh.

Buổi chiều ông cụ còn có việc, tự mình làm mẫu nặn phôi một lần cho Lâm Nguyệt, rửa tay xong liền đi rồi.

Lâm Nguyệt lại không phải thần đồng, sao có thể xem một lần nghe giảng một lần liền biết, ngồi trước bàn xoay và thùng bùn không biết xuống tay kiểu gì.

“cô giáo nhìn con này.” Phó Nam ngồi bên cạnh bàn xoay, ra dáng ra hình mà dạy cô giáo nặn bùn, bạn học nhỏ học một thời gian, tuy rằng nặn ra không theo quy tắc hình dạng nào, nhưng ít ra có thể nhìn ra là bình hoa.

Lâm Nguyệt nhìn trong chốc lát, khởi động bàn xoay, thử làm.

Chu Lãm dứt tay vào túi chậm rãi đi tới, liền thấy bạn học nhỏ tự mình chơi vui vẻ, cô giáo tay chân vụng về, còn trộm nhìn học sinh, nhìn thấy anh thì lập tức xoay trở về, đôi tay dính bùn ý đồ che lại “tác phẩm” của cô.

Chu Lãm cười cười, vén tay áo đi đến bên Lâm Nguyệt, hạ đầu gối ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi: “Để tôi dạy cho em?”

nói như thế nào đi nữa, trước khi anh đi học đại học, mỗi khi tan học hay nghỉ đông nghỉ hè, gần như đều ở lại xưởng sứ này.

Lâm Nguyệt thật sự cần hướng dẫn, khẽ ừ một tiếng.

Chu Lãm xoa xoa bùn trong thùng, chuyển động bàn xoay, mặt anh chuyên chú, vô cùng đơn giản làm mẫu cho Lâm Nguyệt biết làm cái bát như thế nào.

“Biết chưa?” Gỡ xuống cái bát bùn anh vừa nặn, Chu Lãm hỏi cô.

Lâm Nguyệt:...

Thoạt nhìn thì đơn giản, nhưng lại rất khó.

“Tôi thử xem” cô căng da đầu nói.

Chu Lãm dù bận vẫn ung dung xem bên cạnh.

anh ở chỗ này, Lâm Nguyệt càng áp lực hơn, sợ xấu mặt, kết quả càng có áp lực càng làm không tốt, cục bùn không ra hình dáng. Tay chân luống cuống, hai bàn tay to đột nhiên duỗi lại đây, gất gao dán lên mu bàn tay cô, giống như tư thế mười ngón tay đan vào nhau. trên tay hai người đều có bùn, nhưng loại cảm giác trơn trượt này càng khiến người ta hoảng hốt.

Toàn thân Lâm Nguyệt cứng đờ, trên mặt giống như bốc hỏa.

“Tôi dạy cho em” Người đàn ông thấp giọng nói một bên, hơi thở ấm áp đều phả vào lỗ tai cô.

Giây tiếp theo, Chu Lãm nắm hai bàn tay cô càng chặt, bùn đất cũng không ngăn trở được nhiệt nóng trong lòng bàn tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit: Thanh Vy

Làm phôi là việc tinh tế, Chu Lãm ngồi xỏm cạnh Lâm Nguyệt, góc độ nhìn phôi, lực trên tay cũng là vấn đề, tầm mắt xuống thấp, thấy mặt cô đỏ hồng, nhìn cô cũng không ghét biện pháp dạy này của anh, Chu Lãm liền buông tay cô ra.

Bàn tay đàn ông rời đi, thân thể Lâm Nguyệt thanh tĩnh lại, nhưng lại cảm thấy thiếu đi chút gì đó khó hiểu.

“Như vậy không thuận tiện, tôi ngồi phía sau em được không?”

Bên tai lần nữa vang lên giọng nói đàn ông trầm thấp, Lâm Nguyệt cả kinh, ngồi phía sau cô, ngồi kiểu gì?

cô nghiêng đầu nhìn, Chu Lãm hást cảm về phía sau lưng cô: “Người mới học luôn phải tay nắm tay dạy.”

nói là nói như vậy, nhưng anh không động, bình tĩnh nhìn Lâm Nguyệt, chờ cô tỏ thái độ.

Lâm Nguyệt ngồi, Chu Lãm ngồi chồm hổm, thân hình cao lớn khôi ngô gần như là bao phủ lấy cô. Hai tay áo cuộn lên trên cùi chỏ, cánh tay vai u thịt bắp, hai tay dính đầy bùn nguyên liệu, Lâm Nguyệt nhìn đôi tay kia, một nơi nào đó trong lòng đột nhiên rung động sâu sắc. Phó Nam tặng cho cô bình hoa sứ men xanh, chất men tinh khiết thanh nhã, xường sứ “Thanh Ngọc Đường” của Chu gia, tường trắng ngói xám, bố cục cảnh vườn điển hình của Giang Nam, cho nên đứng trước cửa Chu gia, Lâm Nguyệt rất khó đem Chu Lãm lạnh lùng thẳng thắn cùng nơi này liên hệ với nhau, nhưng bây giờ, hai tay của Chu Lãm dính đầy bùn, ngoài ý muốn lại thành một phần của xường sứ.

Tinh xảo như sứ men xanh, cũng là từ bùn đất luyện ra, bên trong thẳng thắn vốn là chứa đựng một vẻ đẹp đặc biệt.

Giờ khắc này, Chu Lãm ở trong lòng Lâm Nguyệt chỉ là một thợ thủ công làm sứ, một người chuyên nghiệp muốn dạy cô làm phôi.

“Được.” Lâm Nguyệt dịch người về phía trước, đôi mắt chuyên chú nhìn phôi trên bàn xoay, gương mặt trắng nõn, giống y học sinh ngoan nghiêm túc nghe giảng bài.

Chu Lãm đã hiểu, cô gái này thật sự muốn học.

Xem ra anh cũng nghiêm túc dạy đi, lúc này còn nghĩ cái khác, vậy gọi là lưu manh.

Xoa xoa tay, Chu Lãm khóa ngồi ở sau lưng Lâm Nguyệt, chỗ có thể ngồi không lớn, anh có lí do chen về phía trước, nhưng Chu Lãm không nhúc nhích, từ phía sau cầm bàn tay nhỏ mềm mại tinh tế của cô giáo nhỏ, để cô cảm nhận chất bùn: “Đất làm gốm, đất làm sứ mỗi nơi đều có loại đất đặc biệt, có người nghe nói trấn Cảnh Đức có đất tốt, mua về làm sứ men xanh, “Thanh Ngọc Đường” chúng ta chỉ dùng đất địa phương lân cận, là chính tông.”

không gian nhỏ, mặc dù Chu Lãm tận lực khống chế không chen vào Lâm Nguyệt, nhưng hai người vẫn dựa sát vào nhau, Lâm Nguyệt có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người Chu Lãm, cũng có thể cảm nhận được lồng ngực anh chấn động khi nói chuyện. Hơi thở ái muội từng chút thở ra, nhưng anh thấp giọng giảng giải, tạm thời so với loại ái muội kia càng hấp dẫn hơn.

“Khai thác đất địa phương gần đây sao?” cô nhỏ giọng hỏi.

Chu Lãm ừ một tiếng: “Lái xe đi qua mất hai mươi phút, em muốn đi?”

Lông mi Lâm Nguyệt rung động. cô muốn đi xem ngọn nguồn của sứ men xanh, nhưng lần này tới thăm quan, đã phải qua đêm ở Chu gia, lại bắt Chu Lãm lái xe đưa cô đi khắp nơi, giống như làm phiền người ta.

“Muốn đi thì đi, ở chỗ này mãi tôi cũng buồn chán.” Chu Lãm nhìn đồng bùn nói.

Khóe môi Lâm Nguyệt giương lên: “Vậy làm phiền anh.” Chỉ cần anh không cảm thấy phí công, cô đương nhiên cao hứng.

“Cháu cũng đi!” Bạn học nhỏ bên cạnh đột nhiên xen mồm, chú Chu nói chuyện với cô giáo, nó đều nghe thấy.

Lâm Nguyệt cười, ánh mắt Chu Lãm hơi trầm xuống, người lớn đi qua là tìm hiểu văn hóa phong tục, một đứa bé biết cái gì?

Nhưng anh chỉ có thể chửi thầm, dừng một chút, hỏi Phó Nam: “trên núi không phải muốn đi thì đi, chú ra một đề bài, cháu trả lời đúng chú đưa đi, trả lời sai thì phải ở nhà chơi cùng ông nội Chu của cháu.”

Phó Nam hừ: “Chú nói đi, không được ra đề quá khó!”

Lại còn yêu cầu nhiều, Chu Lãm vỗ vỗ cục bùn Lâm Nguyệt đã nhào tốt, hỏi bạn học nhỏ: “Biết tại sao phải nhào bùn trước khi làm phôi không?”

Phó Nam cười hắc hắc: “Biết, ông nội Chu nói, bên trong bùn có bọt khí, nhào nặn sẽ bay ra ngoài, nếu không khi nung bình hoa sẽ nổi bọt, nứt ra, như vậy thì không thể dùng.”

Chu Lãm mỉm môi, trách anh đã đánh giá thấp trí nhớ học sinh tiểu học rồi.

Thằng bé sáu tuổi đã giỏi như vậy, Lâm Nguyệt nghiêng đầu khen Phó Nam: “Nam Nam thật thông minh.”

“Nhìn.” Chu Lãm dùng cánh tay đỡ nhẹ mặt cô, cắt đứt lời cô khen thằng bé.

Lâm Nguyệt đành phải tiếp tục học tập.

Thời điểm nhào bunn Chu Lãm chỉ ngẫu nhiên chỉ điểm, tay hai người không có chạm vào nhau, muốn làm phôi, Chu Lãm lại lần nữa cầm tay Lâm Nguyệt, bunn ướt đẫm ép giữa hai người, cả phôi chuyển động theo tốc độ bunn xoay tròn, giống như da thịt đụng chạm, hơn nữa bởi vì phải dùng lực, nửa người trên của Chu Lãm nghiêng về phía trước, bất kể nhìn từ góc độ nào, Lâm Nguyệt đều là bị anh ôm lấy.

Thân mật quá mức, thậm chí có thể cảm thụ được hình dáng bắp thịt cơ ngực đàn ông, lòng Lâm Nguyệt nhảy thình thích, lại khó tập trung sự chú ý.

“Muốn làm cái gì?” Chu Lãm nhìn bunn xoay hỏi.

Lâm Nguyệt nhẹ nhàng “A” một tiếng, không hiểu ý tứ của anh.

Thanh âm đánh thẳng vào màng tai Chu Lãm, đã từng lãnh hội qua cảm giác ngứa ngáy nhanh chóng lan truyền toàn thân, thân thể Chu Lãm cứng đờ, cúi đầu nhìn cô, lúc này mới phát hiện cô gái không biết khi nào lại đỏ mặt, khuôn mặt nhỏ ngượng ngùng, mê người muốn cắn một ngụm.

Là bởi vì anh dính quá gần.

Chu Lãm hơi dịch ra sau, lặp lại câu hỏi: “Muốn làm cái gì? Bình hoa, bát trà, cốc nước? Nung xong có thể cầm đi dùng.”

Lâm Nguyệt chột dạ, hóa ra anh nói “Làm” là ý tứ này, cô còn tưởng rằng...

Bỏ qua suy nghĩ miên man, Lâm Nguyệt nghĩ nghĩ, hỏi: “Cốc nước được không?”

Chu Lãm không nói chuyện, tầm mắt trở lại trên trên bunn xoay, dạy cô nặn cái cốc: “Cùng một người sử dụng bunn đất, cùng loại men sứ, cùng một cách nung, thành phẩm ra tới cũng sẽ có chỗ khác nhau, cho nên đồ sứ giống như vân tay, mỗi cái đều là độc nhất vô nhị.”

Trong lòng Lâm Nguyệt hơi động, nhìn không được nhìn trộm anh, sừng mặt đàn ông bình tĩnh, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, lại nhìn tay anh, mười ngón thon dài khớp xương rõ ràng, tràn ngập cảm giác mạnh mẽ, hiện tại lại làm việc tinh tế nhất. Hương vị bunn đất độc đáo thoắt tới, Lâm Nguyệt có chút lảng lảng, cái cốc nước này là anh nặn tay cô nặn ra, trên thể giới này là độc nhất vô nhị.

Lòng tràn đầy chờ mong, Lâm Nguyệt hết sức chăm chú phối hợp động tác của Chu Lãm, tay đi theo anh.

một đôi nam nữ chuyên chú làm sứ, Phó Nam nghiêng đầu xem chú Chu thành thạo biến hóa ra cốc nước, ai cũng không phát hiện ông cụ Chu đã trở lại, ở cửa nhìn một lát mới lặng yên không tiếng động xoay người rời đi.

~

Cốc đã làm tốt, cái nắp thì là Chu Lãm tự mình nặn ra, hợp vào nhau là một tác phẩm nghệ thuật. Lần đầu tiên Phó Nam được thấy bản lĩnh của chú Chu, sùng bái với chú Chu càng nâng cao một bước, ngồi bên cạnh luôn khen đẹp, còn muốn vươn ngón tay béo sò sò, bị Chu Lãm bắt lại.

Lâm Nguyệt không sờ, nhưng dùng di động chụp vài bức.

Về mặt Chu Lãm không có biểu tình gì khác, dựa vào ván cửa nói: “đã mấy năm không chạm vào cái này, chưa quen tay.”

Ông cụ Chu không nặng không nhẹ hừ một tiếng, nếu không phải hạ quyết tâm không nói chuyện với con trai, khẳng định sẽ tiêu diệt uy phong của thằng nhãi này.

Tạo hình phôi chỉ là bước đầu tiên, trước khi nung còn có một loạt trình tự phức tạp, hong khô, sửa lại phôi, trang trí, tráng men... Chu Lãm cũng không nói chuyện với ông cụ, đem cái cốc để tới chỗ phơi nắng, làm dấu hiệu phía trước, sau đó đưa cho công nhân: “Cái này là của cô giáo Lâm, mọi người đặc biệt chiều cô cho.”

Án mạng xảy ra không có quy luật, anh không có cách nào đảm bảo thời gian, nếu không sẽ tự tay làm từ đầu tới cuối.

Công nhân lộ ra nụ cười thần bí.

Lần trước Phó Nam làm bình hoa cho cô giáo, tráng men gì đó đều là ông cụ Chu tự mình phụ trách, tuy rằng bạn học nhỏ nặn ra thành phẩm hình dáng có chỗ chưa chuẩn, nhưng bình hoa kia tuyệt đối vẫn là tiêu chuẩn tác phẩm nghệ thuật. hiện tại Chu Lãm đưa bạn gái trở về, lại xinh đẹp lại ôn nhu, ông cụ Chu chưa gặp người đã đem phòng khách chuẩn bị tốt, sau khi gặp được, còn có thể trẻ nài cái cốc nước kia sao?

Chu Lãm cũng xảo quyết, lời nói kia kỳ thật là nói cho ông cụ nghe, hai cha con này, bí hiểm không biết muốn chơi tới khi nào.

Làm xong việc chính, ba người rửa tay, xuất phát đi khu mỏ.

Giang Nam non xanh nước biếc, tùy tiện đi một chút đều là địa điểm du lịch, Phó Nam hưng phấn chạy phía trước, Chu Lãm thông thả bước chậm sóng vai cùng Lâm Nguyệt, vừa đi vừa nói: “Cái này học mộthai ngày không thành, nếu em thực sự có hứng thú, sau này ngày nghỉ có thể tới xưởng sứ ở lại, ông cụ khẳng định hoan nghênh, học xong, cũng coi như truyền thụ văn hóa.” Khi còn nhỏ, ông cụ mỗi ngày đều nói mãi cái này, cái gì mà di sản văn hóa, cái gì mà tay nghề tổ tông.

Gió núi thổi tới, cuối tuần thoải mái bất giác kéo gần nhau lại, Lâm Nguyệt vén tóc bên tai, tò mò hỏi anh: “Tôi cảm thấy anh rất có thiên phú, sao lại đi làm cảnh sát?”

Chu Lãm ngẩng đầu, ngay phía trước là đến đỉnh núi, Phó Nam như con khỉ chạy lên trên.

Khi anh đi học cũng không ngoan ngoãn gì, tan học mang theo một đám đồng bọn đi khắp nơi, lên núi xuống sông, huyện Thanh Thạch nơi nào cũng có bóng dáng bọn họ. Sinh ra ở thế gia làm sứ, ba chữ “sứ men xanh” khắc trong cốt tủy, năm ấy anh trai ghi danh làm cảnh sát, anh vẫn là học sinh tiểu học, ông cụ đuổi đánh anh trai, anh còn đứng một bên xem náo nhiệt, còn cảm thấy đại ca thêm ăn đánh, không thành thật thừa kế nghề nghiệp tổ tiên, lại chạy đi làm cảnh sát.

Nhưng khi đi theo anh ấy tới trường cảnh sát thăm quan, nhìn thấy một đám đàn ông dưới ánh nắng chói chang phơi lưng bóng loáng kiên trì huấn luyện, Chu Lãm liền cảm thấy như vậy mới gọi là đàn ông.

Nhưng ngay lúc đó anh cũng không có ý niệm nhất định muốn làm cảnh sát, ở thành phố Giang học trung học, ngày thường ở lại trường, cuối tuần sẽ tới nhà anh trai chơi, tận mắt nhìn thấy anh trai và cô gái kia cãi nhau, cũng từng gặp được hai người thân mật ngọt ngào, tan ra hợp lại nhiều lần, cuối cùng cô ta đi rồi, lưu lại mấy quyển truyện tổng tài bá đạo.

anh trai uống rượu mấy lần, khi tỉnh lại thì quay về bình thường, Chu Lãm không hiểu những cái đó, anh trai khỏe mạnh là được.

Lại tới cuối tuần, anh tới nhà anh trai thì không có ai, anh tập mãi thành quen, tự mình xem TV chơi game. Cả cuối tuần anh ấy cũng chưa về, chắc lại bận rộn vì án mạng, Chu Lãm khóa cửa rồi đi, về trường đi học. Sau đó, hình như là vào tiết toán thứ hai, ông cụ gọi điện cho anh, nói...

Chu Lãm cười cười, quay đầu nhìn Lâm Nguyệt: “Sứ men xanh sẽ không chạy mất, vẫn luôn chờ ở kia, tôi không làm cảnh sát nữa, tùy thời có thể làm sứ. Nhưng người xấu sẽ chạy, phải thừa dịp tuổi trẻ chạy nhanh, có thể bắt được ai thì bắt.”

Vì sao làm cảnh sát hình sự?

thật ra không có lý tưởng gì cao thượng, người nọ vẫn còn sống, không biết ở chỗ nào, anh phải tìm ra, thay anh trai trả một phát súng.

Lâm Nguyệt ngửa đầu, người đàn ông đứng dưới bầu trời xanh biếc, như một gốc cây thẳng cao ngất, anh đang cười, vân đạm phong khinh, trong mắt phảng phất như cát giấu điều gì khác. cô nhìn không hiểu, chỉ là cảm thấy, cảnh sát Chu như vậy, càng... làm cô thích.

“Chú Chu, cô giáo, hai người nhanh lên!”

Phía trên đỉnh núi đột nhiên truyền tới tiếng la vang vọng của bạn học nhỏ.

không khí yên lặng biến thành nhẹ nhàng, sải bước lên một tảng đá lớn, Chu Lãm xoay người, duỗi tay đưa về phía cô. Tảng đá rất cao, không kéo một phen, cô cũng phải như bạn học nhỏ sử dụng cả tay chân mới bò lên được.

“Cảm ơn.” Lâm Nguyệt không cậy mạnh, đặt tay vào lòng bàn tay anh. không còn bùn đất cách trở, tay cô có chút lạnh, tay đàn ông vừa to vừa ấm, gát gao nắm chặt tay cô, kéo lên trên, Lâm Nguyệt đã được anh kéo lên. Đứng vững gót chân, Lâm Nguyệt muốn rút tay về, Chu Lãm không thả, thấp giọng hỏi cô: “Cảnh sắc bờ hồ buổi tối tạm được, đi dạo một chút không?”

nói xong mới buông tay cô.

Lâm Nguyệt hơi hoảng, không nghĩ nhiều đã gật đầu: “Được.”

Chu Lãm nhìn đồng hồ: “8 giờ gấp ở cửa.” Lâm Nguyệt ngoài ý muốn dừng lại bước chân, 8 giờ mới xuất phát, chẳng lẽ Chu gia ăn cơm chiều muộn vậy?

Đoán được cô hoang mang, Chu Lãm quét mắt nhìn đỉnh núi, nơi đó, Phó Nam còn đang hưng phấn vẫy tay.

Chu Lãm đón gió đứng yên, ánh mắt vui vẻ. Đúng vậy, 8 giờ, bạn học nhỏ hẳn là đã ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Thanh Vy

Hơn 6 giờ đã ăn xong cơm chiều, ông cụ Chu đã nhiều tuổi, đương nhiên sẽ không đi chơi cùng, giới thiệu cho Lâm Nguyệt mấy chỗ chợ đêm có thể đi dạo xong liền đem hai vị khách một lớn một nhỏ để lại cho Chu Lãm, ông tự đi nghỉ ngơi.

Chu Lãm xúi giục Phó Nam đuổi theo ông cụ: “Đi đi, không phải nhớ ông nội Chu của cháu sao?”

Phó Nam cầm tay cô giáo, ngược đầu nhỏ, thông minh hỏi ngược lại: “Chú Chu đi chơi chợ đêm sao?”

Chu Lãm dứt tay vào túi quần, trực tiếp đi về phía phòng cho khách bên kia: “Một mỗi một ngày, đừng.”

Phó Nam thất vọng bĩu môi.

Lâm Nguyệt nhìn người đàn ông đã đi xa, nhìn lại học sinh đang nắm tay cô, tâm bắt đầu nhảy loạn. Lúc chiều Chu Lãm hẹn cô 8 giờ đi dạo bên hồ một chút, cô theo bản năng nghĩ Phó Nam cũng đi cùng, hiện tại Chu Lãm lại nói muốn ngủ, là thật sự đã quên, hay là anh nghĩ muốn đưa mình cô đi?

Di động trong túi kêu “Đình”, Lâm Nguyệt lấy ra nhìn, Chu Lãm nhấn tới: “Đỗ nó ngủ.”

Trong đầu oanh một tiếng, cả người Lâm Nguyệt nóng lên, trong phút chốc nhớ tới Chu Lãm nắm tay cô tạo hình phôi, nhớ tới lồng ngực dày rộng kề sát cô, nhớ tới lúc ở trên núi anh thấp giọng hẹn cô đi tản bộ. Cho nên đêm nay Chu Lãm mời, là ý tứ kia sao?

“cô giáo, chúng ta đi chỗ nào đây?” Chú Chu đi rồi, Phó Nam nhìn cô giáo hỏi.

Đôi mắt thẳng bé sáng lấp lánh, trong sáng đơn thuần, lần đầu tiên Lâm Nguyệt ở trước mặt học sinh chột dạ, nhưng vẫn ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Nam Nam còn muốn đi chơi sao?”

Phó Nam cào đầu: “Chú Chu không đi, không có ai lái xe đưa chúng ta đi.” Loại thời điểm này, bạn học nhỏ cực kỳ hiểu rõ tầm quan trọng của chú Chu.

“Bác tài xế” có kế hoạch khác, Lâm Nguyệt thử thăm dò thương lượng: “Vậy đêm nay chúng ta đi ngủ sớm một chút, lần sau tới đây, lại bảo chú Chu đưa chúng ta đi được không?”

Phó Nam ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vươn ngón út, muốn ngoéo tay với cô giáo.

Lâm Nguyệt cười ngoéo một cái.

Năm phút sau, Lâm Nguyệt nắm tay Phó Nam vào phòng cho khách, mở TV lên, cùng xem phim hoạt hình Phó Nam thích nhất. Học sinh lớp một, ban ngày nặn bùn rất lâu, đó là việc tốn sức lực, nặn xong còn đi lên núi chạy một vòng, thể lực tiêu hao quá nhiều, vừa mới còn hứng thú bùng bùng muốn ra cửa, một tập phim hoạt hình chiếu xong, mí mắt trên dưới Phó Nam thường xuyên đánh nhau.

Lâm Nguyệt sờ đầu thẳng bé: “Nam Nam đánh răng rồi ngủ nhé?”

Phó Nam vừa dụi mắt vừa vâng một tiếng.

Lâm Nguyệt tắt đi TV, giúp học sinh đánh răng rửa mặt.

Chui vào ổ chăn, Phó Nam lưu luyến nhìn cô giáo.

Lâm Nguyệt ngồi ở mép giường, ôn nhu kể chuyện xưa về Hồ Tiên Nữ, giọng nói của cô nhẹ nhàng, nhẹ như lông chim, Phó Nam tuy rằng đã thuộc lòng câu chuyện này, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe, một lúc sau thì ngủ, lông mi thật dài hợp làm một, hơi cong lên. Ánh đèn mờ nhạt, khuôn mặt bạn học nhỏ trắng nõn hơi hồng, ngũ quan tinh xảo, cực kỳ xinh đẹp.

Lâm Nguyệt đột nhiên thấy khó chịu, đứa bé hiểu chuyện như vậy, vì sao cha mẹ đều không ở bên người?

Ngồi thêm mười phút, Lâm Nguyệt tắt đèn đầu giường, chậm rãi rời khỏi phòng.

“Ngủ rồi?” Mới vừa đóng cửa lại, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến giọng nói đàn ông trầm thấp, Lâm Nguyệt hoảng sợ, xoay người liền thấy Chu Lãm dáng vẻ lười biếng tựa vào tường bên cạnh, tay phải dứt vào túi quần, giữa ngón tay trái kẹp nửa điếu thuốc, con gió nhẹ cuốn mùi thuốc lá thổi qua, Lâm Nguyệt theo bản năng hơi nghiêng đầu.

Chu Lãm thấy, tùy tay ấn tắt tàn thuốc, chờ hơi lâu, bắt gác hút một điếu.

Lâm Nguyệt khẩn trương không biết nhìn hướng nào, giây phút nghe được giọng nói của anh kia, học sinh hoàn toàn bị hai chữ “hẹn hò” bài trừ khỏi đầu cô. anh vậy mà luôn chờ bên ngoài, thật là ý tứ kia sao?

“Bây giờ xuất phát?” Chu Lãm nhìn đồng hồ, 7 giờ 10 phút.

Lâm Nguyệt sờ sờ cánh tay, nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi đi về phòng một chút.”

“Ừ, không vội.” Chu Lãm tránh ra một bên.

Lời anh nói không nhiều nhưng xung quanh đều là hơi thở của anh, cường thế bá đạo, giống như một tấm lưới, mà cô chính là con côn trùng dính vào chính giữa. không cách nào giải thích được cảm giác, Lâm Nguyệt tâm hoảng ý loạn quay về phòng khách, đóng cửa lại, lập tức che mặt, thật là nóng.

Khán trương, lại rung động, còn có từng đợt ngọt ngào nhẹ nhàng chảy xuôi tán loạn trong lòng cô.

Lâm Nguyệt không quản được miệng mình, tươi cười càng lúc càng lớn, chạy bước nhỏ vào toilet, trong gương liền hiện ra gương mặt đỏ bừng của cô. Lâm Nguyệt ngơ ngác mà nhìn vào gương, gương cô trong trạng thái lảng lảng không biết bao lâu, Lâm Nguyệt đột nhiên chú ý tới tóc cô hơi rối loạn, vội vàng chải đầu trang điểm lần nữa.

Ngoài cửa, Chu Lãm đang xem nhóm wechat.

Đội cảnh sát hình sự độc thân nổi lên bát quái, không hề kém phụ nữ.

Đường đẹp trai: Đoán xem lão đại theo đuổi được chị dâu hay không?

Lý súng sắt: Tôi đánh cược 5 đồng tiền, không được.

Triệu Cửu: Tư sắc kia của lão đại, sao có thể không được? Em đánh cược 10 đồng, căn bản là lão đại không theo đuổi.

Lưu mắt kính: đang xem phim cùng bạn gái, tôi không tham gia.

Đường đẹp trai: Ha ha, còn chưa tới 8 giờ, cậu đã nằm mơ? @ Chu Lãm, người đâu, ra nhận 5 đồng.

Lưu mắt kính: Haiz, từ khi lão đại có ánh trăng nhỏ, đối với chúng ta ngày càng lạnh nhạt, thôi đòi nóng lạnh a.

Lý súng sắt gửi tới một đoạn giọng nói, Chu Lãm do dự có nên mở hay không, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng mở cửa, Chu Lãm nhanh chóng nghiêm túc, di động cũng chuyển về trạng thái im lặng. Cát xong di động, Chu Lãm nghiêng người thấy cô giáo thẹn thùng đứng ở chỗ đó, vẫn là quần áo ban ngày mặc, tóc thả xuống, mang cảm giác trẻ trung hơn.

“đi thôi.” Chu Lãm bước xuống bậc thang trước.

Lâm Nguyệt yên lặng đi theo, mặt ngoài an tĩnh, trong lòng luống cuống không nói, đôi mắt nhìn trộm trái phải, lo lắng gặp phải ông cụ Chu hoặc công nhân trong xưởng. Sáng nay tới đây còn làm sáng tỏ không phải quan hệ nam nữ, bây giờ lại cùng nhau ra cửa, bị người gặp được quá xấu hổ, huống chi, Chu Lãm rốt cuộc nghĩ như thế nào, cô còn chưa rõ ràng.

Có lẽ, anh chỉ đơn thuần muốn chiều đãi khách là cô thôi?

Chưa có đáp án, liền không nhận được mà suy nghĩ miên man.

“Bên này thanh tịnh, không có gì ngắm, cảnh đẹp đều ở Hồ Nam, muốn lái xe hay là đi bộ?” đi ra khỏi cửa lớn Chu gia, Chu Lãm cho Lâm Nguyệt chọn.

Trước cửa Chu gia chính là hồ, theo lời Chu Lãm, Hồ Bắc yên tĩnh, dưới đèn đường ít khi thấy người đi đường, Hồ Nam bên kia có nhiều đình đài lầu các, đèn đuốc sáng trưng, nhìn rất náo nhiệt, trên mặt hồ còn có mấy du thuyền.

“Từ đây đi qua đó mất bao lâu?” Lâm Nguyệt nhìn phía nam xa xa, cảm giác cách không xa lắm.

“Gần mười phút.” Chu Lãm nhìn cô nói, “Thích đi bộ?”

Lâm Nguyệt đồng ý, sau khi ăn xong đi tản bộ đối với thân thể cũng tốt, khó có được nơi thích hợp tản bộ như vậy.

Chọn xong phương án, hai người bắt đầu đi, sóng vai cùng nhau nhưng ở giữa vẫn cách một khoảng. Trong lòng Lâm Nguyệt khẽ dưng đưa, một hồi cảm thấy Chu Lãm thích cô, một hồi lại phủ định. Gió hồ mát mẻ, Hồ Nam âm ỉ ngày càng gần, lòng Lâm Nguyệt lại càng trầm, bởi vì người đàn ông hẹn cô cả đường đều trầm mặc, căn bản không phải tình hình như cô tưởng tượng.

Chu Lãm dứt một tay vào túi, bật lửa trong tay xoay không biết bao nhiêu vòng, cũng không nghĩ ra nên nói cái gì.

đi được nửa đường, phía sau có người huýt sáo, dáng vẻ lưu manh, Chu Lãm quay đầu lại, thấy bốn học sinh trung học đi xe đạp. anh cùng Lâm Nguyệt đi cạnh hồ, Lâm Nguyệt ở phía bên trong, học sinh trung học thức thời đi phía bên ngoài, nhưng rõ ràng có một học sinh nhuộm tóc vàng muốn sinh sự, nhìn chằm chằm vào Lâm Nguyệt đi tới.

Bóng dáng mỹ nữ cũng đẹp, đàn ông trưởng thành muốn nhìn sẽ tận lực nhìn, nhưng học sinh trung học mười bảy, mười tám tuổi thì không kiêng kị.

Vấn đề là, có người không muốn cho bọn họ nhìn.

Chu Lãm tới gần Lâm Nguyệt, trực tiếp ôm người vào trong ngực, thuận thế xoay người, đem Lâm Nguyệt áp tới sau thân liễu rù, nơi này đèn đường chiếu không rõ, trừ khi tới gần, tuyệt đối không rõ mặt người.

Nhóm học sinh có chút thất vọng, sau đó ồn ào, huyết sáo vang lên: “Hôn, hôn!”

Thanh âm kia như gần như xa, nhưng đối với Lâm Nguyệt mà nói, nhóm học sinh trung học đi ngang qua đều ở một thế giới khác, nói cái gì làm cái gì đều không liên quan tới cô, giờ này khắc này, thế giới của cô chỉ có một mình Chu Lãm, anh cường thế ôm cô đi vào chỗ tối, anh đem cô áp lên thân cây, thân hình cao lớn bao phủ xuống, hô hấp gần trong gang tấc.

Tim đập với tốc độ nhanh chưa từng có, cánh tay anh còn để bên hông cô, chỉ cần anh dịch về phía trước một chút, hai người liền hoàn toàn kề sát.

“anh...”

“Cùng tôi ở chung một chỗ, có phải rất buồn chán không?”

Hai người cùng mở miệng, bất quá Lâm Nguyệt mới vừa mở miệng liền ngậm lại, liễu rù xuống tàng cây, chỉ có người đàn ông ý vị không rõ dò hỏi. Lâm Nguyệt tâm hoảng ý loạn, không hiểu Chu Lãm ám chỉ chính là lần tản bộ này buồn hay là chuyện “Cùng anh ở chung một chỗ”.

Mặc dù cụp mi mắt nhưng Lâm Nguyệt biết Chu Lãm đang nhìn cô, cô lắc đầu một cái, thất thần: “Khá tốt, tôi cũng không giỏi nói chuyện phiếm.”

cô không chê, tay phải Chu Lãm tiếp tục ôm eo nhỏ của cô, tay trái chống lên thân cây bên cạnh. cô giáo mím môi nghiêng sang bên kia, không nhìn ra là không thích hay là ngượng ngùng, Chu Lãm thấp giọng ho khan một tiếng, nhìn chăm chăm cô hỏi: “Từng yêu ai chưa?”

Lâm Nguyệt lại lắc đầu.

“Tôi cũng chưa từng yêu.” Chu Lãm lập tức nói.

trên mặt Lâm Nguyệt nhiệt độ lên cao, người này, rốt cuộc có muốn nói hay không?

“Em cảm thấy tôi thế nào?” Chu Lãm buông ra eo cô, hai tay đều chống lên cây, thân thể đối diện cô, công nghệ đầu sang phải, anh liền đuổi theo, đồng dạng nghiêng đầu nhìn cô. Nơi này ánh đèn tối, xuyên qua cành liễu lay động theo gió, dừng lại trên mặt cô, bóng cây đong đưa, cô gái chớp nhẹ hàng mi, đôi mắt trong suốt như nước so với cả hồ còn mệnh mỏng hơn, so với ánh trăng còn động lòng người hơn.

“nói đi.” Chu Lãm thúc giục cô, âm cuối khàn khàn.

Tư thế của anh như vậy, Lâm Nguyệt không còn chỗ lẩn trốn, chỉ có thể cúi đầu thấp hơn, đáp lung tung: “Khá tốt.”

Cảnh sát hình sự khá tốt, chú Chu khá tốt, chủ nhà khá tốt...

“Khá tốt như thế nào, có đủ tiêu chuẩn làm bạn trai em không?”

Vóc dáng cô thấp, cằm sắp chạm đến ngực, Chu Lãm không cong eo xuống, anh cũng không muốn mất công trực tiếp đè lên trên người cô, khiến cho cô ngứa đầu. Lâm Nguyệt hô hấp dồn dập, tầm mắt mới thoáng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, lập tức lại dời đi, khẩn trương không dám nhìn. một tay Chu Lãm bám vào cây, một tay nắm lấy tay nhỏ của cô, cô đang run run, ngón tay anh thô cứng chen vào, cùng cô đan mười ngón tay: “Tình hình gia đình tôi như thế nào em đã biết, thế nào, muốn thử không?”

Hô hấp của anh nóng bỏng, tay anh là lửa, anh giam cầm thân thể cô càng nóng, giống như một ngọn lửa, sắp thiêu cô tan chảy.

“Muốn hay không?” Khuôn mặt Chu Lãm tới gần, cái trán vô tình cọ qua cô.

Lâm Nguyệt rốt cuộc không chịu nổi nữa, đôi mắt nhắm chặt, run rẩy đáp ứng anh: “Muốn...”

P/s: anh tỏ tình hay là đang thăm vấn người ta vậy tim đập chân run theo luôn)

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Edit: Thanh Vy

Muốn yêu đương sao?

Muốn.

yêu đương có thể làm cái gì?

Hôn nhau.

Trước khi gặp được Lâm Nguyệt, Chu Lãm chưa từng có bạn gái, nhưng anh là đàn ông, có nhu cầu theo bản năng, lần trước công Lâm Nguyệt lên lầu, thân thể Chu Lãm đã sớm bị Lâm Nguyệt đốt lửa. Bây giờ cô gái nhỏ bị anh đè trên cây, không trốn thoát cũng không có ý muốn chạy trốn, ngoan như vậy, lửa trong người Chu Lãm liền cháy bùng lên, thân hình cường tráng ôm cô chặt hơn, hơi nuốt xuống, chạy thẳng tới đôi môi đầy đặn của cô.

Mắt Lâm Nguyệt vẫn nhắm, cũng không biết ý đồ của anh, nhưng thật ra cô cũng có chuẩn bị, anh kẻ gần như vậy...

Khán trương chờ, trên ngọn cây đột nhiên như nổ pháo nổ vài tiếng “phanh phanh”, Lâm Nguyệt kinh ngạc, một giây trước khi cô mở mắt cảnh sát Chu đã cảnh giác nhanh chóng lui lại một bước, chỉ là vừa mới đứng vững Chu Lãm đã hỏi hận, ai quản cái gì nổ, anh muốn hôn, cũng không ngại, tôi công lãng phí cơ hội, nhìn Lâm Nguyệt lần nữa, quả nhiên bị pháo hoa trên mặt hồ nổ rộ hấp dẫn, đẩy ra cảnh liễu đi ra ngoài.

một quả pháo hoa nổ trên cao, bầu trời đêm đủ mọi sắc màu, trên mặt hồ như sáng tỏ y hệt.

Lâm Nguyệt ngửa đầu, không kịp nhìn, đã không còn nhớ rõ lần trước thấy pháo hoa to như vậy là khi nào.

“Hôm nay là trùng dương.” (9/9 người xưa cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương)

Chu Lãm đứng ở bên cạnh cô, mặt không thay đổi giải thích, lửa khói sáng chói chiếu sáng gương mặt anh, thoáng qua lập tức lại tối, không vui trong mắt người đàn ông lại lần nữa bị bóng đêm che lấp.

anh vừa mở miệng, Lâm Nguyệt lập tức nhớ lại tình hình vừa rồi, ở thời điểm xác định quan hệ mang đến ngọt ngào rung động, pháo hoa âm đậm phai màu. Bờ hồ gió lớn, tóc có chút rối loạn, Lâm Nguyệt ngửa đầu lên trời, mượn tóc bay loạn che dấu khán trương, đã sớm thích anh, nhưng vừa mới ở bên nhau, ở chung như thế nào, cô không biết làm sao.

“đi thôi, phía trước có mấy cửa hàng nhỏ, đồ sứ tượng đất cái gì cũng có, em chọn cho Phó Nam một cái.” không còn không khí, Chu Lãm không làm được chuyển lại kéo người về dưới gốc cây hôn.

Lâm Nguyệt gật đầu một cái, đi theo anh, cô vẫn ở phía bên trong, dọc theo đường đi thẳng, Chu Lãm tới gần cô, khoảng cách giữa hai người lập tức ngắn lại, không tới nửa cánh tay. Đây là khác nhau giữa người quen bình thường với người yêu phải không?

Trong lòng ngọt ngào, Lâm Nguyệt không phát hiện người đàn ông lại dịch vào bên trong, bàn tay tự nhiên đưa ra, ngoài ý muốn chạm vào, Lâm Nguyệt cúi đầu, vừa lúc thấy tay Chu Lãm đưa tới, bàn tay to ấm áp hữu lực, làm như không có việc gì nắm tay cô, mới đầu chỉ cảm vào giữa ngón tay, ngay sau đó cảm lấy toàn bộ.

Lâm Nguyệt từ từ thu hồi tầm mắt, anh không nói lời nào, cô cũng làm như không biết.

Kỳ thật lúc tỏ tình ba phút trước, anh ngừng khí bá đạo động tác cường thế, không nói “anh thích em”, không có bất kỳ lời ngon tiếng ngọt nào, chỉ như đang thăm vấn tung ra mấy vấn đề. Lâm Nguyệt cũng không phải quá để ý, người đàn ông cô thầm thích muốn hẹn hò với cô, cô rất vui vẻ, nhưng kinh hi tới quá nhanh, trong lòng lảng lảng, không quá chân thật.

Nhưng tuy anh chưa nói, nhưng anh làm, thích cô, mới có thể cầm tay cô.

Cho tới giờ khắc này, Lâm Nguyệt mới chân chính kiên định, cô cùng Chu Lãm, thật sự ở bên nhau.

~

Huyện Thanh Thạch là một huyện nhỏ, chợ đêm sầm uất không nhiều, Lâm Nguyệt đi dạo một vòng, không phát hiện được cái gì đặc biệt hấp dẫn, thu hoạch duy nhất là con khủng long bằng đất sét cho Phó Nam, hai mươi đồng, hàng đẹp giá rẻ.

trên đường trở về, hai người tiếp tục tay trong tay, càng tới gần Chu gia bên hồ càng yên tĩnh, dần dần phảng phất chỉ còn hai người bọn họ đi trên đường, còn có một vầng trăng rằm trên không trung, in xuống mặt hồ phẳng phồng.

“Giống avatar của em” Chu Lãm dừng lại bước chân, nắm tay Lâm Nguyệt đi đến chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống.

một tay Lâm Nguyệt bị anh nắm lấy, một tay cầm hộp quà đựng khủng long của Phó Nam, ánh trăng trên mặt hồ theo gợn nước nhộn nhạo, lòng cô cũng hơi lắc lư. anh thật sự chỉ muốn ngắm trăng sao? Tại sao lại cảm thấy có chút ý khác nhĩ?

“Tóc em rối rồi.” Chu Lãm xoay người, trong miệng nói, đồng thời giơ tay, giúp cô đem tóc dài trên vai vén ra sau.

Lâm Nguyệt cúi đầu, tim nhảy thình thịch.

“Thành thật như vậy, không sợ bị người bắt nạt à?” đã thành thói quen tiếp xúc với các loại phạm nhân hung ác, bạn gái quá hiền, Chu Lãm ngược lại có chỗ không hạ miêng được, không biết cô thật sự nguyên ý, hay là bị biểu hiện đêm nay của anh dọa cho. Nếu là về sau, chuyện đó gọi là gì được, nói cho người khác, người con gái của anh là do hù dọa mà có?

Chu Lãm cúi đầu, nhìn cô tìm tòi nghiên cứu.

Da mặt Lâm Nguyệt sắp bốc cháy, cảm thấy anh như vậy rất vô lại, anh muốn hôn, cô nguyên ý cho, anh thế nhưng còn ngại cô thành thật.

cô quay đầu: “Sợ.”

Chu Lãm sững sốt, sau đó thấy khóe miệng cô trộm cười, cười xong muốn đi. Cổ họng Chu Lãm căng thẳng, không chút nghĩ ngợi liền túm chặt tay cô kéo về, sức lực quá lớn, trực tiếp đem Lâm Nguyệt kéo lao đảo ngã vào trong lồng ngực anh.

“anh...”

anh cái gì?

Cũng không nói ra được, bờ môi như lửa nóng của anh đè xuống, vội vàng cuồng dã.

Lâm Nguyệt lập tức bất động, trong đầu trống rỗng, chỉ có trong lòng đang bay cao. cô xem qua phim thần tượng, cũng xem qua tiểu thuyết ngôn tình, trong phim truyền hình nụ hôn đầu tiên rất lãng mạn, tiểu thuyết cũng miêu tả nhẹ nhàng hồng phấn. Nhưng nụ hôn đầu tiên của cô, không hề giống những cái đó, hồi hộp lại khẩn trương, môi lại có chút đau, răng hai người đập vào mấy lần.

Lâm Nguyệt thử đẩy anh ra.

Chu Lãm nắm tay cô, còn muốn hôn thêm, ý thức được cô có thể không muốn, anh khác chế rời khỏi đôi môi mềm mại kia, đôi mắt đen nhánh nặng nề nhìn chăm chú vào cô.

Lâm Nguyệt không dám nhìn, thẹn thùng sờ môi: “Đau.”

Chu Lãm trầm mặc.

cô không nói, anh nghĩ không ra, cô nhắc tới, Chu Lãm liền nhớ ra rồi, hình như là đụng phải răng, anh cũng đau, nhưng chút đau này tính là cái gì, so với hôn cô mang đến kích thích còn kém xa.

“Chỗ nào đau?” Ánh mắt dời xuống, Chu Lãm hơi dời ra thân thể, dựa vào ánh trăng kiểm tra môi cô.

Lâm Nguyệt nào có ý cho anh nhìn, thừa dịp anh buông lỏng tay, xách hộp quà chạy đi. Chạy được mấy bước, sau lưng không có động tĩnh, Lâm Nguyệt từ từ dừng lại, nghi ngờ quay đầu. Gió đêm thổi lật phất, váy dài của cô lung lay, đôi mắt đen nhánh trong veo dưới ánh trăng càng thêm mặn mà, thật giống như đang hỏi bạn trai đang ngồi trên ghế tại sao không đuổi theo cô chứ.

Thân thể Chu Lãm căng thẳng dần buông lỏng xuống, anh bị dọa giật mình, còn tưởng rằng cô ghét anh hôn không tốt, tức giận.

anh đứng lên.

Lâm Nguyệt thấy, lần nữa xoay người, chậm rãi đi về phía trước.

“Sau này anh sẽ luyện tập.” Chu Lãm bước vài bước đuổi theo, giữ chặt cánh tay cô kéo về sau, đem cô gái nhỏ ôm vào trong ngực, cúi đầu nói, “Lần sau khẳng định đạt yêu cầu.”

Lâm Nguyệt quay đầu, làm như không hiểu anh đang nói cái gì.

Chu Lãm cười hôn trên mặt cô một cái.

~

Vụng trộm lần mò trở lại phòng cho khách, Lâm Nguyệt nằm trong ổ chăn, nhìn không được nhớ lại từng hình ảnh đêm nay hẹn hò, tay anh, sự theo đuổi bá đạo của anh, cùng với nụ hôn đầu tiên vụng về kia.

Phòng cách vách, Chu Lãm dựa vào đầu giường, một tay gối sau đầu, một tay cầm di động, ngón tay đang gõ chữ ở trình duyệt, tìm kiếm “Hôn môi như thế nào”, hiện ra các loại văn hay tranh đẹp, hóa ra hôn cũng có nhiều cách như vậy. không có bạn gái, Chu Lãm sẽ khinh thường xem mấy loại này, bây giờ đã có, Chu Lãm nghiêm túc từng bức đều xem qua.

Chữ viết là chết, anh là sống, mắt nhìn chữ, trong đầu tự động ảo tưởng tình hình đem từng cách dùng với cô, mới xem xong một cách, chỗ kia đã không còn thành thật.

Chu Lãm buông di động, đôi mắt nhìn lên tường, cô ở ngay cách vách, hiện tại mới hơn 9 giờ...

Thôi, ba mươi năm đều sống một mình rồi, đêm nay không vội.

Choi đi động một lát, Chu Lãm đi tắm nước lạnh, tắm xong thì bình tĩnh lại, lại nghĩ tới cô, nghĩ tới việc trong cục, đi ngủ.

Hơn 5 giờ sáng, Chu Lãm tự nhiên tỉnh, rửa mặt đánh răng, hai phòng cách vách vẫn chưa có động tĩnh, Chu Lãm đứng trước cửa phòng Lâm Nguyệt một lát, xoay người đi phòng hong khô sũ. Cốc nước anhlàm vẫn bày ở chỗ cũ, Chu Lãm khom người, kiểm tra có vết nứt nào không, xác nhận không có sai lầm, Chu Lãm đi dạo một vòng quanh các loại phơi sũ, lúc này mới nhàn nhả rời đi.

Bước ra cửa, đối diện gặp ông cụ cả người mặc đồ trắng sáng sớm đi tập thể dục.

Chu Lãm nín thở, chuẩn bị giống như trước đây, làm ra vẻ ai cũng không nhìn thấy ai.

“Đứng lại.” Ông cụ Chu lại phá lệ chủ động để ý đến anh.

Chu Lãm bắt động, tay dứt vào túi, mắt nhìn cây hoa quế trong viện.

“Con đối với Lâm Nguyệt là nghiêm túc?” Ông cụ Chu vòng đến trước mặt con trai, nhìn chằm chằm cảnh sát hình sự cao lớn trưởng thành hỏi.

Chu Lãm lúc này mới nhìn về phía ông cụ, mặt mang biểu tình “Có lời ba cứ nói thẳng.”

Ông cụ Chu hừ một tiếng, răn dạy con trai nói: “Ta nhìn cô bé kia không tồi, là một cô gái tốt, con nếu không có tâm tư kia thì ít động tay chân trên chộc người ta thôi, thật muốn nghiêm túc tìm hiểu, nhân lúc còn sớm nói rõ ràng, đừng tùy tiện chiếm tiện nghi của người khác.”

Chu Lãm nhìn vào mắt ông cụ, khom lưng ngồi xuống cạnh luống hoa, nhìn chằm chằm già ông cụ hỏi: “Người ta từ nơi xa tới đây một chuyến, ba không định đưa ra một phần lễ gặp mặt?”

Đề trường bối tặng lễ gặp mặt, là đãi ngộ chỉ dành cho con dâu tương lai hay con rể chuẩn mới có.

Ông cụ Chu muốn vui vẻ, lại sợ con trai tỏ vẻ đắc ý, kịp thời ghen lại, banh mặt tiếp tục dạy: “Đó là chuyện của ta với con bé, không cần con nhọc lòng, nhưng thật ra con đó, già đầu rồi, tính toán khi nào lĩnh chứng?” Lão đại không còn, lão nhị một lòng muốn làm cảnh sát, ông cụ Chu chỉ có thể trông cậy vào cháu trai kế thừa tay nghề tổ tông.

Chu Lãm không nói, tối hôm qua mới vừa xác nhận quan hệ, hôm nay đã muốn đi lĩnh chứng? anh đương nhiên hy vọng càng sớm càng tốt, Lâm Nguyệt khẳng định không đồng ý, trường bối nhà gái còn chưa gặp, thúc giục quá gấp, Lâm Nguyệt chắc nghĩ anh có bệnh.

“cô ấy vừa mới tốt nghiệp, sau này rồi nói.” Nên nói đều nói, Chu Lãm đứng lên muốn đi.

“không lĩnh chứng thì tự quản lấy chính mình, trước khi cưới không được chiếm tiện nghi.” Ông cụ Chu thấp giọng giáo huấn, đưa lưng về phía con trai, “Công tác của con... đừng chậm trễ người khác.”

Trả lời lại ông chỉ có tiếng bước chân Chu Lãm rời đi.

Ông cụ Chu nhắm mắt lại, đứng một lát mới xoay người đi thư phòng.

Buổi sáng Phó Nam nhận được tượng đất khủng long cô Lâm cho, uy phong oai hùng, bạn học nhỏ cực kỳ thích. Bên này Lâm Nguyệt đang chơi cùng thằng bé, ngoài cửa ông cụ Chu xách theo một hộp quà đi vào.

Chu Lãm quét mắt nhìn đồ trong tay ông cụ, sắc mặt cuối cùng cũng tốt hơn.

Biết được hộp quà này là cho cô, Lâm Nguyệt thụ sủng nhược kinh.

Ông cụ Chu xoa tay: “Đây là lễ gặp mặt, nhận lấy đi, về sau nó dám bắt nạt cháu, cứ trực tiếp nói với ta.”

Ông cụ đưa lễ vật tới cho cô, Lâm Nguyệt theo bản năng nhận lấy, nhận xong mới phản ứng kịp, lễ gặp mặt?

Mặt bỗng đỏ bừng, Lâm Nguyệt quay đầu tìm Chu Lãm.

Chu Lãm tựa lưng vào ghế ngồi, khuôn mặt tuấn tú hơi ngẩng, cười với cô.

Nhận lấy lễ gặp mặt, chính là con dâu Chu gia, muốn đổi ý cũng không kịp rồi.

P/s: Muộn mấy phút vì mạng lag quá các nàng à

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit: Thanh Vy

Nhận xong lễ gặp mặt, quan hệ người yêu đã công khai, sau khi ăn xong Chu Lãm đề nghị đưa Lâm Nguyệt đi dạo thăm phòng anh, cũng là chuyện bình thường.

Phó Nam đã là khách quen, sớm đã đi khắp các góc nơi này, không hề có hứng thú với chỗ ở của chú Chu, muốn tiếp tục cùng ông cụ Chu học nặn bùn. Tâm tư bạn học nhỏ đơn giản, chỉ cao hứng nhận được quà cô giáo đưa, cần bản không nghĩ tới quà này là cô giáo biến ra từ chỗ nào.

Tòa nhà của Chu gia này là kiểu bố cục tiểu viện của Giang Nam, khắp nơi đều là hành lang dài, hoa viên uốn cong thông nhau. Xưởng sứ ở phía tây, ở giữa là một hoa viên đẹp đẽ, phía đông mới là nhà ở của chủ nhà. Xách theo món quà từ cha của bạn trai, Lâm Nguyệt đi bên cạnh Chu Lãm, nhỏ giọng hỏi anh: “anh, sao lại nói với bác trai?”

Tối hôm qua hai người cùng nhau trở về, anh hẳn là không lại ra ngoài, chẳng lẽ sáng sớm nay đã chạy tới chỗ ông cụ nói hai người yêu nhau?

Chu Lãm không giống loại người thích khoe khoang này.

“nói cái gì?” Chu Lãm cúi đầu nhìn cô.

Mặt Lâm Nguyệt nóng lên, gờ lên lễ gặp mặt còn nóng hổi cho anh nhìn.

Chu Lãm không nhìn thấy hộp quà, trong mắt chỉ thấy khuôn mặt cô ửng đỏ. Da mặt cô mỏng, hay thẹn thùng, nói một câu “Phòng ngủ chính có phòng vệ sinh riêng” cũng sẽ đỏ mặt, da thịt trắng mịn lộ ra dưới lớp phấn tươi, giống như cánh hoa đào vừa tách ra, Chu Lãm lớn như vậy, lần đầu tiên tiếp xúc với cô gái như thế.

Càng nhìn càng đẹp.

“anh chưa nói, buổi sáng anh đến phòng hong khô, ông ấy không biết sao lại tìm ra, cảnh cáo anh đừng động tay chân với em.” Chu Lãm dựa tới gần cô, ngữ khí bình tĩnh, ánh mắt trước sau không rời khỏi mặt cô.

Thân thể Lâm Nguyệt cứng đờ, bên tai đều đỏ, động tay động chân, có phải tối hôm qua Chu Lãm hôn cô bị ông cụ nhìn thấy hay không?

cô ảo não hổ thẹn, Chu Lãm cười, một phen nắm lấy tay nhỏ của cô, thấp giọng dỗ: “Yên tâm, trời tối như vậy, ông ấy thấy không rõ.”

Da mặt anh dày, cả người Lâm Nguyệt không được tự nhiên, trộm nhìn ra phía sau, vội rút tay lại sợ bị ông cụ bắt gặp.

Chu Lãm không buông, bá đạo nắm chặt tay cô.

Lâm Nguyệt đành phải xin anh: “anh buông ra.”

Lúc này Chu Lãm mới buông tay.

Lâm Nguyệt lập tức dịch sang bên cạnh, bảo trì khoảng cách với anh, Chu Lãm không chút để ý nhìn xung quanh, đang ở bên ngoài nên buông tha cho cô trước.

“Đây là phòng chính, ba anh ở.” đi ngang qua một một tiểu viện ba phòng, Chu Lãm giới thiệu cho Lâm Nguyệt, “Vào xem một chút?”

Lâm Nguyệt nhìn vào bên trong, trong sân trồng hai cây quế, phòng đối diện treo tám bảng ghi “Nhân Văn Đường”, rất có khí thế. Nhìn thấy vậy, Lâm Nguyệt không nhịn được cảm thán: “Nhà anh trước kia khẳng định là nhà giàu trong vùng.” Giống như trong phim truyền hình, cổng lớn phía trước cùng lão gia phu nhân, công tử tiểu thư.

“hiện tại cũng là nhà giàu, em già lại đây, sau này chính là bà lớn cai quản tất cả.” Chu Lãm sai bước lên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống cô, ý vị thâm trường.

Bây giờ Lâm Nguyệt mới ý thức được, chủ nhà cảnh sát Chu cao lãnh trầm ổn, còn bạn trai Chu Lãm thì lại vô lại mui phần.

không tiếp lời này, Lâm Nguyệt xoay người, anh muốn đi vào, cô có ý đi hướng khác.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, đảo mắt Chu Lãm đã đến bên người cô, nắm tay kéo cô đi vào sân phía đông bắc. Lâm Nguyệt dụi dụi đi theo, hộp quà ở tay phải nhẹ nhàng lay động theo bước chân.

Sân của Chu Lãm cũng có ba phòng, phía trước là phòng tiếp khách, phòng phía đông là phòng ngủ, phía tây làm thư phòng. Trước khi đi vào xem, Chu Lãm chỉ vào ba căn phòng phía sau, nghiêm trang giới thiệu với Lâm Nguyệt: “Đó là cho vợ con tương lai của anh ở, không thể để em xem.”

Lâm Nguyệt chỉ làm như không nghe thấy, tò mò đẩy ra cửa thư phòng.

Đập vào mắt là một loạt kệ sách, chỉ chít đầy sách, bên cửa sổ phía nam có bàn gỗ ghế dựa bằng gỗ đỏ, cổ kính. Lâm Nguyệt vừa mới lạ vừa kinh ngạc, quay đầu lại hỏi Chu Lãm “Khi còn nhỏ anh làm bài tập ở chỗ này?”

Chu Lãm cười nhạo: “Sao có thể? Phần lớn là ra về cho ông cụ xem, ngày thường đều không động tới, anh cũng không muốn làm thủ khoa.”

Lâm Nguyệt không quá tin, quay về tủ sách tràn đầy.

Hai tay Chu Lãm dút vào túi dựa vào cánh cửa, ánh mắt chậm rãi xẹt qua những quyển sách đó. Khi anh còn nhỏ, ở trường là học sinh hiện đại, về đến nhà, ông cụ liền dùng phương pháp của thế hệ trước bồi dưỡng người thừa kế dạy dỗ hai anh em bọn họ, trên tủ sách toàn là sách chuyên về sử men xanh, tranh chữ thơ từ cổ xưa với đồ nghệ thuật.

Lúc ấy cảm thấy rất phiền, mệt mỏi, hiện tại nhớ lại, cũng có ý nghĩa.

anh yên lặng dựa vào, thấy Lâm Nguyệt gần như có hứng thú với từng quyển sách, ôm sách đứng ở đó xem, lúc này Chu Lãm mới đi qua.

Lâm Nguyệt đang xem chính là lịch sử về sử men xanh của Chu gia, sách gia tộc, giới thiệu các thế hệ bậc thầy sử men xanh của Chu gia.

“Thích xem có thể mang về.” Chu Lãm nói trên đỉnh đầu cô.

Lâm Nguyệt ừ một tiếng, đã là quan hệ yêu đương, muốn xem quyển sách cũng không khách khí với anh nữa.

“không tò mò ông cụ tặng em cái gì sao?” Chu Lãm nhìn hộp quà cô xách nửa ngày rồi, nhướn mày hỏi.

Lâm Nguyệt đương nhiên tò mò, vừa rồi không phải rụt rè sao, nếu Chu Lãm đã nói, cô liền xách lễ vật đặt lên bàn gỗ. Lễ vật đóng gói bằng hộp quà thương hiệu “Thanh Ngọc Đường”, lần trước Phó Nam tặng cô bình hoa cũng dùng cái này, nhưng hộp quà lần này nhỏ nhắn xinh xắn, bên trong là một hộp gỗ đậm màu, không biết là loại gỗ gì, giống như một hộp trang sức.

Lâm Nguyệt đột nhiên thấy khản trương, nhìn về phía Chu Lãm đang ngồi trên ghế.

Chu Lãm nhìn chằm chằm cái hộp trang sức, trong mắt chứa nhiều cảm xúc. Năm đó anh trai đưa người phụ nữ kia về, ông cụ hình như không quá vừa lòng, nhưng cũng tặng một bình hoa sử men xanh trị giá năm chữ số, đưa Lâm Nguyệt nhỏ một chút, chắc là không kém bình hoa chứ?

“Mở ra nhìn xem” cô ngây ngốc, Chu Lãm thúc giục.

Lâm Nguyệt cúi đầu, hộp gỗ trong tay hình tròn khắc hoa theo phong cách cổ xưa tinh xảo, chỉ nhìn họa tiết điêu khắc cũng biết hộp trang sức này có chút lai lịch. một tay nắm chắc cái hộp, Lâm Nguyệt từ từ mở nắp, liền thấy đặt bên trong trên mặt vải nhung đen là một chiếc vòng tay, xanh ngọc óng ánh, trong suốt long lanh, nhìn bề ngoài, là ngọc phi thúy?

Lâm Nguyệt không hiểu tranh chữ, đối với đồ ngọc cũng không hiểu biết gì, nhưng vòng tay xanh ngọc này tốt như vậy, đẹp như vậy, vừa nhìn liền rất quý trọng. Kinh động qua đi, Lâm Nguyệt bắt đầu do dự, phát sầu nhìn Chu Lãm: “Cái này, có phải rất quý không?” cô và Chu Lãm vừa mới bắt đầu, còn chưa quen thuộc lẫn nhau, ông cụ quá trịnh trọng rồi.

Chu Lãm tiếp nhận vòng tay kia, nhìn ra ngoài cửa sổ cười: “Có chút quý, bất quá là nhà mình làm ra, xem trọng ở tấm lòng.”

Nhà mình làm?

Lâm Nguyệt khó có thể tin há miệng, Chu gia làm sử men xanh, chẳng lẽ cái vòng này là đồ sử?

“Đưa tay cho anh.” Chu Lãm xòe bàn tay ra trước mặt cô.

Lâm Nguyệt còn chưa hoàn hồn, vô thức đưa tay cho anh.

Chu Lãm cầm bàn tay nhỏ trắng nõn của cô, chậm rãi đem cái vòng đeo vào cổ tay cô. Cảm nhận ngọc khí mát lạnh đã kéo lại lực chú ý của Lâm Nguyệt, theo bản năng khép lại năm ngón tay cho động tác của anh thuận lợi. Xương cốt cô nhỏ, vòng tay thuận lợi đeo vào, màu sắc xanh biếc đeo trên cổ tay trắng mịn của cô, xinh đẹp ưu nhã.

đang ở tư thế bắt tay, Chu Lãm hơi dùng sức liền đem người kéo vào ôm ngồi trên đùi.

Sắc mặt Lâm Nguyệt đỏ lên, vừa nhấc mắt, bên cạnh chính là cửa sổ, cô càng không dám làm vậy, ý đồ muốn tránh khỏi anh.

Chu Lãm nghiêng đầu nhìn sang, không thả người, vờn người đóng lại cửa sổ.

Lâm Nguyệt cắn môi, không tránh, cả người cứng đờ dựa vào đầu vai anh.

“Cái này gọi là men mai tử thanh.” Chu Lãm nâng cổ tay cô lên, giảng giải cho bạn gái về màu men xanh của vòng tay, “Mai tử xanh và phấn xanh đều là màu sắc đẹp nhất của sử men xanh, ánh sáng màu sắc của mai tử thanh chính tông có thể so với phi thúy đắt tiền. Cái này anh chưa thấy qua, hẳn là ông

cụ cất giấu rất cẩn thận, xem ra ông ấy rất hài lòng với em”

Rất hài lòng sao?

Nhìn cái vòng tay đặc biệt này, Lâm Nguyệt không có cách nào hình dung được cảm giác trong lòng, rất vui vì trường bồi thích cô, đồng thời cũng có chút áp lực. Mới quen một ngày, ông cụ ra tay chính là một tác phẩm nghệ thuật giá trị cao, không sợ sau này cô chạy mất? Lâm Nguyệt thích Chu Lãm, nhưng cô còn chưa nghĩ tới kế hoạch lâu dài, hiện tại nhận lễ gặp mặt quý trọng như vậy, giống như đời này nhất định phải cùng Chu Lãm buộc chặt vào nhau vậy.

“Cất đi thôi, em sợ làm vỡ.” Hoang mang rối loạn, Lâm Nguyệt vội vàng gỡ vòng tay ra.

Chu Lãm cũng không phản đối: “Ừ, thỉnh thoảng đeo, vật này không phải không thể chạm.”

Tác phẩm nghệ thuật quý trọng một lần nữa được bỏ vào hộp trang sức, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, hơi nghiêng đầu thì chạm phải ánh mắt sâu thẳm thâm thúy của Chu Lãm, tầm mắt giao nhau, không chờ cô lảng tránh, tầm mắt của anh chậm rãi đi xuống, cuối cùng dừng lại trên môi cô. Trong đầu oanh một tiếng, cái hôn ngắn ngủi mạnh bạo tới qua lại xông ra, tim Lâm Nguyệt đập nhanh hơn, bản năng nghiêng đầu về phía khác.

Bàn tay to của anh đưa tới dán lên mặt cô, thông thả mà cường thế đem cô xoay trở về.

Lâm Nguyệt gắt gao nhắm mắt lại.

Bàn tay anh không nhúc nhích, mặt trong ngón cái cọ qua môi cô, trơn bóng đầy đặn.

cô giáo vừa mới tốt nghiệp đại học, hai mươi hai tuổi, ở trước mặt cảnh sát hình sự đã hành nghề 8 năm như anh, đơn thuần giống như một học sinh.

“Muốn không?” Chu Lãm đem người ẩn vào trong ngực anh, dán vào lỗ tai cô hỏi. thật sự quá ngoan, không hỏi rõ ràng, anh không hạ thủ được, sẽ cảm thấy đang bắt nạt cô gái trẻ.

Bà vai anh rộng lớn, cánh tay rắn chắc, hô hấp thô nóng phun vào lỗ tai cô, Lâm Nguyệt không khống chế được mà run lên, vóc dáng một mét sáu rúc vào trong lồng ngực cường tráng của người đàn ông một mét chín càng thêm nhỏ xinh khiến người khác khó nhìn. Chu Lãm quấn chặt cánh tay, môi dán lên sườn mặt đang nóng lên của cô, cho cô cơ hội cuối cùng: “không muốn thì lắc đầu, em là người phụ nữ của anh, cho em quyết định.”

Lâm Nguyệt siết chặt áo sơ mi của anh, lòng bàn tay vừa vịn đề trên lồng ngực cường tráng của anh, nhịp tim đập mạnh mẽ, khiến tim cô càng đập nhanh hơn.

Muốn hôn anh không?

Muốn chứ.

Lâm Nguyệt nói không nên lời, nhưng cũng không lắc đầu.

Chu Lãm đã hiểu, nâng mặt cô lên.

Tối hôm qua tìm hiểu qua cách thức hôn kiểu Pháp, kiểu Tây Ban Nha, ghi nhớ rất nhiều, trên đường đi cùng cô tới đây Chu Lãm đã bắt đầu tưởng tượng ra, nhưng thật sự ôm được cô, thật sự hôn lên, anh lại quên sạch sẽ vài thứ trên mạng kia. Chu Lãm nghĩ không ra, cũng không thể thất thần, nhớ tới lần trước tránh khỏi răng cô, trực tiếp hôn xuống, cháy bỏng cuồng dã.

Sức lực anh mạnh mẽ, Lâm Nguyệt đầu choáng mắt hoa, tối hôm qua còn có thể thất thần ngai anh thô bạo, lúc này bị anh hôn đến mềm nhũn ra, vẫn là người này, nhưng lại giống như sói vồ, cảm giác hoàn toàn bất đồng. Hôn tới khi không thở được nữa, cô đẩy anh ra, Chu Lãm ngẩng đầu, thấy mặt cô đỏ rực, đôi mắt ánh nước mê mẩn.

“Lại đau sao?” anh nuốt nước miếng, khàn khàn hỏi, chú ý tới môi cô hơi sưng, thật sự là không khỏi chạm vào.

Lâm Nguyệt dựa vào đầu vai anh thở dốc, miệng nhỏ đỏ bừng, khóe mắt chân mày quyến rũ, câu tâm người khác.

cô như vậy, còn có chút bóng dáng nào của giáo viên tiểu học?

yêu đến mức muốn mạng người ta.

anh đứng bật dậy đặt cô ngồi xuống ghế dựa, Chu Lãm nhanh như con gió đi tới phòng ngủ đối diện, lại ôm nữa, anh sợ mình không nhìn được.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Thanh Vy

Ăn xong cơm trưa cùng ông cụ Chu, ba người Chu Lãm phải về thành phố Giang.

Trước cổng lớn tường trắng ngói xám, Chu Lãm ngồi vào ghế điều khiển trước tiên, bên ngoài xe, Lâm Nguyệt nắm tay Phó Nam chào tạm biệt ông cụ.

Ông cụ Chu sờ đầu Phó Nam, hòa ái dặn dò: “cô giáo dạy học vất vả, Nam Nam phải nghe lời.”

Phó Nam lớn tiếng dạ: “Cháu biết ạ!”

Ông cụ Chu cười cười, mở cửa xe ý bảo bạn học nhỏ lên xe trước, sau đó nói với Lâm Nguyệt: “Cháu vừa phải dạy học vừa phải chăm sóc thằng bé cũng không dễ dàng, có phiền toái gì nên sai nó làm thì phải sai, đừng ngượng ngùng. Công việc nó bận rộn không thể giúp đỡ, bên này còn có ta, cách cũng không xa, đừng chuyện gì cũng tự mình làm.”

Giữa hai cha con rất ít nói chuyện, nhưng ông cụ Chu quanh co lòng vòng từ chỗ Phó Nam nghe được tình huống của Lâm Nguyệt, biết được cô giáo trẻ là người huyện khác, tốt nghiệp đại học xong một mình ở lại thành phố lớn dốc sức làm việc. Đàn ông lang bạt bên ngoài đã gian khổ, huống chi là một cô gái xinh đẹp ôn nhu, vậy mà con trai lại quá bận rộn công việc.

Cảnh sát hình sự, bảo vệ nhân dân giữ gìn trị an, là trách nhiệm cũng là vinh quang, nhưng sau lưng vinh quang đó là không còn thời gian dành cho người thân. Dù cường tráng dù lợi hại thì thời điểm trong nhà cần tới chưa chắc đã có thể ở bên cạnh. Lâm Nguyệt còn quá trẻ, suy nghĩ chưa thành thực, hiện tại quá nửa là bị vẻ ngoài đẹp trai của con trai mình hấp dẫn, sau này ném được đau khổ, khả năng sẽ rút lui có trật tự.

Hai đứa nhỏ có thể lâu dài hay không, ông cụ Chu không muốn can thiệp, lời nói với Lâm Nguyệt này chỉ là hy vọng ngày nào đó Lâm Nguyệt thật sự gặp khó khăn, nếu không thể liên hệ được con trai thì còn có ông một người bác này có thể xin giúp đỡ, không đến mức lẻ loi không tìm được một người nào.

“Cảm ơn bác trai ạ.” Ông cụ hòa ái dễ gần, tuy rằng là nghệ thuật gia nổi danh nhưng cả người không hề kiêu ngạo, thân thiết như trưởng bối trong nhà, Lâm Nguyệt đặc biệt tin tưởng.

“Lên xe đi.”

Chờ Lâm Nguyệt ngồi vào bên cạnh Phó Nam, ông cụ Chu mới đi đến cửa sổ chỗ ghế phụ phía trước, khom lưng nhắc nhở con trai cảnh sát: “Về nhà đưa sổ của ba cho Lâm Nguyệt.”

Chu Lãm trực tiếp xoay người hỏi điện thoại của Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt lấy điện thoại ra đưa cho anh.

một tay Chu Lãm nắm tay lái, một tay nhanh chóng ấn vài con số, vài giây sau, điện thoại của ông cụ bên ngoài xe vang lên. Ông cụ Chu vừa muốn sờ, Chu Lãm đã ấn tắt, trả điện thoại cho Lâm Nguyệt: “Em lưu số lại, có việc thì liên hệ, không có việc gì không cần để ý.”

Ông cụ Chu mím môi một cái.

Lâm Nguyệt trừng mắt nhìn Chu Lãm, trước không nói chuyện dây số, lễ phép khuyên ông cụ Chu vào nhà, không cần đưa tiễn nữa, Phó Nam ở bên cạnh quyền luyến không thôi vẫy tay với ông nội Chu.

Chu Lãm yên lặng chờ, một phút sau cho xe chạy.

Trở lại thành phố Giang mới hơn 3h, Chu Lãm lái xe đi siêu thị, hai lớn một bé cùng nhau đi mua nguyên liệu nấu ăn cho hai ngày tới. Siêu thị đông người, Chu Lãm phụ trách đẩy xe mua sắm, Lâm Nguyệt nắm tay Phó Nam chọn đồ ăn, tất cả nhìn qua không hề khác bình thường, chỉ có lúc tính tiền, Chu Lãm nhìn Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt cúi đầu cười, không tranh cùng anh nữa.

“Chú Chu, hôm nay tâm tình chú rất tốt phải không?”

một lần nữa trở lại xe, Chu Lãm lái xe, Lâm Nguyệt kiểm tra túi mua sắm, bất thành linh nghe Phó Nam tò mò hỏi.

Lâm Nguyệt ngẩng đầu, theo bản năng quan sát Chu Lãm.

Chu Lãm cũng bị câu hỏi của bạn học nhỏ làm sửng sốt, nhìn Phó Nam xuyên qua kính chiếu hậu: “Sao biết?”

Phó Nam hơi mím khóe miệng, nghiêm túc phân tích: “Hôm nay chú cười rất nhiều.” Trước kia chú Chu không hề thích cười.

Lâm Nguyệt chột dạ tiếp tục sờ túi mua sắm, làm bộ không hề liên quan tới việc Chu Lãm hay cười, nhưng trong đầu lại là gương mặt bạn trai mới tươi cười, anh cười khi giúp cô mở cửa xe, cũng cười khi giúp cô lấy đồ từ trên giá hàng cao, khi cô giúp Phó Nam xem hạn sử dụng của đồ ăn vặt, vô tình nhìn thoáng qua thấy anh cũng đang cười, như có như không, mặt đen không chút nào che dấu nhìn chăm chăm cô, cười khiến cô tâm hoảng ý loạn.

Vậy ra anh cười rõ ràng như vậy, Phó Nam cũng chú ý tới sao?

cô giáo giả ngu, Chu Lãm liếc nhìn cô một cái, trả lời Phó Nam: “Đúng vậy.”

Tâm tình chú Chu tốt, Phó Nam cũng cười, nghiêng đầu truy hỏi: “Tại sao vậy?”

Chu Lãm đùa nó: “Cháu đoán xem.”

Phó Nam chớp chớp mắt, nhớ lại sự việc trong hai ngày này, bỗng nhiên hiểu ra: “Ông nội nói chuyện với chú, ông không còn tức giận nữa, có phải không?”

Chu Lãm mỉm môi, mắt nhìn về phía sau qua tấm gương, bắt được bạn gái đang cười trộm.

“không phải.” anh tức giận nói.

Phó Nam sờ đầu, đoán không ra, hỏi cô giáo: “cô giáo có biết không ạ?”

Mi mắt Lâm Nguyệt nâng lên, nhìn người đàn ông ngồi ghế điều khiển tay áo nửa xắn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc. Thu lại tầm mắt, cô cười: “cô cũng không biết.”

Phó Nam liền hừ một tiếng với chú Chu: “Thích nói hay không thì tùy chú, cháu không đoán nữa.”

Chu Lãm nghĩ thầm, đoán ra hay không, không cần cháu biết.

4h30 về đến nhà, Lâm Nguyệt về phòng ngủ cắt đồ, sau đó đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm. Trước kia Chu Lãm sẽ xem TV cùng Phó Nam, bây giờ quan hệ không giống như trước, anh nghênh ngang đi tới bên người bạn gái: “anh rửa rau giúp em.”

anh dựa vào quá gần, ánh mắt ái muội ngử khí trên chốc, càng giống tới quấy rối hơn, Lâm Nguyệt tránh ra một bước, nói không cần.

Chu Lãm không nghe, cầm lấy rau cô vừa lấy ra tự rửa.

“Rửa thêm vài lần.” Đuối không được người, Lâm Nguyệt đành phải nhắc nhở anh.

Trong phòng khách, Phó Nam nghe được cô giáo và chú Chu trong phòng bếp người một câu ta một câu, rốt cuộc cảm thấy có chỗ không đúng, ngay thơ quay đầu nhìn, thấy chú Chu đang đứng trước bồn rửa, bóng dáng cao lớn khom lưng rửa rau, cô giáo đeo tạp dề đang thái thịt, tiếng dao trầm ổn. Ánh hoàng hôn chiếu vào, khuôn mặt hai người đều mờ mờ.

cô giáo và chú Chu cùng nhau nấu ăn, giống như ba mẹ nó.

Phó Nam đột nhiên không muốn xem phim hoạt hình nữa, buông điều khiển chạy tới xem cô giáo nấu cơm.

Có bạn học nhỏ bên người, Chu Lãm lại khôi phục đứng đắn, phần lớn tâm tư của Lâm Nguyệt đều đặt trên người Phó Nam, chỉ có ngẫu nhiên mới đụng phải ánh mắt của Chu Lãm, giữa hai người mới cọ xát ra tia lửa nhỏ. Phó Nam không phát hiện, người lớn cũng không cần phải nói lý do cho Phó Nam, ăn ý duy trì như cũ.

Cơm nước xong, Lâm Nguyệt ngồi chơi hai ván cờ phi hành với Phó Nam, sau đó thì giao bạn học nhỏ cho Chu Lãm, cô về phòng soạn bài.

8 giờ tối, Chu Lãm tắt TV, muốn đưa Phó Nam đi ngủ.

Phó Nam không phối hợp, bám lấy ghế sofa không chịu đi: “không phải 9h mới ngủ sao?” Nó còn muốn xem thêm một tập.

Mặt Chu Lãm vô cảm: “Chú mệt.”

Phó Nam bĩu miệng: “Vậy chú đi ngủ đi, cháu tự xem.”

Bạn học nhỏ ngẩng đầu, ánh mắt đen nhánh trong sáng tròn to, hoàn toàn có tinh thần, thật sự không có một chút buồn ngủ.

Chu Lãm hét cách, ném điều khiển cho Phó Nam, anh ngồi vào một đầu sofa, nghịch điện thoại.

Ban ngày ai có chuyện của người ấy, buổi tối có vợ có bạn gái thì không sao, nhóm đàn ông độc thân thì rảnh rồi đến nhàm chán, không có việc gì thì thích bất quá, mà tình yêu của Chu Lãm đúng là chủ đề lớn nhất trong đám cảnh sát độc thân gần đây, đặc biệt là trong đêm khuya tịch mịch thê lương, ảo tưởng tiến triển của đội trưởng sắt đá cùng với cô giáo thanh thuần, không phải quá thú vị sao?

Thời điểm Chu Lãm mở ra nhóm wechat, Triệu Cửu vừa vặn gửi tới một bức ảnh chim công trắng xòe đuôi: Hôm nay cháu trai tôi xem con công này mê mẩn, mọi người đoán xem tôi nhìn bức ảnh này nghĩ tới ai đầu tiên?

Đường đẹp trai: Ai?

Triệu Cửu: Lão đại đó, trong thế giới động vật, con đực muốn theo đuổi nữ kia sẽ nỗ lực biểu hiện mình mỹ lệ cường tráng, lão đại cũng nên học theo.

Đường đẹp trai: Có đạo lý, @ Chu Lãm

Triệu Cửu: Đếch! Treu nguoi tôi phải không, chờ đó!

Lý súng sắt: Ha ha ha ha

Lưu mắt kính: Lão đại @ Chu Lãm, em phải báo cáo với anh, họ Triệu ám chỉ anh như con công xòe đuôi, tự mình đa tình với chị dâu!

Chu Lãm nheo mắt.

Đường đẹp trai: Nhưng mà lão đại quả thật nên học theo, có thể trốn ở trong phòng vệ sinh, đợi chị dâu đi ra, anh làm bộ mới vừa tắm xong đi ra ngoài, cơ bụng kia của lão đại nếu chị dâu mà nhìn thấy chắc chắn sẽ chảy máu mũi.

Triệu Cửu: @ Chu Lãm

Đường đẹp trai: Cái thằng nhãi này, cứ việc tag, ông đây sẽ sợ à? Đừng quên ai nói trước.

Lưu mắt kính yên lặng gửi tới một bức ảnh chụp, trong ảnh Đường đẹp trai đang thấp đầu hít đất, mồ hôi ướt đầm, tuy rằng không lộ ra mặt nhưng cũng có thể tưởng tượng cậu ta đang nhe răng nhếch miệng đau khổ. Chu lão đại cả người mặc thường phục màu đen thanh thần ngồi trên lưng Đường đẹp trai, một tay gọi điện thoại một tay kẹp điều thuốc, giống như dưới móng mình là sô pha nhà anh.

Lý súng sắt: Đếch, bức này lão đại thật đẹp trai!

Triệu Cửu: Lưu lại, chờ chị dâu tham gia vào, lại cho chị dâu xem.

Đường đẹp trai: Muốn đấu đúng không, các nguoi chờ đó!

Kế tiếp một đám đàn ông độc thân bắt đầu chiến đấu, tất cả đều là những bức ảnh quý giá cất giấu cẩn thận của đồng nghiệp.

Hành động ấu trĩ như vậy, Chu Lãm khinh thường, nhìn màn hình một cái thấy được ánh trắng nhỏ của anh, một ánh trắng rằm trên nền trời lam, trắng non như câu người đi tìm cô. Chu Lãm gõ chữ: Còn đang soạn bài à?

Ánh trắng nhỏ: Ừ, sao vậy?

Chu Lãm nhú mày: Mỗi ngày đều soạn bài, có tiền lương tăng ca không?

Ánh trắng nhỏ: không có, cô giáo vốn dĩ phải soạn bài.

Chu Lãm không hiểu: Toán học lớp 1 thôi sao phải soạn bài?

Ánh trắng nhỏ: Chúng ta cảm thấy đơn giản, nhưng học sinh lớp 1 vừa mới bắt đầu học, muốn dạy tốt thì phải soạn bài trước.

Nhìn xuyên qua từng chữ, giống như nhìn thấy khuôn mặt cô ôn nhu nghiêm túc, Chu Lãm cười, không quá rầy cô nữa: đi ngủ sớm một chút.

Ánh trắng nhỏ: Vâng, anh cũng vậy.

Chu Lãm tắt đi cửa sổ nói chuyện, trong nhóm wechat còn đang náo loạn, toàn là người lớn, ấu trĩ lên còn không bằng học sinh tiểu học. Chu Lãm lười nhìn, lướt một vòng màn hình, cuối cùng lại mở ra cửa sổ nói chuyện với Lâm Nguyệt. Nhìn avatar của hai người, một cái đen nhánh một cái có ánh trắng sáng, trong lòng Chu Lãm hơi động, mở ra trình duyệt tìm ảnh.

trên nhóm wechat, Đường đẹp trai nói một câu kết thúc tranh đấu: Lão đại lại không ra tay, em muốn chính thức triển khai theo đuổi với chị dâu!

Lưu mắt kính: Đây mới là dũng sĩ chân chính của đội cảnh sát hình sự chúng ta @ Chu Lãm

Chu Lãm: Mới vừa tắm xong đi ra, nói tôi cái gì?

Đường đẹp trai nhanh chóng biến mất.

Chu Lãm không có việc gì thì tôi tắt.

Đường đẹp trai: Đừng, lão đại, anh với chị dâu thế nào rồi?

Chu Lãm không hé răng.

Lưu mắt kính tổ pháp y đột nhiên nhấn tới một tấm hình, đặc biệt dùng vòng tròn đánh dấu trọng điểm: Xem mau, lão đại đổi avatar thành ánh trắng!

Đường đẹp trai: Chết tiệt, chị dâu đã bị lão đại đuổi tới tay?

Lý súng sắt: Lão đại đã công khai vậy rồi, cậu nói xem?

Triệu Cửu: Thiên lý ở chỗ nào, lão đại còn có bạn gái mà tôi còn độc thân!

Lưu mắt kính: Chờ đấy, tôi cũng thay avatar, ai mà không có ánh trăng chứ.

Qua hai phút, avatar bốn người đều đổi thành y hệt Chu Lãm.

Chu Lãm tắt nhóm, nhắn tin cho Lâm Nguyệt: Soạn bài xong bảo anh một tiếng.

Ánh trăng nhỏ: Vâng.

Tốc độ trả lời rõ ràng chậm hơn vừa rồi, không biết là do phát hiện anh thay avatar hay là đang ảo tưởng tình hình sau khi soạn bài xong.

P/s: Đạo này bạn quá các nàng à nên là tốc độ edit ko được năng suất như trước nữa hãy ủng hộ để mình có thêm động lực nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Edit: Thanh Vy

Gần tới 9 giờ, Phó Nam rót cuộc cũng mệt, Chu Lãm nhìn chăm chăm bạn học nhỏ một đường từ phòng vệ sinh tới trên giường.

“Chú Chu ngủ ngon.” Mí mắt đã đánh nhau, Phó Nam vừa nhắm vừa nói.

“Ừ.” Chu Lãm ngồi bên mép giường, ánh mắt bình thản nhìn bạn học nhỏ, chờ Phó Nam ngủ say, anh tắt đèn đầu giường, bước nhẹ đi ra ngoài. Đóng cửa lại, Chu Lãm nhìn về phía phòng ngủ chính đối diện khá im ắng, cô còn đang soạn bài?

Chu Lãm quyết định đi tắm trước.

thật ra từ lúc anh đưa Phó Nam về phòng, Lâm Nguyệt đã xong rồi, chuẩn bị chờ Chu Lãm trở lại phòng khách cô sẽ đi ra, không nghĩ tới tiếng bước chân ngoài cửa thế nhưng lại đi vào phòng vệ sinh. Lâm Nguyệt trở lại bàn lần nữa, cầm lên di động, mở ra wechat, mở cửa sổ trò chuyện với Chu Lãm. Soạn bài xong bảo anh một tiếng, Chu Lãm có chuyện gì sao? Hay là...

Lâm Nguyệt sờ môi, mặt chậm rãi nóng lên.

Lần đầu tiên hẹn hò, cô hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, tình huống của cô với Chu Lãm cũng khá đặc biệt, còn chưa xác định quan hệ đã ở cùng nhau, hiện giờ trở thành bạn trai bạn gái, ở chung dưới một mái nhà độ thân mật nhanh chóng tăng vọt. Nam nữ bình thường quen nhau, từ nắm tay đến hôn nhau đến ở chung, chắc hẳn phải cách nhau một đoạn thời gian?

Lát nữa nói chuyện với Chu Lãm, anh có thể lại muốn hôn cô không?

Ban đêm an tĩnh, Lâm Nguyệt càng nghĩ càng nóng, tiếng nước trong phòng vệ sinh vẫn truyền tới.

Bình tĩnh hai phút, Lâm Nguyệt đi ra phòng khách chờ. Tv tắt, cô cũng không muốn xem gì, dựa vào trên sofa, đọc quyển sách cũ mang về từ Chu gia. Sách giới thiệu về sứ men xanh khá buồn tẻ, nhưng đây là ghi lại tổ tiên của Chu Lãm, lại mang ý nghĩa khác.

Qua năm sáu trang, nghe được tiếng mở cửa phòng vệ sinh, Lâm Nguyệt không dám quay đầu lại, sợ nhìn thấy hình ảnh không thích hợp.

Chu Lãm để vai trần đi ra, thoáng nhìn cô giáo nhỏ đang dựa lưng ngồi trên sofa, động tác anh lau cổ vẫn bình thường, sau đó mà xui quýt khiến nhớ lại đề nghị trong nhóm wechat của Đường đẹp trai và Triệu Cửu kêu anh dùng cơ bụng hấp dẫn cô.

Cơ bụng của anh có đẹp hay không?

Lau khăn lông qua cơ bụng, Chu Lãm lắc đầu, về phòng ngủ trước mặc vào áo ngắn tay. cô quá thận trọng, anh không muốn hù dọa cô.

Lại đi ra lần nữa, trên người Chu Lãm đã mặc áo đen ngắn tay, phía dưới vẫn là quần đùi, lộ ra hai bắp chân dài trắng kiết, tràn ngập sức mạnh. Tóc còn ướt, Chu Lãm vừa lau lưng tung vừa đi ra phòng khách, nhanh tới trước sofa, quét mắt nhìn ban công, bước chân lại chuyển.

Trong tay Lâm Nguyệt cầm sách, đôi mắt trộm nhìn bên kia, thấy anh kéo rèm lại.

Tâm Lâm Nguyệt hưng hăng nhảy loạn, chỉ là một động tác ám chỉ, trên mặt cô liền ửng đỏ đến mang tai. không cần nhìn gương cũng biết mình có bộ dạng gì, Lâm Nguyệt hoảng loạn buông sách xuống, cầm ly nước lên, tận lực tự nhiên đứng dậy đi rót nước, cho nên khi Chu Lãm kéo xong rèm xoay người lại, chỉ nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh của bạn gái.

Khát nước thì uống, Chu Lãm không nghĩ nhiều, tới ngồi trên sô pha.

Lâm Nguyệt cố ý rót nước ấm, bê cái ly trở về, Chu Lãm ngẩng đầu nhìn thấy mặt cô đỏ hồng thì ánh mắt chuyển tối.

“Nước còn nóng, cẩn thận đừng đổ.”

Lâm Nguyệt nhỏ giọng giải thích, chậm rãi đặt ly nước lên bàn, sô pha cho ba người, Chu Lãm chiếm ở giữa, cô chỉ có thể ngồi gần anh, may mắn sô pha đủ lớn, hai người đều không béo, ở giữa còn cách một khoảng.

Ánh mắt anh sáng quắc chăm chú nhìn khiến cô khản trương, Lâm Nguyệt nhặt lên sách đặt trên đùi, tùy ý hỏi: “anh bảo em đi ra có việc gì sao?”

Chu Lãm thăm vắn qua nhiều người tình nghi, loại kỹ thuật diễn này của Lâm Nguyệt, anh không cần nhìn thêm, nghe thấy giọng nói đã có thể nhìn thấu. Cầm lên điều khiển TV, anh dựa trên sô pha, nhàn nhạt nói: “Cùng xem TV.”

Lâm Nguyệt sững sốt.

Màn hình tinh thể lỏng sáng lên, Chu Lãm cho nhỏ âm lượng, một tay thanh thân kê sau đầu, một tay chuyển kênh, qua toàn bộ các tiết mục giải trí và phim truyền hình, cuối cùng dừng lại ở kênh thể thao, đang phát thi đấu bóng chuyền nữ. Buồng điều khiển, Chu Lãm đổi thành hai tay ôm đầu, nhìn chăm chú.

Lâm Nguyệt tin lời anh nói, cho rằng đây là một trận thi đấu không thể bỏ qua, cô bất giác thả lỏng thật sự chuyên tâm xem trận đấu. Nhìn một lúc, tay để trên đùi đột nhiên bị người bắt lấy, cả người Lâm Nguyệt căng thẳng, anh đã dịch lại gần, bả vai rắn chắc kề vào cánh tay cô, giọng nói hơi cười: “Em thích bóng chuyền à?”

Lâm Nguyệt cứng đờ nhìn chằm chằm màn hình, tư duy không theo kịp động tác của nhóm vận động viên, khản trương nói: “Cũng tạm, khi có thể vận hội sẽ xem.”

“Bình thường không xem à?”

Lâm Nguyệt ngơ ra, rốt cuộc nghiêng đầu nhìn anh.

Đôi mắt kia sạch sẽ trong suốt, ướt át, khiến anh nhớ thương cả tối. Mặc cho trận đấu vẫn tiếp tục, Chu Lãm nắm lấy bả vai Lâm Nguyệt, như núi đè vào cô. Gương mặt cô mấp cở đỏ bừng, nhu thuận nhắm mắt lại, bị anh đè dựa vào lưng ghé sô pha. Yết hầu Chu Lãm lên xuống, hôn đôi môi mềm mại của cô.

Bạn học nhỏ đã ngủ, phòng khách chỉ thuộc về bọn họ, không cần cố kỵ, dễ dàng mất khống chế.

Chu Lãm hôn tuy mới vào nghề nhưng anh có lửa nóng nhiệt tình bị đè nén ba mươi năm qua, đàn ông như vậy là cực phẩm trong cực phẩm, phụ nữ thích như vậy nhất, nhìn khuôn mặt cảm dục kia, thân thể lại cường tráng, cũng biết buổi tối có thể đốt ra ngọn lửa hùng hực cháy mạnh tới mức nào. Cảnh sát Chu trong quá trình phá án tiếp xúc với nhiều loại phụ nữ, vẫn thích nhất là cô gái nhỏ trong nhà mình.

cô giáo trẻ không có kinh nghiệm gì bị anh hôn tan chảy thành vũng nước, tay mềm mại chống xuống, đôi môi bị anh tàn sát bừa bãi, cổ cũng thành mục tiêu bị anh xâm lược, bị lòng bàn tay thô ráp do cầm súng và luyện tập qua lại mon trớn, mang tới một trận run rẩy.

Cả người Lâm Nguyệt đều vui trong ngọn lửa của anh, Chu Lãm chiếm lấy miệng cô, sờ cổ cô, nhưng càng ngày càng không đủ, trên người cô có chỗ còn tốt đẹp hơn mãnh liệt hấp dẫn anh. Ngón tay sờ tới trước cổ áo cô, Chu Lãm hô hấp dồn dập, cách gần như vậy, anh chỉ cần đưa vào bên trong một chút, liền...

Nhưng Chu Lãm dằn vật.

cô quá ngoan, không hề phòng bị với anh, giống như anh làm gì cô cũng không phản đối. Đột nhiên người đàn ông khác chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên, Chu Lãm cũng cao hứng, ai lại không thích bạn gái nghe lời như vậy? Nhưng mà giữa nam nữ, ngoại trừ buồng thả còn có trách nhiệm, đây không phải chỉ là một đêm phong lưu, cô là người con gái anh muốn cùng kết hôn sinh con, anh đã ba mươi, cô còn quá nhỏ, còn chưa đủ hiểu về nghề cảnh sát hình sự.

Ôm chặt eo cô, Chu Lãm hưng hăng gặm nhẹ cổ cô, chỉ có thể nhìn không thể ăn, thật con mẹ nó hành hạ người.

Lâm Nguyệt hít vào.

“Em vừa ý anh điểm gì?” Chu Lãm giảm nhẹ lực.

không đau chỉ ngứa nhẹ, Lâm Nguyệt dùng tay ngăn cổ, không chịu nổi anh hôn như vậy. Chu Lãm không ép, một tay ôm cô vào trong ngực, chống cằm lên đỉnh đầu cô, lặp lại vấn đề vừa hỏi.

Ngực anh đập phồng mạnh mẽ bởi vì lửa nóng của nụ hôn tạo ra, Lâm Nguyệt thở hổn hển, chậm một thời mới có tinh lực suy nghĩ lời anh nói. Vừa ý anh điểm gì? Vừa ý anh xuất hiện đúng thời điểm cô cần trợ giúp nhất, ở tại tiểu khu cũ này, bóng dáng anh xách hành lý của cô đi lên lầu, còn có tiếng bước chân anh công cô lên lầu trầm ổn, đều khiến cô mê muội, luôn xuất hiện trong đầu cô.

Nhưng Lâm Nguyệt không nói nên lời.

Chu Lãm cúi đầu, đẩy ra tóc dài tán loạn của cô, Lâm Nguyệt trốn vào ngực anh, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt mịn màng ửng đỏ.

Ngoan ngoãn như vậy, còn chọc người hơn cả khi bạn học nhỏ ý lại vào anh.

Lòng Chu Lãm lập tức êm ái, anh muốn cho cô điều tốt nhất, nhưng...

trên bàn trà đột nhiên truyền đến tiếng nhạc chói tai.

Ở một giây kia, Lâm Nguyệt cảm giác được cơ bắp toàn thân anh căng cứng lại, như phản xạ có điều kiện. cô ngẩng đầu, Chu Lãm đã cảm di động lên, nghe ở trên đỉnh đầu cô, thanh âm bên kia ồn ào, trận đầu bóng chuyển vẫn đang thi đấu, Lâm Nguyệt mơ hồ nghe thấy “người chết...”

Tình cảm ái muội mãnh liệt tan biến, Lâm Nguyệt khẩn trương ngồi thẳng lại.

Chu Lãm buông di động, mắt đen phức tạp nhìn cô: “Có án mạng, anh phải đi ngay.”

Đây là cảnh sát hình sự, một phút trước còn ôm phụ nữ tâm viên ý mã, trong cục gọi tới một cuộc, phút sau đã phải mặc quần đi giày dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến hiện trường.

Lần đầu tiên Lâm Nguyệt đối mặt với tình huống đột phát như vậy, cô là sinh viên trường sư phạm, sau khi tốt nghiệp thì dạy ở trường tiểu học, cuộc sống của cô luôn yên ổn như vậy, đột nhiên nghe nói có án mạng, giống như bị người lôi xuống đối diện với một mặt nguy hiểm của xã hội này, cô theo bản năng thấy sợ hãi.

không phải lo lắng cho mình, mà là lo lắng Chu Lãm xảy ra chuyện.

“anh cẩn thận một chút.” Quá nhiều ý nghĩ, cuối cùng chỉ nói ra một câu này.

Chu Lãm gật đầu, đỡ cô lên: “đi ngủ sớm một chút, mấy ngày tới có thể anh không về, giải quyết xong sẽ tìm em, hai người ăn cơm đi ngủ không cần chờ anh đâu.”

Lâm Nguyệt đã hiểu.

Chu Lãm không có thời gian, dặn dò đơn giản xong lập tức về phòng thay quần áo. Nhìn cả người anh đều mặc đồ đen, trong đầu Lâm Nguyệt rồi bời, đi theo tiễn anh ra cửa. Sắc mặt cô tái nhợt, ánh mắt lo âu nhìn anh, ánh mắt như vậy khiến cho đội trưởng đội cảnh sát hình sự đã sớm thành thói quen bất cứ lúc nào cũng có thể bị gọi đi phá án, lần đầu tiên sinh ra dao động.

Lần đầu tiên anh không muốn rời khỏi nhà.

Nhưng dao động này chỉ xuất hiện một hai giây, ngay sau đó, đôi mắt Chu Lãm khôi phục bình tĩnh, đứng ngoài cửa, bình thản nhắc nhở: “anh là cảnh sát hình sự, sau này tình huống này sẽ rất thường xuyên.”

Lâm Nguyệt hiểu, nhưng việc phá án cô không thể hiểu, không giúp được gì, chỉ có thể dặn dò anh lần nữa: “Cẩn thận một chút.”

Chu Lãm nhìn sâu vào mắt cô, thay cô đóng cửa lại, sau đó không quay đầu lại mà rời đi.

Lâm Nguyệt đứng trong cánh cửa, nghe tiếng bước chân quen thuộc, tốc độ xuống lầu đặc biệt nhanh, trong nháy mắt đã biến mất. cô đột nhiên hốt hoảng, chạy đến bên ban công, đúng lúc nhìn thấy SUV rời khỏi vị trí đỗ xe, như một ánh sáng trong bóng đêm, chạy nhanh khỏi tiểu khu.

Gió đêm mát lạnh, Lâm Nguyệt đứng trên ban công, đột nhiên có chút lạnh.

cô đóng lại cửa sổ, kéo lại rèm, nhìn chằm chằm sofa một lát, tâm tình phức tạp về phòng ngủ.

Đêm nay Lâm Nguyệt mất ngủ, cô nhìn không được suy đoán Chu Lãm gặp vụ án gì, nhìn không được tưởng tượng anh đang bận làm gì.

Lăn qua lộn lại, tất cả đều là anh.

Thành phố Giang, trong ngõ nhỏ ở một khu hẻo lánh, Chu Lãm cùng cả đội họp lại, Đường Hiến, Lý súng sắt, Triệu Cửu, Lưu mất kính đều ở đây, còn có đồng nghiệp ở đội khác. Mọi người ở trong nhóm wechat luôn trêu chọc nhau, giờ khắc này, bọn họ chỉ là cảnh sát hình sự, một ánh mắt giao nhau, liền phân công mỗi người một việc, chuyên nghiệp giàu kinh nghiệm, đầu vào đầy.

Chương 34-1

Edit: Thanh Vy

Nạn nhân là một người trung niên vô gia cư, trên ngực và bụng có tổng cộng mười ba nhát dao, phần thân dưới còn bị cắt ra. Theo pháp y giám định, vết thương trí mạng là một nhát ở ngực, sau khi nạn nhân chết, hung thủ lại đâm thêm nhiều nhát.

không còn nghi ngờ, đây là báo thù.

Người báo án là một bà cụ, vì không tìm thấy mèo trong nhà, bà xuống lầu đi tìm mèo, lại ngoài ý muốn nhìn thấy thi thể. Bà cụ bị hù dọa không nhỏ, toàn bộ quá trình hỗ trợ cảnh sát ghi chép lại đều là từ người nhà cùng đi, cảm xúc bà cụ còn chưa ổn định. Cảnh sát chạy quanh hiện trường vụ án một ngày cũng không tìm được nhân chứng nào nhìn thấy, trên người nạn nhân cũng không hề có giấy tờ chứng minh thân phận gì. Trích xuất camera giám sát thấy được người này nằm ở gần cầu vượt một ngày, từ khi ông ta rời khỏi cầu vượt đến lần cuối cùng trước khi biến mất khỏi phạm vi theo dõi, cảnh sát xem đi xem lại cũng tạm thời không phát hiện được ai khả nghi.

Buổi tối mở cuộc họp, Lưu mất kính trước tiên dập tắt khả năng điều tra ra hung thủ từ hung khí, vì hung khí là dao phay bình thường trong siêu thị hay chợ đều có bán, hung thủ cũng rất cẩn thận, hiện trường không hề lưu lại bất cứ một dấu vết vân tay nào.

“Phần thân dưới bị cắt, tôi hoài nghi nạn nhân có tiền án cường gian, dâm ô.” Triệu Cửu trầm giọng nói, “Sau khi nạn nhân chết, hung thủ còn chém thêm nhiều nhát, những tranh chấp khác thì không cần cố ý cắt cái này.”

Chu Lãm gật đầu, phân công Triệu Cửu điều tra mấy vụ án liên quan ở thành phố Giang mấy năm gần đây, bao gồm phụ nữ tự sát hoặc tự sát không thành công. Phụ nữ bị xâm phạm nếu như lựa chọn giấu giếm sự thật, bình thường có hai loại, một là tận lực quên đi tiếp tục sống qua ngày, một loại khác là không thể chịu nổi vết thương nghiêm trọng trong lòng, tiếp đó lựa chọn tự vẫn.

“Phụ nữ là chính nhưng không loại bỏ đàn ông, vị thành niên và nhi đồng.” Dừng lại chốc lát, Chu Lãm bổ sung nói.

Trong phòng họp một mảnh yên lặng, Lý Súng sát tính khí nóng nảy không nhịn được chửi một câu.

“không có đầy đủ chứng cứ, báo thù chỉ là một khả năng, không loại bỏ trường hợp hung thủ là kẻ biến thái, ngẫu nhiên chọn một nạn nhân vô tội.” Ánh mắt dừng trên người Lý Súng sát mấy giây, Chu Lãm gõ tay lên hình nạn nhân, sau đó chỉ đích danh vài người ngày mai đi hỏi thăm mấy người lang thang gần đó nhìn xem có biết nạn nhân không.

Nhiệm vụ này giống như mò kim đáy biển, cảnh sát ở khu vực khác cũng gia nhập.

~

Ba ngày liên tục Lâm Nguyệt không hề nhận được tin tức gì của Chu Lãm, cô giống như bị mắc một loại bệnh, cách một lát lại nhìn đi động, lo sợ bỏ lỡ cuộc gọi hay wechat của Chu Lãm

“Lâm Nguyệt cô không sao chứ, tôi thấy cô gần đây hơi hoảng hốt.” Giữa trưa ăn ở nhà ăn, chú ý thấy Lâm Nguyệt thường xuyên nhìn đi động, Hà Tiểu Nhã quan tâm hỏi.

Lâm Nguyệt miễn cưỡng cười: “không có việc gì, tôi hẹn một phụ huynh gọi điện thoại, sợ bỏ lỡ.”

Hà Tiểu Nhã nửa tin nửa ngờ.

Lâm Nguyệt không xem đi động nữa, chuyên tâm ăn cơm, Vương Tả kể chuyện học sinh trong lớp phá phách, Lâm Nguyệt mỉm cười nghe, không khác ngày thường. Nhưng buổi chiều ở văn phòng, Trình Căn Ngôn chăm xong bài tập, theo thói quen nhìn về phía Lâm Nguyệt, liền thấy Lâm Nguyệt ngơ ngác nhìn màn hình đi động, sừng mặt trắng nõn, mi mắt buông xuống, có một loại sầu lo vô hình tràn ra.

Trình Căn Ngôn khẳng định cô đang gặp phiền toái khó giải quyết.

Dịch chuyển con chuột, click mở avatar của Lâm Nguyệt, Trình Căn Ngôn cẩn thận gõ chữ: “Đều là đồng nghiệp, có phiền toái gì nói với tôi, có lẽ tôi có thể giúp.”

Hai đồng nghiệp liên tục hỏi cô, Lâm Nguyệt cười khổ, xem ra mấy ngày nay cô biểu hiện quá rõ ràng, vậy không thể được, chuyện cá nhân không nên ảnh hưởng tới công việc.

Ngay khi cô chuẩn bị trả lời Trình Căn Ngôn, màn hình đi động đột nhiên sáng, Lâm Nguyệt theo bản năng cảm đi động lên.

Người đàn ông biến mất ba ngày cuối cùng cũng nhận một tin qua wechat: Tối ngủ sớm, anh không biết khi nào về, để cửa phòng ngủ, đừng chờ.

Đổi thời điểm khác, Lâm Nguyệt nhất định sẽ đặt trọng điểm ở bốn chữ “để cửa phòng ngủ”, nhưng bạn trai cảnh sát bận rộn bên ngoài ba ngày chưa về, đêm nay rốt cuộc có thể về gặp mặt, Lâm Nguyệt không để bụng phòng khách hay phòng ngủ nữa.

cô không chút do dự trả lời: Vâng, anh cẩn thận một chút.

Trong xe SUV màu đen, Đường Hiền lái xe quay về cục cảnh sát, Chu Lãm tạm thời có thời gian xem điện thoại, vốn dĩ muốn thông báo một tiếng là được, lại thấy cô dặn dò anh cẩn thận, Chu Lãm buồn cười: Ngốc, không có nguy hiểm gì, yên tâm

Lâm Nguyệt nhìn, thật sự an tâm rồi, ngừng lại Chu Lãm đã điều tra ba ngày, có lẽ đã phá được án?

Tương tự như vậy, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống avatar của Chu Lãm. trên bầu trời đêm đen nhánh, có thêm một ánh trăng nho nhỏ, đêm đó lần đầu tiên phát hiện thay đổi này, Lâm Nguyệt giống như rơi vào trong hũ mật.

Sau bàn làm việc nghiêng phía đối diện, Trình Cẩm Ngôn đem tất cả cảm xúc biến hóa của cô nhìn vào đáy mắt, tận mắt thấy cô cảm đi động lo lắng sốt ruột, đảo mắt đã được tin tức của người nào đó nhấn đến khiến đôi mày giãn ra, ôn nhu cười nhẹ, phảng phất như có gió xuân thổi đi khói mù trong lòng cô, sùnn mặt thanh tú trắng nõn, làm người nhìn cô ảm áp theo.

Là người nhà, hay là...

Nhìn nội dung cô trả lời lại, “thật sự không có việc gì” phía sau còn có một cái mặt cười, Trình Cẩm Ngôn lại không khỏi cười nổi, ản ản bất an.

Chạng vạng tan học, Lâm Nguyệt rời khỏi văn phòng không lâu, Trình Cẩm Ngôn cũng thu dọn đồ đạc đi về, lái xe ra khỏi vườn trường, thấy Lâm Nguyệt cầm tay Phó Nam đi bên đường. Trình Cẩm Ngôn lái xe đi tới, chậm rãi dừng lại phía trước hai người, mở cửa sổ xe.

“Thầy Trình!” Ánh mắt Phó Nam sáng lên.

Trình Cẩm Ngôn cười với thằng bé, sau đó hỏi Lâm Nguyệt: “Tôi cần đi siêu thị mua đồ, có đi qua tiểu khu của hai người, có thể tiện đường đưa đi một đoạn?”

Lâm Nguyệt còn chưa nói, Phó Nam đã hưng phấn trả lời: “Con và cô giáo cũng phải đi siêu thị!” Trong nhà hết đồ ăn, cô giáo nói muốn đi siêu thị mua đồ.

“thật trùng hợp, lên xe đi.” Trình Cẩm Ngôn cười nói.

“Cảm ơn tổ trưởng.” Quả thực là cùng đường, Lâm Nguyệt hào phóng tiếp nhận ý tốt của đồng nghiệp, cùng Phó Nam ngồi song song phía sau.

Văn phòng có bốn người phụ nữ, Hà Tiểu Nhã và Trương Tư Di khá tò mò với vẻ ngoài xuất chúng của Chu Lãm, từng hỏi thăm qua Lâm Nguyệt, bởi vậy Trình Cẩm Ngôn cũng biết Chu Lãm là cảnh sát hình sự. Land rover lại khởi động lần nữa, Trình Cẩm Ngôn cười hỏi Phó Nam “Hôm nay chú Chu không tới đón Nam Nam, có phải lại tặng ca không?”

Cái miệng nhỏ của Phó Nam hơi dẩu lên: “đã ba ngày không về nhà rồi.” Nó rất nhớ chú Chu.

Trình Cẩm Ngôn hơi giật mình, thoáng nhìn khuôn mặt học sinh râu rí không vui, anh theo bản năng thay Chu Lãm nói chuyện: “Chú Chu là cảnh sát, cảnh sát tặng ca là vì bắt người xấu, Nam Nam đừng trách chú ấy.”

Phó Nam biết: “Con không tức giận, con muốn chú Chu nhanh trở về.”

P phía trước có đèn đỏ, Trình Cẩm Ngôn dừng xe, quay đầu lại nhìn Lâm Nguyệt, giọng nói quan tâm: “Cảnh sát Chu không có nhà, trong nhà còn có người chăm sóc Nam Nam sao?”

Lâm Nguyệt theo bản năng lấp liếm: “Nam Nam ở lại chỗ tôi bên kia, đợi cảnh sát Chu trở về sẽ đón thằng bé.”

Trình Cẩm Ngôn cười với Phó Nam: “Vậy là tốt rồi.”

Phó Nam hiểu chuyện nghe lời cô giáo nói, cô giáo còn phải hẹn hò với thầy Trình nữa, không thể làm thầy Trình hiểu lầm được.

Đèn xanh sáng, Trình Cẩm Ngôn tiếp tục lái xe, trong kính chiếu hậu, Lâm Nguyệt kiên nhẫn nghe Phó Nam kể lại chuyện đi học, an tĩnh xinh đẹp, nhưng Trình Cẩm Ngôn lại nghĩ đến mỗi lần Chu Lãm tặng ca, đều là Lâm Nguyệt chăm sóc Phó Nam, nghĩ đến khi Chu Lãm tặng ca trở về, mỗi lần đi đón Phó Nam đều sẽ chạm mặt Lâm Nguyệt.

Càng trùng hợp chính là Chu Lãm tặng ca ba ngày, Lâm Nguyệt cũng tâm tình không yên ba ngày, là đang lo lắng cho Chu Lãm sao?

Hy vọng là anh nghĩ nhiều đi.

~

Cơm chiều Lâm Nguyệt làm một phần cho Chu Lãm, dùng ớt cay xào cùng, là đồ ăn cay anh thích ăn.

“cô giáo ơi, đêm nay chú Chu về ă?” Phó Nam thông minh hỏi, mắt to tròn đầy chờ mong.

Lâm Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là chú Chu chưa nói mấy giờ, khả năng là rất muộn.”

Vậy Phó Nam cũng cao hứng, vừa ăn cơm vừa ngóng ra cửa, ăn xong cơm rồi, chú Chu vẫn chưa về, Phó Nam có chút thất vọng, sau đó kiên trì muốn đợi chú Chu về mới đi ngủ. Lâm Nguyệt cũng có kế hoạch như vậy, ngồi ở phòng khách xem TV với Phó Nam, đợi khải là do đồng hồ sinh học đúng giờ, qua 9 giờ là Phó Nam không chịu nổi, ngoan ngoãn nghe lời cô giáo nói, đánh răng rửa mặt đi ngủ.

Đỗ xong học sinh, Lâm Nguyệt về phòng soạn bài trước, hơn 10 giờ, cô thu dọn mặt bàn, cầm lấy quyển sách thật dày về sứ men xanh đi ra phòng khách ngồi đọc. đã là tháng mười, buổi tối hơi lạnh, lớp da ghế sofa khá co giãn, dựa lên rất thoải mái, Lâm Nguyệt cũng không chịu nổi, nhìn đi động 11 rưỡi rồi.

Mở ra wechat, Chu Lãm không có nhắn tới gì mới, hai chữ “Đừng chờ” chứng tỏ anh đã sớm dự đoán lúc trở về rất muộn.

0 giờ, còn sáu tiếng nữa là hừng đông, còn có thể muộn như thế nào? nói không chừng lát nữa anh sẽ về.

Lâm Nguyệt cầm gối ra, buồn ngủ nằm trên sofa, như vậy anh vừa vào cửa, cô có thể nghe thấy.

Cục cảnh sát.

Ba ngày điều tra liên tục, đội cảnh sát hình sự rốt cuộc cũng tìm được một manh mối, có một người lang thang nói, khoảng nửa tháng trước thấy nạn nhân ăn cơm cùng một người lang thang trẻ tuổi xa lạ, thời gian tương đối xa, ông ta không nhớ rõ dung mạo của kẻ kia, chỉ xác định một chút, người đó cao 1m75 trở lên, khá ưa nhìn, tuổi khoảng 20 đến 30, mặc dù đầu bù tóc rối, cũng khiến người cung cấp manh mối cảm thấy anh tuấn.

Người bị tình nghi tạm thời là người đàn ông trẻ tuổi này, sát thủ biến thái không có đột phá, chỉ có thể từ khả năng giết người trả thù.

trên bàn họp bày la liệt tư liệu vụ án, tất cả đều là Triệu Cửu lựa chọn ra các vụ án cường dâm, bao gồm những vụ phụ nữ tự sát hoặc tự sát không thành như Chu Lãm nói. Nhóm cảnh sát phụ trách vụ án này đều tăng ca, không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng lật giấy thường xuyên.

Rạng sáng 3 giờ, căn cứ vào tuổi người bị tình nghi, Chu Lãm đem mấy vụ án chia làm năm phần, sáng mai hừng đông, đội cảnh sát chia nhau đi điều tra nghe ngóng người có liên quan.

“Mấy ngày nay vất vả rồi, nhanh về bổ sung giấc ngủ đi.” Nhìn đồng hồ treo trên tường, Chu Lãm tuyên bố giải tán.

không có ai hoan hô, nếu người bị tình nghi thật là vì trả thù mà giết kẻ vô gia cư kia, vậy vụ án này rất nghiêm trọng.

Chu Lãm là người rời đi cuối cùng, xe dừng lại ở dưới lầu đã là 4 giờ kém 20.

Xuống xe, Chu Lãm ngửa đầu nhìn, ở tầng năm, ngôi nhà của anh, đèn phòng khách vẫn sáng.

Chắc cô cố ý để, giống như đêm đó, anh đẩy ra cửa phòng, ánh đèn sáng ngời khiến lòng anh ảm áp.

một phút sau, Chu Lãm nhẹ nhàng xoay tròn chìa khóa, vào cửa. Phòng khách im ắng, ba ngày chưa về nhà, khắp nơi giống như đều có hơi thở của cô. Chỉ còn hai tiếng, Chu Lãm lập tức đi vào phòng ngủ chính, vừa đi vừa cởi áo sơ mi và quần đùi đầy bẩn, chỉ còn lại một cái quần tứ giác, không phải anh muốn làm gì, chỉ là không muốn làm bẩn giường của cô.

Cửa phòng ngủ chính mở, đèn sáng lên, Chu Lãm đi tới cửa, vừa muốn đẩy ra đột nhiên phát hiện trên giường không có ai, chăn xếp chỉnh tề, trên đầu giường còn có một con gấu trắng nhỏ. Chu Lãm nhíu mày xoay người, hai phòng ngủ phụ đối diện đều đóng cửa. cô cũng không phải người nhiệt tình tới mức chạy tới làm ấm chân giúp anh, Chu Lãm nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng Phó Nam.

Sau khi làm quen với bóng tối, Chu Lãm liếc mắt một cái xác định trên giường chỉ có Phó Nam.

Đóng cửa lại, tâm tình Chu Lãm phức tạp đi ra phòng khách.

trên sofa màu cà phê, cô ôm ngực cuộn tròn nằm yên, áo dệt trắng và váy dài màu cam, sắc màu trang nhã đối lập với màu trầm của sofa, dưới làn váy lộ ra một đoạn cẳng chân trắng nõn, chân đeo tất trắng, giống như con mèo trắng tội nghiệp chờ ai về nhà.

Chớp mắt thấy như vậy, Chu Lãm muốn nằng người, anh nói cô không cần chờ, tại sao cô vẫn ngây ngốc chờ một đêm? Ban đêm lạnh như vậy, cô không sợ bị cảm lạnh sao?

Lửa giận đang tăng lên nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ trắng trẻo dưới mái tóc tán loạn của cô, lửa giận kia liền tan biến hết.

Chu Lãm cúi người, một tay cẩn thận đưa xuống dưới cổ cô, một tay tận lực nhẹ nhàng nâng chân cô lên, thời điểm ngồi dậy, mắt đen nặng nề nhìn mặt cô.

Thân thể nhẹ bẫng, Lâm Nguyệt tỉnh lại, mở to mắt, ánh đèn chói mắt, khó chịu lại nhắm mắt lại.

“Trở về phòng ngủ.” Chu Lãm thấp giọng nói.

Lâm Nguyệt không mở nổi mắt, nhưng người đã tỉnh, dưới lỗ tai là lồng ngực ấm áp của anh, là nhịp tim anh đập mạnh mẽ. Trong nháy mắt, trong đầu hiện lên các loại vấn đề, mấy giờ rồi, vụ án giải quyết xong rồi sao, ngày mai còn phải đi nữa không... một giây đèn phòng khách bị tắt đi kia, Lâm Nguyệt rút cuộc nhớ tới việc quan trọng nhất, ngửa đầu hỏi anh: “anh ăn cơm chưa? Em có phần cơm cho anh.”

Đều là món anh thích ăn.

Chu Lãm dừng lại bước chân, quay đầu dùng sức hít mũi về hướng phòng bếp, quả nhiên ngửi thấy được mùi đồ ăn. Người phụ nữ của mình nấu cơm, dù anh ăn rồi cũng sẽ đói thêm, nhưng anh càng buồn ngủ hơn, ba ngày chưa từng được chân chính lên giường ngủ, hiện tại anh chỉ muốn ngủ, nếu không phải có cô, đêm nay anh sẽ không trở về, tiết kiệm thời gian, ngủ luôn ở cục cảnh sát sẽ được thêm nửa tiếng.

“Sáng mai ăn, ngủ trước đã.” Bước vào phòng ngủ chính, Chu Lãm vừa tắt đèn vừa nói.

Lâm Nguyệt nghe lời anh.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34-2

Edit: Thanh Vy

Chu Lãm đặt cô lên trên giường, Lâm Nguyệt thuần thục kéo chăn ra, có thể là đang ngủ say bị đánh thức, đại não còn chưa khôi phục bình thường, Lâm Nguyệt hiểu ý ngủ chung nhưng lại không có khăn trương mãnh liệt như khi chuẩn bị hôn, cũng có lẽ là do anh không có đưa ra ám hiệu gì.

Trải xong chăn, Lâm Nguyệt vừa mới đặt gối vào giữa, Chu Lãm liền nằm vào, đưa tay kéo cô xuống, ôm lấy cô từ phía sau.

Bà vai anh rộng lớn, khuỷu tay mạnh mẽ, hô hấp ấm áp, tim Lâm Nguyệt đập nhanh hơn, lần đầu tiên cùng giường với bạn trai nên có phản ứng này.

“Giúp anh đặt báo thức lúc 6 giờ.” Chu Lãm hôn lên mái tóc mềm mại của cô, nhắm hai mắt lại.

Lâm Nguyệt ừ một tiếng, giờ tay sờ đến di động anh vừa mới để ở tủ đầu giường, tâm tình thỏa mãn vì đoàn tụ với bạn trai, vừa nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình, đột nhiên lại căng thẳng, Rạng sáng 4 giờ, chỉ còn 2 giờ nữa là anh phải rời giường.

Vài giây ngắn ngủn, hô hấp bên tai đã trở nên vững vàng ổn định, người đàn ông thích hôn cô như vậy hiện tại mệt đến mức dù hai người cùng nằm trong một ổ chăn, anh cũng không còn sức lực để hôn.

Đau lòng muốn khóc.

Đặt xong đồng hồ báo thức, Lâm Nguyệt hoàn toàn không ngủ được, sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi, cô duy trì một tư thế không hề nhúc nhích, không biết qua bao lâu, chặc cánh tay anh mỏi nên rút ra xoay người, lúc này Lâm Nguyệt mới nhìn đồng hồ, 5 giờ 10. Buông di động, Lâm Nguyệt chậm rãi xoay người lại, đã gần sáng, trong phòng mờ lung tối tăm, cái chăn chỉ đến hông anh, lộ ra tấm lưng rắn chắc rộng lớn.

Mùi mồ hôi thoắt tới, không hề khó ngửi.

Lâm Nguyệt rất muốn ôm anh một cái, nhưng nhớ lại anh mới ngủ có một giờ, cô nhịn xuống.

5 giờ 40, Lâm Nguyệt lặng lẽ rời giường, lấy di động cùng bàn chải đánh răng và cốc nước, vào phòng vệ sinh chung rửa mặt đánh răng, chuẩn bị đơn giản xong liền đi vào phòng bếp. Đồ ăn đã có sẵn, chỉ cần hâm nóng lên là được, vừa làm xong, đồng hồ báo thức kêu vang.

Tắt báo thức, Lâm Nguyệt đi vào phòng ngủ chính. anh vẫn đang ngủ một tư thế trước khi cô rời đi, Lâm Nguyệt rất muốn cho anh ngủ thêm vài phút, nhưng lại sợ chậm trễ công việc của anh, vòng đến đối diện Chu Lãm, cô ngồi xổm xuống nhẹ giọng gọi anh: “Chu Lãm.”

Chỉ hai chữ, anh bỗng chốc mở to mắt.

Sắc mặt Lâm Nguyệt biến đổi vì bị anh dọa sợ, trong cặp mắt kia che kín tơ máu hồng đáng sợ.

Giống như máy móc bị quá tải, tuy rằng Chu Lãm tỉnh lại nhưng anh cần vài giây “khởi động máy”, cho nên không phát hiện ra cô sợ hãi, tầm mắt rõ ràng được một giây, thấy trong mắt cô có giọt lệ không ngừng đọng chảy xuống, miệng nhỏ há ra nhìn chằm chằm anh. Đại não Chu Lãm mới khởi động lại, mới sáng sớm, sao lại khóc?

“Có việc gì?” Nhanh chóng ngồi thẳng, Chu Lãm trực tiếp ôm cô ngồi lên đùi, nghiêng đầu nhìn mặt cô.

Lâm Nguyệt không có việc gì, chính là đau lòng anh, cúi đầu lau mặt, mu bàn tay vừa dịch khỏi, thấy một đùi lớn khác của anh tách ra, cô an vị ngồi bên trong. Lời nói đã đến bên miệng, Lâm Nguyệt ngo ngắc, tầm mắt không chịu khống chế mà nhìn dọc theo đùi anh hướng lên trên, có quần tứ giác màu đen, sau đó...

“6 giờ rồi.” Mặt Lâm Nguyệt đỏ lên, như bị bóng nhảy khỏi ôm ấp của anh, nói xong thời gian liền đoạt cửa chạy mất.

Chu Lãm...

Bạn gái mất dạng, Chu Lãm nghi hoặc nhìn xuống dưới, vừa nhìn vừa cười, vùi án nghiêm trọng mấy ngày trước như trở thành hư không. Mẹ nó, anh thức đêm tăng ca đến kiệt sức, đã đói bụng mấy bữa, đầu đau mắt mỏi, vậy mà người huynh đệ thì ngược lại, hùng dũng oai phong, cơ bụng cũng không vênh quang bằng.

Nghiền ngấm ngồi hai phút, Chu Lãm xoa trán, nhìn cửa, nghênh ngang đi ra ngoài.

Bạn học nhỏ còn đang ngủ, cô đưa lưng về phía anh đứng ở phòng bếp sắp đồ ăn, thời gian có hạn, Chu Lãm dùng ba phút rửa mặt tắm rửa, khi đánh răng mới thấy đôi mắt đỏ của mình trong gương. Ba ngày không ngủ, quầng thâm đen, kín tơ máu hồng, dù bình thường vốn khá như nào, bộ dáng này cũng rất dọa người, cô khóc là vì thấy như vậy?

cô gái nhỏ vẫn là quá nhỏ, động một chút là khóc.

Nhưng sao lại cảm giác thoải mái như vậy?

Phun xuống nước súc miệng, Chu Lãm lau mặt, về phòng thay quần áo, đi phòng ăn tìm cô.

“Ăn xong liền đi sao?” Lâm Nguyệt nỗ lực không nghĩ đến một màn kia, sắp cơm cho anh xong, cô cố ý ngồi đối diện hỏi.

“Ừ.” Chu Lãm vỗ ghế dựa bên cạnh, bảo cô: “Lại đây, anh có chuyện nói với em.”

Khuôn mặt anh nghiêm túc bình tĩnh, Lâm Nguyệt không hề nghĩ ngợi liền đi qua, kết quả vừa muốn ngồi xuống, anh đột nhiên ôm lấy eo cô, đảo mắt liền ấn cô ngồi trên đùi anh. Lâm Nguyệt hốt hoảng, hoảng cũng vô dụng, Chu Lãm ấn chặt cái gáy của cô, vùi vàng hôn tới, vừa hút vừa cắn, một hơi hôn mấy phút.

“Ăn cơm trước đi.” Sờ môi đã tê dại, Lâm Nguyệt cúi đầu nói.

“Ăn em còn tốt hơn ăn cơm.” Chu Lãm dùng sức ôm cô một chút, ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn đặt cô xuống ghế bên cạnh.

Lâm Nguyệt trộm nhìn anh, Chu Lãm đói điên rồi, một tay cầm bát một tay gấp đồ ăn, vừa để vào trong bát không hề giữ hình tượng và vào miệng. Lâm Nguyệt nhìn mà chua xót, mức trước cho anh bát canh sườn, Chu Lãm ăn xong một bát cơm lại ục ục uống bát canh.

anh ăn xong rồi, Lâm Nguyệt mới hỏi tiến triển vụ án.

“Khá nhanh, nếu thuận lợi thì tuần này có thể kết án.” Chu Lãm cũng không thể nói lời chắc chắn cho cô.

Tâm Lâm Nguyệt trầm xuống, tuần này mới được một nửa, chẳng lẽ anh còn phải thức đêm bốn ngày nữa?

Như là biết cô đang nghĩ cái gì, Chu Lãm không để ý nói: “Đã thành thói quen.”

Lâm Nguyệt rũ mắt, không biết nên nói cái gì, gì mà đúng hạn ăn cơm hay chiều cổ chính mình, đều vô dụng, anh căn bản không có thời gian cho bản thân.

“Nam Nam rất nhớ anh, đi xem thằng bé đi.” Chính lại giọng, Lâm Nguyệt cười nói.

Lúc này đến lượt Chu Lãm lơ lửng, thấy cô yên lặng thu dọn bàn ăn, anh gật đầu một cái, đi vào gặp bạn học nhỏ. Bị đánh thức sớm hơn bình thường, vốn dĩ Phó Nam có chút tức giận khi thức dậy, vừa thấy là chú Chu, thằng bé lập tức cao hứng ghé vào trên người chú Chu dò hỏi các loại. Chu Lãm vốn lên kế hoạch dành vài phút cho bạn gái, bị bạn học nhỏ quấy rối liền hết cơ hội.

“anh đi đây, buổi tối đừng chờ anh.” Đứng ở cửa, Chu Lãm nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt nói.

Hôm nay rồi đi, anh liền tính nửa đêm sẽ về, nhưng sẽ không nói cho cô biết.

Lâm Nguyệt hiểu ý anh, đã có kinh nghiệm, cô cũng sẽ không ngây ngốc chờ đợi.

Đề cử phòng ngủ chính cho anh là được.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Edit: Thanh Vy

Sáng thứ sáu, ba tiết dạy kết thúc, Lâm Nguyệt ôm giáo án đi về phía văn phòng, đi qua cửa cầu thang, nhìn thấy một người giao hàng, trong ngực ôm một bó hoa hồng to đơ tươi, nhóm học sinh tiểu học hưng phấn đi theo sau, đôi mắt lấp lánh muốn biết hoa hồng là tặng cho cô giáo nào.

Bó hoa hồng to làm trước mắt Lâm Nguyệt sáng ngời, nhưng cô không nghĩ nhiều, vừa muốn đi, người giao hàng đã bước nhanh xuống cầu thang, thờ hồn hèn hỏi cô: “cô giáo ơi xin hỏi cô biết văn phòng tổ toán học lớp một ở đâu không?”

Lâm Nguyệt sợ ngây người, vậy là đưa tới văn phòng bọn họ? Vương Tả đã kết hôn sinh con, hẳn là không phải chị ấy, dư lại Hà Tiểu Nhã, Tường Tư Di, hình như không hề nghe hai người nhắc tới chuyện hẹn hò.

Lòng bát quái dâng lên, Lâm Nguyệt cười chỉ phương hướng cho người giao hàng.

Người giao hàng nói cảm ơn, đi nhanh về phía trước, Lâm Nguyệt không nhanh không chậm theo phía sau, rất nhanh liền nhìn thấy anh ta dừng trước cửa văn phòng gỗ cửa, gõ mấy tiếng, sau đó ở trong chờ mong của Lâm Nguyệt, Tường Tư Di đi ra. Tường Tư Di không phải quá xinh đẹp, nhưng làn da cô rất trắng, mắt to, mặc một chiếc váy đỏ dài, cả người tràn đầy hơi thở thanh xuân, nhận được hoa hồng, gò má Tường Tư Di đã sớm đỏ ửng, ký xong tên ôm lấy hoa ngẩng đầu lên thấy Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt cười trêu chọc cô.

Trong mắt Tường Tư Di nhanh chóng xẹt qua một tia phức tạp, nhưng lại được sự ngượng ngùng che giấu.

Hai người cùng đi vào văn phòng, Trình Cẩm Ngôn, Vương Tả, Hà Tiểu Nhã đều ở đó. Thân là người đàn ông duy nhất trong tổ, Trình Cẩm Ngôn cơ bản chỉ nói chuyện công việc, bát quái của phụ nữ anh ít khi đề ý, giống như hiện tại, bốn cô gái ghé vào cùng nhau ngắm hoa hồng, Trình Cẩm Ngôn chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, liền tiếp tục gõ bàn phím.

“Tư Di có bạn trai à? Hay là người đang theo đuổi cô?” Hà Tiểu Nhã cầm hoa hồng của Tường Tư Di, vừa hâm mộ vừa tò mò.

Câu hỏi đó trở thành tiêu điểm trong văn phòng, mặt Tường Tư Di hơi hồng, có chút ngượng ngùng, từ đáy lòng lại có sự thỏa mãn hư vinh của phụ nữ, chỉ là, cô ta nhìn trộm về phía tổ trưởng ở nghiêng đối diện, phát hiện Trình Cẩm Ngôn thờ ơ với tình yêu của cô, sáng rọi trong mắt Tường Tư Di liền âm ỉ chìm xuống, ngay cả bó hoa hồng kia cũng không hấp dẫn cô như vậy.

“Có người theo đuổi tôi, tôi vẫn chưa đồng ý.” Thần sắc khôi phục tự nhiên, Tường Tư Di ngồi trên ghế, có chút phiền não nói.

cô ta thật sự do dự. Trình Cẩm Ngôn anh tuấn soái khí, gia cảnh lại kém hơn bác sĩ Từ đi xe Cayenne, nhưng cũng là độc thân quý tộc có xe có phòng gốc thành phố, đàn ông như vậy, tự nhiên là sự lựa chọn đầu tiên của cô ta. Nhưng qua hai tháng quan sát, Tường Tư Di đã sớm xác định, Trình Cẩm Ngôn không hề có chút tình cảm đặc biệt nào với cô ta, ngược lại hình như vừa ý Lâm Nguyệt.

Chút tình cảm này, Tường Tư Di không còn hy vọng cho nên khi ngoài ý muốn gặp được một người theo đuổi, dung mạo trung bình nhưng điều kiện kinh tế không tồi, Tường Tư Di dao động. một mình ở thành phố lớn độc sức làm việc, Tường Tư Di khát vọng mau chóng được yên ổn, so sánh với nhà ở và xe thì dung mạo đối tượng yêu đương cũng không quá quan trọng.

“Tên gì thế, làm quen như thế nào, nói cho chúng tôi biết đi.” Hà Tiểu Nhã ghé vào trên bàn hưng hăng ngửi mùi hương hoa hồng, thật tình hâm mộ: “Tôi lớn như vậy còn chưa nhận được hoa hồng bao giờ.”

Tường Tư Di cười: “cô như tiểu công chúa vậy khẳng định không thiếu người theo đuổi, cứ từ từ, ngày nào đó tôi đồng ý với anh ta, lại giới thiệu với mọi người.”

Vương Tả nghe ra ý, nháy mắt với Lâm Nguyệt: “Xem ra cô giáo Tường của chúng ta đã động tâm rồi!”

Tâm sự bị chọc phá, mặt Tường Tư Di lại đỏ lên, nhìn khuôn mặt xinh đẹp thiện ý mỉm cười của Lâm Nguyệt, ngực khó hiểu ghen một chỗ, có ý lớn tiếng hỏi Lâm Nguyệt: “Lâm Nguyệt xinh đẹp như vậy, không có ai theo đuổi sao?”

Chỉ một câu, mấy người không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Nguyệt, ngay cả Trình Cẩm Ngôn đang trầm mặc, ngón tay cũng dừng lại trong chớp mắt.

Lâm Nguyệt sững sốt, ánh mắt rơi xuống bó hoa hồng, cô cười hào phóng: “Từng có người theo đuổi, nhưng không nhận được nhiều hoa như vậy.”

Hồi còn học đại học, cũng có nam sinh tặng hoa thổ lộ với cô, cũng có người nặc danh đặt hoa hồng trên bàn cô, nhưng đều là bó hoa nhỏ thôi.

Tường Tư Di nghe xong, đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mỹ nữ thì sao, người theo đuổi tặng hoa còn phải kém cô ta.

Di động kêu lên, là người tặng hoa nhắn tin wechat, Tường Tư Di theo bản năng che lại nội dung trên điện thoại, ba người Lâm Nguyệt thức thời trở về vị trí.

Lâm Nguyệt vừa mới ngồi xuống, di động cũng kêu lên, tim cô đập nhanh hơn, bằng tốc độ nhanh nhất cầm lấy di động, nhìn đến người gửi tin, cô sùng sốt một giây.

Bác Chu: Cốc nước đã làm xong, bác cho người gửi qua, hay là cháu bớt thời gian tới đây lấy?

Tuy rằng không phải bạn trai tìm cô, nhưng nghĩ đến cốc nước sứ men xanh hai người cùng nhau nặn ra, Lâm Nguyệt cũng rất sung sướng, nghĩ một chút, trả lời ông cụ: Nam Nam rất nhớ bác, ngày mai cháu sẽ dẫn thằng bé qua một chuyến, chỉ là Chu Lâm mấy ngày nay phải phá án, vẫn luôn tăng ca, khả năng không đi được ạ.

Bác Chu: không có việc gì, cháu và Nam Nam tới đây là được.

Ý ở ngoài lời, ông một chút cũng không nghĩ tới con trai.

Lâm Nguyệt bật cười, hai cha con này, ngoài lạnh trong nóng, rất giống nhau.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Lâm Nguyệt một mình đưa Phó Nam đi huyện Thanh Thạch, giao thông tiện lợi, đi hai giờ ô tô là tới rồi.

Cốc nước làm từ tay Chu Lãm, hình dáng hoàn mỹ, không có một tia tí vết, sắc men là ông cụ tự tay tráng, tinh khiết thanh thúy, có thể so với mỹ ngọc.

Cầm trên tay cốc nước độc nhất vô nhị trên thế giới này, Lâm Nguyệt vừa thích vừa thỏa mãn, chỉ cảm thấy lễ vật như vậy, hơn hoa hồng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit: Thanh Vy

Khi Lâm Nguyệt và Phó Nam ở xưởng sứ học cách làm đồ sứ, đội cảnh sát hình sự còn đang điều tra người nhà các vụ án liên quan.

Liên tục hai ngày điều tra, cả đội đều chán nản.

Vụ án xâm hại tình dục lúc trước, người nhà nạn nhân cảm thấy mức hình phạt không đủ nghiêm, oán hận tội phạm, cũng không vừa mắt cảnh sát, sự việc đã qua, bây giờ cảnh sát lại tới hỏi đông hỏi tây, không ai vui vẻ vạch trần vết sẹo lần nữa cả, hàng xóm nghị luận cũng sẽ gây thêm áp lực.

Nếu là vụ án lúc trước không thể phá, trên đầu nhóm cảnh sát có thêm một cái mũ “vô dụng”, càng không được ưa thích.

Giữa trưa tùy tiện chọn một quán ăn, ăn xong lại tiếp tục điều tra.

Chu Lãm lái xe, trên ghế phụ, Đường Hiền thấp giọng trần thuật tình huống nhà tiếp theo: “Người chết là Lương Phương, 24 tuổi, tới ngày 10 tháng 8 năm ngoái uống thuốc tự tử ở phòng trọ, trước khi chết để lại di thư, nói sống rất mệt mỏi... Mẹ đẻ đã mất sớm, cha Lương Hữu Công và mẹ kế Lý Kiều có một cậu con trai chung sống ở nơi khác, bởi vì ít khi tới thăm Lương Phương, không phát hiện cô ta có biểu hiện bất thường. Lúc Lương Phương tự vẫn, bạn trai Tôn Vệ Bình đi công tác ở Hà Lan, trong ghi chép người báo tin không phát hiện dị thường, nhưng mà chủ nhà và Tôn Vệ bình cũng nói, từ tháng ba năm ngoái, Lương Phương bắt đầu xuất hiện bất thường, cụ thể biểu hiện là trầm mặc ít nói, tránh giao tiếp, xuất hiện biểu hiện trầm cảm.”

Chu Lãm liếc mắt nhìn hướng dẫn, còn cách Lương gia mười phút nữa.

đang là cuối tuần, Lương Hữu Công, Lý Kiều đều ở nhà, con trai nhỏ đang học gia sư. Cảnh sát tới cửa, hai vợ chồng có trình độ thấp khản trương cảnh giác.

Mặt Chu Lãm không biểu cảm nhìn kỹ hai người, Đường Hiền đặt câu hỏi: “Vụ án của Lương Phương chúng tôi cần hỏi thêm, xin hỏi lúc Lương Phương còn sống, bên người có bạn bè nam giới nào khoảng 20 đến 30 tuổi, người cao 1m75 trở lên không?”

Lương Hữu Công nhìn về phía vợ.

Lý Kiều mím môi, bộ dạng làm như không kiên nhẫn lại ngại chồng nên cố nén tâm tình, nhàn nhạt nói: “Chúng tôi không phải mẹ con ruột, ngày thường cơ bản không nói chuyện, bên người con bé có bạn bè gì, tôi không rõ lắm.”

Lương Hữu Công thở dài, nỗ lực nhớ lại nói: “Phương Phương từ nhỏ rất ngoan, trước khi học đại học không yêu ai, năm hai đại học mới ở bên Vệ Bình, trừ bỏ Vệ Bình, ngày thường giao tiếp chỉ là bạn học, đồng nghiệp, tôi từng nhìn ảnh chụp con bé đi du lịch cùng mọi người, chính là hoạt động của công ty, leo núi liên hoan gì đó, ngoại trừ Vệ Bình, quan hệ của con bé với đồng nghiệp khác như thế nào, tôi thật không biết.”

Con gái lớn có cuộc sống của mình, trừ khi cha mẹ nhìn chăm chăm quá thật chặt, nếu không cũng không thể biết được cụ thể.

Đường Hiên gật đầu: “Tôn Vệ Bình, ông có hiểu rõ không?”

Lương Hữu Công lộ ra một nụ cười vui mừng: “Vệ Bình khá tốt, với ai cũng rất lễ phép, cảm tình với Phương Phương cũng tốt...”

Lý Kiều bên cạnh đột nhiên chen vào nói: “Tôn Vệ Bình không sai biệt lắm với người các cậu cần tìm, khoảng 1m78 đi, giống như Phương Phương, đáng đáp khá đẹp trai, có phải có liên quan tới việc Phương Phương tự sát không?”

Đường Hiên không đáp, tiếp tục hỏi Lương Hữu Công: “Lần trước ông gặp Tôn Vệ Bình là khi nào, gần đây có liên hệ không?”

Lương Hữu Công lắc đầu: “không có, sau lễ tang Phương Phương cậu ta liền chặt đứt quan hệ với chúng tôi, cảnh sát, các cậu tra được cái gì sao?”

nói đến câu sau, người đàn ông đột nhiên nóng nảy, trong mắt có một tia oán hận, phảng phất như biết con gái chết có liên quan tới Tôn Vệ Bình.

“Con gái ông là tự sát, chúng tôi điều tra vụ này là có nguyên nhân khác, trước mắt không thể công khai, có tin tức sẽ lại liên hệ hai người.” Đường Hiên bình tĩnh nói.

Hai vợ chồng nửa tin nửa ngờ.

Điều tra bên này kết thúc, Chu Lãm, Đường Hiên lập tức tới nhà cha mẹ Tôn Vệ Bình. Cha Tôn là nhân viên quản lý ngân hàng, hôm nay tăng ca, mẹ Tôn ở nhà một mình, hơi khẩn trương tiếp đón hai vị cảnh sát vào nhà.

Nhắc tới Lương Phương, mẹ Tôn thần sắc bi thương: “Phương Phương ôn nhu xinh đẹp, trước khi xảy ra chuyện hai đứa nhỏ đã có kế hoạch kết hôn, ai biết... Vệ Bình chịu đã kích lớn, cũng tự trách mình, nói nếu nó không đi công tác, Phương Phương cũng sẽ không luẩn quẩn trong lòng... Sau khi Phương Phương hạ táng, Vệ Bình nói nó không còn tâm trạng đi làm nữa, xin nghỉ việc đi du lịch, một hai tháng mới về một lần...”

“Bà có ảnh chụp gần đây của anh ta không?” Đường Hiên hỏi.

Mẹ Tôn rất phối hợp lấy di động ra, mỗi lần con trai tới nơi mới đều chụp ảnh gửi cho bà, nhìn qua ảnh thấy con trai lại có thể cười, mẹ Tôn mới yên tâm.

Chu Lãm nhận di động.

trên ảnh chụp người đàn ông mặc trang phục leo núi, đứng trước một cột mốc trên núi Lư Sơn, mặt mũi thanh tú màu da trắng nõn, hai tay anh ta chống nạnh mỉm cười, vóc dáng cao gầy, trong mắt có nét tang thương khó che giấu. Chu Lãm phóng to hình lên, nhìn mấy giây, đột nhiên phát hiện mấy chỗ có dấu vết chỉnh sửa.

Chu Lãm nháy mắt với Đường Hiên.

Đường Hiên làm bộ có điện thoại gọi tới, đi ra ngoài nhà Tôn gia, lặng lẽ gọi thông báo cục cảnh sát điều tra Tôn Vệ Bình, vừa điều tra đã rõ, ngày 12 tháng 10 năm ngoái Tôn Vệ Bình có đi máy bay rời khỏi thành phố Giang, năm ngày sau quay lại, từ đó cho đến nay không có di chuyển khỏi thành phố Giang. Đồng thời tra ra được ngày hôm qua Tôn Vệ Bình vào một khách sạn ở thành phố Giang.

Đội cảnh sát hình sự lập tức triển khai lùng bắt.

3 giờ chiều, trong khách sạn, phòng tình nhân.

Tôn Vệ Bình ngửa mặt nằm trên giường trải ga hình trái tim có rắc hoa hồng, nhắm mắt lại, từ khóe mắt chảy xuống hai hàng lệ.

Nghỉ hè đại học năm hai, hần hẹn Phương Phương đi xem phim, trong rạp phim mờ tối, hần lấy hết dũng khí cầm tay cô, cô không có lảng tránh. Đêm đó, là lần đầu tiên hai người họ hẹn hò. Tối lễ Giáng sinh, hần dắt tay cô đi vào khách sạn này, căn phòng này, cô lại quá ngượng ngùng, che mặt không cho hần nhìn, cuối cùng hần không thể không tắt đèn, hai người mới trúc trắc hoàn thành lần đầu tiên.

Tốt nghiệp được hai năm, hần nhìn trúng một căn phòng, Phương Phương cũng thích, lúc ấy hần ở nơi khác, lên kế hoạch sau khi về thành phố Giang liền đưa cô đi lĩnh chứng.

Nhưng một đêm trước khi hần về, Phương Phương tăng ca buổi tối, trên đường về nhà bị một kẻ lang thang bịt miệng kéo vào hẻm nhỏ.

hần muốn báo cảnh sát, Phương Phương lại không đồng ý, thà chết cũng không để cho người khác biết, sau đó cô luôn khóc, khóc liên tục mấy ngày, khóc nói cô không thấy rõ mặt người kia, khóc lóc cầu xin hần đừng hỏi. hần đau đớn, thù hận, trong tay giống như đang nắm chặt một con dao, lại không tìm được người xuống tay. Phương Phương quá yếu ớt, hần không dám ép cô, cô muốn một điều nhịn chín điều lành, hần liền tận lực che giấu hận ý, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng từ sau ngày đó, Phương Phương bắt đầu kháng cự thân mật, hần không đề bụng, hần nguyện ý chờ. Hai người ra cửa dạo phố vô tình gặp phải

kẻ lang thang ăn xin, sắc mặt Phương Phương tái nhợt, hân ôm cô rời đi, cô dần dần không muốn ra khỏi cửa, hân cũng đồng ý với cô. Cứ như vậy qua nửa năm, ngày trước thời điểm Phương Phương rút cuộc sắp khôi phục, công ty lại sắp xếp hân đi công tác.

Tôn Vệ Bình muốn đi, bởi vì lần này đi liên quan tới chuyện thăng chức của hân, nhưng hân do dự, sợ Phương Phương xảy ra chuyện.

Phương Phương cười cổ vũ hân, lúc này Tôn Vệ Bình mới thu dọn hành lý.

Tới Hà Lan, mỗi ngày bọn họ đều gọi video, trong video Phương Phương vừa nói vừa cười, lúm đồng tiền ở khóe miệng khiến hân muốn hôn cô.

Tất cả đều bình thường, sau đó, hân đột nhiên nhận được điện thoại của bác trai...

Tâm chết là cảm giác gì, chính là người vẫn tồn tại, lại không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, ban ngày biến thành đêm tối.

Bọn họ đều nói Phương Phương bị bệnh trầm cảm, Tôn Vệ Bình cũng cảm thấy như vậy, nhưng hân tin tưởng trước khi Phương Phương chết, nhất định lại bị sự việc kia kích thích. Khi cô còn sống nỗ lực che giấu đi, cô đã chết, Tôn Vệ Bình cũng không muốn cô bị người ta nghị luận bàn tán, cô gái đơn thuần ngượng ngùng như vậy, hân không muốn bất cứ kẻ nào hắt nước bẩn vào cô.

không thể báo cảnh sát, chính hân sẽ báo thù.

hân nghỉ việc, lừa gạt cha mẹ đi du lịch nơi khác, trên thực tế, hân chỉ thay một bộ quần áo đơn giản, nỗ lực biến thành một kẻ lang thang chân chính. hân lang thang khắp phố lớn ngõ nhỏ ở thành phố Giang, hân kết giao với từng kẻ lang thang, hân sẽ bịa đặt ra một cuộc đời phong lưu trêu ghẹo đàn bà, lại dụ kẻ kia nói ra.

Mưa to gió lớn, đối khổ lạnh lẽo, bản thủ đơn giản, hỏi thăm một người lại một người, rốt cuộc hân tìm được người kia.

hân ta hơn bốn mươi tuổi, đem bạn gái xinh đẹp của hân khoe khoang làm vốn liếng của mình, kẻ lang thang vừa thỏa mãn vừa cười ha ha, nói có lần hân ta ngồi trên cầu vượt, hình như lại thấy con đàn bà xinh đẹp đó, ban đầu hân ta cũng không xác định là người đó, nhưng phát hiện mặt cô ta tái nhợt sợ hân, hân ta mới vui vẻ huýt sáo. Đáng tiếc là ban ngày, nếu như là buổi tối, hân liền thử lại lần nữa.

Lúc đó Tôn Vệ Bình đang nằm dưới đất, trên đỉnh đầu là cao ốc che hết bầu trời, bóng tối như nước xoáy cuốn lấy hân.

~

Khi cảnh sát phá cửa xông vào, Tôn Vệ Bình không hề phản kháng, nằm chết lặng, giống như cái xác biết đi.

Buổi tối tra hỏi, Tôn Vệ Bình thú nhận thẳng thắn, hỏi cái gì thì đáp cái đấy, giọng nói máy móc, nặng nề đè xuống trong lòng các cảnh sát.

“Hỏi hận không?”

Kết thúc thẩm vấn, Chu Lãm trầm giọng hỏi.

Tôn Vệ Bình nhìn anh cười, đời này việc không hối hận nhất chính là tự tay giết tên súc sinh kia.

Đôi mắt Chu Lãm đen nhánh lạnh lẽo: “Nếu lúc trước cậu lựa chọn báo cảnh sát, Lương Phương có lẽ sẽ không chết, cậu cũng sẽ không phạm pháp, cha mẹ cậu cũng sẽ không tiêu tụy cô độc tuổi già.”

Tôn Vệ Bình tươi cười cứng lại.

“Lương Phương chết không có liên quan đến cậu, nhưng còn cha mẹ cậu bên kia, tự tỉnh lại đi.”

nói xong Chu Lãm đứng dậy đi ra ngoài, khi bước ra khỏi phòng thẩm vấn, khóe mắt nhìn thấy phạm nhân bên trong đột nhiên cúi đầu, đôi tay che lấy mặt.

~

Vụ án Tôn Vệ Bình đã tìm ra chân tướng, bầu không khí trong đội cảnh sát hình sự lại không thể nhẹ nhàng, luật pháp không tha thứ cho tình cảm, bất luận kẻ nào cũng không có quyền cướp đoạt đi sinh mệnh người khác.

Chỉ là đã làm cảnh sát hình sự, có vụ án nào chưa thấy qua, cảm khái một trận xong nghe nói có thể nghỉ hai ngày tới, mọi người liền sống dậy, từng người thu dọn đồ về nhà.

“Lão đại, anh còn chưa giải thích với bọn em đâu, avatar có thêm ánh trắng là ý gì?” Đoàn đi ngắm chị dâu kẻ vai sát cánh vọt vào văn phòng Chu Lãm, phía sau nói phía trước ồn ào. Lúc bận rộn vụ án không thích hợp nói chuyện cá nhân, bây giờ thì không cần cố kỵ.

Chu Lãm cười nhẹ, đóng lại ngăn kéo, cầm di động vòng qua bàn làm việc.

Bốn người Đường Hiền xếp hàng che ở cửa, vênh vao tự đắc: “Hôm nay nếu anh không nói rõ ràng, thì đừng hòng chạy khỏi cái cửa này!”

Chu Lãm không thèm nhìn ai, quét mắt nhìn đồng hồ, 9 rưỡi, cô hẳn là chưa ngủ.

Nhóm độc thân che lại cửa, Chu Lãm cũng không vội đi, ngồi trên bàn làm việc, một tay mở di động, một tay sờ điều thuốc, không thèm ngẩng đầu. Đường Hiền chân chó chằm lửa cho anh, thuận thể cùng ba người Lưu mất kính dựa tới gần, vây thành một vòng quanh lão đại đã có bạn gái. Điện thoại thông, Chu Lãm còn chưa nói gì, khóe miệng đã nhếch lên trước: “Ngủ chưa?”

Bốn kẻ độc thân đều muốn nghe chị dâu nói như thế nào, kết quả là nguoi xô ta đẩy, ai cũng không nghe được.

Chu Lãm không coi ai ra gì: “Bây giờ anh về, nấu cơm cho anh, anh đói bụng.”

Dáng vẻ đúng lý hợp tình kia, rõ ràng là đang sai bảo cô vợ nhà mình.

Đoàn độc thân nhìn nhau, sau đó gào khóc: Phụ nữ, tôi cũng muốn phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Edit: Thanh Vy

Lâm Nguyệt vừa mới dỗ Phó Nam ngủ xong, liền nhận được điện thoại của Chu Lãm, bạn trai cuối cùng cũng về, tinh thần Lâm Nguyệt kích động.

Mở ra tủ lạnh, bên trong có đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, thịt và ớt cay anh thích đều có, nhưng đã gần 10 giờ, từ góc độ dưỡng sinh mà nói, bữa cơm này vẫn nên thanh đạm mới tốt. Nhìn trên dưới một lần, Lâm Nguyệt quyết định làm cháo tôm bóc vỏ rau xanh, lại xào thêm hai quả trứng gà cho anh.

Vô gạo nấu cháo, thái rau, bóc vỏ tôm, công tác chuẩn bị kết thúc, Lâm Nguyệt ngồi nghỉ ngơi di động bên bàn ăn, khoảng hai mươi phút sau, có người mở cửa.

Lâm Nguyệt lập tức đứng lên, đi về phía huyền quan.

Chu Lãm đẩy cửa ra, liếc mắt một cái liền thấy được bạn gái đứng trong phòng khách, áo dệt kim hồng phấn mặc với váy trắng dài, khuôn mặt dưới ánh đèn trắng nõn óng ánh, một đôi mắt trong sáng, ánh mắt quan tâm lại ngượng ngập nhìn anh.

Chỉ một cái nhìn này, có tác dụng hơn bất cứ nghỉ ngơi gì, trong nháy mắt cả người anh hoàn toàn thoải mái.

“Vụ án kết thúc rồi à?” anh vừa đóng cửa vừa sâu kín nhìn cô, Lâm Nguyệt có chút khấn trương, hơi cúi đầu, trước tiên hỏi chuyện quan tâm nhất, cô sợ anh giống như lần trước chỉ ngủ 2 tiếng lại đi.

“Ừ, trong cục nghỉ được hai ngày.” Chu Lãm thấp giọng nói, trong lúc đi vào nhà, ánh mắt nhanh chóng nhìn khắp phòng khách và phòng bếp, xác định bạn học nhỏ không có ở đây, Chu Lãm duỗi tay ôm lấy bả vai bạn gái. Lâm Nguyệt cho rằng anh muốn ôm cô, trong nháy mắt lại bị anh ép tới trên tường, thân hình cao lớn đè sát lại, chặn ánh sáng của phòng khách.

Hô hấp lập tức thay đổi, tim nhảy bùm bùm

“Nhớ anh không?” Chu Lãm cúi đầu, ngửi hương thơm của cô.

Lâm Nguyệt nghiêng đầu, mặt đỏ lên.

Chu Lãm nắm lấy tay trái của cô ấn lên tường, đầu ngón tay bá đạo chui vào khe hở ngón tay cô, động tác đơn giản, ám chỉ một loại chiếm hữu khác. Lâm Nguyệt không biết Chu Lãm nghĩ như thế nào, nhưng cô phát hiện, anh thật sự thích cầm tay cô như vậy, bàn tay to mạnh mẽ nắm tay cô không nhúc nhích, hai lòng bàn tay dán vào nhau, một mặt thô ráp, một mặt non mịn, anh dùng một chút lực, cảm giác ngứa giống như điện giật lan truyền tới tận tim cô.

“Nhớ hay không nhớ?” Chu Lãm lại lần nữa cầm lấy tay phải, tư thế giống nhau.

Lâm Nguyệt nhắm mắt lại, gật đầu.

Chu Lãm cười, cúi người ngậm lấy môi cô, dùng sức hôn.

anh quá cường thế, Lâm Nguyệt hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của anh, chỉ có thể trốn tránh, nhưng mà đối với Chu Lãm, cô trốn tránh chính là đáp lại, càng trốn thì anh càng đuổi theo quyết liệt, quả thực đem Lâm Nguyệt thành món ăn đêm. Hai người cách nhau 30cm, Lâm Nguyệt mặt là ở môi lưỡi, Chu Lãm mặt là ở phần cổ, đang xuất thần cân nhắc hôn như thế nào cho tốt, rốt cuộc bị cô thành công chạy trốn một lần, đè trần ở ngực anh, từng hơi

thở dốc.

Vì vóc dáng cao to, dù Chu Lãm cúi đầu thế nào cũng không thể thấp hơn cô, chưa hôn đủ đã chạy, anh đương nhiên sốt ruột, quýnh lên đột nhiên cúi người, bàn tay to bắt lấy chân cô nhấc lên, không nghĩ tới Lâm Nguyệt mặc váy rộng, lán váy rơi xuống, tay anh trực tiếp bắt lấy đùi Lâm Nguyệt, non mịn như đậu hũ, vừa nhỏ vừa tròn nhẵn.

Lòng Chu Lãm rung động, quên mất hôn cô, theo bản năng quan sát cô.

Cả người Lâm Nguyệt cứng đờ, bởi vì bàn tay to của Chu Lãm sờ vào quá cao.

Hô hấp trên đỉnh đầu vừa thô vừa nặng, bàn tay to không chế chân cô ngày càng nóng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá phòng tuyến kia, Lâm Nguyệt luống cuống, quay đầu tìm cớ: “Cháo sắp chín rồi, em đi xào trứng gà, anh đi tắm trước đi, đi ra là vừa vận được ăn.”

Chu Lãm là cảnh sát hình sự ưu tú, đối với người phụ nữ của mình, anh có dục vọng mãnh liệt, nhưng cũng có tự chủ hơn người thường. Nếu cô còn chưa chuẩn bị tốt để tiến thêm một bước, Chu Lãm liền chậm rãi đặt cô xuống, ôm mặt cô lại hôn sâu một lát, mới chưa đã thèm rồi đi, mắt đen yên lặng nhìn cô.

Tách ra lâu như vậy, anh chưa nói một câu nhớ nhung, nhưng lúc này trong ánh mắt anh, lần đầu tiên làm Lâm Nguyệt cảm nhận được cái gì gọi là ánh mắt dính người.

“đi đi.” cô nhẹ giọng nói, khóe miệng có ý cười ngọt ngào.

Yết hầu Chu Lãm lên xuống, đè xuống muốn hôn một cái, như là hôn môi cô giống như có thể ăn luôn ngọt ngào tươi cười của cô.

anh đương nhiên không ăn được, Lâm Nguyệt ngọt ngào trốn vào phòng bếp, cháo đã chín, bỏ tôm bóc vỏ vào, rất nhanh đã biến thành màu tôm hồng ngon mắt. Nấu xong, Lâm Nguyệt rút điện nồi cơm, múc một bát lớn đặt trên bàn. Tiếng nước từ phòng vệ sinh ào ào, Lâm Nguyệt xoay người xào trứng gà, trứng gà vừa chín, tiếng nước bên trong cũng ngừng.

Hai phút sau, Chu Lãm đi ra, đêm tháng 10, anh vẫn còn mặc áo ngắn tay quần đùi ở nhà, không hề thấy lạnh. Tóc ngắn còn ướt chảy nước, râu đã cạo, trẻ ra ba bốn tuổi so với vừa rồi râu ria xồm xoàm.

“Cháo còn nóng, anh sấy tóc trước đi, để như vậy không tốt với cơ thể.” Lâm Nguyệt đứng bên bàn ăn khuyên anh.

Chu Lãm nhìn bàn ăn, bảo cô đi lấy máy sấy.

anh phá án vất vả, Lâm Nguyệt cũng nhàn rồi, đi vào phòng vệ sinh tìm máy sấy. cô vừa đi, Chu Lãm liền cầm di động trên bàn lên, chụp mấy bức ảnh bát cháo rau xanh tôm bóc vỏ thơm ngào ngạt và một đĩa trứng gà xào hành kia. Lâm Nguyệt ra tới, anh cầm di động ra phòng khách, vừa đi vừa gửi cho bạn bè, gõ chữ: Bữa tối khá thanh đạm.

cô giảo nhò phía sau hỏi anh: “Có chuyện gì sao?”

Chu Lãm đút điện thoại vào túi quần đùi, quay đầu nhìn cô: “không có việc gì, em sấy giúp anh nhé?”

Lâm Nguyệt nhìn máy sấy trong tay, rũ mắt ừ một tiếng.

cô tìm ổ điện, vừa quay đầu lại, Chu Lãm đã ngồi trên sofa nhìn cô, Lâm Nguyệt xoay người, liền chạm phải ánh mắt dính người kia, cuốn lấy tim cô mềm mại. Bảo anh cúi đầu, cô ấn nút bật sấy tóc cho anh, tóc anh vừa ngắn vừa cứng, sờ lên hơi đâm vào tay, ma xui quỷ khiến Lâm Nguyệt lại nhớ tới ngày đó anh hôn cổ cô, tóc ngắn của anh đâm vào cằm cô giống như một kiểu hôn khác.

cô sấy tóc, Chu Lãm lướt wechat.

một bức ảnh đồ ăn bình thường, trong vài phút ngắn ngủi hấp dẫn vô số người, mấy người này và đám cảnh sát độc thân đều để lại một chữ “F*ck”, xếp hàng chỉnh tề. Sau đó Đường đẹp trai còn hỏi “Bao giờ mới mang chị dâu tới ăn cơm?”, phía sau cũng có người hỏi y hệt, Chu Lãm cười.

Tóc đã khô, Chu Lãm kéo cô ngồi trên đùi, cho cô xem di động.

Lâm Nguyệt trước tiên nhìn thấy bữa tối cô chuẩn bị, mặt đỏ lên, sau đó cảm thấy sự trình độ chụp của Chu Lãm không tốt, không được đẹp bằng đồ thật, nhờ bị đồng nghiệp Chu Lãm ghét bỏ thì sao? Kéo màn hình xuống, nhìn một dòng chữ “F*ck” kia, Lâm Nguyệt ngáy người.

Chu Lãm nhàn nhạt giải thích: “Đều là ghen ghét anh có bạn gái thôi.”

Nam với nữ, đêm khuya tĩnh lặng, một chữ như vậy rất ái muội.

Lâm Nguyệt tiếp tục kéo xuống.

Chu Lãm ôm mặt cô hôn: “Hôm nào em rảnh không? Ăn cùng nhau một bữa cơm.”

Lâm Nguyệt do dự: “Có đồng nghiệp nữ không anh?” Nếu trên bàn cơm đều là đàn ông, chỉ có một mình cô là nữ, cô sẽ rất khấn trương.

Chu Lãm cười: “Có hai người, có gia đình có thể mang theo.”

Lâm Nguyệt vẫn do dự, cố lấy dũng khí nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh: “Có phải quá nhanh không?” Hai người mới hẹn hò được một tuần.

Chu Lãm hỏi lại cô: “Em cảm thấy nhanh à? Vậy chờ một chút, chuẩn bị tốt anh lại đưa em đi.”

Lâm Nguyệt mím môi, thật ra nếu anh kiên trì, sớm hay muộn cũng không sao.

“Ăn cơm đi, ăn xong đi ngủ sớm một chút.” Lâm Nguyệt nhìn về phía phòng ăn, đứng dậy từ trong lòng anh.

Chu Lãm đi theo sau cô, âm thầm liếc mắt nhìn phòng ngủ chính, tối thứ tư hai người ngủ cùng nhau, nhưng khi đó là tình huống đặc biệt, ban ngày không gặp được, anh chỉ có thể gặp cô trong chốc lát, cô thoải mái đồng ý chắc chắn cũng hiểu ý của anh. Đêm nay lại không giống, nếu anh ám chỉ ngủ cùng nhau, cô sẽ đỏ mặt ngàng đồng ý, hay là vung tay cho anh một cái tát?

Tình tình cô giáo nhỏ chắc sẽ không đánh người, nhưng nếu cô không muốn, sẽ rất mất mặt.

Cơm tối rất ngon, Chu Lãm ăn hai bát cháo, trứng gà xào hành cũng không để thừa, ăn sạch sẽ. Sau khi ăn xong Lâm Nguyệt kiên trì đi rửa bát, Chu Lãm dựa vào bên cạnh xem cô bận việc, khi Lâm Nguyệt thu dọn mặt bếp, Chu Lãm liếc mắt nhìn đồng hồ, gần 11 giờ.

Tắt đèn phòng ăn, hai người một trước một sau đi về phía phòng ngủ.

đi qua phòng Chu Lãm, Lâm Nguyệt nghiêng người, tùy ý gật đầu với anh: “Chúc anh ngủ ngon.”

Chu Lãm có chút buồn bã mất mát.

“Ừ, ngủ đi.” anh đứng ở cửa nhìn theo cô.

Lâm Nguyệt tiếp tục đi về phòng ngủ chính, tay đẩy cửa ra, chợt nhớ tới cái gì, cô quay đầu lại.

Tìm Chu Lãm vừa mới trầm xuống lại bay lên trời, khăn trương khô cả họng.

Nhưng vào lúc này, cô gái của anh mở miệng: “Đúng rồi, sáng mai mấy giờ anh dậy? Em xem thời gian để chuẩn bị bữa sáng.”

Lâm Nguyệt cảm thấy cảnh sát Chu mấy ngày qua liên tục thức đêm chắc sẽ ngủ nướng.

Chu Lãm miễn cưỡng cười: “6, 7 giờ.”

Lâm Nguyệt đã rõ, đẩy cửa vào phòng, trở tay đóng lại, nghĩ nghĩ lại khóa trái.

Phó Nam đứa nhỏ này đôi khi thức dậy sớm hơn người lớn, nhờ thằng bé đẩy cửa đi vào, bị Chu Lãm nhìn thấy cô đang ngủ trên giường thì không tốt lắm.

Bên ngoài, Chu Lãm nhìn chằm chằm cánh cửa phòng ngủ chính, nghe được tiếng khóa trái rất nhỏ, anh bật cười.

Nam với nữ không giống nhau, cô còn trẻ như vậy, vẫn là thích theo trình tự lần lượt đi?

Chỉ là khi nằm đến trên giường, Chu Lãm nhìn bàn tay mình, lòng bàn tay vẫn còn lưu lại xúc cảm từ đùi cô, tron nhẵn tinh tế, còn non mịn hơn cả đậu hũ.

Chu Lãm xoay người, nặng nề thở dài.

Ánh trăng nhỏ oi là ánh trăng nhỏ, lúc nào mới có thể ăn vào trong miệng đây?

Nghĩ quá nhiều, đêm nay Chu Lãm nằm mơ, thấy ở bờ hồ có một con khỉ đang vò đầu bứt tai muốn vớt ánh trăng trong làn nước lên, vớt không được, trên cây có bốn con khỉ con cười ha ha....

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Edit: Thanh Vy

Bình thường Chu Lãm không nói nhiều, nhưng một khi anh ở nhà, bầu không khí trong ba phòng lập tức sinh động hơn nhiều.

“Chú Chu, lần này chú bắt người xấu như thế nào?”

Lâm Nguyệt chuẩn bị cơm sáng, ở phòng khách, Phó Nam đuổi theo chú Chu hỏi thăm về vụ án. Lâm Nguyệt cũng tò mò, trộm vênh tai nghe.

“Bí mật.” Chu Lãm ngồi dựa vào ghế ở bàn ăn, tầm mắt không hề rời khỏi bạn gái trong bếp. cô thích mặc quần áo sáng màu, sườn mặt trắng nõn thanh tú, đưa lưng về phía anh thái rau, dây lưng tạp dề phác họa nên đường cong phần eo mảnh khảnh, dưới làn váy dài lộ ra một đoạn cẳng chân tròn bóng cân xứng.

Chu Lãm nhìn chằm chằm chân bạn gái, tay lại ngứa, nhớ lại tối hôm qua sờ được một lần, khiến lòng anh nhộn nhạo.

Bạn học nhỏ bên tai không ngừng kêu “Chú Chu”, rốt cuộc Chu Lãm cũng nhìn về phía thằng bé.

Phó Nam bò đến trong ngực chú Chu, chờ mong cười: “Chú Chu, cháu muốn đi chơi công viên giải trí.”

Chu Lãm nâng mắt nhìn bạn gái trong bếp.

Lâm Nguyệt chuyên tâm xào rau, nghe thấy Phó Nam nói, nhưng không nghĩ gì, dù sao Phó Nam muốn đi chỗ nào cô cũng đồng ý.

Chu Lãm lại có tính toán khác. Thời điểm anh bận rộn rất nhiều, hơn nữa không có quy luật, độc thân thì không sao, bây giờ đã có bạn gái, Chu Lãm muốn dành thời gian nghỉ ngơi còn thừa cho cô, tận lực bù đắp cho cô. Hai người vừa mới yêu nhau, tuy rằng đã ôm đã hôn, nhưng tình cảm còn chưa ổn định, về phía anh bên này cực kỳ vững chắc, Lâm Nguyệt bên kia lại có thể thay đổi, trong văn phòng không phải còn có một thầy giáo dạy toán lớp 1 đẹp trai nhất trong truyền thuyết sao?

Dù Chu Lãm không có kinh nghiệm yêu đương thì cũng biết nam nữ phải thường xuyên hẹn hò, dành thời gian riêng bồi dưỡng tình cảm.

“Chú mệt, không muốn ra cửa, cháu đi chơi với bạn đi.” Sờ đầu bạn học nhỏ, Chu Lãm mệt mỏi nói, cực kỳ đứng đắn.

Phó Nam có chút thất vọng, nhưng thấy chú Chu mệt như vậy, bạn học nhỏ rất hiểu chuyện, không dây dưa với chú Chu nữa, ngoan ngoãn ngồi ở ghế bên cạnh. Lòng dạ phụ nữ tinh tế, biết Phó Nam là đứa trẻ nhạy cảm, Chu Lãm vừa từ chối, Lâm Nguyệt lập tức quay đầu lại quan sát Phó Nam. Cánh tay nhô ra của Phó Nam để trên bàn, phát hiện cô giáo nhìn tới đây, đứa bé sáu tuổi hơi hé miệng nhỏ, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô giáo, lạnh lợi muốn nói gì đó lại thôi.

Lâm Nguyệt nháy mắt đã hiểu, ôn nhu nói: “Ăn cơm xong, cô giáo đưa Nam Nam đi.”

Chu Lãm quả thật vất vả, cuối tuần cô rất thanh nhàn.

Đạt được nguyện vọng, Phó Nam vui vẻ cực kỳ, Chu Lãm nhắm mắt lại, trái tim mệt mỏi, bên ngoài có tổ trưởng đẹp trai như hỏ rình mò, bên trong còn có một cái bóng đèn 100W tỏa sáng lấp lánh, anh chỉ muốn yên ổn nói chuyện yêu đương, vì sao lại khó như vậy?

Bữa sáng kết thúc, Lâm Nguyệt thu dọn phòng bếp xong, nắm tay Phó Nam chào tạm biệt: “Bọn em đi đây, giữa trưa sẽ về, anh ngủ thêm đi.”

Chu Lãm âm u nhìn chằm chằm cô.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, người đàn ông cao lớn cường tráng lại khôi phục tinh thần, một đôi mắt đen sắc bén mát lạnh. Vừa rồi anh nói mệt mỏi, Lâm Nguyệt đương nhiên tin, nhưng mà lúc này đối diện đôi mắt có thâm ý khác kia, Lâm Nguyệt sùng sốt, bất giác linh ngộ được nguyên nhân chân chính khiến Chu Lãm từ chối bạn học nhỏ.

Lâm Nguyệt cúi đầu, ngượng ngùng đối mặt với anh, giống như cô đã cô phụ lòng anh vậy.

“Công viên giải trí đông người chen chúc, chú vẫn đi cùng hai người thôi.” Chu Lãm một phen bế bạn học nhỏ lên, khi đi qua bên người Lâm Nguyệt, bàn tay to nhanh chóng néo lỗ tai cô, giống như trừng phạt.

Lâm Nguyệt sờ vành tai cười.

Phó Nam thích cô giáo ôn nhu, nhưng đi chơi nó càng thích dán lấy chú Chu cường tráng mạnh mẽ hơn, tay nhỏ bắt lấy bàn tay to của chú Chu chạy khắp nơi, mệt mỏi lại bắt chú Chu ôm. Chu Lãm đương nhiên không ghét bạn học nhỏ, chỉ là nhiều lần muốn vụng trộm nắm tay Lâm Nguyệt đều bị Phó Nam vô tình phá hủy, mặt Chu Lãm liền đen.

“Chú Chu, cháu muốn ăn kem ly.” Ngồi tàu lượn siêu tốc xong, Phó Nam cảm thấy mỹ mãn, bắt đầu đòi ăn.

“Cùng đi thôi.” Chu Lãm dùng một tay bế bạn học nhỏ, nhìn Lâm Nguyệt nói.

Lâm Nguyệt cười đuổi theo.

Phía trước là đội ngũ xếp hàng khá dài, Chu Lãm buông Phó Nam xuống, để Lâm Nguyệt đứng gần Phó Nam, anh lại vòng ra phía sau Lâm Nguyệt. Bên cạnh có nhiều người, Lâm Nguyệt chuyên tâm đứng cùng thằng bé, đột nhiên trên bả vai xuất hiện một bàn tay to, cô không tự chủ dịch người từ

bên cạnh Phó Nam về phía sau. Còn chưa có phản ứng tiếp, Chu Lãm lại cầm lấy tay cô đặt lên vai Phó Nam, Phó Nam cho rằng cô giáo muốn ôm nó, chủ động dựa vào phía sau, đầu dựa sát vào bụng nhỏ của cô.

Lâm Nguyệt mơ hồ đỡ bả vai học sinh, vừa muốn quay đầu lại hỏi Chu Lãm, người đàn ông cao lớn đột nhiên dựa tới gần, ngực anh chạm vào vai cô, giọng nói trầm thấp vang bên tai: “Thích ăn vị gì?”

Nhìn từ phía sau, cô gái nhỏ xinh mặc váy trắng có chút mệt mỏi, làm nũng dựa vào ngực người đàn ông, còn về mặt anh ta tuần mỳ sùng nịch.

Lỗi tai Lâm Nguyệt nóng lên, hóa ra Chu Lãm sắp xếp nhiều như vậy là vì một chút tiếp xúc cơ thể này.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến việc anh tặng ca ba đêm, chỉ có hai tiếng ngủ trên giường của cô, chỉ đơn thuần là một cái ôm im lặng, nghĩ đến sáng nay anh nói dối bạn học nhỏ, cũng là vì tạo cơ hội để hai người ở chung một chỗ.

Lâm Nguyệt đỏ mặt giờ tay chỉ một loại kem ly, sau đó tự nhiên rũ cánh tay xuống, không để trên vai Phó Nam nữa. Đây là cô cố ý, người đàn ông phía sau quả nhiên nhìn được cơ hội, bàn tay to nhanh chóng cầm lấy tay nhỏ non mịn của cô, vừa sờ vừa nắn, trong lòng bàn tay như có lửa nóng.

Có người thấy, nhưng một đôi vợ chồng trẻ ân ái đưa con ra ngoài chơi, cầm tay nhau cũng là bình thường.

Ăn kem xong, ba người lại chơi thêm hai trò nữa, sau đó để Phó Nam chọn nhà hàng, đi ăn cá nướng. Chỗ ngồi bốn người, Lâm Nguyệt ngồi cạnh Phó Nam ở một bên, thuận tiện chăm sóc, Chu Lãm ngồi đối diện gấp đồ ăn cho Phó Nam, lại gấp một miếng cho vào bát Lâm Nguyệt.

Phó Nam thấy, miệng nhỏ ngậm đôi đũa, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Rất nhanh, Chu Lãm lại gấp cho Lâm Nguyệt lần nữa.

Lâm Nguyệt yên lặng ăn, Phó Nam rút cuộc biết chỗ nào không đúng rồi, kỳ quái nhìn chú Chu: “Chú Chu trước kia sẽ mặc kệ cô giáo.”

Trước kia chú Chu chỉ gấp đồ ăn cho nó, nếu là thịt tôm cua khó bóc thì nó lại chia cho cô giáo.

Chu Lãm nhìn chằm chằm bạn học nhỏ, nhẹ nhàng cười: “Trước kia cô ấy là cô giáo của cháu, bây giờ cô ấy là bạn gái chú.”

Đột ngột nói ra như vậy, Lâm Nguyệt ngẩng đầu, Chu Lãm chuyển ánh mắt, đặc ý nhìn cô.

Lâm Nguyệt không để ý tới anh nữa, cụp mắt nhìn đũa.

Phó Nam há miệng, nhìn nhìn cô giáo, lại nhìn nhìn chú Chu, ngốc: “Cô giáo, cô và chú Chu hẹn hò à?”

Chú Chu vừa đen vừa xấu, bình thường cũng không đối xử tốt với cô giáo, không thích nói chuyện cũng chẳng thích cười, tại sao cô giáo lại ở bên chú Chu chứ?

Phó Nam không hiểu nổi.

Lâm Nguyệt ừ một tiếng, xem như thừa nhận.

“Bọn chú hẹn hò, cháu không vui sao?” Chu Lãm buông đũa nghiêm túc hỏi Phó Nam. Tiểu tử thúi này, anh đã sớm muốn hỏi rõ ràng, anh bao ăn bao ở bao đón bao đưa, có lần bạn học nhỏ bị tào bôn vẫn là anh chạy tới tiệm thuốc mua thuốc khai đường tắc, vì sao thằng nhỏ này trước sau chỉ coi trọng thầy giáo toán học với bác sĩ Từ, chứ không nghĩ tới đem cô giáo sánh đôi với anh?

Phó Nam nhìn anh, bĩu môi, cúi đầu chọc cá.

Chu Lãm tức giận, bạn học nhỏ này có ý gì?

Lâm Nguyệt bất động thanh sắc nhìn hai người, tuy nhiên cũng hiếu kỳ Phó Nam rút cuộc nghĩ như thế nào.

Phó Nam đương nhiên có lý do của nó, hừ nói: “Chú Chu không hề đối tốt với cô giáo chút nào.”

Lâm Nguyệt sùng sốt.

Chu Lãm liếc nhìn cô một cái, không phục: “Chỗ nào không tốt?”

Phó Nam nghiêng đầu nghĩ, bắt đầu liệt kê: “Cô giáo bị chủ nhà đuổi đi, cháu muốn đưa cô về đây ở, mới đầu chú không chịu, sau đó mới lại đồng ý... cô giáo nấu cơm quét nhà chủ cũng chưa từng nói cảm ơn cô... Mỗi ngày cô giáo đưa cháu đi học rồi lại tan học, trên tàu điện ngắm cực kỳ đông, chú cũng không tới đón cô giáo... Bác sỹ Từ tặng cô giáo hoa hồng, thầy Trình mời cô đi xem phim, chú làm được cái gì?”

Bạn học nhỏ càng nói càng có khí thế, Chu Lãm bị hỏi tới nghẹn họng.

Tìm Lâm Nguyệt nhảy loạn, càng để ý hai câu cuối của Phó Nam hơn, xem mặt với bác sỹ Từ hoàn toàn là vì bị Vương Tả tác hợp, đi xem phim cùng Trình Cẩm Ngôn là hoạt động của tổ toán học, Tường Tư Di, Hà Tiểu Nhã đều ở đó. Nhưng giữa nam nữ, cô vẫn lo Chu Lãm sẽ ghen.

Chu Lãm không ghen, chỉ là nghe Phó Nam nói như vậy, anh đột nhiên cảm thấy anh đối với Lâm Nguyệt thật sự chưa tốt, ngay cả theo đuổi cũng không có, đều là cưỡng ép cô. anh nhìn về phía Lâm Nguyệt, vừa lúc đối diện đôi mắt trong suốt của cô, hình như đang lo lắng gì đó.

Chu Lãm ho khan, nói với Phó Nam: “Cháu nói đúng, chú sẽ sửa!”

Còn không phải chỉ là tặng hoa, xem phim thôi sao? anh cũng làm!

Phó Nam vẫn bừa bãi như cũ, vẻ mặt hiện rõ “Cháu không tin chú Chu đâu”.

Lời nói Chu Lãm vừa chuyển, lại chỉ vào Lâm Nguyệt, trịnh trọng cảnh cáo bạn học nhỏ: “cô giáo cháu chỉ có một bạn trai là chú, bắt đầu từ hôm nay, không được lại tác hợp với thầy Trình hay chú Từ nào hết, nhân lúc còn sớm phải quên hết.”

Phó Nam không thêm sợ, cầm cái bát hừ: “Bây giờ cháu không nói, ngày nào đó chú và cô giáo chia tay, cháu lại tiếp tục ủng hộ thầy Trình.”

Chu Lãm nhướn mày: “Muốn ăn đòn phải không?”

Phó Nam lập tức cáo trạng: “cô giáo nhìn đi, chú Chu muốn đánh con!”

Lâm Nguyệt rút cuộc không nhịn cười được nữa, tự mình gấp đồ ăn cho hai người: “Được rồi, ăn cơm đi.”

nói xong lại trừng mắt với Chu Lãm, đường đường là cảnh sát, còn so đo với học sinh tiểu học làm cái gì chứ?

Thằng bé tức anh, bạn gái không công bằng, Chu Lãm hừ nhẹ, cúi đầu ăn cơm.

Chờ đầy, tới chỗ không có ai, xem anh đòi lại như thế nào.

Buổi chiều về nhà, Phó Nam vội vàng chui vào phòng vệ sinh. Chu Lãm tận dụng mọi thứ, một tay đóng cửa, một tay túm chặt bạn gái không hề phòng bị gi ép lên tường, cúi đầu vội vàng hôn sâu. Lâm Nguyệt hoảng, sợ bị Phó Nam nhìn thấy, lần đầu tiên có ý đồ đẩy anh ra, lại bị Chu Lãm dùng một tay nắm chặt giờ lên đỉnh đầu, thân hình rắn chắc ép tới ngày càng chặt chẽ, nụ hôn ngày càng dùng sức.

một phút, hai phút, phòng vệ sinh cách vách truyền đến tiếng xả nước.

Tâm Lâm Nguyệt căng thẳng, lại đẩy anh lần nữa.

Chu Lãm mặc kệ, hôn càng sâu hơn, nghe tiếng Phó Nam rửa tay bên trong xong, lúc này mới buông môi Lâm Nguyệt ra. Mở to mắt, thấy mặt cô đã đỏ bừng, đôi mắt ngập nước trừng mắt với anh, xấu hổ nhiều hơn tức giận, bờ môi đỏ tươi phỉếm một tầng nước ái muội, đó là do anh hôn ra.

“Buổi tối tiếp tục.” Ngay trước khi thằng bé đi ra, Chu Lãm đứng lúc rút lui, ánh mắt vẫn dính ở môi cô.

Khóe mắt thấy Phó Nam đã lộ mặt, Lâm Nguyệt nhanh chóng xoay người, che giấu ửng hồng trên mặt, tim đập thình thịch, đôi môi tê dại.

“cô giáo ơ?” Phó Nam ngây thơ hỏi.

“đi, đi chơi trò chơi đi.” Chu Lãm bế bạn học nhỏ lên, sung sướng đi về phía phòng khách.

Dáng vẻ cô quyến rũ mê người, chỉ mình anh có thể xem

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Edit: Thanh Vy

Tình hình chung sống sau khi xác định quan hệ có biến hóa lớn.

Hồi còn đi học, nam sinh thích nữ sinh sẽ cùng nhau đi học, cùng nhau ăn cơm, ăn xong đi tản bộ sẽ nắm tay nhau ngọt ngào, nếu có thể trốn vào trong rừng cây nhỏ hôn trộm mấy cái, đó chính là phúc lợi lớn nhất rồi. Nhưng đối với người đã đi làm, thân thể tâm lý đều đã phát triển thành thực, tính kích thích cũng tăng lên, không có chỗ nào là không hấp dẫn.

Màn đêm buông xuống, Chu Lãm dựa người trên ban công, cả người ẩn trong bóng đêm, chỉ có điều thuốc kẹp giữa ngón tay lập lòe ánh sáng.

anh hít một hơi, mắt đen trước sau chỉ nhìn chăm chăm vào cô gái đang ngồi xem phim hoạt hình trên sofa với bạn học nhỏ.

Với anh mà nói, bây giờ Lâm Nguyệt giống như một bữa tiệc lớn có màu sắc và hương vị đều rất mê người, anh thèm, thèm muốn chết, tuy anh nguyện ý kiềm chế nhưng cô ở ngay trước mắt, chỉ cách một đoạn như vậy, hình như anh còn có thể ngửi được hương thơm trên người cô.

Chu Lãm nghiêng đầu, phun ra một vòng khói, lại nhìn đồng hồ, 8 rưỡi.

Ngực bốc lên một ngọn lửa, Chu Lãm không muốn nhịn nữa, sáng đi công viên giải trí, chiều chơi trò chơi, tối còn phải chia thời gian xem mấy tập phim hoạt hình nhằm chán cho Phó Nam, một ngày cuối tuần như vậy là anh đã tận tình tận nghĩa với bạn học nhỏ lắm rồi.

“Ngày mai là thứ hai, đi ngủ sớm một chút đi.” Ấn tắt tàn thuốc rồi ném vào thùng rác, Chu Lãm trực tiếp tắt đèn phòng khách.

Lâm Nguyệt và Phó Nam đồng thời quay đầu lại, thấy thân hình cao lớn của anh đứng trước huyền quan, ánh sáng từ màn hình tinh thể long hắt trên khuôn mặt lạnh lùng, cả người tản ra một hơi thờ ơ nghịch cường thế. Trong nháy mắt, Lâm Nguyệt nghĩ tới huấn luyện viên nghiêm túc hồi đi học quân sự, Phó Nam thì nghĩ tới chủ nhiệm lớp nghiêm mặt răn dạy.

Nhưng đây là chú Chu, Phó Nam lại nhìn TV, nhỏ giọng tranh thủ: “Lại xem một tập nữa được không ạ?”

“Đánh răng đi.” Chu Lãm trực tiếp đưa ra chỉ thị tiếp theo.

Phó Nam bĩu môi, vẫn còn ôm hi vọng nhìn về phía cô giáo.

So với chú Chu uy nghiêm, Lâm Nguyệt chính là một con thỏ, hơn nữa dạy dỗ học sinh nên ngủ sớm là Chu Lãm có lý, Lâm Nguyệt đương nhiên sẽ không đối nghịch với anh, cô sờ đầu Phó Nam cười dỗ dành bé nên nghe lời.

Phó Nam thất vọng thở ra, nhìn TV lần cuối, ngoan ngoãn đi vào phòng vệ sinh.

Lâm Nguyệt thuận tay tắt TV, đèn phòng vệ sinh sáng lên, phòng ngủ bên kia có thể thấy rõ đường. Chu Lãm dựa vào cửa giám sát Phó Nam đánh răng, đưa lưng về phía phòng khách bên này, Lâm Nguyệt rời khỏi sofa, tùy ý chỉnh lại váy, chuẩn bị về phòng rửa mặt. Bài ngày mai đã soạn xong rồi, trước khi ngủ xem lại một lần là được.

đi đến gần, cô có chút khẩn trương, cúi đầu chuẩn bị đi qua, bạn trai đưa lưng về phía cô đột nhiên duỗi tay ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng chống lên tường phòng ngủ phụ đối diện, cánh tay rắn chắc thon dài tựa như chướng ngại vật ngăn trước mặt cô.

Mặt Lâm Nguyệt nóng lên.

anh làm như không có việc gì, nhắc nhở bạn học nhỏ: “Đánh thêm hai lần.”

Bên trong truyền đến tiếng Phó Nam mơ hồ không rõ giả mờm: “Đánh sạch rồi!”

Chu Lãm hừ một tiếng, thân thể tùy ý quay lại, mắt nhìn về phía cô gái của anh.

Hơi thở mạnh mẽ không thể coi nhẹ của anh tràn tới, Lâm Nguyệt theo bản năng muốn trốn tránh, kết quả là cô vừa mới nhắc chân, anh đã dùng một bước vượt qua tới, hai tay nắm lấy bả vai cô nhẹ nhàng xoay, liền hướng Lâm Nguyệt vào chỗ tối, Chu Lãm từ phía sau ôm lấy eo cô, nói bên tai cô: “Ngồi trên sofa chờ anh.”

nói xong hơi đẩy về phía trước.

Lâm Nguyệt không thể không chế đi về phía phòng khách, tầm mắt lửa nóng của bạn trai như kim đâm, cô cắn môi, chậm rãi trở về.

Tận mắt nhìn thấy cô ngồi xuống, thân ảnh nhỏ xinh bị chỗ tựa lưng của sofa ngăn trở lại, Chu Lãm mới vừa lòng, cười cười đưa bạn học nhỏ về phòng ngủ. Để đề phòng cô chuồn về phòng ngủ chính, Chu Lãm để lại cửa, đợi Phó Nam bò lên giường cời quần áo, anh ngồi xuống bên cạnh, âm thầm lưu ý cửa.

(Editor: Nếu mà Lâm Nguyệt chạy về phòng thật thì chú Chu sẽ vọt ra bắt lấy người ngay hay sao?)

“Chú Chu, cháu có điều muốn nói với chú.” Chui vào ổ chăn, Phó Nam vẫy tay với anh, muốn nói thithầm.

Đôi mắt thẳng bé đen nhánh sáng lấp lánh, Chu Lãm cúi người, mặt không biểu cảm nghe.

Phó Nam nhìn cửa, đột nhiên ngồi dậy, một tay che miệng, sau đó bám vào vai chú Chu, nói vào lỗ tai chú: “Chú Chu, chú phải đối xử tốt với cô giáo, đừng để cô giáo bị người khác cướp mất.”

Chu Lãm ngoài ý muốn, vui sướng hỏi: “không thích thầy Trình nữa à?”

Phó Nam lắc đầu, tiếp tục thổi khí vào tai chú Chu: “Thích, nhưng cháu không muốn cô giáo dọn tới nhà thầy Trình, chú Chu hẹn hò với cô giáo thì mỗi ngày cháu đều có thể gặp cô.”

Chu Lãm nín môi, tiểu tử thú hóa ra là vì chính nó, anh còn tưởng rằng thằng nhỏ đã thông suốt rồi, phát hiện ra chú Chu mới là tốt nhất, là bạn trai thích hợp nhất với cô giáo nó.

“Vậy nếu cô giáo có nhà riêng của cô, chú và thầy Trình cùng theo đuổi cô ấy, cháu sẽ theo ai?” Chu Lãm thấp giọng hỏi.

Phó Nam chớp chớp mắt, cười hắc hắc, lại nằm trên giường không nói.

Chu Lãm tức giận chụp lấy hông nhỏ của thằng bé, khẳng định là nó có ý kia rồi.

Phó Nam trốn vào chăn, thông minh tung ra điều kiện: “Chú đừng quản cháu xem TV nữa thì cháu theo chú.”

Chu Lãm “À”, gờ tay tắt đèn, lạnh lùng nói: “Ngủ, ngày mai không dậy nổi thì xem chú xử lý cháu như nào.”

Phó Nam không lên tiếng.

Chu Lãm kéo cửa lại, dựa vào ngoài cửa nghe ngóng hai phút, xác định được bạn học nhỏ thành thật nằm yên không nhúc nhích, lúc này anh mới xoay người, thuận tay tắt đèn phòng vệ sinh. Rèm ngoài ban công đã sớm kéo lại, nguồn sáng duy nhất đã biến mất, phòng khách lập tức chìm vào một mảnh tối tăm.

Lâm Nguyệt khấn trương tới đồ mờ hời trong lòng bàn tay, lặng lẽ dịch sang bên cạnh ghế sofa.

Ngồi chỗ nào cũng thế, Chu Lãm đi tới an vị bên cạnh cô, đùi hai người dựa sát vào nhau, anh ngồi gần làm cho ghế lún xuống, Lâm Nguyệt cũng lún theo, nửa người trên tự nhiên nghiêng về phía anh. Lâm Nguyệt vội bám lấy ghế sofa, mới vừa ổn lại, bạn trai đột nhiên xoay người, ôm lấy cả người cô vào trong lồng ngực cường tráng, cánh tay gắt gao ôm chặt cô.

đã sắp tới tháng 11, thời tiết mát mẻ, Lâm Nguyệt lại bị anh ôm ra một thân mồ hôi.

“Chỉ có hai ngày nghỉ, hôm nay hầu hạ thằng nhỏ, ngày mai em lại đi làm, buổi tối còn muốn trốn anh?” Xoa vành tai mềm mại của cô, Chu Lãm thấp giọng hỏi, âm cuối cao lên, mang theo một chút ý muốn tính sổ.

Lâm Nguyệt không đủ tự tin biện bạch: “Hôm nay đã cùng đi chơi.”

cô rất dễ dàng thỏa mãn, sáng đi chơi công viên giải trí, trong lòng cô liên tính là đi hẹn hò với Chu Lãm rồi.

Chu Lãm cười lạnh: “Ai hẹn hò lại đi mang theo bóng đèn?”

Lâm Nguyệt không nhịn được bật cười, Chu Lãm vừa nghe, lửa nóng càng bốc cao hơn, anh nâng cầm cô lên liền hôn, thân hình cường tráng đè cô vào góc sofa, không còn chỗ nào để trốn.

Môi lưỡi anh có mùi vị thuốc lá nhàn nhạt, nghĩ đến tư thế lúc anh hút thuốc hờ hững mà cuốn hút, Lâm Nguyệt càng mềm nhũn, trước sau nghiêng đón anh liên tục hôn sâu. anh mặc áo ngắn tay, nhiệt nóng trên cơ thể bá đạo không ngừng truyền tới trên người cô, Lâm Nguyệt không thở nổi, nóng đến mức mồ hôi chảy xuống từng giọt, sau lưng ướt một mảnh.

“Được rồi...”

Cuối cùng môi cũng được tự do, Lâm Nguyệt hoảng loạn kêu ngừng, không được, còn tiếp tục như vậy, cô sẽ bốc cháy mất.

Chu Lãm không ngừng, nặng nề hôn cổ cô, cổ cô vừa trắng vừa mịn, ban ngày nhìn một lần, trong lòng lại nhớ một lần, đợi đến ban đêm mới có thể tâm tưởng sự thành. Bàn tay to cách lớp vải mỏng xoa tới xoa lui sau lưng cô, muốn hưởng vào bên trong, cũng muốn chuyển về phía trước.

Lâm Nguyệt dè lại tay anh: “Chu...”

Chu Lãm thở gấp bịt kín miệng cô, bàn tay to liền muốn chuyển lên.

Nhưng vào lúc này, xung quanh đột nhiên sáng ngời, ngay sau đó là tiếng nhạc chuông điện thoại để trên bàn trà rất chói tai.

Chu Lãm dừng lại, Lâm Nguyệt nhân cơ hội đẩy anh ra, cầm lên di động nhìn, là Vương Tả gọi tới. Cả người cô đã nhũn ra, chạy trốn tới ban công nghe điện.

Chu Lãm ngẩng mặt dựa vào ghế sofa, nghiêng đầu nhìn về phía ban công, hô hấp thô trầm.

“À, Tiểu Lỗi bây giờ thế nào ạ?”

“Vâng, em không sao, chị cứ an tâm chăm sóc Tiểu Lỗi...”

một phút sau, trò chuyện kết thúc, Lâm Nguyệt đi vào thấy Chu Lãm còn ngồi trên sofa, cô như che giấu gì đó nói: “Tiểu Lỗi đột nhiên sốt cao, Vương Tả bảo em ngày mai dạy thay chị ấy.”

Bạn trai ừ một tiếng.

Trong không khí tràn ngập hơi thở tình ái, Lâm Nguyệt tâm hoảng ý loạn, anh không bảo cô, cô cũng không dám lại đi qua, thử nói: “không còn sớm nữa, đi ngủ thôi?”

anh không đáp lại, một lát sau, mới nói được, giọng nói khàn khàn.

Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thờ ra, lập tức trở về phòng. Đóng cửa lại, tim cô vẫn đập nhanh kinh người như cũ, Lâm Nguyệt sờ mặt, đột nhiên vọt vào phòng vệ sinh, cô nhìn chính mình trong gương tóc dài hỗn độn gương mặt ửng hồng, xa lạ đến mức cô cũng không nhận ra. Bên phải cô có chút hơi ngứa, Lâm Nguyệt vén tóc lên thấy mấy dấu vết, hồng hồng như muỗi đốt.

Hình ảnh bạn trai nhiệt tình chui vào trong đầu, giống như đang đứng ngay bên cạnh cô, Lâm Nguyệt đầu vầng mắt hoa, bình phục một lát cô mới bật nước tắm rửa.

Ở phòng khách, Chu Lãm liên tục rút ra bảy tám tờ khăn giấy, sau đó dựa thật mạnh vào sofa.

Gió đêm chui qua ô cửa sổ, mồ hôi nóng ẩm dần rơi xuống, Chu Lãm dùng một tay thất lại đai lưng, ánh mắt khôi phục trấn tĩnh.

~

6 giờ rưỡi sáng, Lâm Nguyệt đứng giờ bị đồng hồ báo thức đánh thức, nằm trong ổ chăn, theo thói quen lấy ra di động.

Vậy mà có tin nhắn mới, năm phút trước Chu Lãm nhắn, nói anh đang chạy bộ, lát nữa sẽ mua bữa sáng về.

Lâm Nguyệt cười, nhưng cũng không ngủ được nữa, dứt khoát rời giường, tranh thủ thời gian nghiên cứu hai tiết dạy lớp của Vương Tà.

Nửa giờ sau, Chu Lãm đã trở lại, đặt bữa sáng lên bàn cơm, thấy cửa phòng hai cô trò đều đóng lại, Chu Lãm dừng một chút, trước gõ phòng ngủ chính, chỉ gõ một tiếng, bên trong liền truyền đến tiếng cômêm nhệ: “Tôi đây.”

Cửa phòng mở ra, Lâm Nguyệt mặc sơ mi trắng chân váy đen, sạch sẽ thanh thuần, đối diện Chu Lãm một thân quần áo thể dục, khuôn mặt tuần mỹ ửng đỏ vì vận động buổi sáng, anh đang cúi đầu nhìn cô, mắt đen sáng ngời, gọn sóng nhân nhật nhấp nhô. Nụ hôn kích thích tới qua thoáng qua, Lâm Nguyệt cúi đầu trước.

“anh đi gọi Phó Nam.” Ngón tay anh nhẹ nhàng cọ qua mặt cô, cả thể xác và tinh thần của Chu Lãm đều sung sướng.

Lâm Nguyệt gật đầu.

Vì thế cảnh sát Chu một giây trước còn nhu tình nồng nàn, giây tiếp theo đã đẩy ra cửa phòng ngủ phụ, vẻ mặt nghiêm túc gọi bạn học nhỏ rời giường.

Bầu không khí khá nhẹ nhàng, Lâm Nguyệt đi chuẩn bị bữa sáng, khỏe mắt liếc thấy Phó Nam mặc áo ngủ bị Chu Lãm khiêng ra cửa, cùng nhau đi tắm.

Thời điểm ăn cơm, có Phó Nam điều hòa bầu không khí, Lâm Nguyệt đã tạm thời quên chuyện tối qua.

Hôm nay Chu Lãm nghỉ, sau khi ăn xong thì lái xe đưa bạn gái và bạn học nhỏ đến trường.

Sắp tới gần cổng, Phó Nam đột nhiên sáng mắt lên, chỉ vào xe bên cạnh hô: “Thầy Trình!”

Chu Lãm quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Land Rover anh đã đổi mặt mấy lần, người đàn ông ở ghế điều khiển nhìn phía trước, sườn mặt anh tuấn.

Trình Cẩm Ngôn không chú ý tới xe Chu Lãm, chậm rãi đi qua rồi.

Chu Lãm thu hồi tầm mắt, nhìn Lâm Nguyệt xuyên qua kính chiếu hậu.

Thầy giáo dạy toán rất đẹp trai, nhưng mà anh cũng không hề kém, hôm nay sẽ cho cô được mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Thanh Vy

Xem xong một trận đấu, phát hiện ra đã sắp giữa trưa, Đường Hiến uống hộp nước, cầm điện thoại chuẩn bị gọi cơm hộp.

Mới vừa mở ra app, màn hình đột nhiên đột nhiên nhảy ra cuộc gọi của lão đại, Đường Hiền căng thẳng, cuối tuần đội cảnh sát gọi tới, chỉ sợ là có án mạng.

“Lão đại.” Biểu tình Đường Hiền nghiêm túc.

“Mời cậu ăn cơm, có tới không?”

Giọng nói trong điện thoại bình tĩnh đậm đặc, không phải án mạng, thân thể Đường Hiền căng thẳng được thả lỏng, sau đó lòng bát quái nhanh chóng bành trướng, cột nhà hỏi: “Chị dâu đi làm nên một mình lão đại tịch tịch hả?”

Đáp lại cậu ta là tiếng tút tút điện thoại.

Đường Hiền cười ha ha, vừa đi ra ngoài vừa gọi lại.

Nửa giờ sau, Đường Hiền quen cửa quen ngõ đi vào tiệm cơm gia đình cả đội hay ghé vào, lên lầu hai, tầm mắt đảo qua, ở một bàn gần cửa sổ, lão đại đã tới rồi, cả người mặc đồ ở nhà, lưng biếng tựa lưng vào ghế ngồi, tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt anh tuấn, dưới mặt bàn là đôi chân dài bắt mắt.

Đường Hiền âm thầm mắng tiếng “Đệch”, lão đại phối cảnh như vậy, chỉ cần anh ấy muốn theo đuổi, có cô gái nào chống đỡ nổi?

“Chỉ có hai ta à?” Ngồi vào đối diện Chu Lãm, Đường Hiền nhìn xung quanh, kỳ quái hỏi, cho rằng sẽ có cả anh em khác.

Chu Lãm nhìn cậu ta: “Cậu còn muốn gọi ai?”

Đường Hiền tươi cười: “Lão đại mời khách, anh quyết định.”

Chu Lãm đẩy thực đơn qua: “Muốn ăn gì cứ gọi.”

Cái gọi là không có công không thể hưởng lộc, đối mặt với lão đại đối đãi đặc biệt như vậy, Đường Hiền đột nhiên cảm thấy không đứng chỗ nào đó, không chạm vào thực đơn mà xoa tay cười: “Mời khách phải có lý do a, lão đại có chuyện gì tốt à?” Theo lão đại lâu như vậy, trừ khi hai người cùng phá vụ án hoặc là hoạt động của tập thể, ngày nghỉ bình thường lão đại sẽ không mời một mình cậu ta.

Chu Lãm cười một cái: “Ăn xong lại nói.”

Đường Hiền ngốc, thế nhưng thật sự có chuyện à?

Thực đơn lẳng lẳng nằm trên bàn, Đường Hiền do dự. Lão đại không dễ dàng nhờ vả, lần này lại mời khách trước, việc muốn cậu ta làm chắc chắn không bình thường, lỡ như là một cái hố to, chẳng lẽ cậu ta lại vì một bữa cơm mà nhảy xuống?

Cậu ta mặt ủ mảy ề, Chu Lãm cũng không giục, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Được rồi, việc của lão đại chính là việc của em, nếu không mời khách, chỉ cần lão đại nói một câu thêm cũng nguyện ý làm!” Đường Hiền vén tay áo, hào khí tận trời nói.

Chu Lãm nhàn nhạt “ừ”, thái độ nhẹ nhàng băng quơ, phảng phất như Đường Hiền đồng ý hay không cũng không khác biệt.

Đường Hiền:...

Sau khi ăn xong, hai người xuống lầu, Chu Lãm tính tiền, đi ra khỏi tiệm cơm anh mới nói với Đường Hiền: “4 giờ rưỡi Phó Nam tan học, cậu đi đón nó về, tùy tiện đi đâu đó ăn, ăn xong đưa về, đỡ ngủ xong rồi cậu về nhà.”

Đường Hiền kinh ngạc đến ngây người, nhưng rất nhanh phản ứng lại được, nhìn chằm chằm mặt Chu Lãm cười: “Hẹn hò với chị dâu phải không?”

Chu Lãm cũng không phủ nhận.

Đường Hiền đã hiểu, bắt lấy bả vai Chu Lãm thống khoái nói: “Lão đại yên tâm đi, Nam Nam giao cho em, nếu lão đại có yêu cầu, tối nay cho Nam Nam ngủ ở chỗ em cũng được!” Vừa nói vừa đưa cho Chu Lãm một ánh mắt mỗi người đàn ông đều hiểu.

Chu Lãm không đáp.

không cần, thật tới được một bước kia, bạn học nhỏ ngủ ở phòng ngủ phụ, anh dọn tới phòng ngủ chính mà làm việc.

~

Tan học, tổ toán học đột nhiên phải họp, Lâm Nguyệt bảo Phó Nam chờ cô ở cổng trường.

Phó Nam ngoan ngoãn đi theo bạn cùng lớp xếp hàng đi ra cổng trường, bên này đã tụ tập một đám phụ huynh, Phó Nam ngẩng cổ nhìn xung quanh, chú Chu hôm nay không đi làm, có thể tới đón họ không? Kết quả không tìm thấy chú Chu, ngược lại nhận ra chú Đường màu da trắng nõn, tươi cười sáng

lạn.

Phó Nam đeo cặp sách vui vẻ chạy qua.

Đường Hiền bế bạn học nhỏ lên: “Đêm nay chú mời khách, Nam Nam muốn ăn cái gì?”

Phó Nam chớp mắt, nhìn về phía vườn trường: “cô giáo bảo cháu chờ cô.” Hôm nay nó không quá muốn chơi với chú Đường, ngày mai chú Chu lại phải bận rộn bên ngoài, Phó Nam muốn tiếp tục ăn cơm chiều với chú Chu.

Đường Hiền cười, ôm Phó Nam xoay người, đôi mắt Phó Nam tinh, lập tức phát hiện ra SUV màu đen của chú Chu.

“Chú Chu muốn hẹn hò với cô giáo, chúng ta không thể quấy rầy bọn họ.” Đường Hiền vuốt đầu bạn học nhỏ nói.

Học sinh bây giờ, với các từ hẹn hò các thứ đều biết, vừa nghe chú Đường giải thích, Phó Nam liền cười, nhưng mà còn có điểm không rõ, nghi hoặc hỏi: “Chú Chu sao lại không đi ra?”

“Lát nữa cháu sẽ biết.” Đường Hiền tạm thời ra về thần bí, sau đó ôm Phó Nam lên xe anh. Loại náo nhiệt đặc biệt này, vua bát quái Đường đẹp trai của đội hình cảnh sao có thể bỏ qua? không những không đi, Đường Hiền còn lấy điện thoại ra, hạ thấp cửa sổ xe, tùy thời chuẩn bị quay video.

Cuộc họp của tổ toán kéo dài hơi lâu, khi học sinh trung học tan học thì mới kết thúc.

Trình Cận Ngôn đi lấy xe, Lâm Nguyệt, Tường Tư Di, Hà Tiểu Nhã cùng sóng vai đi ra khỏi khu dạy học.

Lâm Nguyệt áy náy gọi điện cho Phó Nam, trong điện thoại bạn học nhỏ hưng phấn nói nó đang ở chỗ chú Đường, lúc này Lâm Nguyệt mới yên tâm. Ngắt điện thoại, Lâm Nguyệt mở ra wechat, cuộc đối thoại với Chu Lãm còn dừng ở ngày hôm qua, hôm nay ngoại trừ buổi sáng đưa cô tới trường, cả ngày không thấy tin tức nữa.

Lâm Nguyệt có chút mất mát.

cô tự nhận mình không phải bạn gái hay dính người, Chu Lãm phá án liên tục mấy ngày không thấy mặt, cô chỉ lo lắng anh có gặp nguy hiểm hay không, có thuận lợi không, không có ý niệm khác, nhưng hôm nay, bạn trai mới vừa hẹn hò hai tuần, rõ ràng được nghỉ mà một tin nhắn thăm hỏi cũng không nhắn, cũng không nói tới trường đón cô gì đó...

“Đúng vậy, vừa mới ra, anh chờ bao lâu rồi?”

Bên tai truyền đến tiếng Tường Tư Di ngọt hơn ngày thường, Lâm Nguyệt nghiêng tai lắng nghe.

Hà Tiểu Nhã ôm cánh tay Lâm Nguyệt, chờ Tường Tư Di buông điện thoại, cô tầm tắc trên ghẹo: “Còn tới đón, có phải đã đồng ý người ta rồi không?”

Tường Tư Di cúp mắt cười.

Hà Tiểu Nhã tức khắc buông Lâm Nguyệt ra, thò lại gần hỏi thăm tình hình bạn trai Tường Tư Di.

Mắt Tường Tư Di nhìn về phía cổng trường, tâm tình phức tạp. La Chí Hằng lớn hơn cô ta 10 tuổi, là quản lý ở một công ty giải trí có tiếng, gia cảnh tốt sự nghiệp thành công, duy nhất khiến cô ta chưa ra tay là bề ngoài của anh ta. Kỳ thật ngũ quan La Chí Hằng cũng thuộc loại bình thường, chỉ là người cao có một mét bảy.

“Người thường thôi, mọi người đừng ôm chờ mong quá lớn.” Rẽ một cái là đến cổng trường, Tường Tư Di nói như đùa giỡn.

Hà Tiểu Nhã, Lâm Nguyệt đều gật đầu.

Rẽ qua đường, ba người cùng nhìn ra ngoài, liếc mắt một cái nhìn thấy ở cổng trường có một vị mặc tây trang màu đen, vóc dáng không cao, nhưng tỉ lệ đáng người không tồi, xa xa nhìn về bên này, trên người toát lên thành thực tự tin.

Hà Tiểu Nhã vừa muốn khen bạn trai của đồng nghiệp, từ trong SUV đen ven đường đột nhiên bước ra một người đàn ông, từ phía ghế lái đi ra, trước tiên nhìn thấy là tây trang phẳng phiu, bóng dáng cao lớn, chỉ là nhìn bóng dáng này, đã khiến Hà Tiểu Nhã hít vào một hơi, nháy mắt đã quên bạn trai của Tường Tư Di, nhìn chăm chăm không chớp mắt đối phương.

một bên khác, Lâm Nguyệt vừa tới đây đã phát hiện chiếc xe màu đen đang đỗ, rất giống xe Chu Lãm, Lâm Nguyệt đột nhiên khẩn trương, nhìn không được suy đoán có phải bạn trai tới đón cô không, nhưng ngay sau đó, chờ mong cô giấu diếm bị trang phục của anh tài xế làm lu mờ. Quen biết Chu Lãm lâu như vậy, cô chưa từng thấy Chu Lãm mặc tây trang, trong trí nhớ của cô, Chu Lãm ở ngoài thích mặc thường phục màu tối, ở nhà là quần đùi áo ngắn tay.

Mong đợi thất bại, Lâm Nguyệt dời đi tầm mắt, trong lòng hơi chua.

cô không muốn đua đòi, nhưng, chính là không tìm được hâm mộ.

“A, đẹp trai quá!” Người đàn ông lộ mặt ra, Hà Tiểu Nhã kích động bắt lấy cánh tay Lâm Nguyệt, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

Lâm Nguyệt không có hứng thú, Hà Tiểu Nhã trải qua hưng phấn, đột nhiên hô lên: “Này, đây không phải cảnh sát Chu sao?”

Lâm Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu.

Chu Lãm một tay cầm bó hoa hồng, một tay nhàn nhã đút vào túi quần, trong mắt chỉ có bạn gái ở đối diện đang ngây ngốc, tùy tiện chọn một chỗ gần cổng trường đứng lại, căn bản không chú ý tới mọi người nhìn gì.

Bên cạnh có thêm một người, La Chí Hằng nhìn lại, thường xuyên giao tiếp với tình anh trong thương trường, La Chí Hằng liếc mắt một cái liền nhận ra giả tiền bộ âu phục của Chu Lãm, hàng hiệu hần cũng có, nhưng Chu Lãm cao tận một mét chín, sừng mặt đẹp trai không thua nam minh tinh nào, cùng với khóe miệng cười nhạt, tựa như một tòa Thái Sơn không hề cảnh báo mà đè trên đầu hần ta.

Nếu La Chí Hằng tới sau, hần sẽ thông minh mà cách xa Chu Lãm một chút, cố tình hần lại tới trước, bây giờ nếu dịch người, càng thêm mất mặt.

Cho nên La Chí Hằng không nhúc nhích, vẫn duy trì mỉm cười như cũ.

Tường Tư Di lại không cười nổi.

cô ta gặp Chu Lãm mấy lần, đã sớm biết Chu Lãm đẹp trai, cao lãnh, nhưng Chu Lãm mặc âu phục, tay cầm hoa hồng mỉm cười đứng ở chỗ đó, phảng phất như lác mình biến thành công tử danh môn phong lưu, không cần cố tình biểu hiện cũng nghiền áp bạn trai cô ta từ đầu đến chân.

Hoa hồng, Chu Lãm là muốn theo đuổi Lâm Nguyệt sao?

Cấn môi, Tường Tư Di nhìn về phía Lâm Nguyệt.

Mặt Lâm Nguyệt đã sớm đỏ, khi hiểu lầm Chu Lãm không qua tâm làm cô có bao nhiêu hụt hẫng, hiện tại liền có bấy nhiêu ngọt ngào, trong ngọt ngào lần đầu tiên cô được người trong lòng thổ lộ trước mặt mọi người. Chu Lãm trước nay đều cường thế, đặc biệt là thời điểm không cười, giờ phút này anh rõ ràng đang cười, đôi mắt sáng ngời thâm thúy kia lại càng làm cho cô không dám nhìn thẳng.

Bước chân ngày càng chậm, mặt Lâm Nguyệt sắp bốc cháy.

cô ngượng ngùng, trong mắt Hà Tiểu Nhã thì toàn là tìm bay, tuấn nam mỹ nữ hợp lại, còn xúc động hơn bạn trai Tường Tư Di kia!

“Mau đi đi!” Hà Tiểu Nhã hưng phấn đẩy Lâm Nguyệt ra ngoài.

Lâm Nguyệt cứ như vậy bị cô đẩy tới trước mặt Chu Lãm, khẩn trương không biết nhìn đi đâu.

cô mặc sơ mi trắng, chân váy đen, trang điểm nhẹ nhàng, mặt đỏ rực càng khiến đàn ông không rời được mắt.

Hôm nay là lần đầu tiên La Chí Hằng nhìn thấy Lâm Nguyệt, ngay lúc Lâm Nguyệt lọt vào mắt hần ta, hần liền bất giác quên mất quần bách bị Chu Lãm đim xuống, thậm chí quên mất bạn gái mới trẻ tuổi ở đối diện, một đôi mắt lẳng lẳng nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt. Tường Tư Di không tới, nhưng Lâm Nguyệt hoàn toàn ở đẳng cấp khác, xem xét qua, hoàn toàn có thể trở thành ngọc nữ thế hệ mới.

không muốn phá hư buổi hẹn hò chính mình tỉ mỉ chuẩn bị, Chu Lãm làm như có ruồi bọ bay ngang qua, cúi đầu, cười hời ánh trăng nhỏ của anh: “Tối nay cùng nhau ăn cơm nhé?”

Ngọt ngào và rụt rè, khóe miệng Lâm Nguyệt giương lên, thấp giọng ừ một tiếng.

Sau đó, anh liền đưa bó hoa hồng đỏ tươi đến, mùi hương tràn tới, trên đỉnh đầu là giọng nói của anh trầm thấp nghiêm túc: “Ba mươi bông, mỗi bông là một năm Lâm Nguyệt, tự anh chọn, 30 năm trước anh không gặp được người nào có thể lọt vào mắt, mỗi tình đầu vẫn giữ lại từ khi sinh ra tới giờ, nếu em đồng ý thì nhận lấy.”

Cho nên, cô là mối tình đầu anh gìn giữ ba mươi năm?

Trong mắt không có người ngoài, bên tai cũng không nghe được tiếng gì khác, Lâm Nguyệt nâng tay lên, kiên định nhận lấy ba mươi năm trong tay anh.

Trong xe trắng ven đường, Phó Nam bám lấy cửa sổ xe, đôi mắt chớp chớp, chú Chu tặng hoa hồng cho cô giáo, cũng thật đẹp trai.

Đường Hiến nhìn chằm chằm di động, âm thầm khuyến khích: “Hôn một cái, hôn một cái...”

Xung quanh nhiều người, Chu Lãm không muốn chia sẻ tư mật của hai người, dứt khoát bế cô lên, định nhanh về xe.

Lúc này ở cổng trường còn có mấy vị phụ huynh, Lâm Nguyệt thẹn thùng giơ cao bó hoa che lại khuôn mặt.

Gió thổi nhẹ nhẹ, phía sau là lồng ngực rộng lớn vững chắc của anh, trong lòng là bó hoa hồng thơm ngát anh tặng, Lâm Nguyệt nhắm mắt lại, xưa nay chưa từng hạnh phúc đến vậy, mùi hoa thơm mãnh liệt thổi vào cô.

Chu Lãm, Chu Lãm

Em rất thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Edit: Thanh Vy

SUV màu đen đi rồi, đám người Tưởng Tư Di, Hà Tiểu Nhã vẫn còn sững sờ tại chỗ.

“Đó là đồng nghiệp của em à? Bạn trai thật biết chiều chuộng.” La Chí Hằng cười nhạt nói, phảng phất như sự tồn tại của Chu Lãm không có ảnh hưởng gì tới hắn ta.

Đàn ông không chú ý tiểu tiết, Tưởng Tư Di không được như thế, mặc dù Hà Tiểu Nhã chưa nói gì, nhưng cô ta cảm thấy Hà Tiểu Nhã đang so sánh cô ta với Lâm Nguyệt, bây giờ chắc đang đồng tình hoặc âm thầm cười nhạo cô ta trong lòng.

“đi thôi, em đói rồi, tối nay đi đâu ăn?” Tưởng Tư Di thân mật ôm lấy cánh tay bạn trai, tươi cười làm nũng. Trước ngày hôm nay, cô ta chỉ vừa lòng gia cảnh La Chí Hằng bởi vì vẻ ngoài hắn ta không đủ đẹp, khi hai người ở bên nhau Tưởng Tư Di tự giác chiếm vị trí chủ đạo, nhưng mới vừa rồi, chính mắt cô ta thấy La Chí Hằng nhìn Lâm Nguyệt có hứng thú, Tưởng Tư Di đột nhiên cảm thấy bị đe dọa.

Tâm tư phụ nữ thể hiện trên hành động, La Chí Hằng cười cười, ánh mắt đảo qua bộ ngực nhấp nhô của Tưởng Tư Di, rồi cuộc lần nữa đặt chú ý về trên người bạn gái chính quy, khách khí từ biệt Hà Tiểu Nhã, sau đó cùng bạn gái lên xe. Hai người vừa mới rời bước, trong vườn trường chậm rãi đi ra một chiếc Land Rover.

“Tổ trưởng.” Hà Tiểu Nhã mỉm cười vẫy tay.

Trình Cận Ngón gật đầu, ngay sau đó rời đi, chưa hề liếc mắt một cái về phía Tưởng Tư Di bên kia, sùnn mặt lạnh nhạt.

Tưởng Tư Di nhìn Land Rover, lại nghĩ đến xe của Chu Lãm chỉ là nhãn hiệu bình thường, nhìn lại siêu xe của La Chí Hằng, Tưởng Tư Di tức khắc hạ nhiệt. Dù khí chất, dung mạo của La Chí Hằng không bằng Chu Lãm thì sao? Cuộc sống sau khi kết hôn, giàu có mới quan trọng nhất, cô ta cần bản không thua Lâm Nguyệt.

~

Ngồi trên ghế phụ, Lâm Nguyệt ngửi hương hoa, cười hỏi bạn trai đang lái xe: “Nam Nam bảo anh tặng hoa, anh thật sự tặng à?”

Chu Lãm nghiêng đầu nhìn cô.

Lâm Nguyệt trời sinh da trắng hồng, vừa mịn vừa trong, bây giờ ôm ba mươi bông hồng trong ngực, gương mặt liền tỏa sáng như bạch ngọc.

Chu Lãm thu hồi tầm mắt, một tay lái xe, tay phải cầm lấy bàn tay nhỏ ấm áp của cô, cười nói: “Cùng không phải hoàn toàn vì Nam Nam, đêm đó ở bên hồ chưa đủ chính thức, nên làm một lần nữa.”

Trong lòng Lâm Nguyệt ngọt ngào, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: “Sau này đừng như vậy, bên ngoài trường đều là phụ huynh học sinh, nhìn thấy sẽ ảnh hưởng không tốt.” anh tới đón cô không thành vấn đề, nhưng đừng lại tặng hoa hồng hay là bế lên là được.

Chu Lãm hiểu, chỉ là muốn trêu cô, khinh thường xùy một tiếng: “Lên lớp học em là cô giáo, ra khỏi trường em là bạn gái của anh, nam nữ yêu nhau là thiên kinh địa nghĩa, như thế nào là ảnh hưởng không tốt?”

anh lại nói “bạn gái anh”, Lâm Nguyệt thích nghe nhưng vẫn đỏ mặt, cắn môi nói: “Dù sao cũng không được như vậy ở trường nữa.”

không được không được, từ nhỏ đến lớn Chu Lãm bị ông cụ, các thầy cô giáo, huấn luyện viên dạy qua vô số lần “không được”, tiếng này của Lâm Nguyệt là yếu khí thế nhất, nhưng anh rất thích nghe.

“Ừ, đều nghe em.” Xoa bóp tay cô, Chu Lãm thấp giọng nói, ngữ khí tùy tiện.

Lâm Nguyệt nhin không được cười, bạn trai nghe lời như vậy, từng tế bào trên toàn thân cô đều như được ngâm trong vại mật.

Ăn cơm, xem phim, không có bạn học nhỏ, hai người giống như những đôi tình nhân khác hẹn hò đơn giản. Từ rạp phim đi ra, Chu Lãm đưa Lâm Nguyệt tới bờ sông hóng gió, xe dừng ở ven đường, anh nắm tay cô chậm rãi đi dọc theo bờ sông. Người dân ra tản bộ khá đông, nhưng mà Chu Lãm có ý chọn một đoạn đường xa xôi ít người, thích hợp hẹn hò nhất.

đi dạo được mười phút, Đường Hiền gọi điện thoại tới, nói Phó Nam ngủ rồi.

“Đường Hiền đi rồi à?” Trò chuyện xong, Lâm Nguyệt hỏi.

Chu Lãm gật đầu.

Lâm Nguyệt không khỏi lo lắng: “Vậy chúng ta mau về đi, nhờ đâu Nam Nam tỉnh lại trong nhà không có ai sẽ sợ hãi.”

Chu Lãm ngẩng đầu, lại đi thêm mấy chục bước có một cái ghế dài, xung quanh là bụi hoa dại, khá tối, anh vừa mới nghĩ đi tới đó ngồi, rồi ôm cô hôn một trận, đáng tiếc kế hoạch không theo kịp biến hóa, bị cuộc gọi của Đường Hiền làm hỏng việc.

Nhưng mà cô đang ở bên người, hôn ở đâu cũng giống thế, về nhà lại hôn, còn không cần lo sẽ có người đi ngang qua.

“đi thôi.” Ôm bà vai cô, Chu Lãm rẽ phương hướng, dẹp đường hồi phủ.

Khoảng 9 rưỡi, hai người vào cửa. Phòng khách im ắng, trên bàn trà bày hoa quả, như là cố ý sắp đặt cho bọn họ.

Liếc mắt một cái là nhìn thấy đây là Đường Hiền có ý biểu hiện trước mặt chị dâu, Chu Lãm trực tiếp cầm tay Lâm Nguyệt đi đến trước cửa phòng Phó Nam, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bạn học nhỏ nằm thẳng trên giường, ngủ khá sâu.

“Yên tâm chưa?” Chu Lãm đóng lại cửa, chế nhạo hỏi bạn gái.

Chỉ là một ánh mắt, Lâm Nguyệt liền hơi hoảng, đêm khuya tĩnh lặng, anh có thể lại giống như tối hôm qua đưa cô tới phòng khách không?

“Phó Nam nói bọn em đã lấy cốc nước về rồi à?” Chu Lãm buông tay cô, dường như bỗng nhiên nhớ tới hỏi.

Nhắc tới cốc nước, Lâm Nguyệt thả lỏng chút, tự đáy lòng cười: “Rất xinh đẹp.”

“Cho anh xem” Chu Lãm lập tức nói.

Cốc nước ở trong phòng cô, Lâm Nguyệt không nghĩ nhiều, đẩy cửa đi vào lấy, chỉ là cô mới vừa vào cửa, liền nghe thấy anh ở phía sau cũng theo vào.

Trong phòng ngủ chính thoải mái rộng rãi, nháy mắt trở lên chật hẹp hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Lâm Nguyệt quay đầu lại.

Chu Lãm dứt một tay vào túi quần, ánh mắt đơn giản quét quanh phòng một vòng, lại trở lại trên mặt Lâm Nguyệt, thần sắc bình thản, giống như thật sự chỉ nghĩ vào đây xem cốc nước sứ men xanh, còn hơi thở mạnh mẽ gì đó đều là ảo giác của Lâm Nguyệt.

anh như vậy, Lâm Nguyệt càng không thể bảo anh đi ra ngoài, đành phải đi đến bên cạnh bàn làm việc.

Chu Lãm cũng đi qua.

Bàn làm việc của cô khá sạch sẽ, giáo án cùng sách vở xếp ở bên trái, bên phải là...

Chu Lãm sùng sốt, cốc nước sứ men xanh anh nắm tay cô cùng nặn ra vậy mà được cô trịnh trọng đặt trong một cái hộp trong suốt.

Sắc sứ xanh tươi, như một giọt nước chảy vào lòng anh, khát vọng muốn hôn cô im lặng biến mất.

Lâm Nguyệt thấy anh nhìn chằm chằm vào cái hộp, hơi có chút ngượng ngùng, đứng bên cạnh nhẹ giọng giải thích: “Em sợ để như vậy dễ bị bụi bẩn, thấy ở xưởng sứ có cái hộp trống liền xin bác trai một cái.”

Chu Lãm nhìn cô.

cô đang cầm cái cốc lên, sần mặt trắng nõn, mi thanh mục tú, mặc sơ mi trắng, từ trong ra ngoài lộ ra một vẻ đơn thuần. Đôi mắt trong suốt của cô chuyên chú nhìn cái cốc, khóe môi hơi gọi lên, quả thực là rất thích đi, chỉ là không biết cô thích cái cốc nước sứ men xanh hay là càng thích người nặn ra hơn.

Chu Lãm cảm thấy là người sau.

Bạn gái ôn nhu đơn thuần, thực sự thích anh như vậy, một cái cốc anh tùy tay nặn ra mà cô cũng coi như bảo vật.

Bạn gái đơn thuần như vậy, anh lại tràn ngập dực vọng với cô, tìm cớ vào phòng cô, cô không hiểu, anh còn không rõ ràng chính mình muốn cái gì sao? Ngoại trừ hôn, còn muốn nhiều hơn... cùng một ý niệm, trước khi vào cửa còn khiến anh khí huyết cuộn cuộn, giờ này khắc này, lại làm ngực anh nghẹn muốn chết.

Mới yêu nhau hơn mười ngày, anh đã nghĩ cái gì? Bắt nạt cô sao?

cô rất đơn giản, ở chung hai tháng, đủ để cho Chu Lãm xác định đây là người con gái anh muốn kết hôn, nhưng cô còn chưa đủ hiểu rõ về anh.

Là đàn ông, nên tuân tự tiến đến, cho cô thời gian, cho cô cơ hội lựa chọn.

Chu Lãm cười đi về phía cô.

Khỏe mắt thấy anh tới càng gần, lông mi Lâm Nguyệt rung động, vẫn duy trì tư thế cúi đầu nhìn cái cốc như cũ. Tim đập càng nhanh hơn khi anh tới gần, khăn trang chờ mong, khi anh đưa tay ôm cô, Lâm Nguyệt phối hợp nhắm mắt lại.

Thích anh, thích được anh hôn, anh càng bá đạo cường thế, cô càng rung động, giống như thân hình cường tráng của anh, khiến cô rất an tâm.

Nhưng nụ hôn sâu nóng bỏng không đến như dự kiến, môi anh dán lên cô, nhẹ nhàng cọ liền rồi đi, nín thở bên tai cô: “Ngốc, cái cốc dùng để uống nước, em để như vậy là muốn làm đồ gia truyền à?”

Tại sao lại có cô gái ngốc như vậy, ngốc đến đáng yêu.

Chu Lãm ôm chặt bạn gái trong lòng, thân thể nhỏ xinh mềm mại, lấp đầy hư không anh khát vọng nhiều năm, như đêm đó trở về, ánh đèn phòng khách ấm áp, đủ để an ủi cả đời, không phải lửa nóng hùng hực, tuy rằng nhất thời kích động bừa bãi, lại càng dễ lụi tàn, khiến người ta lo được lo mất.

“Lâm Nguyệt.”

“Vâng.”

Chu Lãm cười, dùng sức ôm cô: “Cái này giữ lại làm đồ gia truyền, hôm nào anh lại làm một cái cho em để uống nước.”

Bạn trai cười đến sung sướng, lồng ngực chấn động, Lâm Nguyệt cắn môi, nghiêng đầu nhìn cái cốc trong hộp.

thật xinh đẹp, cô luyện tiếc không dám dùng.

“Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm.” Nhìn cái cốc xong, Chu Lãm hôn đỉnh đầu cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu.

Lâm Nguyệt ngoài ý muốn, giây lát lại nghĩ, cô không ngủ được, còn muốn làm gì nữa đây?

“Được, chúc anh ngủ ngon.” Nếu bạn trai không có ý kia, Lâm Nguyệt càng không chủ động, cười đưa anh ra cửa.

Đóng cửa lại, Chu Lãm đứng ngoài cửa, mắt đen trầm tĩnh, nghe thấy cô đi vào phòng vệ sinh, anh mới xoay người. Tầm mắt đảo qua phòng của Phó Nam, Chu Lãm đứng vài giây, đi ra phòng khách, lơ đãng nhìn lại quyển sách tổng tài bá đạo trên kệ sách. Cuối cùng, Chu Lãm nhặt lên hộp thuốc trên bàn trà, đi ra ban công.

Phụ nữ, phụ nữ, phụ nữ.

~

Hôm qua bị Chu Lãm bày tỏ như vậy, sáng thứ ba vừa bước vào văn phòng, Lâm Nguyệt lập tức trở thành tiêu điểm.

Tướng Tư Di chỉ ngồi trước bàn làm việc cười, Hà Tiểu Nhã cùng với Vương Tả đã được kể lại quá tình cùng đến phía Lâm Nguyệt bên này, bức Lâm Nguyệt kể ra quá trình phát triển tình cảm. Nhớ lại cô cùng Chu Lãm, trong lòng Lâm Nguyệt ngọt ngào, đơn giản tổng kết tự nhiên đến bên nhau, không nói sự kiện cụ thể.

“Ài, Chu Lãm rất đẹp trai nha, so với tổ trưởng của chúng ta là loại hình hoàn toàn tương phản.” Hà Tiểu Nhã hâm mộ nói.

Vừa dứt lời, cửa văn phòng bị đẩy ra, bốn người không hẹn cùng quay đầu.

Trình Cẩm Ngôn thấy, vừa đi vào trong vừa kỳ quái hỏi: “Tại sao đều nhìn tôi?”

Hà Tiểu Nhã che miệng làm mặt quỷ với mấy đồng nghiệp, Lâm Nguyệt cup mắt cười, Vương Tả lớn tuổi hơn Trình Cẩm Ngôn, đùa anh ta: “Tiểu Nhã khen cậu đẹp trai đấy.”

Trình Căn Ngón nhìn hai cô giáo trẻ tuổi bên cạnh Vương Tả, hào phóng cười: “Cảm ơn.”

nói xong nah đi đến bàn làm việc.

Vương Tả, Hà Tiểu Nhã tiếp tục dò hỏi tình yêu của Lâm Nguyệt.

thật ra tối hôm qua Lâm Nguyệt và Tường Tư Di xem như đồng thời công khai tình yêu, nhưng Vương Tả không biết, chỉ có Hà Tiểu Nhã, Trình Căn Ngón chính mắt thấy. Trình Căn Ngón không thích bát quái, yên lặng chuẩn bị tiết dạy buổi sáng, Hà Tiểu Nhã thứ nhất là quen biết Chu Lãm còn La Chí Hằng thì không, thứ hai là cảm thấy Chu Lãm đẹp trai hơn, lực chú ý tự nhiên đều đặt trên Lâm Nguyệt, bất giác quên mất Tường Tư Di.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, trong tiếng Hà Tiểu Nhã liên tục ca ngợi Chu Lãm, nụ cười trên mặt Tường Tư Di càng cứng đờ, rốt cuộc không nhịn được xen mồm nói: “Tôi cũng cảm thấy Chu Lãm khá tốt, vừa cao vừa đẹp trai, chỉ là tôi nghe nói làm vợ cảnh sát đặc biệt vất vả, đàn ông không ở nhà, mọi việc trong nhà gần như đều tự mình gánh vác, Lâm Nguyệt cô xác định có thể chấp nhận chứ?”

Phương diện này Hà Tiểu Nhã không hiểu, kinh ngạc ngẩng người, Vương Tả là người từng trải, xuất phát từ quan tâm với Lâm Nguyệt, phụ họa nói: “Đúng vậy, trước kia chị có một bạn học cũng có bạn trai là cảnh sát hình sự, bởi vì công việc quá bận rộn hẹn hò không nổi, sau lại chia tay.”

Tường Tư Di nghe xong, khoe môi nổi lên ý cười khó phát hiện.

Trình Căn Ngón dừng bút lại, ánh mắt nhìn về nửa người Lâm Nguyệt bị Vương Tả ngăn trở.

Lâm Nguyệt hơi xấu hổ, cười nói: “Chúng tôi vừa mới ở bên nhau, còn chưa nghĩ tới xa như vậy, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, nào có ai vừa mới hẹn hò đã nghĩ nhiều như vậy, dù sao tôi cảm thấy Chu Lãm đặc biệt tốt, nếu có người như Chu Lãm theo đuổi tôi, tôi đã sớm gả luôn rồi.” Hà Tiểu Nhã lớn tiếng khuyến khích Lâm Nguyệt.

Vương Tả cũng nói: “Ừ, cảnh sát cũng không phải ngày nào cũng bận, sắp xếp tốt thời gian là được, hơn nữa công việc Lâm Nguyệt ổn định, cô giáo với cảnh sát, rất xứng đôi.”

Tường Tư Di cũng đi theo cổ vũ Lâm Nguyệt.

cô ta không mở miệng, Lâm Nguyệt chỉ lo trả lời Hà Tiểu Nhã, Vương Tả đặt câu hỏi, bây giờ bỗng nhiên nhớ tới, cười chuyển đề tài về phía Tường Tư Di: “Đừng chỉ nói tôi, Tường Tư Di thì sao?”

Hà Tiểu Nhã vỗ tay một cái: “Đúng vậy đúng vậy, Chu Lãm tặng hoa hồng, bé công chúa, vậy vị kia nhà cô thông báo như thế nào?”

Tường Tư Di theo bản năng sờ cổ.

trên cổ trắng trẻo của cô ta là một cái vòng bạch kim xa xỉ.

Rất nhanh, trong văn phòng liên vang lên tiếng Hà Tiểu Nhã kinh ngạc cảm thán.

Thành công thoát thân từ trung tâm bát quái, Lâm Nguyệt mở ra giáo án nhưng lại khó có thể tập trung tinh thần, vợ cảnh sát...

Ý niệm kia vừa động, trong đầu bỗng nhiên hiện lên Chu Lãm ngủ trên giường cô hai tiếng kia, hiện lên đôi mắt che kín tơ máu của anh.

Lâm Nguyệt thất thần.

Có lẽ hẹn hò với cảnh sát sẽ vất vả chút, nhưng người cảnh sát không thể ở bên cạnh người thân, hy sinh thời gian bên ba bên ngoài càng vất vả hơn. Cảnh sát khác cô không quản được, nhưng Chu Lãm vất vả, cô nguyện ý giúp anh chăm sóc Phó Nam, nguyện ý ở nhà chờ anh nửa đêm mới về, nấu bát mì cho anh.

Thời điểm một tiết cuối cùng của buổi chiều, Lâm Nguyệt nhận được wechat của Chu Lãm, nói 5 giờ anh có thể về đón họ.

Lâm Nguyệt trả lời: Vâng.

Sau đó lại thêm mấy chữ: Bọn em chờ anh ở cổng trường, đừng gấp gáp.

Trước khi tan học, Lâm Nguyệt đi vào phòng vệ sinh, nhìn vào gương chỉnh lý váy áo, trong lòng tràn đầy chờ mong.

5 rưỡi Chu Lãm lái xe tới, xa xa nhìn thấy hai cô trò song song ngồi trên ghế dài, bạn học nhỏ ngẩng đầu cười hi hi không biết đang nói cái gì, Lâm Nguyệt cúi đầu lắng nghe, sùnn mặt ôn nhu. Chu Lãm cười dừng xe, xuyên qua cửa sổ xe nhìn một lớn một nhỏ.

“Chú Chu!” Phó Nam nhìn thấy anh trước.

Lâm Nguyệt xoay người, nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của bạn trai, cô cảm lòng không được cũng cười, nắm tay Phó Nam đi tới.

Phó Nam đi trước, Lâm Nguyệt theo sau, mới vừa thất xong dây an toàn, đầu còn chưa ngẩng lên, trước mặt đột nhiên hiện ra một bông hoa hồng, cánh hoa phấn nộn, hương thơm nức mũi.

Lâm Nguyệt khiếp sợ ngẩng đầu.

Chu Lãm giờ hoa hồng trong tay, mắt nhìn Phó Nam “30 nhân 365 lại cộng 1 bằng mấy?”

Mặt Phó Nam mơ hồ.

Lâm Nguyệt bật cười, ngọt ngào nhận hoa hồng của anh.

Phó Nam nhìn cô giáo, tức giận: “Cháu còn chưa học bài khó như vậy, chú đổi cái khác đi!”

Chu Lãm không để ý tới bạn học nhỏ, nghiêm trang hỏi Lâm Nguyệt: “Em là giáo viên dạy toán, em nói đi.”

Lâm Nguyệt liếc anh, nói ra đáp án: “10951.”

Phó Nam: “Oa!” cô giáo thật là lợi hại.

Chu Lãm lại nói: “không đúng.”

Phó Nam tươi cười vụt tắt, Lâm Nguyệt lặng lẽ tính lại trong lòng, không sai mà.

Ở ghế điều khiển, Chu Lãm xuất phát.

Phó Nam truy hỏi đáp án, chú Chu không nói cho nó biết, lại đi hỏi cô giáo.

Lâm Nguyệt nắm chặt bông hoa hồng trong tay, mơ hồ đoán được đáp án.

Bằng mấy?

Bằng anh thích em, lại nhiều thêm một ngày.

Nhưng đáp án này, cô tuyệt đối không thể nói cho học sinh, có lẽ thật lâu sau này, Phó Nam lớn lên sẽ nhớ lại hôm nay, sẽ bừng tỉnh đại ngộ?

~

Buổi tối Chu Lãm đi tắm, Lâm Nguyệt vụng trộm hỏi Phó Nam về sinh nhật Chu Lãm.

cô cũng vì vấn đề kia của Chu Lãm làm nhớ tới chuyện này, cô đương nhiên không để bụng ba mươi năm qua có phải anh đều độc thân hay không, nhưng cô muốn biết sinh nhật bạn trai. Chu Lãm tặng cô quà, nếu năm nay Chu Lãm còn chưa đến sinh nhật, thì cô liền chuẩn bị một phần quà đáp lễ.

Phó Nam lắc đầu: “Con không biết.”

Lâm Nguyệt thất vọng.

Phó Nam nhìn phòng vệ sinh, thông minh nghĩ ra một biện pháp: “Đợi con hỏi chú Chu nhé?”

Lâm Nguyệt nghĩ nghĩ, dạn dỏ Phó Nam ngàn vạn lần đừng tiết lộ là cô muốn hỏi.

Phó Nam ngoan ngoãn gật đầu, Lâm Nguyệt liền trốn vào phòng ngủ chính soạn bài.

Chu Lãm tắm rửa xong đi ra, Phó Nam lập tức nhào vào, ngửa đầu hỏi: “Chú Chu, sinh nhật chú ngày nào?”

Chu Lãm thấy phòng khách không còn ai, vừa lau tóc lung tung vừa thuận miệng nói: “Hỏi cái này làm gì?”

Phó Nam đã sớm thông đồng tốt lý do với cô giáo, cười ha ha: “Cháu muốn ăn bánh kem.”

Chu Lãm học máu, anh còn tưởng tiểu tử thúi muốn hiếu kính chú nó cơ.

“26 tháng 10, tự tính xem còn mấy ngày.” Vứt xuống bạn học nhỏ, Chu Lãm về phòng.

Thành công hỏi được sinh nhật chú Chu, Phó Nam vô tư chạy tới gõ cửa phòng cô giáo, làm cho Lâm Nguyệt mặt đỏ tím đập, vụng trộm kéo vội học sinh vào phòng. Phòng ngủ phụ bên này, Chu Lãm nghe được phản ứng của bạn gái, cuối cùng cũng hiểu tại sao, không nhịn được buồn cười. Muốn hỏi thì hỏi, còn phải quanh co lòng vòng làm gì?

Cười cười, ánh mắt Chu Lãm biến đổi.

26 tháng 10, sinh nhật anh, 20 tháng 10, ngày giỗ của anh trai.

Chu Lãm đi đến bên cửa sổ, thành phố Giang vào đầu thu, cây vẫn xanh lá như cũ.

Thời gian trôi thật nhanh, lại sắp qua một năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Edit: Thanh Vy

Trời mưa liên tục hai ngày, thành phố Giang vào tháng mười hai ẩm ướt mưa lạnh, các quán lẩu lại càng làm ăn tốt.

Phó Nam ăn khí thế, Lâm Nguyệt chậm rãi chú ý thấy ngày thường Chu Lãm ăn nhiều cơm nhất, mà tối nay gần như không ăn uống gì, vẫn luôn tự mình gấp đồ ăn cho cô và Phó Nam.

“Món này ngon lắm” Lâm Nguyệt gấp miếng thịt bò đưa tới trước mặt bạn trai.

Chu Lãm ngoài ý muốn nhìn cô một cái, cười tiếp nhận.

Sau miếng thịt bò này, Chu Lãm bắt đầu liên tục gấp đồ ăn, cuối cùng trong nồi chỉ còn lại khoai tây của Phó Nam chưa ăn hết.

Về đến nhà, Chu Lãm cùng tắm với bạn học nhỏ, Lâm Nguyệt đơn giản tắm rửa, thời điểm đang soạn bài, nghe thấy Chu Lãm đưa Phó Nam về phòng.

Qua khoảng mười phút, có người gõ cửa.

Trong nháy mắt kia, Lâm Nguyệt nghĩ tới số lần hôn nhau của cô cùng Chu Lãm trong một tháng qua, có khi anh lướt qua liên ngừng, có khi như kiệt lực áp chế dục vọng mãnh thú, bàn tay to đề nặng cơn như muốn ấn cô nhập vào thân thể anh. Còn có một lần, Lâm Nguyệt thậm chí cảm giác được ngón tay của Chu Lãm đã sờ vào trong vạt áo chạm vào eo cô, nhưng không biết vì sao lại lập tức lùi về.

Đêm nay, nụ hôn chúc ngủ ngon của anh sẽ là tiết tấu gì?

Ngọt ngào khiến người ta kích động chờ mong, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng xoay tròn chốt cửa, mở cửa ra, hình ảnh lọt vào mắt Lâm Nguyệt đầu tiên là bộ thường phục màu đen Chu Lãm thường xuyên mặc, mà không phải là quần đùi ở nhà.

Tâm Lâm Nguyệt căng thẳng, ngẩng đầu hỏi anh: “Có vụ án à?”

Chu Lãm cười, vừa đi vào vừa thấp giọng giải thích: “Xưởng sứ có chút việc, bây giờ anh qua đó, giữa trưa mai sẽ về.”

không phải án mạng, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại bắt đầu lo lắng cho ông cụ Chu.

“Yên tâm, một chút vấn đề thủ tục thôi, cần anh ở đó.” Chu Lãm áp cô lên ván cửa, lòng bàn tay có vết chai mỏng ôn nhu vuốt ve làn mi thanh tú của cô, mắt đen lẳng lẳng chăm chú nhìn cô.

Tiếng mưa rơi gõ bên cửa sổ, trong phòng ngủ an tĩnh ấm áp, bạn trai như vậy, ánh mắt như vậy, Lâm Nguyệt nhìn không được chuyển ánh mắt qua môi anh, muốn hôn anh.

Khóe môi giương lên, Chu Lãm cúi đầu, thông thả mà cường thế ngăn chặn đôi môi mềm của cô, càng hôn càng sâu. Trọng lượng toàn thân Lâm Nguyệt đều tập trung ở cánh tay anh ôm eo cô, một đôi tay nhỏ vô lực nắm chặt áo khoác đen của anh, khi anh bá đạo, cô chỉ có thể ngoan ngoãn thừa nhận, khi anh ôn nhu, cô cảm lòng không được mà đáp lại.

Nhưng Chu Lãm bên này nắm giữ tiết tấu trước sau, sờ dĩ có ôn nhu là bởi anh phải đi, nhưng khó có được cô lớn mật như vậy, hô hấp Chu Lãm ngày càng trầm, một lần nữa áp chặt cô, tay phải gặt gao chống lại tay cô.

Rốt cuộc cũng tách ra, Chu Lãm ôm người vào trong ngực, ở trên đỉnh đầu cô nặng nề bình phục.

trên người anh thật ấm, cách quần áo cũng có thể cảm nhận được, Lâm Nguyệt đột nhiên không buông, mặt dán vào ngực anh, yên lặng chờ anh buông tay trước.

không biết qua bao lâu, hai người gần như đồng thời mở miệng.

“đi ngủ sớm một chút.”

“trên đường lái xe chậm một chút.”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên, khuôn mặt bị ánh hôn đến đỏ bừng cười nhẹ, Chu Lãm cũng đang cười, sờ cái mũi cô, cười nói: “Được.”

Lâm Nguyệt đưa ảnh ra đến cửa.

Hơn 11 giờ tối, Chu Lãm nhắn tin báo anh tới nơi rồi.”

Lâm Nguyệt hoàn toàn an tâm, trả lời anh: “Ngủ ngon.”

Chu Lãm nhắn tới một ông trắng, bạn gái ngủ rồi, anh lại dựa vào cửa sổ bên hiên, vừa hút thuốc vừa nghe tiếng mưa.

Trời dần sáng, Chu Lãm đi tới bên ông cụ Chu ăn sáng, hai cha con ngồi đối diện im lặng ăn. Sau khi ăn xong, Chu Lãm xách đồ cúng ông cụ đã chuẩn bị trước lên, đi phía trước, ông cụ đi sau, tiếp tục trầm mặc, đi tới phần một tổ tiên Chu gia trên núi. Xe dừng ở chân núi, khi đi lên, đổi thành ông cụ đi trước, Chu Lãm đi sau.

Đêm qua bên này cũng mưa, đường núi tuy lát đá xanh nhưng 7 giờ sáng, theo lý thường sẽ không có ai lên núi mới đúng, nhưng hai cha con Chu gia đều chú ý thấy, trên cỏ dại mọc giữa những phiến đá, có dấu vết bị người dẫm qua, dấu vết kia từ chân núi lan tới trước mộ Chu Việt.

Hàng năm đều như thế, hai cha con đều nhìn như không thấy, ông cụ bày biện đồ cúng ra, Chu Lãm vén tay áo, nhô cổ dại phía trên, thuận tiện đem bó hoa cúc trắng trước mộ ném sang một bên.

~

một đêm trước sinh nhật Chu Lãm, Lâm Nguyệt làm mì trường thọ, nhưng vì đảm bảo ngày mai tặng quà được kinh hi, cô ngại trang mì này thành loại bình thường.

Phó Nam đã sớm quên mất chuyện sinh nhật chú Chu, cô giáo không nhắc nhở, nó đương nhiên không biết thâm ý, ăn xong liền chạy tới phòng khách xem phim hoạt hình.

Lâm Nguyệt rửa bát, Chu Lãm hỗ trợ.

anh đứng bên cạnh, bàn tay to thon dài làm việc nhà ngày càng thuần thục, sạch sẽ như mới, Lâm Nguyệt nhấp nhấp môi, tận lực tùy ý hỏi: “Ngày mai anh bận không?”

Chu Lãm giơ cái bát lên kiểm tra có chỗ nào chưa lau khô không, nghe được bạn gái nhỏ giọng nói chuyện, anh tiếp tục nhìn, không hề để ý đáp: “không có thêm vụ án thì có thể tan tầm đúng giờ, có việc gì sao?”

Lâm Nguyệt lắc đầu, nhìn phòng khách, cô cố tình hạ giọng: “Nam Nam nói nó muốn ăn bít tết, anh về sớm chút, em sẽ làm.”

Chu Lãm nghe xong, cũng nhìn về phía phòng khách.

Tâm Lâm Nguyệt nhắc lên, ngày lúc cô lo lắng Chu Lãm sẽ tìm Phó Nam đối chất, bên tai truyền đến tiếng anh cười nhạo: “Nó thật biết chọn món ăn, em đừng chiều nó, tùy tiện làm thôi, không cần phiền toái.”

Lâm Nguyệt cắn môi, bạn trai dong dài một đồng, căn bản không trả lời vấn đề của cô.

“không sao, không hề phiền toái, em cũng lâu rồi không ăn.” Lâm Nguyệt cúi đầu nói.

Chu Lãm nghĩ nghĩ, vẫn chưa cho cô tin chính xác: “Xem tình hình như thế nào đi, ngày mai trước khi tan học anh nhắn cho em.”

Lâm Nguyệt ừ một tiếng.

Thu dọn xong phòng bếp, Lâm Nguyệt trở về phòng soạn bài, Chu Lãm dựa vào trên sofa, nghĩ đến ngày mai sẽ nhận được quà của người yêu, lại nhìn đồng hồ, đột nhiên cảm thấy thời gian trôi quá chậm.

Lâm Nguyệt cũng không phải người duy nhất nhớ rõ sinh nhật Chu Lãm, ngày hôm sau đi làm, Chu Lãm vừa bước vào văn phòng, lập tức được đội cảnh sát nghiêm đón nhiệt tình, bánh sinh nhật lớn cũng chuẩn bị tốt, Chu Lãm cười tuyên bố giữa trưa mời khách.

Lưu mắt kính có ý kỳ quái: “Trước kia lão đại đều mời buổi tối, bây giờ sao lại đổi thành giữa trưa?”

Mọi người cười ha ha, Đường Hiên trực tiếp chỉ ra: “Vô nghĩa, trước kia lão đại độc thân như chúng ta, năm nay lão đại đã có gia thất, buổi tối đương nhiên phải ở cùng chị dâu rồi.”

một đồng huyết sáo, ồn ào, Chu Lãm đi đến bên người Đường Hiên, không nặng không nhẹ chụp lấy bả vai cậu ta.

Đường Hiền cảnh giác nhìn anh.

Chu Lãm nhàn nhạt nói: “Phó Nam muốn ăn bít tết, chiều nay cậu đi đón nó.”

“Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, dựa vào cái gì anh có thể hèn hò với chị dâu, em chỉ có thể chơi với trẻ con? Chu Lãm em cảnh cáo anh, cầu độc thân cũng có tôn nghiêm!” Đường Hiền mộtphen gạt xuống móng vuốt lão đại trên vai, ném miếng bánh kem mới vừa nhận lấy lên bàn, nhưng ném rất có kỹ xảo, bánh kem xoay xoay thế nhưng bình yên vô sự, đến quả dâu tây to trên mặt cũng chưa rơi xuống.

Chu Lãm thấy, giờ đĩa lên chuẩn bị lấy dâu tây.

Đường Hiền lại lấy tốc độ nhanh hơn cướp bánh đi, chạy ra chỗ xa ăn.

Ăn xong dâu tây, di động kêu, Đường Hiền móc di động ra, phát hiện lão đại nhắn tới một cái lì xì, mặt trên viết “Bò bít tết”, click mở ra, nhìn thấy số tiền, Đường Hiền rớt cuộc cười, lão đại chính là lão đại, ra tay rộng rãi.

Chạng vạng tan tằm, Chu Lãm, Đường Hiền một trước một sau đi tới trường học.

Phó Nam mới vừa xếp hàng đi ra tới đã bị chú Đường ôm đi, sau khi biết được chú Đường muốn mời nó ăn bò bít tết, bạn học nhỏ rất vui vẻ.

Bên này Chu Lãm nhìn bạn gái ở vị trí ghế phụ thắt xong dây an toàn, hỏi cô: “Trực tiếp về nhà à?”

Tuy rằng ngoài ý muốn việc của Phó Nam, nhưng tối nay Lâm Nguyệt vẫn chuẩn bị bò bít tết: “đi siêu thị, cần mua đồ ăn.” Ngày thường đều làm món ăn bình thường, tối nay là sinh nhật anh, cô muốn làm món khác chút.

“Mua cái gì?” Chu Lãm khởi động xe.

Lâm Nguyệt tùy tiện nói ra mấy thứ, trong đó có bò bít tết.

một giọt nước cô cũng không để lọt, Chu Lãm cười, vừa lúc đèn đỏ, anh cúi người tới, nói bên tai cô: “Khó có được bóng đèn không ở đây, đêm nay anh đưa em đi ăn tiệc lớn.”

Khi anh nói chuyện, môi cố ý chạm vào vành tai cô.

Lâm Nguyệt che lại lỗ tai.

Nửa giờ sau, cô đi theo Chu Lãm vào một nhà hàng Tây xa hoa, nhìn sườn mặt tuấn mỹ của Chu Lãm nói ra đã đặt bàn trước, Lâm Nguyệt mới ý thức được, quả sinh nhật của cô còn chưa đưa ra, lại bị anhào trước.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Edit: Thanh Vy

* Do lười chỉ edit theo convert nên mình có nhầm tên anh trai Chu Lãm chút nhé, mở quick trans ra mới biết sai tên hic

Chu Lãm chọn một vị trí bên cửa sổ, sau cơn mưa nhỏ, trung tâm thành phố buổi tối lại lần nữa khôi phục náo nhiệt, những ngọn đèn ngoài cửa sổ sáng rọi.

Lâm Nguyệt nho nhã ăn bít tết, trong lòng lại đang do dự nên chọn thời cơ nào để chúc mừng sinh nhật, cô vốn có kế hoạch tặng kinh hi cho anh ở nhà, cho nên không mang quà theo người, nhưng Chu Lãm cố ý sắp xếp Đường Hiền đi đón Phó Nam, lại đặt bữa tối dưới ánh nến, vì muốn chỉ có hai người cùng nhau?

Ăn xong bít tết, Lâm Nguyệt có quyết định, nhìn xung quanh nhà hàng một phen, cô tò mò hỏi Chu Lãm: “Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

Đôi mắt cô trong sáng như nước, giả bộ rất tốt, hẳn là muốn để kinh hi đến lúc cuối cùng, Chu Lãm liền phối hợp với cô, nhưong này hỏi lại: “Phải là ngày đặc biệt mới có thể mời em đi ăn sao?”

Lâm Nguyệt không nói nữa, chuyên tâm dùng cơm.

Sau khi ăn xong, hai người chậm rãi rời khỏi nhà hàng, lên xe, Chu Lãm nhìn đồng hồ nói: “Còn sớm, chúng ta đi xem phim.”

Các cặp đôi bình thường hẹn hò đi xem phim đều dễ dàng sắp xếp được, nhưng công việc của Chu Lãm đặc thù, hơn nữa trong nhà còn có một bạn học nhỏ cần chiều cố, sau khi hẹn hò hai tháng, số lần Lâm Nguyệt và Chu Lãm hẹn hò riêng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đêm nay bầu không khí không tồi, Lâm Nguyệt thích đề nghị của Chu Lãm, mở ra app đặt vé, muốn chọn một bộ phim.

“anh mua vé rồi.” Chu Lãm ấn tắt điện thoại cô, thuận thế nắm lấy tay cô.

Lâm Nguyệt kinh ngạc quay đầu, Chu Lãm dựa lại gần, hôn lên mặt cô: “Ghé tình nhân, hàng cuối cùng.”

Nhiệt độ trên mặt Lâm Nguyệt tăng vọt.

Rạp chiếu phim rất gần, xếp hàng mua bắp rang xong, hai người chọn một chỗ ngồi chờ. Còn hai mươi phút nữa là phim chiếu, Lâm Nguyệt đột nhiên nhận được điện thoại của bà nội, bên này hơi ồn, Lâm Nguyệt khua tay ra hiệu cho Chu Lãm, sau đó đi ra bên ngoài tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện.

Đi ra ngoài, người tới chờ xem phim lại quá đông, Lâm Nguyệt vừa nói chuyện vừa chú ý né tránh, dọc theo hành lang rẽ phải một cái, nghênh diện đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp, mái tóc rất dài, mắt to da trắng, cái loại cảm giác thiên sinh lệ chất này khiến Lâm Nguyệt cũng thấy kinh diễm.

Bên người mỹ nữ mắt to là một vị soái ca cao gầy khí chất, hai người vừa nói vừa cười đi qua.

Mỹ nữ đi rồi, kinh diễm cũng phai nhạt, Lâm Nguyệt cười trả lời vấn đề của bà nội: “Đúng vậy, anh ấy cũng ở đây.”

Bà nội vẫn luôn chờ mong tin tức cô hẹn hò, sau khi quan hệ với Chu Lãm ổn định xuống, Lâm Nguyệt chủ động báo tin cho bà, không nghĩ tới thế nhưng bà lại thích vẻ ngoài tới vậy, mới vừa biết Chu Lãm là cảnh sát hình sự thì rõ ràng có sâu lo, nhưng sau khi cô nhấn tới một bức ảnh chụp Chu Lãm, bà nội lập tức cười tùm tùm khen tiểu tử thật soái... .

nói chuyện vài phút, Lâm Nguyệt cắt đi động, tâm tình vui vẻ trở lại, vòng qua một ngã rẽ, cô cười nhìn về phía Chu Lãm lại kinh ngạc phát hiện vị trí bên cạnh Chu Lãm thuộc về cô là đại mỹ nữ vừa rồi làm cô kinh diễm, mỹ nữ hơi cúi đầu, thần sắc bi thương, giống như Chu Lãm khiến cô ta thương tâm.

Lâm Nguyệt không tự giác bước chậm lại.

Chu Lãm trước sau cúi đầu chơi di động, như có cảm giác, ngẩng đầu lên liền thấy bạn gái đã trở lại, Chu Lãm cắt di động, cầm lên đồ uống và bắp rang của bọn họ, cười đi về phía Lâm Nguyệt. Mỹ nữ mắt to vội vàng đứng lên, đuổi theo hai bước, ánh mắt chột dưng trên mặt Lâm Nguyệt.

Toàn thân cô ta đều cho thấy giữa hai người tồn tại cái gì đó, Chu Lãm lại cố tình làm như không quen biết, Lâm Nguyệt hoàn toàn hồ đồ, sau khi Chu Lãm đi tới trước mặt cô, liền nhìn không được nhỏ giọng hỏi anh: “Người kia là bạn anh sao?”

Chu Lãm không quay đầu lại, nhưng trong mắt hiện lên châm chọc không hề che giấu: “Bạn gái cũ của anh trai anh.”

Lâm Nguyệt khiếp sợ quên mất phản ứng.

Bạn gái cũ của Chu Việt, là người tặng mấy quyển tiểu thuyết tổng tài bá đạo kia?

Ngay lúc Lâm Nguyệt đang đem người bạn gái cũ tình thâm một mảnh lại bị âm dương cách biệt kết thúc với Chu Việt liên hệ với mỹ nữ mắt to thì người bạn đi cùng cô ta đã trở lại, bóng dáng cao lớn trực tiếp che lại ngũ quan biểu tình của cô ta.

cô nhìn quá nhập thần, Chu Lãm quay đầu lại.

Điều Tinh, người hẹn hò cùng anh trai nhiều năm, là người đã vứt bỏ anh ấy rồi lại ở trong tang lễ của anh khóc đến chết đi sống lại, Chu Lãm đương nhiên nhớ rõ. Nam nữ yêu đương, không còn yêu liền chia tay rất bình thường, tuy rằng chính mắt thấy anh trai sau khi thất tình thống khổ như nào, nhưng Chu Lãm chưa bao giờ bởi vì vậy mà căm hận Điều Tinh.

anh phiền chán cô ta, bắt đầu từ khi Điều Tinh khóc lóc giải thích với anh lý do cô ta rời khỏi anh trai.

anh trai đi rồi, Điều Tinh khóc lóc kể lể với anh có ích lợi gì? Là cảm thấy có lỗi với anh ấy, được em trai anh lý giải, cô ta có thể yên tâm tiếp tục thoải mái sống?

Chu Lãm không muốn nghe, cũng không muốn hiểu.

Khi anh trai còn sống, Điều Tinh vứt bỏ anh ấy trước, ngay tại ngày đó, người này cùng anh, cùng Chu gia, đã hoàn toàn chặt đứt quan hệ.

“Vào thôi.” Mặc kệ cảm xúc của Điều Tinh hay gì, Chu Lãm cầm tay Lâm Nguyệt, làm như không có việc gì đi tới xếp hàng kiểm vé.

Bạn trai rõ ràng có mâu thuẫn với Điều Tinh, Lâm Nguyệt săn sóc đi theo Chu Lãm, chưa hề liếc mắt lại bên kia, nhưng cô vẫn hoang mang về tình yêu của Điều Tinh với Chu Việt.

Cảnh sát Chu trầm mặc ít lời, cô gái bên cạnh nhỏ xinh mỹ lệ, nhìn bóng dáng hai người chênh nhau 30cm, đặc biệt là sườn mặt Chu Lãm ngày càng lộ ra vẻ giống Chu Việt, nước mắt Điều Tinh không ngừng động chảy xuống.

cô ta và Chu Việt cũng từng đi xem phim nhiều lần, Chu Việt không thích xem, chê phim nhàm chán, nhưng anh thích đi cùng cô. Khi đó, Chu Việt

cũng sẽ xếp hàng mua bắp rang không hề có dinh dưỡng trong miệng anh cho cô, cũng sẽ một tay cầm đồ ăn vặt, một tay nắm tay cô, xen lẫn xếp hàng trong đám người.

Nhưng cảnh sát Chu của cô, rốt cuộc không về được nữa.

Đêm đó anh làm nhiệm vụ, anh nhắn tin bảo cô tự chăm sóc bản thân cho tốt, cô vừa mới được một nam sinh nhiệt tình theo đuổi mấy tháng. Nam sinh đó càng tuần mỷ hơn Chu Việt, có nhiều thời gian cho cô hơn, những cái quan tâm làm bạn đó, bù đắp lại việc chỉ có Chu Việt làm tim cô đập nhanh hơn.

Khi đó Diêu Tinh cho rằng, sớm chiều làm bạn càng quan trọng hơn động tâm, sau khi Chu Việt chết, cô mới phát hiện, chỉ sợ rốt cuộc không thể yêu thêm ai khác.

Đào mất mười ba năm đã qua, ảnh hưởng của Chu Việt với cô càng mờ nhạt, dưới chờ mong của cha mẹ, cô ta tiếp nhận sắp xếp xem mắt, ngay lúc Diêu Tinh tưởng mình có thể cùng người đàn ông này âm áp bình thường kết hôn sinh con, Chu Lãm cùng bạn gái anh lại ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt cô ta.

Như một con dao đâm thật sâu vào vết sẹo trong lòng cô ta, vô tình nhắc nhở, nơi đó cũng từng có một cảnh sát Chu.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: Thanh Vy

Lâm Nguyệt không biết Chu Lãm nghĩ như thế nào, một buổi tối hẹn hò tốt đẹp, anh thế nhưng lại chọn một bộ phim kinh dị...

Khi vào rạp, Lâm Nguyệt vốn có chút thất thần, không chế không được mà suy đoán bạn gái cũ của Chu Việt nói chuyện gì với Chu Lãm, nhưng trên màn hình đột nhiên nhảy ra một hình ảnh kinh dị, vợ con nam chính sợ tới mức thét chói tai liên tục, Lâm Nguyệt cũng quá sợ hãi, theo bản năng nắm chặt cánh tay bạn trai.

Ánh sáng tối tăm, khoe miệng Chu Lãm giương lên, duỗi tay đem bạn gái nhát gan ôm tới trong ngực.

Bối cảnh hoảng sợ còn đang tiếp tục, Lâm Nguyệt không dám nhìn, nhỏ giọng oán trách Chu Lãm: “Sao lại xem thể loại này?”

Chu Lãm bất đắc dĩ hôn lên tóc cô: “anh bảo bọn họ đề cử một bộ, đều nói bộ này hay.”

Cũng khá được, bình thường cô sẽ không dễ dàng nhào vào trong ngực như vậy.

Phóng mắt nhìn lại, trong rạp có không ít cô gái đều được bạn trai ôm, Chu Lãm rốt cuộc hiểu ra ghế tình nhân có ý nghĩa gì, có lẽ vì bầu không khí ở chỗ này, lời nói đã từng ghét bỏ buồn nôn lại tự nhiên ra khỏi miệng. Chu Lãm cúi đầu, trong bóng tối chạm vào vành tai mềm mại của cô: “Có anh ở đây, đừng sợ.”

Lâm Nguyệt bị anh làm cho rung động, rung động trong bối cảnh kinh dị có hương vị khác.

không biết là bởi vì xung quanh nhiều người, hay là vì được cánh tay mạnh mẽ hữu lực của bạn trai ôm vào trong ngực, đời này lần đầu tiên Lâm Nguyệt hoàn chỉnh xem một bộ phim kinh dị. Hơn nữa bộ phim này vẫn chủ yếu là về sự ích kỷ của con người và tình thương của cha, xem đến đoạn cảm động, Lâm Nguyệt còn trộm lau khóe mắt.

Từ rạp chiếu phim đi ra, Lâm Nguyệt vẫn rất thỏa mãn, phát hiện Phó Nam đã nhắn wechat tới, nói bánh kem đã đến, tâm tình Lâm Nguyệt càng tốt.

Chu Lãm cũng thấy được tin tức của Đường Hiên, kêu anh trên đường về thì thông báo một tiếng, Đường Hiên sẽ đúng lúc “biến mất”, không quá rầy một nhà ba người bọn họ.

anh trả lời Đường Hiên, Lâm Nguyệt cũng chỉ đạo Phó Nam chuẩn bị như thế nào, vội xong rồi, hai người đồng thời buông điện thoại, liếc mắt nhìn nhau, mắt đen của Chu Lãm ý vị thâm trường nhìn cô cười, Lâm Nguyệt sợ bị anh nhìn thấu, quay đầu nhìn cửa sổ.

Trở lại tiểu khu, Chu Lãm nắm tay Lâm Nguyệt đi lên lầu, đi tới tầng ba, gặp được một bà cụ khá thân quen, Lâm Nguyệt muốn tránh ra, Chu Lãm lại không buông tay, nắm chặt. Bà cụ thấy, cười tủm tỉm chào hỏi, vẻ mặt hòa ái như nhìn con rể của con gái mình.

đi tới tầng năm, Chu Lãm mở cửa, bên trong một mảnh đen xì.

Lâm Nguyệt diễn kịch: “Đêm nay Nam Nam ngủ thật sớm.” Còn chưa tới 9 giờ đâu.

Chu Lãm cười, vừa muốn nói chuyện, phòng khách đột nhiên sáng đèn, bạn học nhỏ hưng phấn chạy tới, bổ nhào vào trên người Chu Lãm kêu to “Chú Chu sinh nhật vui vẻ!”

Bàn tay to của Chu Lãm bế thằng bé lên, khó có thể tin chuyển hướng nhìn Lâm Nguyệt.

Huyền quan sáng ngời, cô gái nhỏ cười tươi với anh: “Sinh nhật vui vẻ, cảnh sát Chu.”

Chu Lãm đã sớm đoán được đêm nay sẽ có giờ phút này, nhưng thật sự xảy ra, trong lòng anh không kinh ngạc mà vui mừng lại tràn đầy lồng ngực, sinh nhật ba mươi tuổi, bên người có một thằng bé hoạt bát đáng yêu, còn có một cô gái khiến anh muốn ôm vào trong ngực hưng hăng hôn cô.

Muốn hôn, Chu Lãm cũng thật sự làm vậy, một tay vẫn ôm Phó Nam, một tay bá đạo kéo Lâm Nguyệt vào trong ngực, không để ý Lâm Nguyệt ngượng ngùng phản kháng, hôn một cái vang dội lên khuôn mặt hồng hồng của cô. anh làm trò trước mặt Phó Nam như vậy, Lâm Nguyệt ngọt ngào lại xấu hổ, đẩy ra Chu Lãm liền đi vào phòng ngủ chính.

“cô giáo then thùng rồi.” Nhìn bóng dáng cô giáo, Phó Nam cười ha ha nói.

Bạn gái là của anh, bạn học nhỏ muốn xem náo nhiệt cũng không được, bàn tay to chuyển qua đầu Phó Nam, Chu Lãm nghiêm túc thăm vấn: “Quà đâu?”

Lúc Phó Nam ăn cơm với chú Đường đã biết hôm nay là ngày nào, nghe vậy vắn vẹo từ trong ngực chú Chu xuống dưới, chạy tới phòng khách lấy ra món quà nó đã kịp thời chuẩn bị. Bạn học nhỏ vẽ ảnh gia đình, có ông cụ Chu ngồi làm sứ, có cô giáo Lâm mặc váy màu lam, có chú Chu mặc cảnh phục một tay nắm tay cô giáo, còn có Phó Nam đứng ở trước mặt hai người cười vui vẻ.

Chu Lãm rất ít khi khen Phó Nam, nhìn đến bức tranh này, anh hiếm thấy gật đầu: “Được, bức này chú cho 100 điểm”

100 điểm, đó chính là đẹp nhất, được khích lệ, đôi mắt Phó Nam sáng lấp lánh.

Cửa phòng ngủ chính mở ra, một lớn một nhỏ đồng thời quay đầu lại.

Đồ ửng trên mặt Lâm Nguyệt còn chưa hết, đón lấy ánh mắt nhiệt tình của Chu Lãm, cô mang theo túi quà tới trước mặt anh, hơi cúi đầu nói: “Em tự mình đan nên hình thức không thể đẹp bằng đi mua, ngày thường anh có thể mặc ở nhà.”

cô còn chưa đưa quà tới, Chu Lãm quá mức chủ động đoạt lấy trước, sóng mắt Lâm Nguyệt như nước, Phó Nam tò mò nhìn vào trong túi.

Chu Lãm ngồi tới trên sofa, trình trọng lấy ra món quà, là một chiếc áo len cổ tròn màu xám tro, sờ vào rất thoải mái.

Chu Lãm còn đang đắm chìm trong hạnh phúc được bạn gái tự mình đan áo cho, Phó Nam bên cạnh hâm mộ sờ tay vào chiếc áo, đột nhiên kinh ngạc cảm thán: “Nơi này có một ông trắng!”

Lâm Nguyệt đứng bên bàn ăn, cảm ngon nết lên trên bánh kem, giả bộ không nghe thấy, Chu Lãm đột nhiên nâng lên phần ngực áo kia nhìn, quả nhiên thấy được một ánh trắng nhỏ cong cong, màu sắc hơi nhạt hơn xung quanh, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Chu đội trưởng đã sớm qua cái tuổi thất vọng hoặc vui sướng vì quần áo xấu đẹp, rốt cuộc lại cảm nhận được vui sướng đã lâu, càng nhìn càng thấy đẹp, hơn nhiều đồ anh mua trên mạng, nếu là bán ra ngoài, tuyệt đối sẽ trở thành món cháy hàng.

“anh đi mặc thử.” Chu Lãm cầm áo muốn vào phòng.

Lâm Nguyệt cúi đầu ngăn lại, giọng nói nhẹ nhàng, giống như trộn lẫn đường: “Ăn bánh kem trước đã.”

Chu Lãm không nghe, chỉ là đi đến trước phòng ngủ, liếc mắt lại thấy phòng ngủ chính, Chu Lãm sờ cái áo, lại sửa lại chủ ý: “Được, nghe em”

Áo len tạm thời để lại trong túi, Chu Lãm đi đến bên bàn ăn, không để ý bạn học nhỏ đang ở đây, tầm mắt lửa nóng nhìn chăm chăm cô gái của anh.

Lâm Nguyệt nỗ lực rời đi lực chú ý, ảo não lầm bầm lầu bầu: “Em quên mất, không bảo cảnh sát Đường ở lại cùng ăn bánh kem rồi.” cô hẹn hò với Chu Lãm, Đường Hiến hỗ trợ chăm sóc Phó Nam, vậy mà bánh kem cũng chưa ăn đã đi rồi.

“Buổi sáng ăn rồi.” Chu Lãm nhìn khuôn mặt tinh tế như ngọc của cô, tâm viên ý mã, quên mất che dấu việc anh nhớ rõ sinh nhật mình.

Lâm Nguyệt cũng không để ý, bảo anh ước rồi thôi nén.

Chu Lãm là một người đàn ông, không muốn ấu trĩ như vậy, há mồm muốn thổi nén, lại bị Phó Nam hoang mang rối loạn ngăn lại, một hai phải bắt chú Chu ước trước.

Chu Lãm nhìn Lâm Nguyệt, lúc này mới nhắm mắt lại, vài giây sau, lập tức mở ra.

Phó Nam tò mò hỏi: “Chú Chu ước cái gì vậy?”

Chu Lãm cười nhạo: “không nói cho cháu biết.”

Phó Nam ghét bỏ hừ một tiếng.

Chu Lãm càng ghét bỏ nó hơn, ăn bánh kem xong liền giám sát Phó Nam rửa mặt đánh răng, giành giật từng giây đưa Phó Nam đi ngủ.

Khi anh đi ra từ phòng thẳng bé, Lâm Nguyệt vừa mới thu dọn xong phòng khách đang đi về phía bên này, Chu Lãm sâu kín mà nhìn chăm chăm cô. Tim Lâm Nguyệt nhảy bùm bùm, nay là sinh nhật bạn trai, cô muốn ở bên anh nhiều hơn, cho nên cố ý quét dọn chậm chạp chính là chờ anh dỗ xong Phó Nam, chờ anh chủ động giữ cô lại bên ngoài.

Nhưng Chu Lãm không giữ, anh chỉ áp cô lên tường hôn triển miên, rồi liền thấp giọng nói “Chúc ngủ ngon”.

Lâm Nguyệt có chút thất vọng, như vậy liền kết thúc, giống như thiếu gì đó.

Nhưng cô chưa bao giờ có tính cách chủ động quăn lấy bạn trai, gật đầu chào anh.

Mới 9 rưỡi, trong lòng nghĩ tới bạn trai, Lâm Nguyệt không soạn bài, thờ dài, đi tắm rửa trước. Làn nước ấm áp xua tan đi băn khoăn trong lòng, sấy tóc xong, Lâm Nguyệt ngồi trở lại bàn làm việc, mở ra giáo án vừa muốn tiếp tục soạn thì di động kêu “ding” một tiếng.

Lâm Nguyệt cầm di động lên.

Chu Lãm Tay áo hình như bị tuột một đoạn, em qua đây xem sao.

Lâm Nguyệt kinh hãi, cô đã kiểm tra cái áo len nhiều lần, không phải là rất chắc rồi sao?

Buông di động, Lâm Nguyệt xoay người liền đi ra ngoài, sau khi bắt đầu hẹn hò với Chu Lãm, bị đối phó với khả năng Chu Lãm bắt ngờ tìm cô, chỉ có khi buồn ngủ Lâm Nguyệt mới thay áo ngủ, bây giờ vẫn mặc một bộ quần áo ở nhà, có thể đi ra ngoài được.

Chu Lãm không ở hành lang, đi ngang qua phòng anh, Lâm Nguyệt nhìn vào trong xem.

Cửa mở ra, Chu Lãm đứng trước gương ở tủ quần áo, nghe được tiếng động, anh nghiêng đầu, sau đó vẫy tay với Lâm Nguyệt ý bảo cô vào xem.

Lâm Nguyệt một lòng một dạ đặt trên cái cổ tay áo, không nghĩ quá nhiều, thoải mái bước vào phòng bạn trai.

“anh xoay lại đây.” Ngừng lại cách Chu Lãm ba bước chân, Lâm Nguyệt thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chăm cổ tay áo anh.

Chu Lãm xoay người, hai cánh tay buông cạnh eo, dáng người thẳng tắp.

Lâm Nguyệt nhủ mi, vì sao cô lại cảm thấy cổ tay áo rất hoàn chỉnh?

cô nhìn về phía Chu Lãm.

Chu Lãm bước tới gần, ngay trước khi tầm mắt chạm nhau thì kéo cô gái nhỏ xinh của anh vào trong ngực.

Lâm Nguyệt sùng sốt.

Chu Lãm sờ sấn gáy cô, môi lưu luyến bên tai cô: “Cổ tay áo rất đẹp, anh rất thích, lừa em lại đây là vì muốn nói cái này.”

Sau khi kinh ngạc, Lâm Nguyệt cười, cô đã biết, ngày sinh nhật này, anh sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Lừa cô lại đây sao?

cô cũng rất thích.

Dựa vào lồng ngực rộng lớn của bạn trai, ngửi mùi hương của áo len mới, Lâm Nguyệt nhẹ giọng nói: “Thích thì tốt.”

“Còn muốn nữa.” Vê vê vành tai cô, ngữ khí Chu Lãm trở nên ái muội.

Lâm Nguyệt đã nhận ra không khí biến hóa, nhưng cô không hiểu rõ, sờ áo len của anh nghi hoặc hỏi: “Còn muốn áo len sao?”

Chu Lãm phủ định: “Còn muốn một món quà.”

Lâm Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, đầu quả tim bởi vì một suy đoán mà run rẩy: “Món quà gì?”

Cổ họng Chu Lãm lên xuống, ánh mắt nhìn về cái giường cách vài bước.

“Chúng ta ngủ cùng nhau đi.”

Sau khi trầm mặc, anh dán lên khuôn mặt nóng bừng của cô, khàn giọng nói.

Chương 46

Edit: Thanh Vy

Ngủ cùng nhau. . .

Là chỉ cùng nhau ngủ trên một chiếc giường, hay là không chỉ đơn thuần như vậy?

Mặt vẫn dán vào mặt anh, hơi thở ấm áp của anh đều đều bên tai, Lâm Nguyệt cảm thấy, món quà thứ hai mà Chu Lãm muốn, hẳn là về sau.

Việc này cô chưa hề chuẩn bị, nhưng giữa những người yêu nhau, làm việc kia là hết sức bình thường.

Lâm Nguyệt không biết những đôi yêu nhau khác sau khi bắt đầu bao lâu thì mới tiến triển tới một bước này, có lẽ đối thành người khác, cô sẽ giữ gìn, không muốn phát sinh quan hệ quá nhanh, nhưng bạn trai cô là Chu Lãm, là một cảnh sát hình sự ưu tú nhất luôn cho cô cảm giác an toàn nhất, cô đã đủ hiểu về anh.

Nhắm mắt lại, cô nhẹ nhàng gạt đầu, khăn trướng dựa vào trong ngực anh, chờ anh tiến thêm một bước.

Nhưng mà người đang chờ đợi đáp án càng khẩn trương hơn, toàn thân Chu Lãm đều căng cứng, lực chú ý đều đặt ở đôi môi tùy thời có thể trả lời của cô, đến nỗi không hề phát hiện bạn gái rụt rè ngượng ngùng đáp lại. Trầm mặc hồi lâu, hiểu lầm cô không muốn hoặc là còn chưa suy xét tốt, Chu Lãm vỗ bả vai cô, thờ dãi nói: “đi trước soạn bài đi.”

Lại cho cô thêm thời gian, miễn cho giống như đêm đó, dường như cô là bị anh bức bách mới đồng ý làm bạn gái anh vậy.

Lâm Nguyệt. . .

Cũng đúng, không thể bởi vì sinh hoạt riêng tư mà làm chậm trễ công việc, anh là cảnh sát, càng chuyên nghiệp hơn những người đàn ông khác.

“Vâng.” Lâm Nguyệt xoay người đi rồi, không dám nhìn mặt người bạn trai sắp cùng giường.

Lâm Nguyệt là một cô giáo tận tụy, nhưng buổi tối nay cô không thể chăm chú làm việc, đơn giản nhìn một lần xong thì không thể đọc vào, thu dọn xong bàn làm việc, Lâm Nguyệt nhìn thời gian, sắp 11 giờ rồi.

Bên ngoài an tĩnh, Chu Lãm đang làm cái gì? Là anh phòng anh, hay là tới phòng cô?

Nhìn vào gương một lần cuối cùng, Lâm Nguyệt một lần nữa dọn xong giáo án, ngồi ở bàn nhắn tin cho Chu Lãm: “Soạn xong rồi.”

Ở phòng ngủ phụ, Chu Lãm một tay cầm di động, một tay lau mặt, mắt đen nhìn chăm chăm màn hình, phân tích tới lui ba chữ này.

Trước kia cô soạn bài xong sẽ không có ý nói với anh, hiện tại lại thông báo, là ám chỉ cô đã suy xét rõ ràng, đồng ý rồi?

Chu Lãm đương nhiên hy vọng như thế, nhưng anh không nắm chắc mười phần, sờ sờ cằm, Chu Lãm trả lời: “Ngủ chứ?”

Hai chữ ngắn ngủn, Lâm Nguyệt nhìn vào lại giống như thúc giục.

Tìm nhảy tới tận cổ, Lâm Nguyệt nhấp môi gửi đi: “đi chỗ anh, hay là sao?”

Chu Lãm nhìn, “bang” một tiếng, di động bị ném lên giường, chạy nhanh về phía phòng ngủ chính. Đây chính là cô cam tâm tình nguyện đồng ý!

Nghe được tiếng bước chân, Lâm Nguyệt vội vàng buông di động, làm bộ mới soạn xong đang dọn lại mặt bàn, Chu Lãm đẩy cửa ra đi vào, đối diện chính là bóng dáng thon dong của cô giáo nhỏ, bước thêm mấy bước là nhìn thấy rõ ràng sườn mặt hồng hồng, Chu Lãm liền cười, tới gần ngồi trên mép bàn, cúi đầu nhìn cô thu dọn.

Trong mắt anh như có ngọn lửa thiêu đốt, Lâm Nguyệt đột nhiên thấy khát, liếc mắt nhìn ly nước, còn nhỏ giọng hỏi anh: “anh, đánh răng chưa?”

Lâm Nguyệt thật sự chỉ thuận miệng hỏi một chút, ý là nếu Chu Lãm đánh rồi có thể tắt đèn, nếu chưa thì cô nhân cơ hội uống thêm hớp nước.

Nhưng Chu Lãm lại nghĩ ra hương vị khác, nhìn cô cười: “Bây giờ anh đánh.”

nói xong vui vẻ rời khỏi phòng ngủ chính đi đánh răng.

anh đi rồi, Lâm Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, uống một hơi no nước, mắt nhìn ra cửa, bỗng nhiên lại muốn đi phòng vệ sinh, chỉ là vừa mới nghĩ như vậy, Chu Lãm đã trở lại, bây giờ Lâm Nguyệt một cái liếc mắt cũng không dám nhìn anh, làm bộ đi kiểm tra cửa sổ đã đóng chưa. Toàn thân cô đều thể hiện sự khẩn trương, Chu Lãm sẵn sàng đóng cửa tắt đèn.

một mảnh đen nhánh, Lâm Nguyệt cứng người.

Chu Lãm lập tức ngồi vào trên giường, duỗi tay về phía cô: “Lại đây anh ôm một lát.”

Lâm Nguyệt chậm rãi đi tới, bị anh túm chặt tay, lập tức ngồi lên trên đùi.

Chu Lãm ôm cô, chôn mặt vào cổ cô hít một hơi, tất cả đều là hương thơm của cô, nhàn nhạt, rất thoải mái.

“Cảm ơn em.” Chu Lãm ôm bà vai cô, nhẹ nhàng hôn chóp mũi Lâm Nguyệt, “Sinh nhật này là tuyệt vời nhất.”

Lâm Nguyệt nghe ra một chút đáng thương, không khỏi nghĩ tới bác trai ở huyện Thanh Thạch: “Bác trai có gọi điện không?”

Chu Lãm cười nhạt: “Cộng hai cha con lại đã gần một trăm, ai còn nhớ tới cái này?”

Quan tâm anh còn bị châm chọc, Lâm Nguyệt nhìn không được nói một câu: “Sớm biết anh không đề bụng vậy, em cùng Nam Nam không chúc mừng anh nữa.”

Giọng điệu làm nũng sao lại dễ nghe như vậy?

Cánh tay quấn chặt, Chu Lãm hôn lỗ tai cô, đùa giỡn cắn: “Nó thì không cần, còn món quà của em, mỗi ngày đều muốn.”

Lâm Nguyệt mềm nhũn trong khuỷu tay rắn chắc của anh.

Bức rèm kéo kín mít, trong phòng đen nhánh, chỉ có hô hấp hai người càng nặng, anh vừa mới đánh răng, giữa môi có vị bạc hà mát lạnh, mới đầu còn hơi lạnh, rất nhanh đã nóng bừng như hỏa. Loại địa phương như trên giường này, nằm xuống là kết quả tự nhiên, Chu Lãm theo thói quen nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, giờ lên qua đỉnh đầu.

Dưới lầu đột nhiên truyền đến một trận chửi bậy, không biết là vợ chồng nào cãi nhau, giọng người phụ nữ the thé, mắng rất hay, như hát tuồng. Lâm Nguyệt không chịu không chế mà thất thần, người kia hình như đang mắng tiểu tam, càng mắng càng bắt nạt, Lâm Nguyệt có chút xấu hổ, Chu Lãm thì không muốn đề ý tới, nghe được câu “Cái loại ngực giả chuyên môn cho mấy đồ lợn như các ông ă” thì phớt lờ một tiếng cười ở cổ áo cô.

Lâm Nguyệt cũng trộm cười, bắt đầu đi âm thầm rung động.

“Người đó khẳng định là ngực nhỏ.” anh nói bên tai cô, giống như thi triển ma pháp thần kỳ, mắng chửi ngoài cửa thế nhưng như biến thành mơ hồ, trong phòng quay về yên tĩnh, chỉ có giọng nói và hô hấp của anh.

Lâm Nguyệt từ chối thảo luận vấn đề này.

“Của em, lớn hay nhỏ?” Chu Lãm nuốt nước miếng, hắc ám vô sỉ.

Lâm Nguyệt mặt đỏ tai hồng.

Chu Lãm một tay nắm lấy hai cổ tay tinh tế của cô, tay phải dịch xuống quang minh chính đại mà thông báo: “Để anh đo.”

Hô hấp của Lâm Nguyệt gấp gấp, kỳ thật thời điểm ở phòng anh cô đã đồng ý, sau lại có thêm một giờ chuẩn bị tâm lý, nhưng cô không nghĩ tới Chu Lãm sẽ nói loại lời vô lại này, cô cũng không tức giận, chỉ là luống cuống.

Cách một tầng vải mỏng, Chu Lãm yên lặng đo đạc, nghe thấy hô hấp của cô, anh cố ý nói bên tai cô ra con số cụ thể.

Lâm Nguyệt rút cuộc nhìn không được: “Chu Lãm!”

“Khá lớn, giống như tượng tượng của anh.” Chu Lãm thỏa mãn nói, lòng bàn tay loạn chuyển, “anh không phải đồ con lợn, anh chỉ thích em như vậy.”

cô bị anh khơi mào tính tình, đôi tay gãy dựa như thỏ con, Chu Lãm đùa xong thì thôi, cười ngăn chặn đôi môi cô, tay cũng rời đi, sau đó ở thời điểm cô đã thả lỏng, lại bá đạo cường thế tiến vào trong áo cô, tiếp tục đo lường chính xác.

Nhưng lần này, Chu Lãm ngậm miệng, còn sẵn sàng giúp bạn gái cởi một tầng trói buộc thân thể kia.

Lâm Nguyệt cắn chặt môi, mắt nhìn không thấy, lại có thể cảm nhận rõ ràng, tay anh từ chỗ eo mò lên. Chui vào dưới áo, anh giống một con sói đói bụng, cho đến khi truyền đến tiếng vang không ngừng, Lâm Nguyệt mới đẩy ra khuôn mặt lớn đầy mồ hôi của anh.

Chu Lãm bắt lấy hai tay cô.

Lâm Nguyệt bất đắc dĩ kêu đau.

Chu Lãm ngoài ý muốn ngừng miệng, Lâm Nguyệt lập tức kéo áo xuống, đẩy ra đầu anh, nằm nghiêng đưa lưng lại.

“Hôn miệng cũng đau, chỗ đó cũng đau, sao lại mềm như vậy?” Ôm lấy cô từ phía sau, Chu Lãm nặng nề thở phì phò, bàn tay to xoa tay cô, chưa đã thêm.

Lâm Nguyệt không muốn để ý đến anh, ngại cô mềm, sao không nói anh quá thô?

“Như vậy đã không được, sau này sao em có thể chịu được.” Chu Lãm dịch dịch eo cô về phía sau, hai người giống như cái thìa úp vào, thuận tiện lý giải cho cô nội hàm trong lời anh nói, da mặt gì đó đă sẫm nerm đi. cô là người phụ nữ danh chính ngôn thuận của anh, ban ngày đứng đắn là đủ rồi, đêm hôm khuya khoắt nằm chung một ổ chăn còn chú ý cái kia thì gọi gì là tình yêu?

anh ham muốn đến quá đáng, Lâm Nguyệt vội bò về phía trước.

Chu Lãm để cô trốn, sau đó như con báo đuổi theo, cách chặn hung hăng ôm chặt cô: “Chờ đấy, sớm muộn gì em cũng là của anh.”

Lâm Nguyệt chôn đầu vào gối, vừa ngượng vừa cảm thấy kỳ quái, anh không tính toán đêm nay làm vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47-1

Edit: Thanh Vy

Lúc Lâm Nguyệt bị Chu Lãm làm tỉnh, trời đã sáng, đồ đạc trong phòng an tĩnh chìm trong ánh sáng nhènhàng, Lâm Nguyệt không nhìn thấy mặt Chu Lãm, chỉ biết là anh đang hôn sau gáy cô, động tác rất nhẹ, giống như sợ cô biết, nhưng những sợi râu cứng của anh lại làm cô ngứa ngáy, vì vậy mới tỉnh lại.

Nhiệt tình tối hôm qua dần dần tỉnh lại, bạn trai như một ngọn lửa, đã bốc cháy thì sẽ không dừng lại. Lâm Nguyệt không nhúc nhích, giống như đang ngủ say, thân thể lại theo bản năng hưng phấn, còn có sự yêu thích chưa từng được trải qua, có chút giống như vận động nhẹ nhàng vui vẻ, sự thoải mái lười biếng lan ra ngoài từ từng tế bào.

Bàn tay to lại xấu xa dò xét tới, Lâm Nguyệt cắn môi, rốt cuộc hiểu ra, anh chính là cố ý, mới không sợ cô tỉnh hay không.

anh mạnh mẽ như vậy, toàn thân cô đều bị anh vây lấy, rút dây động rừng, khi ngủ cũng như thế, nhưng hô hấp của cô ngày càng gấp, khiến Chu Lãm biết bạn gái đã tỉnh.

đã tỉnh thì không cần khách khí.

Ôm bả vai cô, Chu Lãm xoay người bạn gái lại, Lâm Nguyệt vừa mới nằm yên liền bị anh đè ép lên, môi quăn lấy nhau, hai tay cầm lấy vạt áo của cô kéo lên trên. Tối hôm qua anh cũng làm như vậy nhưng khi đó trong phòng đen một mảnh, bây giờ trời đã sáng, có thể thấy rất rõ, Lâm Nguyệt cự tuyệt theo bản năng, động tác của anh càng nhanh, bàn tay nhỏ của cô bị anh giữ qua đầu, anh dùng sức kéo, vạt áo liền bay xuống đất.

trên người hơi lạnh, mặt lại cực kỳ nóng, anh lại không nhúc nhích nữa, rõ ràng đang không kiêng nể gì mà nhìn cô.

Như một nàng tiên cá bị ném lên trên bờ, chột bại lộ trước mặt một người đàn ông cường tráng tràn ngập dã tâm, Lâm Nguyệt muốn ngăn trở nhưng hai tay lại bị trói trên đầu, càng tránh càng xấu hổ, càng cự càng mê người.

“Chu Lãm...” Toàn thân cô giáo nhỏ đã phiem một tầng màu hồng phấn, tóc dài hỗn độn ở dưới thân anh cầu xin, anh tùy tiện làm cái gì cũng đỡ hơn anh nhìn cô như vậy.

“thật thêm.” Chu Lãm cúi người nói, tới gần, anh phát hiện trên người cô nổi lên lớp da gà, Chu Lãm tuy luyến tiếc vẫn kéo chặn lại che kín hai người, sau đó chậm rãi nhắm nháp bữa sáng ngon miệng. Tối hôm qua không nhìn thấy, ngại cô xấu hổ, vừa rồi mới thấy, so với khuôn mặt càng tron mịn hơn.

Ôm lấy người phụ nữ nhỏ xinh của mình, Chu Lãm kiên nhẫn mười phần mà chuyển động, mười phút, nửa giờ hay là càng lâu hơn? Lâm Nguyệt không rõ ràng lắm, cô bắt lấy bả vai anh, nỗ lực chịu đựng không lên tiếng, rốt cuộc ở thời khắc quyết định, hai chân cô căng thẳng, ngón chân cuộn cả lên.

Chu Lãm là người mới, nhưng anh có sự nhạy bén của cảnh sát hình sự ưu tú, cảm nhận được hô hấp và biến hóa của thân thể cô, Chu Lãm ngạc nhiên chui ra khỏi ổ chăn. Lâm Nguyệt trước tiên quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt ửng đỏ mướt mồ hôi, hơn 6 giờ sáng, phòng rất sáng, Chu Lãm tỉnh táo

thấy rõ một giọt mồ hôi của cô lăn từ trán xuống.

“Cao triều sao?” anh ôm lấy mặt cô, đôi mắt sáng ngời chờ mong.

anh nói ba chữ, ở giữa Lâm Nguyệt không nghe rõ, nhưng liên hệ với sự thật cũng đoán được ra.

Mặt cô càng hồng, không muốn thừa nhận, ngấn ngùi ngượng ngùng, đã bị Chu Lãm nhìn thấu.

Chu Lãm khiếp sợ nhìn cô, lại vui vẻ, thân thể cô mẫn cảm, chỉ một lúc đã có hiệu quả, mà chính mình cũng có bản lĩnh, động động miệng liền hầu hạ bạn gái thoải mái.

“Muốn anh không?” Kinh hi qua đi, Chu Lãm hung hăng hôn cô một cái, cô ản no, còn anh vẫn đói.

Lâm Nguyệt thà rằng chết trên tay anh cũng không muốn nghe anh nói lời thô tục, cúi đầu đẩy bả vai anh ra: “Nên làm bữa sáng rồi.” cô còn phải tắm rửa một cái.

Chu Lãm không muốn dậy: “Lát nữa ra ngoài ăn.” Bên ngoài tiểu khu có vài cửa hàng bán đồ ăn sáng, so với cô nấu cơm thì có thể tiết kiệm hai mươi phút.

anh còn lộn xộn, Lâm Nguyệt mở to mắt, hơi bức nhìn anh: “anh mau về đi, lát nữa Nam Nam dậy rồi.”

Chu Lãm buồn cười: “Sợ nó biết à?”

Lâm Nguyệt cắn môi, Phó Nam vẫn là học sinh tiểu học, Lâm Nguyệt không biết một đứa bé sáu tuổi sẽ nghĩ chuyện chú chưa lập gia đình ở chung một phòng ngủ với bạn gái như thế nào, nhưng thân là giáo viên, Lâm Nguyệt cảm thấy vẫn là tránh thì tốt hơn, rốt cuộc đứa bé vẫn còn quá đơn thuần.

“Được rồi, nghe em, ai bảo em là người phụ nữ của anh.”

Xoa xoa đôi lông mày nhăn lại của cô, Chu Lãm nói được thì làm được, quay người lu loát nhảy xuống mặt đất, đồng thời kéo chân đi. Lâm Nguyệt còn chưa mặc áo, thẹn quá hóa giận cướp chặn lại, nắm đưa lưng về phía anh. Chu Lãm nhìn cô giáo nhỏ nằm trên giường, nhìn lại vị huynh đệ bị quần tử giác trói buộc nóng lòng muốn thử, lắc đầu, nhận mệnh mà đi phòng vệ sinh tắm rửa.

~

Ngồi ở văn phòng, Lâm Nguyệt nhin không được thất thần, thân mật tối hôm qua xoay quanh trong đầu, không vứt đi được.

Cố tình phía bên kia còn trên cô, khó có được trong lúc đi làm lại có tin nhắn wechat: “đi dạy chưa?”

Lâm Nguyệt sờ mặt, đáp: “Chiều nay chưa có lớp.”

Chu Lãm “đang ngây ngốc ở văn phòng à?”

Lâm Nguyệt: “Còn phải chữa bài tập, chuẩn bị đề thi cuối kỳ, còn có hơn một tháng, cả tổ đều bận rộn, hôm nay anh không bận à?”

Chu Lãm “đang bận rộn, đột nhiên nhớ tới bà xã.”

Lâm Nguyệt lại dùng mu bàn tay xoa mặt, hôm qua còn gọi là bạn gái, qua một đêm liền kêu bà xã, được một tác lại muốn tiến một thước.

Lâm Nguyệt không đáp.

Qua vài giây, Chu Lãm “Đồ mặt rồi phải không?”

Xuyên qua màn hình, Lâm Nguyệt phảng phất nhìn thấy đôi mắt chế nhạo của anh, cười vui vẻ, nói không lại anh, Lâm Nguyệt nói dối: “Em bận.”

Chu Lãm “Ừ, buổi tối gặp.”

Lâm Nguyệt bật cười.

Phía sau đột nhiên truyền đến Hà Tiểu Nhã tám tác trên ghế: “Nhìn Lâm Nguyệt này, nhìn đi động đồ mặt đã nửa ngày, cười ngọt ngào như vậy, là Chu Lãm phải không?”

Lâm Nguyệt cúi đầu chấm bài, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hà Tiểu Nhã chống cằm, vẻ mặt hâm mộ, Vương Tả cười khuyên cô sớm một chút tìm một người, Hà Tiểu Nhã oán giận không còn đàn ông nào tốt cả. Trò chuyện một lúc, Vương Tả, Hà Tiểu Nhã, Trình Cẩm Ngôn đều phải lên lớp, ba người trước sau rời đi, văn phòng chỉ còn lại Lâm Nguyệt và Tường Tư Di.

Lâm Nguyệt nghiêm túc sửa bài, Tường Tư Di ngẩng đầu, nhìn chăm chăm bóng dáng Lâm Nguyệt, ánh mắt phức tạp.

Trước kia La Chí Hằng cũng thường xuyên nhắn wechat cho cô ta, tuy rằng cô ta chưa đủ vừa lòng đối với phương diện nào đó của La Chí Hằng, nhưng được một người đàn ông cuồng nhiệt theo đuổi, vẫn làm cô ta thỏa mãn được hư vinh. Nhưng từ tháng trước cô ta không ngần ngại được thể tấn công lãng mạn của anh ta, sau khi làm cùng La Chí Hằng, tin nhắn wechat ngày càng thưa.

Cầm lấy di động, Tường Tư Di xoa xoa, cách lần trước anh ta nhắn là gần 24 giờ.

Là đàn ông đều như vậy sao, ăn đến trong miệng liền phai nhạt, hay là chỉ có La Chí Hằng?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47-2

Edit: Thanh Vy

Vuốt chiếc vòng xa hoa trên cổ, Tường Tư Di đột nhiên thấy lo lắng, cô ta muốn gả cho La Chí Hằng có nhà ở có xe, chứ không phải chỉ là mấy món đồ hàng hiệu không.

Tường Tư Di đi qua phía Lâm Nguyệt rót nước.

Bình nước ngay trước bàn của Lâm Nguyệt, đồng nghiệp lại đây, Lâm Nguyệt ngẩng đầu mỉm cười với cô ấy.

Tường Tư Di đang phát sầu không biết mở miệng như thế nào, Lâm Nguyệt cười, cô ta lập tức nắm lấy cơ hội, như chị em tốt chế nhạo hỏi Lâm Nguyệt: “cô đã hẹn hò với Chu Lãm được hai tháng rồi, thế nào, tiến triển tới bước nào rồi?”

Lâm Nguyệt không đoán được Tường Tư Di sẽ hỏi trực tiếp như vậy, cúi đầu, vừa chữa bài tập vừa hàm hồ nói: “Vẫn như vậy thôi, anh ấy bận rộn công việc, có rảnh thì đi xem phim.”

Tường Tư Di biết Lâm Nguyệt chưa nói thật, cái đề tài này quả thực là cần độ thân thiết nhất định, mắt nhìn di động của Lâm Nguyệt, Tường Tư Di buông cốc nước, kéo ghế lại gần cạnh Lâm Nguyệt, một tay chống cằm, thẹn thùng thở dài nói: “Kỳ thật tôi gặp phải vấn đề nan giải, không thể nói với tiểu Nhã, chỉ có thể tìm cô tâm sự thôi.”

Lâm Nguyệt buông bút, nghi hoặc nhìn cô ta: “Vấn đề gì?”

Tường Tư Di cắn môi, rừ mi mắt xuống, nắm chặt ngón tay nói: “Chính là, cuối tuần Chí Hằng hẹn tôi đi chơi, anh ấy, anh ấy muốn thuê chung 1 phòng.”

Tối hôm qua Lâm Nguyệt mới bị Chu Lãm đồng dạng mời, trong nháy mắt đã hiểu, lại không biết đáp lại như thế nào.

Tường Tư Di nhìn cô, thấp giọng cảm khái nói: “Tôi cảm thấy hơi nhanh, nhưng lại sợ mình tư tưởng bảo thủ, các cô thì sao, đến một bước kia chưa?”

Lâm Nguyệt lắc đầu, nhìn bài tập của học sinh nói: “Còn chưa.”

Quả thật là chưa đột phá một tầng cuối cùng, hơn nữa nếu thật đột phá, cô cũng sẽ không chia sẻ riêng tư với đồng nghiệp bình thường.

Tường Tư Di không tin, tìm tòi nghiên cứu quan sát từng biến hóa của Lâm Nguyệt: “Các cô ở cùng một chỗ, càng dễ dàng lau chùi khai hòa đi?”

Lâm Nguyệt không thích loại đề tài này, cũng không thích Tường Tư Di tìm hiểu, vẫn lắc đầu như cũ, sau đó tiếp tục chấm bài tập.

Nhìn ra cô phản cảm, Tường Tư Di thức thời mà rời đi.

Buổi chiều cùng nhau tan tằm, La Chí Hằng tây trang phẳng phiu tới đón cô ta, trên mặt mang theo sùng nịch tươi cười, Tường Tư Di tâm tình tốt đẹp, nhìn về phía Chu Lãm thường xuyên đỗ xe, phát hiện Chu Lãm không tới đón Lâm Nguyệt, Tường Tư Di bỗng nhiên an tâm. Đàn ông đều có thời điểm bận rộn, Chu Lãm cũng không thể mỗi ngày đều cùng Lâm Nguyệt diễn trò.

Đêm đó khi Tường Tư Di cảm thụ nhiệt tình của bạn trai trên giường, Lâm Nguyệt nhận được tin nhắn của Chu Lãm tranh thủ lúc rảnh rồi nhắn tới, nói anh có vụ án, cần phải tăng ca, thời gian phá án không biết tới khi nào, bảo cô không cần chờ.

Quen biết lâu như vậy, giữa hai người đã hình thành ấn ý, nếu là vụ án nhỏ Chu Lãm sẽ nói một chút, nếu là đại án anh nhất định sẽ không nói cho Lâm Nguyệt hay Phó Nam nghe, đại khái là không muốn hai người tiếp xúc với một mặt tối của xã hội. anh không nói, Lâm Nguyệt ấn ý không hỏi, chỉ dặn

dò anh cẩn thận, cố gắng đảm bảo nghỉ ngơi.

Thứ năm xảy ra vụ án, hai ngày kế tiếp Chu Lãm cũng không lộ diện, trong lúc nghỉ ngơi chỉ gọi một cuộc điện thoại hơn mười giây, xem như báo bình an.

Cuối tuần Lâm Nguyệt đưa Phó Nam đi mua quần áo, bạn học nhỏ lớn rất nhanh, quần áo mùa đông năm trước đã không thể mặc vừa. Trước tiên mua đồ trẻ em, sau đó Lâm Nguyệt cũng thử hai bộ rồi bảo Phó Nam phát biểu ý kiến, bạn học nhỏ 6 tuổi miệng khá dẻo, nói cô giáo mặc quần áo gì cũng đẹp.

Khi đi qua khu đồ nam, nghĩ đến đôi giày mỗi ngày Chu Lãm dùng đi phá án, Lâm Nguyệt lại chọn cho bạn trai một đôi. cô luôn thận trọng, đối với người đàn ông của mình càng dụng tâm, Lâm Nguyệt chỉ dựa vào đôi mắt đo đạc là có thể đan áo cho Chu Lãm, “ở chung” lâu như vậy, biết Chu Lãm đi giày cỡ bao nhiêu cũng chẳng có gì lạ.

“Chú Chu từng mua quần áo cho cô chưa?” Phó Nam thay cô giáo bắt bình, nó cảm thấy cô giáo quá tốt với chú Chu.

Lâm Nguyệt thay Chu Lãm giải thích, một người cảnh sát hình sự thường xuyên tăng ca, hay là một người đàn ông bình thường, quần áo của mình còn chưa mua, làm sao nghĩ đến tặng bạn gái được. Bất quá hai người hẹn hò không lâu, Chu Lãm đưa cho cô một cái thẻ, bảo cô mua gì thì dùng thẻ đó. Lâm Nguyệt không phải không biết xấu hổ, vẫn dùng của mình, cuối tháng Chu Lãm thế nhưng lại kiểm tra, phát hiện ra cô không dùng liền chuyển một số tiền cho cô.

Cho nên hiện tại Lâm Nguyệt mua đồ cho Phó Nam đều là dùng thẻ của Chu Lãm, bằng không Chu Lãm càng chuyển nhiều.

Còn đôi giày kia, là món quà cô tặng anh, nếu Chu Lãm dám chuyển khoản, cô sẽ không bao giờ quản anh nữa.

Tương tượng đến tình hình đó, Lâm Nguyệt cười, một tay xách đồ, một tay dắt Phó Nam đi ra ngoài gọi xe về.

trên bãi đỗ xe dưới lầu nhà Chu Lãm

Diêu Tinh ghé vào trên tay lái, nhìn căn hộ trên tầng năm không chớp mắt. Đó là căn phòng năm đó cha mẹ Chu Việt mua ở thành phố Giang, hai bác về nhà, Chu Việt ở lại làm cảnh sát, chính ở nơi này, năm ấy cô ta học năm nhất, làm gia sư cho đứa bé nhà hàng xóm của Chu Việt, khi lên xuống lầu ngẫu nhiên gặp được Chu Việt, thường xuyên qua lại, cô coi trọng vị cảnh sát Chu này trước.

Hai người yêu nhau, là cô theo đuổi anh trước, anh ngoài miệng ngại cô còn nhỏ, kỳ thật là đang ngại ngùng, cô giả bộ bị cảm nắng sinh bệnh, một cuộc điện thoại, anh vô cùng lo lắng từ cục cảnh sát chạy về...

Chuyện cũ hiện lên rõ ràng trước mắt, nhưng anh không còn nữa, em trai anh dọn lại đây, trên ban công phơi quần áo đàn ông, thuộc về một vị cảnh sát Chu khác.

“cô giáo, con xách giúp cô một cái.”

Giọng nói hiểu chuyện của trẻ con truyền tới, Diêu Tinh lau mắt, tùy ý mà nhìn qua, lại nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi thanh tú xinh đẹp. Mỹ nữ dễ dàng gây ấn tượng sâu với người khác, huống chi đó là bạn gái của em trai Chu Việt.

Diêu Tinh ngồi ngơ ngác, thẳng đến khi bóng dáng cô gái trẻ nắm tay đứa bé biến mất ở cửa cầu thang quen thuộc.

Nước mắt lại lăn xuống lần nữa.

Hóa ra, căn hộ kia không chỉ thay đổi nam chủ nhân, nữ chủ nhân cũng thay đổi sao?

... Dựa vào cái gì chứ.

Dựa vào cái gì mà cô ta trắng đêm khó ngủ, vạn phần không muốn mới từ bỏ tình yêu, một người phụ nữ khác lại tươi cười mỹ mãn hưởng thụ trong đó?

Chu Lãm không hiểu cô ta, nhưng phụ nữ càng hiểu phụ nữ, đôi thành tình huống tương tự, bạn gái Chu Lãm sẽ lựa chọn như thế nào?

Lau khô nước mắt, Diêu Tinh đẩy ra cửa xe.

cô ta hối hận chia tay với Chu Việt, cô ta vì Chu Việt tử nạn qua đời mười mấy năm, thậm chí cả đời này cũng không thể lại tìm thấy một người có thể làm động tâm, nhưng năm đó cô ta lựa chọn không sai. Đàn ông như Chu Việt, Chu Lãm, khi hấp dẫn vô cùng, khi lạnh nhạt sẽ khiến người ta vô cùng đau lòng.

cô ta không sai, nếu Chu Lãm kiên trì cho rằng cô ta từ bỏ Chu Việt là sai, vậy cô ta làm cho Chu Lãm hiểu rõ, phạm vào loại sai này, sẽ không chỉ có mình cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Thanh Vy

Phó Nam ngồi xem TV ở phòng khách, Lâm Nguyệt mang quần áo mới của hai người đi giặt, mới vừa phơi xong, nghe thấy tiếng gõ cửa.

Phó Nam phản xạ có điều kiện bò lên chỗ tựa lưng của ghế sofa, mắt đen lấp lánh chờ mong: “Chú Chu đã về rồi?”

Lâm Nguyệt phủ định trong lòng, Chu Lãm có chìa khóa, trở về sẽ không gõ cửa.

cô lên tiếng, đi tới nhìn vào mắt mèo trên cửa, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người.

cô gái bên ngoài cửa có khuôn mặt tinh xảo, thoát nhìn nhiều nhất hơn 30, một đôi mắt to đặc biệt xinh đẹp, nhưng lại mang vẻ bi thương.

Lâm Nguyệt nhớ rõ ràng, đây là bạn gái cũ của Chu Việt, anh trai Chu Lãm.

Ôm nghi hoặc, Lâm Nguyệt mở cửa.

Chu Lãm là người lười, không để ý trang hoàng nhà cửa, ngoại trừ một ít đồ dùng sinh hoạt, căn phòng này vẫn duy trì phong cách mười mấy năm trước. Bố trí quen thuộc đập vào mi mắt, khắp nơi chốn đều có thân ảnh của Chu Việt, Diêu Tinh lã chã rơi lệ, đau lòng không thể che giấu. cô ta phức tạp cười, cúi đầu tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là Diêu Tinh, là bạn gái cũ của Chu Việt, mới từ nước ngoài về, ngày đó ở rạp chiếu phim từng gặp cô rồi, hôm nay đi ngang qua nơi này đột nhiên muốn đi lên nhìn lại, không biết có thuận tiện hay không?”

Thuận tiện hay không?

Lâm Nguyệt cảm thấy cô không có tư cách trả lời, nhưng Chu Lãm có thể làm chủ lại không ở nhà, vì loại việc này mà quấy rầy anh phá án thì không thích hợp, mà Diêu Tinh khóc đến thương tâm như vậy, trên tủ sách ở phòng khách kia vẫn còn giữ cuốn tiểu thuyết Diêu Tinh tặng Chu Việt, tình cảnh này, Lâm Nguyệt không nói được lời từ chối.

cô gạt đầu, mời khách vào cửa, thuận tiện đơn giản nói: “Tôi là Lâm Nguyệt, đó là Phó Nam, là con trai của bạn bè Chu Lãm.”

nói xong Lâm Nguyệt gọi Phó Nam lại đây, dạy học sinh chào đi.

Phó Nam khá hướng nội, nhìn thấy người lạ, thẳng bé theo bản năng tới gần cô giáo, lúc này mới ngoan ngoãn chào hỏi: “Cháu chào dì.”

Diêu Tinh ngơ ngác nhìn Phó Nam.

Năm nhất đại học cô ta hẹn hò với Chu Việt, năm thứ tư thì chia tay, không bao lâu sau Chu Việt liền có chuyện, lúc ấy hình như Chu Lãm mới học lớp 11. yêu nhau hơn ba năm, Diêu Tinh tới quê Chu gia rất nhiều lần, lần đầu tiên tới, Chu Lãm cùng với một thiếu niên cùng tuổi cùng tới xem náo nhiệt. Thiếu niên Chu Lãm trầm tĩnh, người bạn kia lại dương quang soái khí, cười rộ lên có má lúm đồng tiền như mình tinh trong phim ảnh, cho nên cô ta ấn tượng rất sâu, hình như, cũng họ Phó.

Trong nháy mắt, con trai của bạn học Chu Lãm đã lớn như vậy rồi?

“anh em cùng vào đội cảnh sát đều đã kết hôn, bạn gái mình vẫn còn học đại học, chờ tới lúc chúng ta đi lĩnh chứng, con nhà người ta đã sớm đi mua được nước tương...”

Giọng nói xa xăm đột nhiên vang lên, ánh mắt Diêu Tinh chuyển hướng tới tay Lâm Nguyệt, nơi đó không có nhẫn, Chu Lãm còn chưa kết hôn.

cô ta đang làm gì đây, Chu Việt đã phải chịu đau khổ bị vứt bỏ, cô còn muốn hại em trai anh cũng thất tình sao, hại Chu Lãm cũng hâm mộ bạn bè có vợ có con?

Diêu Tinh che miệng lại, xoay người muốn rời đi.

cô gái này vừa vào cửa liền khóc, cảm xúc quá khác thường, Lâm Nguyệt đột nhiên thấy lo lắng, đứng lúc ngăn cản lại: “Diêu Tinh, cô không sao chứ?”

Diêu Tinh đã không quản nổi nước mắt của mình, ngồi xổm trên mặt đất khóc nức.

~

Để Phó Nam tiếp tục xem TV, Lâm Nguyệt đưa Diêu Tinh tới phòng cô nghỉ ngơi.

Diêu Tinh vào phòng vệ sinh rửa mặt, khi đi ra, hốc mắt hơi hồng.

Lâm Nguyệt rót một cốc nước cho cô, lo lắng mà nhìn.

Điều Tinh cười cười, ngồi trên ghế đánh giá căn phòng ngủ chính này, khi cô ta hẹn hò với Chu Việt chủ yếu là ở lại ký túc xá của trường, cô ta phải đi học, công việc của Chu Việt càng bận, cơ bản duy trì mỗi tuần tới bên này ở một lần. Từng có lúc thân mật, nhưng khi ánh mắt từng cái đảo qua khăn trải giường tràn ngập sự tươi mới của Lâm Nguyệt, bản làm việc ngăn nắp, thì sự ảnh hưởng của căn phòng này với cô, ngược lại không mãnh liệt nữa.

“thật xin lỗi, vừa rồi tôi như vậy.” Buông cốc nước, Điều Tinh thành tâm xin lỗi.

Lâm Nguyệt lắc đầu, tỏ vẻ không sao.

Trong đôi mắt cô gái trẻ tuổi có quan tâm cũng có tò mò, Điều Tinh suy nghĩ một chút, cup mắt cười khổ: “Chu Lâm, có nói với cô về tôi không?”

Lâm Nguyệt nói thật.

Chu Lâm tổng cộng nhắc tới Điều Tinh hai lần, một lần là ở rạp chiếu phim, một lần là giải thích về lai lịch của mấy quyển tiểu thuyết tình cảm kia.

“Lại còn giữ lại...” Điều Tinh nhìn về cửa, tự lẩm bầm.

“Tôi đi lấy tới nhé?” Lâm Nguyệt thấp giọng hỏi.

Điều Tinh yên lặng, sau một lát lắc đầu. Đó là cô tặng Chu Việt, nếu khi Chu Việt còn sống lựa chọn giữ lại, vậy thì giữ nguyên dạng đi.

Đây đại khái là lần cuối cùng tới nơi này, Điều Tinh nhìn Lâm Nguyệt cười khổ nói: “Muốn nghe một chút chuyện của tôi với Chu Việt không?”

Lâm Nguyệt muốn nghe, Chu Việt là người nhà của Chu Lâm, cô muốn hiểu biết nhiều hơn, đối với đoạn tình yêu này, cô cũng tràn ngập tò mò, đáng tiếc Chu Lâm chưa bao giờ kể ra.

Sau khi Chu Việt chết, Điều Tinh từng giải thích với rất nhiều người lý do cô ta lựa chọn chia tay Chu Việt, trong lòng cô ta rõ ràng, cô ta giải thích là muốn được người khác hiểu được, làm cho bản thân bớt áy náy, nhưng hiện tại, cô ta lại cực kỳ bình tĩnh, chỉ đơn thuần nhớ lại người kia.

Chu Việt là mối tình đầu của cô, chỉ là nhớ tới ngọt ngào khi hẹn hò, Điều Tinh cũng cười.

Theo lời cô ta nhẹ nhàng kể lại, Lâm Nguyệt cũng đắm chìm trong câu chuyện, quá mức nhập tâm, hai cô gái lâm vào câu chuyện tình yêu không hề nghe thấy Phó Nam ở phòng khách đang nói gì đó, càng không nghe được có tiếng bước chân phần nọ bước tới trước cửa phòng ngủ chính. Người đàn ông cao lớn vừa muốn nắm lấy then cửa, lại nghe thấy tiếng cười bên trong đồng thời vang lên, thì dừng lại.

“Tôi bắt anh ấy học theo tổng tài bá đạo, không nghĩ tới anh ấy thật sự nhớ kỹ, còn cầm đi hù dọa bạn học lớp bên cạnh đang theo đuổi tôi.”

Mặt hướng ra ngoài cửa sổ, Điều Tinh cười, kím đồng tiền như nở hoa.

Lâm Nguyệt lại bắt đầu đau lòng, cô có thể cảm giác được, khi đó Điều Tinh thật sự rất yêu Chu Việt, nếu không sẽ không nhớ rõ ràng như vậy.

Dòng thời gian từ năm nhất đại học đến năm tư, không khí cũng biến thành nặng nề.

“Tôi cùng một bạn học thực tập ở một công ty, bạn trai cô ấy là nghiên cứu sinh trường tôi, mỗi ngày đều tới trạm xe buýt đón, mưa gió không ngại, tôi không phải ngày nào cũng hăm mộ, nhưng cũng có mấy lần, nhìn bọn họ vui vẻ chen chúc dưới một cây dù, còn tôi che một mình, trời mưa cả người cũng lạnh, đặc biệt nhớ tới anh ấy.”

“Tôi bị tai nạn xe, cánh tay bị gãy, gọi điện cho anh, không có người nghe...”

“Ngày đó là sinh nhật của tôi, đã hẹn là anh ấy tới đón, tôi ở trong phòng trang điểm thay váy mới mua, bạn bè cùng phòng cũng ồn ào lên, nhưng đột nhiên anh ấy có vụ án, không thể tới, tôi không muốn cho bạn bè biết, ngắt điện thoại, tôi làm bộ cười, sau đó một mình đi dạo bên ngoài tới 10 giờ tối, lại giả bộ rất vui vẻ trở về.”

“Bọn tôi cùng đi du lịch, trên đường gặp phải vụ án, anh ấy đi theo phá án, tôi ở nhà trọ đợi một đêm, ngày hôm sau tự mua vé xe trở về.”

Nghiêng mặt với Lâm Nguyệt, Điều Tinh dứt quãng nói rất nhiều: “thật ra thì tôi ở bên anh ấy, hai năm trước cũng có chuyện này, nhưng trong thời kỳ yêu đương nhiệt tình không sợ khổ, còn đau lòng cho anh, chẳng qua là nhiều lần, từng cái từng cái đè xuống, lại có bạn bè so sánh, cảm thấy mình đặc biệt đáng thương... Sau đó, có người theo đuổi tôi, so với anh ấy lúc đầu còn nhiệt tình hơn, tôi, không nhận được.”

“Tôi nói chia tay với anh ấy, anh ấy hỏi tôi lý do, tôi bảo anh không có thời gian quan tâm tôi... thật ra thì, tôi cũng không biết khi đó rốt cuộc hy vọng anh đau lòng mau buông tay hay là giữ tôi lại, chỉ nhớ anh rút ra hai điều thuốc, nói đồng ý, sau đó lái xe đưa tôi về nhà trọ. Tôi khóc, cuối cùng anh ấy ôm tôi một chút, nói không sao, người thích anh không ít, bảo tôi không cần áy náy.”

Vừa khóc vừa cười, Điều Tinh không ngừng rút ra khăn giấy, trong lòng rất chua chát, sau đó là thư thái.

Ngồi vào bên người Lâm Nguyệt, Điều Tinh ôm cô gái nhỏ hơn cô chừng mười tuổi vào ngực, từ trong thâm tâm khuyên nhủ: “Lâm Nguyệt, tôi và Chu Lâm không quen, nhưng tôi tin tưởng, em trai của Chu Việt, nhất định là người đàn ông tốt như anh ấy.”

“Cám ơn cô nghe tôi nói nhiều như vậy, về chuyện của cô và Chu Lãm, từ góc độ của Chu Lãm, tôi hy vọng cô có thể một lòng ở bên cậu ấy. Nhưng tôi là phụ nữ, cô cũng vậy, tôi biết ở cùng một cảnh sát như cậu ấy có bao nhiêu khổ cực, nếu như cô sợ, bây giờ muốn lùi bước, tôi hiểu được cô, đồng thời tôi thật xin lỗi, là tôi phá hư tình cảm của hai người.”

“Nếu như cô vẫn dừng cảm, vậy tôi hy vọng cô một lòng dừng cảm như vậy, vạn nhất ngày nào đó mệt mỏi, giống như tôi năm đó do dự lùi bước, cô hãy nghĩ lại tôi. Hâm mộ người khác mỗi ngày đều có người chăm sóc, hâm mộ đến mức vứt bỏ người đàn ông mình yêu nhất, chọn một người có thể sớm chiều ở bên, nhưng tôi một chút cũng không hạnh phúc, tôi muốn anh ấy trở về.”

~

Tiếng khóc mông mênh, xuyên thấu qua ván cửa truyền tới.

Chu Lãm yên lặng lui về phòng khách.

Phó Nam đã không còn xem TV, thấy chú Chu đứng trước tủ sách, sừng mặt nghiêm túc không nói tiếng nào, Phó Nam nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Chú Chu, chú sao vậy?”

Chu Lãm nhìn nó, rút ra mấy quyển tiểu thuyết bên trên, thấp giọng dặn dò Phó Nam một trận, đi tới phòng ngủ phụ, đóng cửa.

anh đi vào không lâu, Lâm Nguyệt đưa Diêu Tinh đi ra, hai người đều rửa mặt lần nữa, đôi mắt Diêu Tinh sưng vù, Lâm Nguyệt không kém bao nhiêu.

Phó Nam ôm sách chạy tới, nhìn thấy mắt cô giáo và đi kia đều đỏ thì ngay ra.

“Nam Nam?” Lâm Nguyệt khiếp sợ nhìn chằm chằm quyển sách trong tay học sinh.

Phó Nam nhìn cửa phòng chú Chu, thuật lại không sai một chữ nào: “Dì, chú Chu nói, lần sau chú lại đi gặp chú ấy, nhớ mang theo sách, chú ấy thích xem. Chú Chu còn nói, người ở rạp chiếu phim kia thoát nhìn tạm được, bảo đi thử xem.”

Nước mắt Diêu Tinh rơi như mưa, nghẹn ngào gât đầu.

Trong lòng Lâm Nguyệt chua xót, chờ Diêu Tinh bình tĩnh trở lại, trước tiên đưa cô ấy xuống lầu.

Trước khi Diêu Tinh lên xe, ôm Lâm Nguyệt một lần cuối, thấp giọng nhờ Lâm Nguyệt thay cô nói cảm ơn Chu Lãm.

“Ừ, cô cũng nhìn về phía trước đi, Chu đại ca chắc chắn không muốn cô như vậy.” Lâm Nguyệt nhẹ nhàng vỗ bả vai cô ấy.

Diêu Tinh rốt cuộc vẫn lớn hơn Lâm Nguyệt, hít cái mũi, cười lấy ra di động: “Kết bạn wechat đi, chờ hai người kết hôn, tôi sẽ tặng lì xì.”

Người với người không giống nhau, cô có loại cảm giác, Lâm Nguyệt tuy rằng thoát nhìn rất ôn nhu, nhưng lại kiên nhẫn, tiểu tử Chu Lãm kia, xem ra may mắn hơn anh trai nhiều.

Hai người kết bạn xong, Diêu Tinh ngồi vào ghế điều khiển, xua tay với Lâm Nguyệt, lại nhìn lên tầng năm, sau đó thì rời đi, xe đi vững vàng.

Lâm Nguyệt đứng tại chỗ nhìn theo, xe dần khuất, gió lạnh quét vào mặt, nghĩ đến Chu Việt chưa từng gặp mặt, Lâm Nguyệt thờ dài.

Nếu, nếu Chu Việt còn sống...

Đáng tiếc, không có nếu.

trên ban công tầng năm, Chu Lãm dựa vào chỗ tối, mắt đen chăm chú nhìn cô gái nhỏ dưới lầu.

Còn chưa lên, cô đang suy nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit: Thanh Vy

Tiền khách đi xong, cảm xúc tiếc nuối cũng vơi bớt trong quá trình lên lầu, lực chú ý của Lâm Nguyệt lại trở về trên người Chu Lãm.

Bận rộn mấy ngày, nay đã trở lại.

Phòng anh mở cửa, nhưng trong phòng khách chỉ có Phó Nam, Lâm Nguyệt vừa muốn nhìn về phía ban công bên kia, trong phòng vệ sinh đột nhiên truyền đến tiếng nước.

“cô giáo, sao cô lại khóc?” Phó Nam chậm rãi đi tới, khăn trương nhìn cô.

Lâm Nguyệt cười, trước tiên trấn an cảm xúc của bạn học nhỏ.

Phó Nam không hiểu được phiền não của người lớn, biết cô giáo không có việc gì, nó liền an tâm, tiếp tục xem phim hoạt hình.

Mới 4 giờ chiều, làm cơm tối thì hơi sớm, Lâm Nguyệt ngồi bên cạnh Phó Nam, nhưng lại nghĩ tới Chu Lãm. anh đưa mấy quyển sách kia cho Diêu Tinh, hẳn là nghe được bọn cô trò chuyện đi? Nghe được bao nhiêu?

“Nam Nam, chú Chu về lúc nào?” Lâm Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Phó Nam không nhớ rõ thời gian cụ thể, nghiêng đầu nghĩ, nói: “cô và dì kia vừa đi vào, chú Chu liền trở lại, con nói có đi tới, chú Chu hình như tức giận, luôn đứng ngoài cửa phòng cô.”

Lâm Nguyệt gật đầu, mày hơi nhíu lại.

Kỳ thật Diêu Tinh nói những cái đó, không có gì cần giấu diếm Chu Lãm, chỉ là lúc sau Diêu Tinh nói rất nhiều sự vớ vẩn và khi yêu cảnh sát, còn lo lắng cô sẽ lùi bước, Chu Lãm có thể hay không cũng nghĩ như vậy?

Lâm Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trước khi Chu Lãm tỏ tình, cô chỉ thích anh, sau một màn dưới cây liễu bên hồ kia, đời này cô sẽ không quên. Quan hệ hai người công khai, Vương Tà, Trương Tư Di cũng nhắc nhở cô yêu đương với cảnh sát hình sự sẽ không dễ dàng, khi đó Lâm Nguyệt không quan tâm, hôm nay được Diêu Tinh có trải nghiệm sâu hơn chia sẻ, cô vẫn không có bất kỳ ý niệm lo lắng hay lùi bước nào.

Thích anh, liền muốn ở bên anh, anh bận rộn là chuyện chính đáng, chờ đợi cũng đáng giá.

Rất khó sao?

Lâm Nguyệt không cảm thấy, ít nhất bây giờ, cô sống rất vui vẻ.

Cửa phòng vệ sinh chung mở ra, Lâm Nguyệt lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy Chu Lãm đang lau tóc lộn xộn đi ra, trên người mặc một bộ quần áo ở nhà rộng thùng thình. Trời trở lạnh, trang phục quần đùi của anh cũng lui dần, đổi thành đồ giữ ấm.

Tầm mắt đối diện nhau, Chu Lãm cười một cái, sau đó vừa lau tóc, vừa đi về phòng ngủ phụ của anh.

Hành động này, có thể lý giải thành anh phải về phòng lau tóc, nhưng Lâm Nguyệt thâm cảm nhận được một tia lảng tránh.

Cảnh sát Chu trước nay luôn làm cho cô đỏ mặt, nay lại lảng tránh? Mấy ngày không gặp, thái độ anh khác thường, không lau trước mặt cô lại né tránh, là bị lời nói của Diêu Tinh kia ảnh hưởng sao? Lo lắng ngày nào đó cô cũng nói chia tay anh?

Lâm Nguyệt nóng nảy, nghĩ đến buổi chiều mới vừa mua quà, Lâm Nguyệt lập tức về phòng ngủ chính lấy, sau đó đi đến trước cửa phòng Chu Lãm.

Phòng ngủ của Chu Lãm là nhỏ nhất, chỉ khoảng mười mét vuông, một cái giường đã chiếm hơn nửa không gian, lúc này Chu Lãm đang ngồi ở cuối giường nhìn thẳng ra cửa, hai chân tách ra, cúi đầu lau tóc. Thấy cô đứng trước cửa, Chu Lãm vừa tiếp tục lau đầu vừa ngẩng đầu lên.

Lâm Nguyệt lắc lắc cái túi trong tay, đôi mắt trong suốt cẩn thận quan sát anh: “Em mua một đôi giày, anh thử xem?”

Động tác của Chu Lãm dừng lại, cười nhìn cô: “Tốt vậy sao?”

Nụ cười lưu manh đùa giỡn, giống như không có gì khác, Lâm Nguyệt hơi yên tâm, đi vào trong.

“Đóng cửa lại.” Chu Lãm thấp giọng nhắc nhở.

Mặt Lâm Nguyệt lập tức đỏ, nếu chỉ là thử giày, cần bàn không cần đóng cửa.

Nhưng cho dù đoán được bạn trai ẩn giấu tâm tư không trong sáng, Lâm Nguyệt vẫn nhẹ nhàng đóng cửa lại, ánh mắt rơi xuống ván cửa, đang do dự có phải khóa trái hay không, miễn cho Phó Nam ngoài ý muốn đẩy cửa vào nhìn thấy cảnh không nên thấy, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân. Thần kinh toàn thân đều căng thẳng khi anh tới gần, Lâm Nguyệt khăn trương nuốt nước bọt, vẫn không nhúc nhích, giống như bị điểm huyệt.

anh đứng phía sau cô, khoeo mắt liếc thấy một bàn tay to đưa tới, quang minh chính đại xoay chốt cửa, “ca” một tiếng, khóa trái.

Tim Lâm Nguyệt cũng đi theo một tiếng kia mà run rẩy, theo bản năng muốn xoay người.

“Đừng nhúc nhích.” anh ở phía sau nói, thanh âm trầm thấp uy nghiêm.

Lâm Nguyệt ngậy ngốc.

“Thành thật khai báo, có phải hay không hạ độc vào trong cơm của anh?” Chu Lãm đem cô áp lên ván cửa, hai tay chế trụ tay cô.

Lâm Nguyệt càng hồ đồ, còn có một chút sợ hãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

không đợi cô đặt câu hỏi, động tác của anh rốt cuộc lại khôi phục sự ái muội quen thuộc, hô hấp trầm thấp từ từ tới bên tai cô: “Chắc chắn là em hạ độc, bằng không khi anh phá án sẽ không phân tâm mà nhớ em như vậy.”

Hóa ra là lời yêu thương.

Lâm Nguyệt nhin không được mà cười, khóe môi vừa nhấc lên, cằm đột nhiên bị chế trụ, thân thể cô dán vào cửa, bị bắt quay đầu nghênh đón nụ hôn nhiệt tình của anh. Nụ hôn này so với những lần trước kia rất cấp bách, dùng sức mạnh, Lâm Nguyệt rõ ràng nghe được tiếng, khiến cho lời phim hoạt hình ngoài phòng khách giảm hẳn xuống.

Trong phòng lửa dần lan ra, anh gất gao đè lên cô, cô vô lực mà dán vào cửa, điểm chịu lực thay đổi theo lực đạo của anh, ván cửa liền đứt quãng phát ra âm thanh. Da mặt Lâm Nguyệt mòng hon, sợ bị Phó Nam phát hiện, cô bắt đầu giãy dụa, tránh được một lần lại bị trấn áp một lần, cuối cùng Chu Lãm đột nhiên bế cô lên cao, đi mấy bước nhanh tới giường, ném cô lên.

Tiếng giường càng vang, Lâm Nguyệt hoảng sợ, kinh ngạc đến ngây người, nhìn thấy Chu Lãm cười không ngừng.

“Hu dọa em thôi, mấy ngày nay chưa được ngủ ngon, có tâm nhưng vô lực.” Nằm xuống bên người cô, Chu Lãm ôm người vào trong ngực, thấp giọng tự giễu.

Lâm Nguyệt nghe xong, ngẩng đầu nhìn anh, quả nhiên thấy trong mắt anh dày đặc tơ máu.

“Vụ án phá được rồi sao?” Lâm Nguyệt lo lắng hỏi.

Chu Lãm ừ một tiếng, lần này phá án khá thuận lợi.

“Vậy bây giờ anh ngủ, hay là ăn xong ngủ tiếp?”

“Quá mệt rồi, không ăn nữa, hai người ăn đi không cần làm cho anh.”

nói xong câu này, Chu Lãm nhắm hai mắt lại.

Liên tục ba ngày không ngủ đủ, sắc mặt anh không tốt lắm, quãng thâm đáy mắt cực kỳ rõ ràng, Lâm Nguyệt rất đau lòng, chống cánh tay lẳng lặng nhìn anh. Chu Lãm cảm giác được, ôm lấy eo cô kéo xuống dưới, hít một hơi lên má trái má phải, anh cười cười, dịch vào giữa.

“Mau ngủ đi.” Lâm Nguyệt ngăn miệng anh, vì không quấy rầy anh nghỉ ngơi, Lâm Nguyệt đứng lúc nhảy xuống giường, chỉnh lại quần áo đi ra ngoài.

~

Chu Lãm ngủ sớm, tỉnh cũng sớm, Lâm Nguyệt rửa mặt xong đi ra khỏi phòng, Chu Lãm vừa vặn đi tập thể dục buổi sáng về, trong tay xách theo bữa sáng.

Đại khái thân thể được nghỉ ngơi đủ, chỉ sau một đêm ngủ ngon, trên mặt Chu Lãm lại khôi phục phong thái ngày thường, để bữa sáng xuống, anh đi đến ban công bên cạnh, vẫy tay bảo Lâm Nguyệt qua.

Rèm cửa còn chưa kéo, ánh sáng mờ ám, bạn trai cao lớn dứt tay vào túi nhìn cô đến gần không chớp mắt.

Tâm tình anh hình như không tồi, giống như Diêu Tinh chưa bao giờ tới, Lâm Nguyệt yên tâm, cười hỏi: “Hôm nay được nghỉ à?”

Chu Lãm gật đầu: “Phát hiện anh có chỗ nào khác không?”

Lâm Nguyệt kinh ngạc, cẩn thận đánh giá ngũ quan của anh, tóc ngắn đen nhánh, lông mày cương trực, khuôn mặt tuấn mỹ một vết xước cũng không có...

Ánh mắt Chu Lãm đi xuống.

Đây là nhắc nhở, Lâm Nguyệt cúi đầu, thấy chân dài của anh cùng với đôi giày thể thao màu đen dưới chân... là đôi cô mới mua.

Lâm Nguyệt cười: “Vừa vặn chứ?”

Chu Lãm ôm lấy cô, hôn lỗ tai cô: “Tạm được.”

Lâm Nguyệt biết, “Tạm được” trong miệng anh, chính là ý rất tốt.

“Nam Nam sắp dậy rồi.” Ôm lấy đầu anh, hô hấp Lâm Nguyệt rối loạn, chịu không nổi mỗi lần anh hôn lỗ tai cô.

“Yên tâm, không thấy đâu.” Chu Lãm ôm cô xoay người, dùng thân thể che cô lại.

Chờ tới lúc Phó Nam bị đồng hồ đánh thức tự mình mặc xong quần áo đi ra, liền nhìn thấy chú Chu đi về phía nó, cô giáo đang đưa lưng đi về phía ban công.

~

Bởi vì biểu hiện thân mật tự nhiên buổi sáng của Chu Lãm, Lâm Nguyệt liền đem việc của Điều Tinh ném ra sau đầu, nhưng mà một tuần sau đó, Chu Lãm lại không có hành động hôn cô, càng không có ý muốn ngủ một phòng.

Nếu như Chu Lãm thật không muốn, Lâm Nguyệt tuyệt sẽ không vì vậy mà suy đoán lung tung, nhưng rõ ràng cô lại cảm nhận được Chu Lãm ản ản. So với tình huống bình thường, quan hệ nam nữ càng ngày càng thân mật hơn mới đúng, Chu Lãm lại ngược lại thật lùi, nhất định là có nguyên nhân.

Ngoại trừ lo lắng cô không chịu nổi khổ tùy thời có thể rời đi, Lâm Nguyệt không nghĩ ra lý do nào khác.

Đêm nay Chu Lãm tăng ca, trước đó nhắn tin nói sớm nhất phải 11 giờ mới về, bảo Lâm Nguyệt không cần chờ. cô trả lời được, Chu Lãm tin, kết quả khuya về đến nhà, mở cửa một cái, chỉ thấy TV sáng, Lâm Nguyệt từ trên ghế sofa xoay người, cười với anh.

Chu Lãm bất đắc dĩ.

“không phải bảo em ngủ sớm sao?” ngồi vào trên sofa, Chu Lãm trừng phạt cắn cô một cái.

“Em có việc cần hỏi anh.” Lâm Nguyệt nghiêm túc nói.

Chu Lãm nhướng mày.

Lâm Nguyệt có chút khó mở miệng, cảm di động lên, yên lặng cổ vũ bản thân, mới cúi đầu nói: “Trường cho nghỉ tết 3 ngày, anh có được nghỉ không? Nếu có, anh về cùng em nhé, bà nội em thân thể không tốt, vẫn luôn thúc giục em tìm bạn trai, em muốn bà được gặp anh.”

Đoạn tình cảm này, cô rất vừa lòng, đã sớm gặp qua người nhà anh, hiện tại là thời điểm dẫn anh đi gặp bà nội.

một cô giáo nhỏ thẹn thùng rụt rè, dám chủ động mời bạn trai còn chưa hẹn hò được ba tháng về nhà, liền chứng minh cô thật sự tin tưởng người đàn ông đó.

Nhìn mặt cô ửng đỏ, đáy mắt Chu Lãm xẹt qua một tia phức tạp.

cô làm như vậy, là nhìn ra cái gì sao? Cho nên, cô dùng phương thức này bảo anh yên tâm?

Đem người ản vào trong ngực, Chu Lãm cười khở trên đỉnh đầu cô.

cô gái ngốc, sao anh có thể hoài nghi tình cảm của cô, anh chỉ là... một lần nữa xem xét kỹ lựa chọn của mình, là nên tùy tâm sở dục trời buộc cô gái này lại, chỉ lo thỏa mãn cho chính mình, lại làm cô phải chịu đựng như Điều Tinh năm đó chịu ủy khuất, bị bạn trai cho leo cây, bị bệnh mà bạn trai không ở bên người... hay là nghe theo lý trí, thời gian hẹn hò còn ngắn, tình cảm chưa sâu, đúng lúc thả cô đi, cho cô cơ hội tìm người đàn ông tốt hơn, một người lúc nào cũng có thể chăm sóc được cô.

Giữ cô là ích kỷ, buông tay thì lại khó chịu như cắt da cắt thịt.

Chu Lãm luyến tiếc, luyến tiếc đẩy cô ra, luyến tiếc làm cô thương tâm, nhưng anh càng luyến tiếc khiến cho cô đi con đường của Điều Tinh.

“Bà em coi trọng anh sao?” Chu Lãm cố ý hỏi.

Lâm Nguyệt cắn môi, rầu rĩ nói: “Lần trước em có nhắn ảnh chụp cho bà xem, bà khen anh rất tuấn tú.”

Chu Lãm vui vẻ, xoa tóc cô nói: “Người thật càng soái, tôi nguyện đán để bà mở mắt.”

Đây là đồng ý rồi.

Lâm Nguyệt thỏa mãn mà ôm chặt anh, người lớn hai bên đều gấp, anh hẳn là hiểu?

~

Trước ngày nghỉ một ngày, Chu Lãm, Lâm Nguyệt đi huyện Thanh Thạch một chuyến, đưa Phó Nam đến xưởng sứ, nhờ ông cụ Chu chăm sóc nó ba ngày.

Biết được con trai muốn tới Lâm gia, ông cụ Chu cố ý chuẩn bị một phần lễ vậy đưa tặng bà nội Lâm Nguyệt.

Chu Lâm đương nhiên cũng muốn tặng lễ, trở lại thành phố Giang thì đưa Lâm Nguyệt đi dạo mua đồ.

Đây là lễ nghĩa, Lâm Nguyệt không khách khí với anh, giúp anh chọn mấy món đặc sản bà thích ăn. Chọn xong đồ, hai người đi tính tiền, Chu Lâm đẩy xe mua sắm, Lâm Nguyệt kéo cánh tay anh, chậm rãi đi tới, Lâm Nguyệt vô tình đảo mắt, ánh mắt liền dừng lại trên kệ cạnh quầy thu ngân, trong lòng chậm rãi nổi sóng.

Chu Lâm cũng theo tầm mắt cô nhìn qua.

trên kệ bày ba hàng áo mưa.

Bụng Chu Lâm căng lên, cô gái này, đang nghĩ cái gì?

Ngắn ngủn một cái chớp mắt, Lâm Nguyệt suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến đêm đó Chu Lâm bỏ dở giữa chừng, cách chặn cho cô cảm nhận được anh, nghĩ đến anh nói, anh sớm muộn gì cũng là của cô. Sau đó, lại nghĩ đến Diêu Tình cùng Chu Việt, nhân sinh vô thường, ai cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, vậy nên phải hảo hảo nắm chắc thời gian ở bên nhau, đừng để tiếc nuối.

Lâm Nguyệt nghiêng đầu, tay lại lặng lẽ kéo tay áo Chu Lâm, kéo xong liền đi ra khỏi hàng, đi ra khỏi cửa.

Chu Lâm nhìn chăm chăm vào cô, cô ngượng ngùng và khấn trương, anh nhìn rất rõ ràng.

Ánh mắt trở lại trên kệ hàng, Chu Lâm dùng sức xoa trán, loại này thời điểm lại dụ hoặc anh, thật tàn nhẫn.

“Tôi lướt cậu kia.” Khách hàng phía sau không kiên nhẫn thúc giục.

Chu Lâm không để ý tới, duỗi tay lấy từ trên kệ hàng, chọn một hộp lớn nhất.

Cần dùng hay không, mua trước rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Edit: Thanh Vy

Lâm Nguyệt đứng ở cầu thang bên ngoài khu mua sắm, không khí lạnh lẽo nhưng mặt cô lại nóng.

Vừa rồi nhất định là bị ma xui quỷ khiến mới có thể kéo tay áo anh bảo anh mua thứ đó.

Chu Lâm xách theo hai túi đầy đi ra, liền nhìn thấy bạn gái một tay rút trong túi, một tay đang xoa mặt, ngón tay trắng nõn, không ngăn được sùnn mặt hồng hồng, giống như một con thỏ thẹn thùng, rõ ràng rất đơn thuần, lại làm một việc rất to gan.

“đi thôi.” Chu Lâm dừng lại bên người cô, thấp giọng nói.

Lâm Nguyệt gật đầu, cố ý chờ Chu Lâm cất bước, cô mới đi theo phía sau.

Lên xe, Lâm Nguyệt cúi đầu nhìn di động, cần tìm chút việc để làm, dòi đi lực chú ý.

Chu Lâm liếc nhìn cô một cái, mở nhạc lên, yên lặng mà lái xe.

một đường này, hai người không nói gì, ánh mắt cũng không hề giao nhau, ăn ý không đề cập tới cái hộp kia, lại có cái gì đó vô hình tản ra giữa hai người, lượn lờ xung quanh, càng tích càng dày đặc. Trong xe mở điều hòa, lúc đầu Lâm Nguyệt không có cảm giác gì, lúc này mới nhận không được mở cửa sổ xe, cho không khí tràn vào.

Mắt Chu Lâm nhìn phía trước, ngón tay thon dài nắm chặt lấy tay lái.

Từ huyện Thanh Thạch trở về đã gần 9 giờ, lại đi mua sắm một vòng, khi xe SUV đen dừng lại dưới lầu, đêm đã đen như mực, tiểu khi một mảnh yên tĩnh, ánh đèn ấm áp chiếu tới từ một căn hộ lầu một, rất an tĩnh. Hàng hiên tối đen, Chu Lâm ho khan, âm thanh làm cho đèn sáng lên.

Bò lên tầng năm, Chu Lâm giống như người không có việc gì, Lâm Nguyệt hơi thở hỗn hển.

Chu Lãm mở cửa, cho cô vào trước.

Căn hộ vẫn như thế, nhưng bạn học nhỏ không có nhà, bầu không khí lại thành vậy.

Lâm Nguyệt tùy tay bật đèn phòng khách, mới sáng vài giây thì “bang” một tiếng, lại bị người ẩn tắt, thân hình to lớn rần chắc phía sau áp lại đây, trong nháy mắt liền đè Lâm Nguyệt lên tường. Trong lòng Lâm Nguyệt kinh hoàng, trên đỉnh đầu là hô hấp nóng bỏng của anh, bàn tay anh ấm nóng, làm cho cô đầu choáng mắt hoa, là Chu Lãm cố ý phách lối không hề che giấu.

Rốt cuộc cũng xảy ra sao?

Khẩn trương, hoảng loạn, kích thích, hưng phấn, còn có rung động không cách nào hình dung rõ.

“anh vẫn luôn cho rằng, em sẽ muốn để dành lần đầu tiên cho đêm kết hôn.” Đè chặt bàn tay mềm của cô, giọng Chu Lãm khàn khàn, cầm chống lên đỉnh đầu cô nói.

trên mặt Lâm Nguyệt đỏ bừng, trước khi gặp Chu Lãm, cô chưa từng hẹn hò, đối với quan hệ nam nữ mà nghĩ, cởi mở cũng được bảo thủ cũng được, đều là lý luận suông, tựa như đại tướng quân ra trận không có cách nào đoán trước được tình hình chiến đấu. Có lẽ đổi thành một người bạn trai khác, cô đại khái sẽ lựa chọn rút rè bảo thủ đi, nhưng người đàn ông trước mắt, anh đang do dự, cô đành phải chủ động một chút, cho anh hiểu rõ được cô nghiêm túc như thế nào.

“anh, thích loại nào?” Lâm Nguyệt thấp giọng hỏi.

Chu Lãm cười, loại nào anh cũng không thích, anh chỉ thích cô.

“không sợ anh ăn xong liền chạy à?” anh cọ cọ tóc cô, dường như vui đùa hỏi, “Bây giờ người đàn ông một lần đến già, phụ trách đến cùng không nhiều lắm đâu.”

Tuy rằng là ngữ khí vui đùa, nhưng Lâm Nguyệt hiểu được trong lòng anh có băn khoăn, sự ái muội biến mất, Lâm Nguyệt cắn môi, ngửa đầu nhìn anh: “anh sẽ chạy sao?”

Chu Lãm trầm mặc, chỉ cần anh ăn, trừ khi cô không cần anh nữa, anh tuyệt đối sẽ không chạy, nhưng công việc của anh tiếp xúc đều là phần tử nguy hiểm của xã hội, có lẽ ngày nào đó, anh muốn quay về cũng không được.

“nói không chừng.” Buông ra tay cô, Chu Lãm dựa vào tường bên cạnh, tay phải đút vào túi quần xoay cái bật lửa.

Lâm Nguyệt bỗng nhiên không nhìn rõ nữa, trong mắt có cái gì đó muốn rơi xuống.

“Phó Bắc Đình, ba của Phó Nam, là bạn cùng học cảnh sát với anh, sau khi tốt nghiệp anh làm cảnh sát hình sự, cậu ta chuyên lòng bắt tội phạm ma túy, vợ con đều không muốn cậu ấy đi, nhưng phía trên có nhiệm vụ, không chạy không được.” Nắm chặt cái bật lửa, Chu Lãm tự giễu mà cười. Là cảnh sát, tình yêu và hôn nhân đều khó, hay là chỉ có cảnh sát bên người anh đặc biệt xui xẻo? Hai người thân nhất, một người bị bạn gái bỏ, một người hẹn hò khi học trung học, tới khi vừa tốt nghiệp đại học thì sinh cho cậu ta một đứa con, ở thời điểm con trai được 6 tuổi thì đưa ra yêu cầu ly hôn.

Con người luôn thiên vị, Chu Lãm làm cảnh sát hình sự, anh đương nhiên xuất phát từ góc độ của đàn ông, biết phụ nữ không dễ dàng, nhưng anh càng thiên vị huynh đệ của mình, ngoài miệng anh không nói, nhưng trong lòng vẫn cất giấu sự oán giận với Diêu Tình và mẹ Phó Nam, cho đến ngày đó chính tai nghe Diêu Tình nói lại câu chuyện ngày xưa hoàn chỉnh.

Chu Lãm không oán giận ai nữa, cái chết hay xa cách, điều duy nhất cần anh suy xét là con đường của anh và Lâm Nguyệt nên đi như thế nào.

Lâm Nguyệt rốt cuộc không nhịn được nước mắt, nhưng cô không sợ, nguyên lai anh nói “chạy” là ý đi công tác.

“anh làm việc của anh, em không để bụng.” Dựa vào trong ngực anh, giọng của Lâm Nguyệt rất nhỏ, lại mềm dẻo kiên định, “anh không cần lo lắng, em đã suy nghĩ cẩn thận, anh phá vụ án của anh, em cũng có công việc của em, anh trở về em sẽ làm thêm một phần cơm, anh bận rộn bên ngoài, một mình em cũng có thể chăm sóc cho mình.” Cùng với đứa con tương lai.

một tay Chu Lãm ôm cô, tay phải xoa đầu cô. Lại nói cuộc sống nào dễ dàng như vậy? một ngày một tháng một năm cô không để bụng, cô chịu được, thời gian lâu rồi, sớm muộn gì cũng sẽ khiến cô suy sụp, giống như người phụ nữ kia, ai có thể nói bọn họ không từng yêu?

anh không muốn cô phải vất vả như vậy, càng sợ một ngày nào đó anh không về được, cô trở nên giống như Diêu Tình, đi không được.

“thật hiển huệ.” Chính lại giọng, Chu Lãm ôm chặt người phụ nữ của anh, ra về nhẹ nhàng nói, “không hổ là người giáo viên nhân dân.”

Lâm Nguyệt không muốn anh lảng tránh, nhũn mày nói: “Em nói rất rõ ràng, không ngại công việc của anh, anh nghĩ như thế nào?”

cô muốn câu trả lời chắc chắn, muốn một đoạn tình cảm ổn định, nếu anh tiếp tục lo lắng cô sẽ rời đi, như vậy hai người đều mệt mỏi.

Trong lời cô nói mang theo chút nghiêm khắc, Chu Lãm bị kích đến bùng lửa, bàn tay to lại đây, lại lần nữa ấn cô lên tường, gắt gao nhìn chăm chăm vào cô: “anh muốn ngủ cùng em, muốn em sinh con cho anh, nhưng việc tương lai ai cũng không làm chủ được, em không sợ ngày nào đó anh chết ở bên

ngoài, em mang theo con sẽ không thể tái hôn à?”

Lâm Nguyệt khóc, nước mắt không chịu khống chế mà rơi xuống.

Chu Lãm thở hắt hắt, cố chấp mà chờ cô trả lời.

“Sợ.”

không biết qua bao lâu, anh nghe thấy tiếng cô nghẹn ngào. Chu Lãm cười, sinh ly tử biệt, ai mà không sợ?

anh buông tay, vừa muốn đứng thẳng, cô gái nhỏ đột nhiên nhào tới, ôm chặt lấy anh, chôn vào ngực anh khóc: “Cho nên anh phải sống thật tốt, đừng để cho em phải lo sợ.”

Cả thể xác và tinh thần Chu Lãm đều rung động.

Lâm Nguyệt ngừng khóc, sùi sụt dán vào lồng ngực rộng lớn, buồn bã nói: “Chu Lãm, là anh bảo em dọn tới đây, là anh chủ động cõng em lên lầu, là anh dẫn em tới nhà anh, buổi tối hẹn em đi dạo lại tò tình, nếu anh bởi vì ý nghĩ này mà chia tay, thì anh không phải là đàn ông.”

“Đừng kích anh.” Chu Lãm nặng nề mà chống lại cô, muốn cô cảm thụ được “đàn ông” của anh.

Lâm Nguyệt cắn môi, dùng sức đẩy anh ra, lạnh giọng hỏi: “Ngày mai em về nhà, rốt cuộc anh có đi hay không?”

đi thì phải yêu thương thật tốt, ít suy nghĩ linh tinh, không đi. . .

Hồ hập Lâm Nguyệt biến đổi, anh dám không đi, cô liền. . . lập tức chuyển nhà, cho anh độc thân cả đời đi.

Ánh trăng nhỏ biến thành con nhím, từng chiếc gai ném về phía anh, Chu Lãm bị đâm nhưng cả người lại thoải mái, thỏa mãn nói không nên lời.

“đi.” anh hưng hăng ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.